

HÜMEYRA

BİÇAK SİRTİ

HEZEYAN

GUARDIAN

CanSorum 30.000

BU ŞEHİRDE,
bir kadının hayatta kalması,
bir hükümdarın tahtta kalmasından daha zordur.
Ben Dila.

Sahne ışıklarının altında parlayan ama ışıklar söndüğünde
kendi hikayesiyle ve yaralarıyla baş başa kalan Dila.

Benim hikayem, her şeyi baştan yazmak için
kaçtığım da başladı. Sonra o çıktı karşıma:
İskender Oğuzbeyli.

Adı bile herkesi susturmaya yeten,
gücün ve korkunun hükümdarı.

Onunla yollarımız kesiştiğinde anladım ki,
bazı sınavlar bu hayatta kim olduğunu hatırlamak için
verilirdi. Ve bazen düşmemek için *bıçak sırtı* bir yolda
tehlikeli bir eli tutmak gerekirdi.

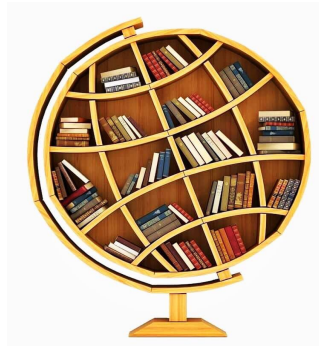
Bu yolun sonunda ya onunla yürüyüp o karanlığı aşacak
ya da o karanlığa hapsolacaktım.

BİÇAK SIRTİ

HEZEYAN

BİR DÖNEMİN BÜYÜSÜNDE,
İKİ RUHUN AYNİ ATEŞTE YANMAYI GÖZE ALDIĞI
BİR HİKAYE...

BİÇAK SİRTİ

HEZEYAN

HÜMEYRA

Düzeleme
Ny.özlem

BIÇAK SIRTİ 2: HEZEYAN

YAZAR
HÜMEYRA

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Ogulcan Bulut

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Zehra Cantürk

Düzeltili: Zühre Ayla

Kapak Tasarımı: Hatice Çetin

Mizanpaj Tasarımı: Beyzanur Şen

1. Baskı: Kasım, 2025

ISBN: 978-625-93738-0-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025,*HÜMEYRA

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin rûm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

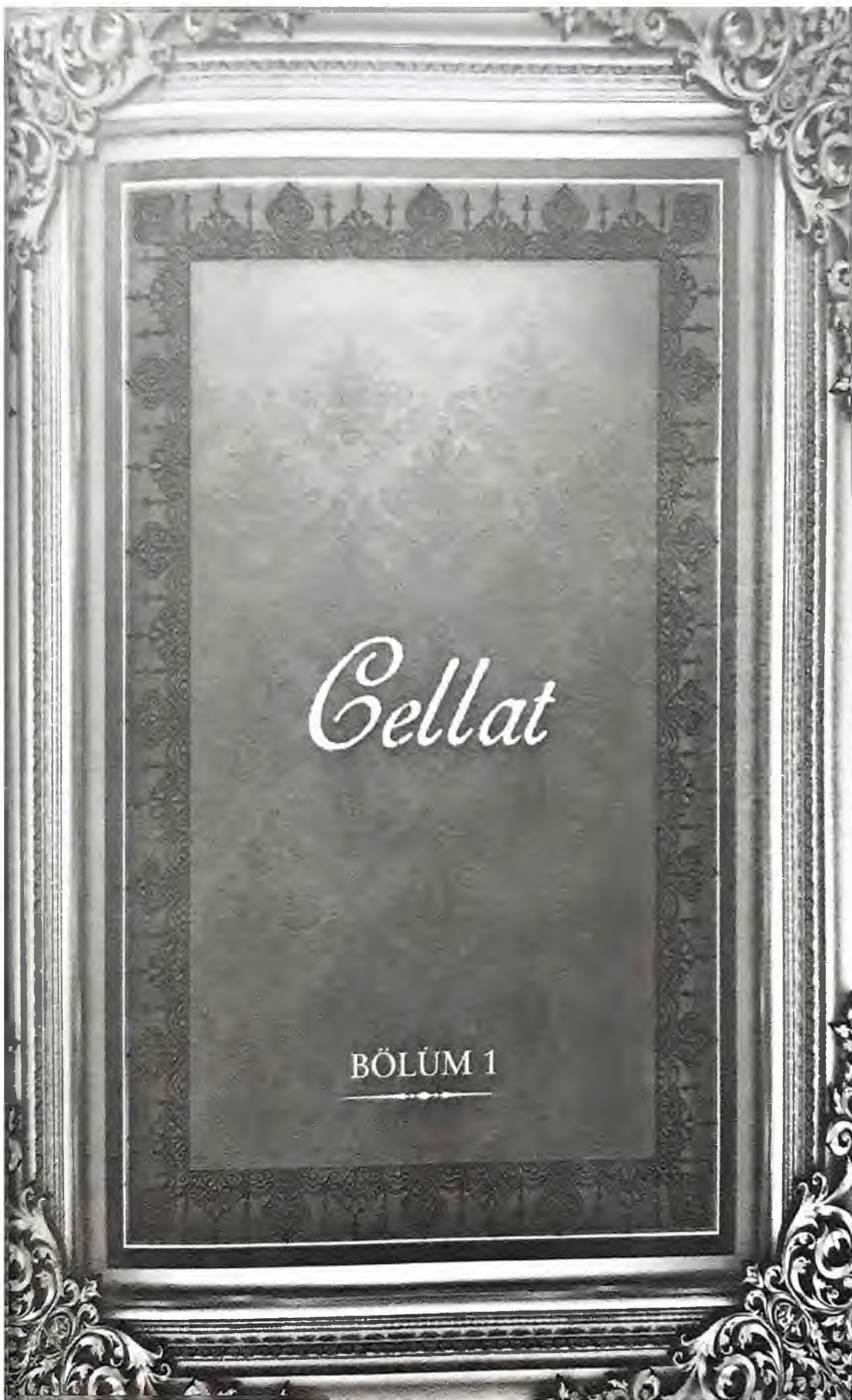
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

Uyarı: Argo ve küfürli ifadeler içerir.

*“İntikam yolculuğuna çıkacaksan kendin
için de bir mezar kaz.”*

Konfüçyüs

Cartes de la table

Zamana kilit vurup içindekileri öylece maziye gömmek mümkün değildi. Dünya hâli, insan günü geldiğinde kaçtıklarıyla yüzleşmek durumundaydı. Bir kutunun içine koyup zihninin en kuytularına gömdüğü kendisi olunca yaraları da oldukça fazla oluyordu. Dila o gece, sırtına o kurşunları yemeden hemen önce tam göğsünden vurulmuş gibi hissetti. Yılları kendisine haram kılıp İskender'in onu bulmasını beklerken İskender var olan düzeni değiştirmeyi hiç düşünmemişti. Bunun gerçekliği de kendi ismiyle bir kez daha çarpmıştı yüzüne. Geçmiş ve şimdi birbirine girmiş, Dila kim olduğunu sorgulamıştı. Kimdi? Annesinin nazlı bebeği, İskender'in gönül kuşu Dila mı yoksa Altın Sahne Gazinosu'nun assolisti, kargaların çöplüğünde kim olduğu belirsiz Cavidan mı?

Geçmiş

Dila elindeki içki kadehinden biraz daha yudumlarken gözlerini İskender'in gözlerinden alamadı. Parlak ışıkların altında dahi parıldayan o griliğe bir ömür adamaya hazır gibi ona yanaştı. "Cunta," dedi o kırmızı, dolgun dudaklarını gözlerinin içine baka baka yalayarak. "Artık yerin oldukça sağlam. İlk geldiğim günü hatırlıyorum da," saçlarını geriye atarken başını hafifçe kaldırışı İskender'in onu saniye saniye takip etmesine sebep oldu. "Ya sen beni gönderirsin ya da ben seni diye düşünüyordum. İkimiz de oldukça kararlıydık ve zirvede olmak istiyorduk. Seni bir tehdit olarak görmüştüm." İsvesi, cilvesi bambaşkaydı. İskender ona

baktıkça aklı, kalbi, bedeni bile ona kayıyordu. İmkânsızdı. Doğanın kanunu gereği böylesi bir kadına karşı koymak imkânsızdı. Elini tezgâha doğru yaslamış, sakallarında dolaştırdığı eliyle karşısındaki kadının işvesini cilvesini memnuniyetle kabul ederken “Kabul et,” diye yakınlaştı kulağına doğru. “Sen de beni bir tehdit olarak görüyordun.”

Geri çekildiğinde parmakları arasındaki sigaradan derince bir nefes çekti ve başını hafifçe kaldırışıyla dudakları arasından süzülen o dumanın içine hapsoldü İskender. Spot ışıklarının tenine vurup kıpkırmızı elbisesini bir gizemi aralar gibi İskender’e kısa süreli aralaması İskender’i görüp dokunamadığı o kuytulara çekiyordu. Cezbedici bir güzelliği vardı. Zamanın onların arasında oluşturduğu o çekim, yakınlık, tanıdıklık ve insani ihtiyaçların bir kadına karşı bu denli arzu dolu ve yüksek oluşu onu fazlasıyla zorluyordu. Çünkü karşısındaki kadının da onu istediği her hâlden belli oluyordu. Dokunuşu, bakışı, nefesi, sözleri... Binlerce kez imalı davetlerini görmezden gelse de her şeyin sınırı vardı ve İskender o sınırlarda artık duramayacağını hissediyordu. Tek bacağını kenara doğru atıp kalçasını çıkaracak bir harekette bulunduğunda İskender’in eli oraya doğru kaydı ve kadını kendine usulca çekerken dudaklarına değmek üzere olan o sigarayı kendi dudaklarına, dudaklarıyla aldı. Kısa bir solukla dağılırken “Sen hâlâ benim için bir tehdition,” dedi. “Ben hâlâ sana yenileceğim diye tir tir titriyorum. Akıl sınırlarımda seninle savaşılabilecek her şeyi tükettin. Ben sana karşı artık cephanesizim ve beni vurmaya bu kadar istekli olan bir kadına karşı böyle savunmasız olmak benim için çok büyük bir tehdit.”

İtirafının duygusal bağı Dila’nın kalbini tekletti. Bağlanmaktan korktukları o ipte asılı kaldılar ikisi de. Ne kurtulmak için çabaları vardı ne de İskender’in kalmak için gönlü razıydı. İstemedenden de olsa girdiği o çekim alanından çıkamadı. Kendimi kaptırmayacağım, diye girdiği yolda bütünüyle esir düştü. İskender’in itirafı, aralarında nefes alacak bir mesafenin bile olmayışı o dönülemez noktada ikisini de harekete geçirdi. Dila’nın titrek

solukları İskender'in dudaklarına çarparken parmaklarını o dokunmak için delirdiği dudaklara tüy gibi değdirdiğinde İskender önce parmaklarını öptü. Ardından nerede olduklarını umursamadan kadının dudaklarına yapıştı. Zarif ve ince bedeni kollarının arasında göğsüne çekilmiş, Dila'nın ince parmakları İskender'in beyaz gömleğinin düğmelerinin arasından tenine sarılmıştı. İskender'in dudakları Dila'yı bütün hoyratlığıyla öperken ikisi de kendinden geçmiş bir hâldeydi. Dudakları arasında gitgide eriyen o dudakların sızladığını hissediyor, göğsünü okşayan o ellerin nedenli istekli olduğunu kavrayabiliyordu lakin içinde bulundukları mekân ona istediklerini verebilmesi için uygun değildi. Kendini hafifçe geri çektiğinde kadının gömleğine sıkı sıkı yapıştığını fark etti. Büyük bir ihtiyaçla, "İskender..." diye yakındı. Gözlerine bakmaya çekiniyordu ama alnını çenesine yaslamış ondan onu dilemekten geri durmuyordu. Dillendirmesine gerek yoktu. Aynı yoksunluğu İskender de çekerken kadının çenesini tek eliyle sıvazlayarak hoyrat bir baş hareketiyle saçlarının arasından kulağına doğru sokuldu. "Burada değil."

İki kelimenin devamını belinden kavrayarak son buldurdu. Oturduğu yerden ayaklandığında Dila kollarının arasındayken yürümeye başladı. Dila'nın yüzü İskender'in boynuna doğru kapandığında o kalabalığın ve müzik seslerinin arasında en arka sıralardan yol aldılar. Zifiri karanlığın sonu merdivenlerde bitti. Merdivenlere doğru çıktığında Dila anlamlandıramayarak yüzüne doğru baktığında bir cevap alamadı İskender'den. Üst kata çıkan adımları kapıya yaklaştığında kapıdakilere, "Aşağıya," dedi sadece. "Biz inene kadar da kimse çıkmayacak."

Hiçbiri cevap dahi vermedi. Yanlarından yüzlerini bile kaldırmadan gittiler. Dila ve İskender'in bakışları ise birbirindeydi. Bu sefer o dudaklara karşı koyamayan Dila oldu. Çenesini kavradığı gibi İskender'i kendine çektiğinde bu sefer İskender ona, onu kana kana içmesi için müsaade etti. Odaya girdiklerinde sarı bir ışık odayı aydınlatıyordu. Deri bir koltuk takımı vardı ve İskender oraya oturup Dila'yı kucağına oturttuğunda kırmızı elbisesinin

eteklerini yukarı doğru sıyırdı. Kadın kendini ondan çekemiyor ama bir şeyler de demek istiyordu. “İskender,” dedi sadece ve o onu konuşmadan anlarmış gibi, “Bana bırak kendini,” dedi. Ne yaptığını bilir gibi onu kucağına oturttuğunda derince bir soluk aldı. Hissettiği o tarifsiz his onu elden ayaktan kesti. Elleri omuzlarından destek alıyor, kendini hareket ettiriyordu. İskender ona doğru kalkıp başını boynuna gömdüğünde o tatlı ısırıkların arasında öpülen boynu İskender’in boynunu tırnaklamasına sebebiyet verdi.

“Sen bana ne yapıyorsun?” diye sordu kadın içinde başkaldıran hislerin tesiri altındayken ve aldığı cevap onu daha da harlamaktan öteye gitmezken. “Henüz hiçbir şey. Sadece burada kısa bir an seni uzun bir geceye hazırlamak istedim. Dila...” Sesi adının rengini aldığı anda oldukça tutkulu çıkmıştı. “Bu gece, beni böyle sine çok isterken ve beni de bunun için bu kadar yükseltmişken tenini karış karış ezberleyeceğim. Her bir karışını ayrı ayrı seveceğim,” dedi. Aynı anda tattıkları bu duygu ve temas ikisinin de nefesini kesti. Dila’nın geriye doğru düşen başı, saçlarını kolunun üzerine savurdu. İçi çekiliyordu, sanki bir girdap gibiydi. Dolup taşamamanın getirdiği o sancı saplanmışken bir an önce eve varmak istedi. Eve varıp Dila’nın en kuytularında kaybolmak, orada kalmak ve hiç çıkmamak istedi. Kadının utanmak bir yana, büyük bir istekle ve doyumsuz bir aşkla gözlerine bakıyor oluşu İskender’i derinden etkiledi. “Gidelim,” dedi o da dayanamıyormuş gibi. “Eve gidelim, Dila. Yoksa buraya bir ömür kapanacak gibiyim.” Tutkunun gözünü kör edip akıl sınırlarını altüst etmesi İskender’in de yeni keşfettiği korkutucu bir gerçeklikti.

Dila’nın ayaklanırken bile titreyen dizleriyle İskender gülümsedi ve “Gel,” diyerek kucağına alışıyla ayakları hem ruhen hem fiziken yerden kesildi. Beklemediği ama hiç de şikâyetçi olmadığı o kucakta merdivenleri inerken “Sen bu gece fazla şeysin...” dedi.

“Neyim?”

Dila doğru kelimeyi düşünmek için biraz vakit geçirirken karanlıkların içinde, gözleri hiçbir şey görmüyorken onlara bakan gözlerin arasından sıyrıldılar. Dila'nın düşünürken girdiği o hâller İskender'in yıllar sonra ilk kez en güzel manzarasıydı. Başını hafifçe geri yatırışı, gözlerini kapatıp dudaklarını ısırırken yanaklarında oluşan gamzeleri...

“Bana karşı fazla açık.”

İskender ona doğru sokuldu ve saçlarının arasından kulağına doğru sıcak nefeslerini bırakırken “Aç,” dedi, sana açım dercesine. “Aç ve açık.”

Açlığını belli edecek kadar yakıcı nefesleri ve açık olduğunu net bir şekilde sunacak kadar dik duruşu vardı. Dila'nın içinde kaynayan ateş sönmeyecek gibi harlanırken İskender onu arabanın ön koltuğuna oturttu ve kendi tarafına geçti. Gecenin geç saatlerinde ilerleyen yol, ikisinin de ateşinden yangının ortasında sürüklenircesine geçiyordu. İskender'in açık seçik Dila'ya kayan bakışlarıyla elinin yolu da bacaklarının arasını buldu. Önce bacağını avuçlarının arasına aldı, ardından dokunuşları en derinlere kadar ulaştı ve Dila'nın “İskender...” diye inlemesine sebep oldu.

İskender için ise yolu izlemekle kadına odaklanmak arasında verdiği mücadele ecel terleri dökmesine sebep oldu. Parmaklarının arasında hissettiği teni uzun süredir bekliyordu, şimdi ise ona erişmiş olmak muazzam bir histi. O sırada dikiz aynasından gözüne takılan bir araç tüm duygularından hızlıca sıyrılmasına sebep oldu. Başta bunun bir tesadüf olup olmadığını düşündü ama sonrasında onun döndüğü yönler dönmese, mesafeyi koruyarak gelmeye çalışması şüphelerini doğrular nitelikteydi. İskender'in duraksayan parmakları Dila'nın dikkatinden kaçmadığından “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Başını iki yana salladı İskender. Onu korkutup tedirgin etmemek adına, “Yok bir şey, gözüm takıldı,” diyerek gülümsedi. Bacağına inen eli sanki yeri hep orasıymış gibi dizinin üzerinde durmuştu. Dila'ya verdiği sahiplenme hissi bu gece yaşadığı

duyguların dozunu artırıyordu. İskender'in gerginliğini dahi fark edemeyecek bir ruh hâline büründüğünde sessizce olan biteni izlemeye koyuldu Dila. İskender ise bakışlarıyla arkadaki aracı takip ediyordu. Bir anda durmak tehlikeli olabilirdi. İçeride kim ya da kimler var, bilmiyordu. Bilmedik bir yere sapmak da doğru tercih değildi. Şüphesiz yine en korunaklı yer Dila'nın eviydi. Eve yaklaştıkça artan korumaların sayısıyla onları takip eden araç geride kalmış ama başka yöne sapmamıştı. Aracın uzakta bir yerde köşeye sinmiş hâlde farlarını kapattığını gören İskender, Dila'nın evinin bahçesine girdi. Önce kendi indi. Ardından hızlı adımları Dila'nın kapısını buldu. Kim olduğunu ve neden buraya geldiğini öğrenmeden içi rahat etmeyeceğinden "İçeri geç, güzelim," dedi sakın bir tonlamayla. "Ben çocuklara birkaç şey tembihleyip geleceğim."

Dila arabadan indikten sonra başını İskender'e doğru kaldırarak dudaklarını ısırdı ve kesik nefesleri aceleci kelimelerine karıştı. "Zorunda mısın?" İnce parmakları İskender'in göğsünü okşarken "Hı hı," dedi İskender. Saçlarına bir öpücük bırakıp kulağına doğru eğildi, nefesi Dila'yı huylandırmıştı. "En çok bu gece zorundayım. Kapının çalınmasını da bir aksilik çıkmasını da istemem. Seninle uzun uzun ilgileneceğim."

Dila'ya verdiği mesaj hiçbir şeyi sorgulamaması için yeterliydi. Akli zaten başında değildi fakat şimdi tamamen gitmişti. İskender'in onu eve doğru yönlendirmesiyle eve girdikten sonra İskender'in adımları hızlıca bahçe dışına çıktı.

"Dila evden çıkmasın," dedi kapıdakilere. "Eve de kimsenin girmediğinden emin olun."

İskender'in sert ikazıyla kapıdakiler başını sallarken iki kişi bahçenin içine doğru dağıldı ve İskender az önce onu takip eden arabaya doğru yürüdü. Açık seçik giderek kaçmasına engel olmak için de arka taraftan ağaçların arasından yol aldı. Issız ve karanlık yolun sonu o arabayı görmesiyle son buldu. Hâlâ gitmemişti. Arabanın içinde oturan tek bir kişi gördü ve belinden çıkardığı silahla arabanın arkasından dolanarak hızlıca kapıyı açtı. Sessizliğin

getirdiği o gürültülü ses İskender'in tetiği çekmesinden geldi. Saniyeler içinde adamın altına dayanan silahla karanlıktaki yüz aydınlığa çıktı. Genç ve tanıdık bir çocuğun yüzü irileşmiş gözlerle İskender'e döndüğünde bunun gazinoya yeni gelen çocuk olan Üçbey olduğunu fark etti.

"A-abı," dedi Üçbey elleri havada arabadan inerken.

İskender, gördüğü yüzün tanıdık oluşuyla ve karşısında mahcupça titriyor oluşuyla silahını indirdi ve "Üçbey," dedi şaşkınlıkla. "Ne işin var senin burada?"

"Abi, ben..." Üçbey'in elleri yavaşça inip bakışları kaçarken tedirginliği daha da arttı. Bir yalana sığınmak ve gerçeği dillendirmek arasında ilk kez böylesi bir çekinceye düştüğünde tarafını ona güvenilmesinden yana kullandı ve İskender "Üçbey!" diye sert bir ikazla çıkıştığında gerçekler bir bir döküldü.

"Abi, beni Halit ve Cevdet gönderdi buraya."

İskender'in kaşları merak ve öfkeyle çatıldığında Üçbey gözünde parlayan o griliğe bakmaktan bile çekindi. "Halit abi senin bir anda böylesi yükselişini bir tehdit olarak gördü. Cevdet Bey'i sürekli olarak sana karşı dolduruyordu ve en son Cavidan ile bu kadar yakınlaşmanı koz olarak kullandı. Nedenini bilmiyorum ama Cevdet Bey'in Cavidan ablaya karşı bir düşkünlüğü var." Üçbey nedenini kendi içinde bir sonuca bağlamıştı ama bunu İskender'e söylemekten çekiniyordu. "Kimsenin onunla yakınlaşmasını istemiyor. Seni de kaybetmek istemiyor. Çünkü burada güveneceği senden başka kimse yok. Sen ona zarar değil kâr getiriyorsun. Ama abi, dediğim gibi Cavidan abla onun zayıf noktası. Halit abi sizin fotoğraflarınızı göstermiş Cevdet'e. Seninle ilgili hep ikilemde bırakmıştı Halit onu. Cevdet Bey de beni görevlendirdi bu işi netliğe kavuşturmam için. Eğer ben 'Evet, yakınlar,' dersem senin infazını verecek, Cavidan ablayı da İstanbul'a getirtip Ankara ile bağını kesecek."

Ölmekten korkmuyordu ama amacına bu kadar yaklaşmışken her şeyin tepetaklak olmasını da riske atamıyordu. Yüzünün renginden hiçbir şey okunmayacak hâlde dalan bakışlarını Üçbey'e sabitlediğinde "Peki, ne diyeceksin?" diye sordu İskender açıkça.

"Sen ne dememi istersen."

Üçbey'in bu denli açık olması İskender'de soru işaretleri bırakmıştı. "Neden peki? Neden bana tüm bunları anlattın ve neden benim dediğimi yapacaksın?"

"Çünkü bir taraf seçmem gerek, abi," dedi Üçbey yine aynı açıklıkla. "Seni bile harcıyorsa bunlar günü geldiğinde beni de harcamaktan hiç çekinmez. Ben ilk kez birinden çekindiklerini görüyorum, abi. Birinin varlığının onları korkuttuğunu görüyorum. Seni tanıdıktan sonra da sebebini anladım. Sen boş bir adam değilsin. Öyle kimseyi harcadığını da görmedim. Bu pis düzende en temiz ve en güvenilir sensin. Eğer sen de kabul görürsen ben senin yanında olmak istiyorum."

İskender elbette iki kelimeye kanıp da ona güvenecek değildi ama açıkça kendini açmış birine de öylece arkasını dönüp sırt çevirmezdi. İzleyecekti, görecekti, zamanla güvenecekti. Yine de bir taktik olarak güvenmiş imajını vermekten çekinmedi. "Tamam," dedi elini omzuna vurarak. "Halit'e de Cevdet'e de aramızda hiçbir şey olmadığını iletceksin. Sadece birbirimizi yakın arkadaş olarak gördüğümüzü hatta benim Cavidan'ın canını korumak için kendi canımı hiçe saydığımı söyleyeceksin. Birkaç kez üvey babasının gönderdiği kişiler tarafından canına kastedildiğini ve benim kurtardığımı söyleyeceksin."

"Tamam da abi," dedi Üçbey sıkıntıyla. "Ben bunları söylesem de böyle olmadığı ortaya çıkar. Olsa elli kez duyulurdu. Hiç yoktan Cavidan abla anlatırdı Cevdet'e. Bunlar yüz yüze geldiğinde sormayacak mı Cevdet sanki Cavidan ablaya. Yalanımız ortaya çıkar o zaman."

“Yalanı gerçeğe çeviririz biz de, Üçbey,” dedi İskender büyük bir sakinlikle. Aklında birkaç saniye içinde kurdukları ikisini de ağır yaralayacaktı ama başka bir ihtimal yoktu. Tüm ihtimaller içinde en olurlunda bile Cavidan’ı bir daha görmemek vardı. Bir karar vermesi gerekiyordu ve Cavidan’ın canını yakacağını bile bile verdi o kararı. “Sen söylediklerimi iletirsin, Üçbey. Gerisini düşünme.”

“Anladım, abi,” diyerek başını salladı Üçbey ve İskender elindeki silahı beline takarak eve doğru yol aldı. Gözleri yolda, canı yana yana en çok yakacağı canın yüküyle yavaşça yürüdü ona giden yolları. Usulca girdiği o bahçede yine aynı sakinlikle çaldı kapıyı.

Dila gözlerindeki ışıltıyla ona kapıyı açtığında sadece bir gece tanıdı ikisine de. Kendi benlikleriyle ve hisleriyle her şeyi geride bırakmanın bütün bir ömre değeceğini düşündüren bir gece ...

“Ben-” dedi ama devam etmesine izin vermeden kadının dudaklarına sarıldı İskender. Oraya sığınmak, orada zamanı durdurmak istedi. Zira başka türlü bir ömrü bitirebilecek gücü bulamadı kendinde. Tutku... Birini tutkuyla arzulamak... İnanılmaz bir şeydi. Dila’nın elleri İskender’in ellerindeyken bedeni gergindi. Onu arzuluyordu ve odaya çıkmak için hareketlendiklerinde arzuladığı şeyin gerçek olacağını biliyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, her bir uzvu yaşanacakları hayal ettikçe gerilip kasılıyordu. Yutkundu Dila. Son basamağı da çıktıkları zaman İskender’in eli Dila’yı sıkıca sardı. Dışarıdan belli etmemeye çalışmasına karşın gergindi İskender de. Dila’nın teni... Onun olacak olması aklında volkanların patlamasına neden oluyor, İskender’i arzu seline çekiyordu.

Ve tüm bunların yanında kendi hissettikleri bir tarafa, ikisi de birbirinin hislerini biliyordu. Bilmekten çok anlıyor hatta belki de hissediyorlardı. Bu durum ikisinin de daha fazla heyecanlanmasına, birleşme anını iple çekmesine neden oluyordu.

İskender, Dila’nın eli avuçlarındayken kapıyı açtı usulca ve büyük bir açlıkla Dila’ya baktı. Onun gözlerini gördü. Dila’nın gözlerindeki titrek ama belirgin olan arzusu, mantıklı düşünmek

isteyen adamın yularını kopardı. Dila'yı hiç beklemediği bir anda kapıdan içeri çekti ve sert bir şekilde kapıyı kapattı.

Dila aniden içeri çekilmenin şaşkınlığıyla ufak bir çığlık kacırdı dudaklarından. Saniyeler içinde nefes nefese kalmıştı. İskender'e âşık olmak, onunla olmak böyleydi işte. Saniyeler içinde nefes nefese kalıp bir anda kendisine armağan ettikleriyle bertaraf olmaktı.

Solukları arasında İskender'in gözlerine baktı Dila. Elleri adamın kolunu sarmıştı. Bedenleri arasında birkaç küçük esintilik mesafe kalmıştı ki İskender'in Dila'ya doğru yaptığı bir hamleyle o mesafeler kapanmış ve dudakları birbirini bulmuştu.

Dudakları büyük bir tutkunun izinde birbirlerini tanırken İskender, elini kızın beline atarak ardındaki duvara yasladı bedenini. Bir kolunu Dila'nın hemen yanı başına yasladıktan sonra bir dizini bacaklarının arasına doğru hafifçe kırmış ve kızı duvara iyice sabitleyerek öpüşünü derinleştirmişti.

Dila, İskender'in derinleştirdiği öpüşüyle birlikte ellerini önce kollarına koyup sonra da boynuna sararak ona uyum sağladığında ikisinin de dudaklarından ufak bir nefes kaçtı.

Dilleri derin bir savaştayken İskender, ellerini arka kısma atarak Dila'yı elbisesinden kurtarmak için fermuara eriştiğinde "Dila..." dedi genizden, derin ve tok bir sesle, "Dila... Dila..." diye yineledi adını. "Benim gönlümün kuşu." İskender adını söyledikçe Dila'nın içinde bir şeyler daha farklı bir hâl alıyordu. Çok az bir kısmını bildiği bu bilinmezliğin içinde ona doğru çok çok başka bir kadın olarak kaynıyordu.

İskender ise açlığın getirisiyle ama en çok da sonrasının hasretiyle karış karış ezberlemek istiyordu onu. Yaralayıp yara almadan önce son kez kana kana içmek istiyordu. Hiçbir şeyi düşünmeden elini yanağında gezdirerek başını yanaklarına, dudaklarına, saçlarına sürttü.

İskender'in dudaklarından adını duydukça içinde yaşadığı fırtınalar kasıklarına doğru savruluyordu. "Beni mahvediyorsun," dedi İskender takılan fermuarla uğraşırken. "Beni daha şimdiden mahvediyorsun ve..." Fermuarın açılmayacağını anladığı zaman ellerini yukarı çıkarıp iki yana getirdi. "Ben ilk defa bir mahvoluşa bu denli teslim oluyorum. İlk defa mahvolmak beni korkutmuyor." Elbiseyi iki yana doğru çekti. Kumaşın yırtıldığını belli eden o sesle birlikte devam etti. "İlk defa mahvoluşuma diz çöküyorum." Cümlesi bittiği anda elbise kumaşının verdiği toklukla kendine has bir hışırtı eşliğinde yere düştü. "Sana diz çöküyorum, sana teslim oluyorum, sana esir oluyorum. Yemin ederim," dedi içtenlikle. "Ömürlük süreceğ bir teslimiyet olacağını bile bile bundan bir an olsun gocunmuyorum."

Dila büyülenmiş gibi İskender'i ve her bir hareketini izlerken sözleriyle yutkunamadı. Yarı çıplak kalmanın verdiği heyecan, utanç ve bunların ilk defa olmasının garipliği eşliğinde yanakları kızarıırken ellerini üzerine örtmek ve kendisini kapatmak istedi.

İskender hızla kendisini ve ona ait olan her şeyi kapatmak isteyen kadının ellerine ulaşarak avuçlarının içine aldı. Ellерinin üzerine öpücükler bıraktı. Kendisini örtmesini, utanmasını istemiyordu.

"Kendini örtme..." dedi. "Bana kendini kapatma," diye devam etti. "Çünkü ben öyle yapacağım ve istemediğ hiçbir şey olmayacak." Görmezse, göremezse ve bir dahası olmayacaksa onu bilmeden göçüp gitmek istemedi bu dünyadan. Her bir an kıymetli, özel ve eşsizdi. "İstemediğ hiçbir şey olmayacak, olamaz."

Gözlerini Dila'nın gözlerinden bir an olsun bile ayırmadan elbisesinin içinden kurtulmasını sağlayarak odasına doğru ilerlemeye başladı. Dila bu esnada büyülenmiş gibi İskender'i ve hareketlerini izliyordu. Konuşamıyor, dudaklarından tek bir harfin sesini dahi çıkaramıyordu. İlk anın heyecanı ve İskender'in varlığı büyülemişti Dila'yı.

“Ben sana teslim olalı çok oldu,” dedi sonunda kendinde derman bulmuş gibi. Onu incelikle seven adamın yüzünü kavrayarak sırtının yatağa değdiğini hissettiği anda, “Bak...” dedi. Yatağın soğukluğu ve bedeninin çıplaklığı bir araya gelip titremesine neden olmuştu. İskender bu titremeyi kaçırmamıştı. Dila kolunu ona doğru uzatınca gördüğü şeyle nutku tutuldu İskender’in. Bir kartal dövmesi vardı kolunda. Onun göğsündekinin aynısı vardı.

“Bu...” dedi ve durdu İskender. Yüreği böyle delicesine çırpırken bir kafese hapsedecek olmanın kasveti sardı her yanını.

“Gönlümün kuşunu arıyorum demiştin,” dedi göğsündeki dövmeyi bir mühür gibi kolundaki dövmeyle birleştirirken. “Ben değil miyim o yoksa, Cunta?”

İskender göğsüne değen teninde bir aşkın ete kemiğe bürünmüş hâlinin yakıcılığını hissetti. Başını eğdi, bileğini tuttuğu kadının dövmesinin tam üzerine dudaklarını kapatırken iç çeke çeke “Sensin,” dedi. “Yemin ederim, sensin.”

Kartallar tek eşliydi ve İskender’in de gönlünün eşi başkası olmazdı. Dila çok güzeldi, İskender’in aklının alamayacağı kadar güzel. Sevgisine sahip olmanın gururunu taşıyacak kadar güzeldi ama sondu. İlk ve son... Hem derince bir yara açacak hem de o yara kendisiymiş gibi hiç kapanmadan kanayacaktı. Bunun bilinciyle dokundu, bunun bilinciyle kavruldu ve o duymasa da bütün gece tenine, “Affet,” diye fısıldadı. “Beni affet.”

Gecenin güne erişmesine daha yakın olduğu karanlıkta İskender bir an olsun gözünü kırpmamış Dila’yı izlerken Dila yorgun düşmüş hâlde kollarında yatıyordu. Öylesine savunmasız, öylesine güzel, öylesine mutlu görünüyordu ki İskender aralarına nasıl mesafe koyacağını bilemedi. O mesafelerde ölüp ölüp dirildi. Gecenin

ilerlemesi ve zamanın daralması göğsüne bir ağırlık olarak oturduğunda komodinin üzerinden bir sigara aldı. Parmakları arasında fevirdiği sigarayla kadına bakmaktan bir an olsun vazgeçmezken yakmadan önce teninde gezdirdi o sigarayı. Boynunda, göğsünde, saçlarının tutamlarında, koynunda, kollarının üzerinde... Onun kokusunu sindirerek her bir karışını gözleriyle takip ederek içi gide gide izledi. En sonunda da Dila'nın saçlarının arasına bir öpücük kondurarak geri çekildi. Son kez derince soluklandı, son kez öptü. Sadece pantolonunu giyerek üzerinin çıplak oluşunu önemsemeden aşağıya inip balkona çıktı.

Gün ve gece birbirinden ayrılırken tan vakti geldiğinde o manzaraya karşı sigarasını yaktı ve koltuğun kenarına yaslanarak derince içine çekti. Sabahın ayazında çıkan duman hiç olmadığı kadar belirgince süzülürken bakışları o sigaraya kilitlendi kaldı. Dila'nın teninde gezdirdiği o sigaraya bakarak "Şu meretin bile tadını değiştirdin dokunduğunda. Ne yapacağım ben sensiz?" diye sordu. Birkaç adım ötesinde yatan kadının hasretine şimdiden kapılmışken onun yanında onsuz nasıl duracağını bilemedi. Alışmak, mecbur bırakılan bir eylem olduğundan içi kabullenemedi. Başkaldırmak isteyen yanında bir çıkar yol bulamadı.

İç i gitgide daha da kasvete bürünürken göğsü sıkışacak gibi oldu ve "İskender," diye bir ses duydu. Daralan göğsü bir sesle genişlemiş, can çekişen bedenine son bir nefes gelmişti ama yaşatmaya yetmedi. Onu gördüğünde, onu onun gömleğiyle karşısında gülümseyerek gördüğünde dilindeki zehri önce kendi göğsüne akıttı, kendini öldürdü.

"Sen uyuyordun."

"Evet ama senin yataktaki yokluğunu fark edince uyku falan kalmadı." Hızlı ve güler yüzüyle yanına yanaşıp kucağına oturduğunda kollarını boynuna dolamıştı. Dudakları boynundaki âdemelemasına baskısını hissettirecek bir öpücük bıraktığında oraya yerleşmek ister gibi kaldı. "Beni kendine alıştırdın, Cunta," dedi

sırnaşıp göğsüne başını yaslayarak. “Bundan sonra hiçbir gecemi sensiz geçiremem.”

İskender duyduğu cümlelerin ağırlığının getireceği kırgınlığı hissettiğinden gözlerini kapatıp Allah’a o an canını alması için yalvardı ama kabul olmadı. Göğsünde titrekçe şükrederek nefeslenen kadına biraz daha karşı koymazsa içindeki umutları her saniye daha da büyütecekti. Geçen her bir saniyenin ona zarar olduğunu bildiğinden bıçak gibi keskin cümlelerini o soğuklukla diline vurdu.

“Bizden olmaz, Dila.”

Dila başta anlamadığını düşündü ama sonra ona sarılmasına rağmen İskender’in ona dokunmayan ellerini fark etti. Bir anda soğuklaşan o ortamın gerginliğiyle başını İskender’in göğsünden kaldırıırken elleri yavaşça adamdan uzaklaştı. “Anlamadım?” dedi duyacağı şeyin korkusuyla.

İskender’in hareketlenmeye çalışan bedeniyle kucagındaki yeri de değişince kendini kalkmak mecburiyetinde hissetti. İskender’in yüzüne bakınca yanlış anladığına inandıracaktı kendini ama yüzü de anladığı sözlerle uyumlu bir soğukluktaaydı. Parmakları arasında kül olan sigara kendi kendine bitiyordu. İskender gözlerine bakmıyordu ve bir hayli soğuk duruyordu.

“Bizden olmaz, diyorum,” dedi tekrardan. Dila öfkeyle çenesini kavradığında ağlamamak için hızlıca nefeslenirken bakışlarını kendisine çevirdi.

“Yüzüme bak da konuş, Oğuzbeyli,” dedi. Gözlerine baktığı o anda eriyip biteceğini bilmeden yaptığı bu hareket çenesinin titremesine sebebiyet verdi. İskender’in gözlerinden giden o sıcaklık hissi yaz ayında ayazda kalmasına sebebiyet vermişti. Sevdiği adamın, öldüğü adamın karşısında dik durmaya çalışmak o olmaz derken çok çok zordu.

“Bizden olmaz, Dila,” dedi tekrar gözlerinin içine baka baka. Hem kendini hem onu inandırmak ister gibi. Dila’nın titreyen

çenesi, dolan gözleri ve ellerini çekerek geri adımlamasıyla İskender onu tutmak istedi ama yapamadı. Yaparsa bir daha bırakamaz diye sigarayı bilinçsizce avuçladı. Yangınını Dila'nın teninden aldığı o külü, avucunun içinde söndürmüştü ama bir gram acı hissetmemişti.

Çok daha ağır olacak sözlerini kadının gözleri önünde erimesini izleyerek söyleyemeyeceğinden olabildiğince yumuşatmaya çalıştı ama ayrılık acımasız bir gerçektir.

"Ben sana çok başka bakıyorum," dedi İskender içi gider gibi. Dila ona bakıyor, onu dinliyor, anlamaya çalışıyordu ama olmayızı kendine kabullendiremiyordu. "Allah yukarıda, kimseye bakmadığım gibi bakıyorum. Sana söylediklerimde de bir yalan yoktu yemin olsun. Ne dediysem hepsi gerçek ama bizden olmaz, Dila," dedi tekrar. Her cümlenin sonu olmaza bağlandıkça Dila'nın göğsüne saplanan bıçakların sayısı arttı.

"Neden?" diye sorabildi sadece. Dermanı tek bir kelimeye yetmiş, onu da güçlkle söylemişti.

"Şuraya bak," dedi etrafını göstererek. "Nasıl bir dünyadayız bak, Dila. Bülbül güle, karga çöplüğe götürürmüş. Sen bir karganın peşinde sürüklenmişsin bu çöplüğe, ben ise o çöplüğün içine doğdum. Burada öyle aşkımış, sevgiymiş yok. Benim dünyamda yok, Dila. Sana hissettiklerim gerçek ama o gerçekler bu dünyanın gerçeğini değiştirmiyor. Ben yapamam. İstesem de yapamam. İnancım yok benim buna. Bu dünyada temiz olabilecek, temiz kalabilecek hiçbir şeye inancım yok. Şimdi ben bugün sana bu konuşmayı yapmasam sen haklı olarak içinde daha da büyüteceksin beni ama ben o büyüttüğün dünyada bir yer edinmem kendime. Bu kadarım ben. Böyleyim. Seni üzmem değil niyetim ama bugün dur diyemezsem yarın çok daha fazla üzüleceksin. Sana içim gidiyor," dedi son cümlesinde söküle söküle. "Ama olmaz."

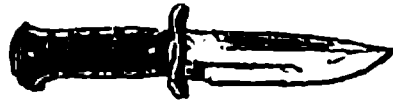
Dila o an bütün gururunu ayaklar altına alarak gözünden akan birkaç damla yaşla, "Hiç mi olur yok?" diye sordu.

İskender'in yüreği yok demeye el vermese de dilini ısrı ısrı, kendini kanata kanata "Yok," dedi karşısında bitişini izlerken çoktan bitmiş bir hâlde. "Sen Dila değil, Cavidan'sın. Bizim seninle hiç olurumuz yok."

O gün öldü Dila. Cavidan'ın yüzüne vurulan gerçeklikle İskender bizden olmaz diye haykırırken öldürdü Dila'yı. Ama bir gün olabileceklerine dair olan içindeki inancı öldüremedi. Kendisini öldürdü, onu öldüremedi. Daha fazla karşısında bu hâlde kalmamak için, kalırsa acır diye, acırsa kaçır diye, aralarına mesafe girmesin diye, çok sevdiğinden, görmek için, uzaktan da olsa sevmek için "Biliyor musun?" dedi güçlü durmaya çalışarak. "Sen hayatımda gördüğüm en korkak adamsın."

İskender bunu duymayı beklemiyordu ama yabancılammamıştı da. Dila'nın onun canını yakmasına izin verdi. Kendi acısı dinsin diye durdurmadı onu. "Ve bu fiziksel bir şey değil. Savaş meydanında önemli olan sadece güç değil cesarettir de. Ben her seferinde bu meydandan korkakça kaçan bir adamla mücadele etmek de istemem zaten. "Gözünden bir damla yaşın düşmesine daha müsaade etmeden arkasını döndü ve adımlarken "Dila," dedi İskender.

Duraksadı ama arkasını dönmedi. Eliyle gözyaşını silip burnunu çekerek "Dila öldü," dedi buz gibi bir sesle. "Sen Cavidan'ın ahıyla yaşa bundan sonra."

Bir ismin ahıyla yaşamıştı İskender senelerce. Sevdiği kadının aldığı yarayı kendi yarasıymış gibi göğsünde taşımıştı. O günden sonra adını seslenmemiş, Cavidan diyerek ona da kendine de ne denli yasak olduğunu hatırlatmak istemişti. En büyük cezası da bu denli yakinken böylesi hasret kalmak olmuştu. Kader onların yolunu bir etmiş ama birlikte yürümeyi

nasip edememişti. İskender yine de vazgeçmemişti. Ona kavuşmak için de gücüne güç katmış, bir ihtimal eline geçtiğinde de bunu değerlendirmekten çekinmemişti. Yıllar sonra tam kavuştum derken üç kurşun isabet etmişti. Yaralanan Dila, ölen İskender olmuştu. Şimdi onu tekrar ayağa kaldırmak için, onu düşürenlerin eceli olmak için günlerdir bir gram uyku uyumamış, yemek yememiş, bulmak için didinip durmuştu. Kısa bir an dinlenip her şeye dışarıdan bir kez daha bakmak için şehrin tam göbeğinde o kalabalığın ortasına sığınmıştı.

Gökyüzü Ankara'ya yakışır bir grilikteydi. Buz gibi esen rüzgâr, karşısında işlerini yapmaya çalışan adamları zorluyordu. Gözleri sadece karşısındaki afişlerdeydi.

“Baksana,” dedi arkadan geçip giden bir ses. “Cavidan'ın afişlerini indiriyorlar. Acaba sahneleri bırakacak mı?”

“Sanmam,” dedi diğeri. “Bak, yenilerini asıyorlar. Dila'ymış herhâlde adı. Şehrin her yanında değiştiriyorlarmış afişleri. Gazinoyu da kapatmışlar. Tadilat yapıp yeni ismiyle açacaklarmış.”

Köklü bir değişikliğe gitmişti İskender. Her şeyi en baştan, sıfırdan kurmak istemişti Dila için. Cavidan'ı o gece Dila'nın feryadıyla uğurlamıştı. Gazetelere haber geçirtmiş, tüm afişleri değiştirmiş, albümlerin tekrar basılmasını emretmişti. Dila uyandığında benliğine kavuşmuş olarak yeniden başlayacaktı. Afişte boynundaki kürke sarılmış, gözleri kısılacak kadar sahici bir gülümsemeyle karşısında duran kadından bir an olsun ayırmadı gözlerini. Tekrar öyle gülebilmesi için, onu tekrar öyle görebilmek için şu an sorsalar hiç düşünmeden canını verirdi.

“İskender,” diye duyduğu tanıdık sesle başını çevirdiğinde Ali'yi gördü ve gördüğü o yüz mimiklerinin aksi bir ifadeye bürünmesine sebep oldu.

“Sana hastanede bekleyeceksin demiştim. Ne işin var burada?”

“Sen neden yoksun günlerdir?” diye sordu azarlar gibi. “Ben beklerim beklemesine de sen neden yoksun günlerdir?”

Kendi kendine yemin etmişti İskender. Dila’ya o kurşunu sıkıca da sıktırana da bulmadan Dila’nın kapısını çalmayacaktı, yüzüne bakmayacaktı. Ona kavuşabilmek için de bir an durmadı, durulmadı.

“Toplantıya çağırılmışlar seni,” diye devam etti Ali. “Duyunca geldim ben de. Seni tek göndermeyeceğim.”

“Hastaneye döneceksin, Ali,” dedi İskender itiraz kabul etmez gibi. “Ben başımın çaresine bakarım. Sen Dila’nın yanından ayrılmayacaksın.”

İskender ne kadar kararlıysa Ali de o kadar kararlıydı. Biri sevdiği kadının canını düşünüyordu, diğeri kardeşim dediği adamın. “İnfazını oylayacaklar lan,” dedi Ali sert bir çıkışla. “Neyin çaresine bakıyorsun sen? Burada bile durmaman lazım senin. Dila kalkıp toparlanana kadar-”

“Saklanayım mı?” diye sordu İskender öfkeli bir sesle yükselerek. “Bunu mu diyeceksin bana? Benim sevdiğim kadın orada bir şerefsizin kurşunuyla can çekişiyor, ben de onu dışarıda rahatça gezdirip kendi canımın derdine düşerek saklanayım mı?”

Ali duraksadı. Ne derse desin İskender’i durduramayacaktı, biliyordu. Çünkü kendisi de durmazdı.

“Ne yapacaksın?” diye sorduğunda çaresizce bir çare bulmuş olmasını dilerken sesinin tonu düşmüştü.

“Bilmiyorum,” dedi ilk defa bir umut yokmuş gibi. “Ama bir şekilde halledeceğim. Halletmek zorundayım.” Bakışları yorgunluk ve kafasında dönen onca düşünce yüzünden dalıp duruyordu. “Dila nasıl?”

Bakışlarını Ali’nin yüzüne sabitlediğinde gözlerinden geçen tek şey acıydı. İskender’in acı çektiği gözlerinden dahi

okunuyordu. Korkusu, tedirginliği, ona bir şey olma düşüncesi bir an olsun terk etmiyordu yüreğini.

“Yoğun bakımda hâlâ,” dedi Ali. “Bir gelişme yok.”

Kötü bir haber almaktansa buna bile şükredecek hâle gelmişti İskender. “Tamam,” dedi elini Ali’nin omzuna koyup sıvazlayarak. “Sen git. Bir şey olursa bana haber verirsin. Beni de merak etme. Ben başımın çaresine bakarım. Hep baktım.”

Ali’nin yüreği rahat etmese de onunla başa çıkamayacağını biliyordu. Haklıydı. Hallederdi. Hep halletmişti. O yüzden işini zorlaştırmak yerine kolaylaştırarak “Aklın kalmasın,” dedi. “Dila bana emanet.”

Cavidan ismi bir anda silinmişti hayatlarından. İskender herkese o ismi yasaklamış, Dila ismini mih gibi kazımişti akıllarına. Kimse de yargılamamış, sorgulamamış, kabul etmişlerdi.

“Aklım kalmasın istiyorsan hemen gitmelisin,” dedi İskender. “Kimseye güvenim yok. Senin orada olman lazım.”

Ali başını salladığında karşılıklı olarak arabalarına bindiler. Biri ölümün eşiğine biri emanetine sahip çıkmak için yola koyuldu. İskender’in gittiği yolda radyoda çalan o ses bu dünyaya bağlanma sebebiydi. Bir yanı delicesine korkuyordu Dila onu istemezse diye. İstemese hakkıydı ama İskender o zaman ne yapacaktı, bilmiyordu. Bu bilinmezliğin korkusu ve onları bu noktaya getiren adamı bulamamanın öfkesiyle bastı gaza. Bir yanı onu bulmadan ölmekten korkarken diğer yanı ölümle kumar oynadı. Ama hayat galip geldi. İskender’in arabası köşkün önünde durduğunda kapısı hiç beklemeden Halit’in adamları tarafından açıldı ve İskender ifadesiz bir yüzle araçtan indi.

İndiği gibi kollarını kaldırdı ve Halit’in adamları tarafından silahlarına el koyuldu. Her zaman yapılan klasik bir prosedürdü. Hiç kimse içeri silahla giremiyordu ama bu kez İskender’in fazlaca aranmasının sebebi kendini korumak için hiçbir

şey taşımadığından emin olmaktı. Silahsız sadece kendisine güvenerek büyükçe adımladı köşkün merdivenlerini. Kapılar teker teker ona açılırken en son büyük salonun kapısı ardına kadar açıldı.

Herkes masanın etrafında toplanmıştı. Halit en başta, diğerleri de onu takiben çevresinde konumlanmışlardı. Hepsinin gergin olan bakışları İskender'e doğrulduğunda "Nihayet," dedi Halit. "Gelmezsin diyorduk. Bizi şaşırttın."

"Gelmeyeceğimi size düşündüren ne?" diye sordu İskender kendi adının yazılı olduğu sandalyeye ilerlerken.

Halit yüzünde imalı bir gülümseme ve bulunduğu konumun getirdiği güvenle, "Üzerine çullanmamızdan korkmadın yani?" diye sordu.

İskender sandalyesini çekti, yerine oturdu ve arkasına yaslanırken başını hafifçe yana yatırdı. "Siz leş yersiniz, Halit Bey. Ben henüz ölmedim." Ellerini iki yana açtı hafifçe. "Öyle bir niyetim de yok. En azından Dila'yı vurana ve..." Bakışları masanın her bir üyesinin üzerinde ecel terleri döktürecekmiş gibi gezinirken "Vurdurtanı bulana kadar," diye tamamladı.

Herkes bir anda gerilerek bakışlarını kaçıırken Sarı Selim, "Valla Cunta, Cavi-" demişti ki "Dila," diye kesti sözünü İskender tok bir sesle. Sarı Selim boğazını temizleyip gerilmiş bir hâlde "Dila ile hiçbirimizin bir alıp veremediği yoktu," diye devam etti. "Kim, neden onu vurdurmak istesin ki?"

"Dila ile değil de benimle bir derdi olan vardır belki, Selim," dedi bakışları masanın üzerindikilerde gezerken. "Dila'dan sorumlu olduğumu ve başına bir şey gelmesi hâlinde namlunun ucuna sürüleceğimi bilen biridir belki bunu yapan."

Ortada bir sessizlik oldu. Herkes birbirine bakmaya başladı ama kimse ağzını açıp tek kelime edemedi. Önce Abbas'a kaydı bakışları. Her zamanki gibi düşmanca bakıyordu. Oğlu Fırat ve Şahnar'ın olayından sonra İskender ile ipler daha da gerilmişti.

İkisi de silah işinde olduğundan rekabetin başlattığı düşmanlığın boyutu daha da artmıştı.

Her birini tek tek inceledi İskender. Sessizliği ve bakışları, ne düşündüğünü bilmediklerinden karşı tarafın elini ayağına dolaştırıyordu. İskender'in gözünü bile kırpmadan tek tek inceleyişi Azrail'in soğuk nefesini enselerinde hissetmelerine sebep oluyordu.

Kara Kemal. İskender'in dostuydu. Sınırdan elektronik sigara gibi kaçak malları İskender'den alıyor; İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerde satışını yapıyordu. Adana'da da bir gazinosu vardı. Abbas ile o da anlaşamazdı. Abbas, Kemal'i de sevmezdi. Çünkü Doğu bölgesinde Abbas bu işi tek başına yaparken İskender ve Kemal birleşip çok daha güçlü olmuşlar ve Abbas'ın payının azalmasına neden olmuşlardı. Kemal ve İskender'in dostluğu ise Kemal ve Abbas'ın birbiriyle çatışmalarının artmasıyla olmuştu. Cevdet, İskender'e aralarını bulmasını söylemişti ve böylece Kemal malları artık İskender'den almaya başlamıştı. Abbas, Cevdet'e bağlı olduğu için bir şey diyemese de her an İskender'in düşmesini bekliyordu. İskender gözden düştüğü an üzerine çökecekti.

"Valla benim kimseyle hiçbir derdim yok," dedi Piç Ziya. "Ben işime bakarım. Böyle şeyler de ticaretimizi zedeler. Kim yaptıysa çıksın ortaya, verelim cezasını."

Piç Ziya, Karadeniz'de taka ve tekneleriyle lojistik desteğini sağlıyordu. Yurt dışına gidecek tüm malların çıkışını o sağlıyordu. Onun için kimin güçlü olduğu değil de parayı kimin verdiği önemliydi. Parayı kim verirse onunla çalışırdı. Ağzı iyi laf yapardı ve kıvrak bir dili vardı. Kimse onu ortadan kaldırmak ya da karşısına almak istemezdi. Çünkü Türkiye'nin tüm kara sularında gemileri vardı. Lojistik gücü çok geniş ve fazlaca insan gücüne sahipti. Kimseyle çatışmaya girmezdi. İki grup birbiriyle çatışmaya girdiğinde eğer çalıştığı kişinin taşıdığı mallar zarar görürse ya o zararın katbekat tazminatını alırdı ya da ortadan

kaldırırıldı. Kimse de ona bir şey diyemezdi. Ailesinin bir tarafı Ruslara dayandığından iki ülkede de çok sağlam bağları vardı.

Sarı Selim gazino, kaçak sigara ve içki işindeydi. Pek etliye sütlüye karışmazdı. Sonra gözleri hemen yanında oturan tek göz Faça Rıza'ya kaydı. Sevmezdi İskender onu. Yunan adaları ve Avrupa'ya Ziya'nın gemilerini kullanarak insan kaçakçılığı yapıyordu. Pis bir öldürme işi olduğunda herkes Faça Rıza'ya giderdi. Mültecilerden birine yaptırtmaktan hiç çekinmezdi. O yüzden İskender'in gözü uzunca bir süre onun üzerinden ayrılmadı.

“Ne?” dedi başını iki yana sallayarak. “Benden mi şüpheleniyorsun Cunta, hayırdır? Ne yanlışımız oldu bu zamana kadar?”

“Beyler sakın,” dedi Şahnar'ın babası Subaşı İdris araya girerek. “Kimsenin bir şeyden şüphelendiği yok ama İskender'in tarafından da bakmak lazım. Ortada hem Dila kızımıza hem de İskender'e yapılmış bir yanlış var. Ben bu masadan biri olduğunu düşünmüyorum ama hepimiz bir olursak kim olduğunu-” İdris'in ılıman yaklaşımını tam karşısında oturan Serhan böldü. “Niye İskender'in götünü biz topluyoruz?” dedi. O da en az İskender kadar öfkeliydi. Dila'nın vurulmuş olması şakaklarına bir ağrı olarak oturmuş günlerdir kalkmıyordu. Sessizce arkadan kimin yaptığını bulmak için verdiği mücadelede İskender'e olan öfkesi daha da artmıştı. “O kız senin korumandaydı,” diye yükseldi Serhan. “Koruyamamanın bedelini de kendi canıyla ödeyeceksin.”

İskender ve Serhan'ın birbirine meydan okuyan ölümcül bakışlarında geri adım atan olmadı.

“Ya ben anlamıyorum ki,” diyerek araya giren Ziya odağı dağıttı. “Bu kız neden bu kadar önemli? Tamam, biz de severiz Dila'yı da bizim ticaretimizin ortasına ne diye düştü bu kız şimdi? Cevdet bu kızı neden bu kadar önemsiyor? Bizim elli tane gazinoda şarkıcımız var. Hiçbirine böyle özel korumalar tahsil edilmedi, birbirimize hesap kesmedik.”

Ortaya sorulan sorunun cevabını herkes fazlasıyla merak ediyordu ve Halit verecek bir cevabı yokmuş gibi kaçarcasına “Serhan haklı,” diyerek öne doğru atıldı. “Bize verdiğin zarar çok fazla İskender. Artık kimse sana güvenemez. Sedat senin adamındı ve yakalandı. Mallarımızın çoğuna el koyuldu. Mahsun senin korumanda olan bir şehirde öldü ve şimdi Cavidan’ın vurulması... Güç kaybedip bize de kaybettiriyorsun. Senin artık bu masada yerin yok.”

Serhan’ın hızlıca masanın ortasına çıkardığı silahla gergin olan o ortamda ipler kopmak üzereydi. Hemen yanında oturan Subaşı, İskender’in sakinliğinin aksi bir tedirginlikle masanın üzerindeki silaha doğru elini attı ve “Ne zamandır birbirimize sormadan hüküm veriyoruz, Halit Bey?” dedi araya girerek. Ecel terleri dökerek durumu kurtarmaya çalışıyordu ama İskender’i ipten almak çok zordu.

“Haklısınız,” dedi İskender. “Hepsinin sorumluluğu benim üstümdeydi ama size de çok tuhaf gelmiyor mu? Hepsinin bir anda oluyor oluşu... Şimdi hiç düşünmeden kafama sıkabilirsiniz ama benden sonra ne olacağını hiç düşündünüz mü?” Düşmanlarına değil de dostlarına ve çekimser kalan diğer üyelerine doğru ikna edici bir konuşma yapmaya çalışıyordu. “Bugün bana bunu yapan hâlâ aranızda oturuyor olacak. Yarın öbür gün size de bilenip sizi saf dışı bırakmak istediğinde işiniz çok daha zor olacak. Belki de o kişi kendi düzenini kurmak istiyordur. Masada en baş olup...” Gözleri Halit’e doğru kaydı. “Kendi yönettiği bir ticaret istiyordur. Hazır namlunun ucuna sürülen ben iken ve her şey benim etrafımda geliştiğinden sizden birkaç gün istiyorum. Ben bunu yapan kişiyi bulacağım. Şu birkaç günü sadece kendim için değil sizin de hayatınızı ve ticaretinizi garantiye almak için istiyorum.”

İskender’in sözleri çekimser kalanların kafasını daha da karıştırmıştı ama etkilenmiş benziyorlardı. “Seçim sizin,” dedi ölüme bile kafa tutar gibi. “Kılımı bile kıpırdatmayacağım.”

“Cunta’ya katılıyorum ben,” dedi Ziya. “Ben de var olan düzenimizin değişmesini istemem. Birkaç günden de kimseye zarar gelmez. Madem bir ipin ucunu tutmuş, sonuna kadar götürsün. O kadar hukukumuz var.”

Masanın diğer üyelerinden de onaylar şekilde mırıltılar yükseldi. Bu durumdan bir tek rahatsızlık duyanlar Serhan ve Halit olmuştu. Halit ellerini sandalyenin sırt kısmına dayamış derince soluklarla sıkarken “Masanın kararı belli, Halit Bey,” dedi Subaşı İdris. “İskender’e birkaç gün daha tanımak istiyoruz.”

İskender ve Halit göz göze geldiklerinde bir kez daha ellerinin arasından kayıyor oluşunu öfkeyle karşıladı ve başıyla çık dercesine bir işaretle bulundu. İskender yine ona doğrultulmuş o namludan tek bir yara bile almadan kurtulmuştu. Sakince geldiği masadan sakince kalktı ve kendinden emin adımlarla kapiya doğru yürüdü. Bu son şansıydı. Ya bulacaktı ya bulacaktı. Başka bir ihtimal yoktu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir meyhanenin en orta masalarından birinde elindeki kadehi çevirdi durdu İskender. Bakışları kadehin üzerinde dalıp gidiyor, karşısındaki adama bakmamak için direniyordu.

“Başına gelenlere üzüldüm, İskender,” dedi Vahit. İskender’in dönüp duran ve dinmeyen bir fırtınayı andıran gözleri Vahit’e döndüğünde yüzündeki o samimiyetsizliği görse de onun sürdürdüğü o numarayı o da sürdürdü. Hafifçe başını eğdi.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Vahit öne doğru atılarak. “Bulalım kim yaptıysa bunu Dila’ya.”

Vahit, zamanında İskender’in yerinde olan Sansar’ın abisiydi. İskender hafifçe arkasına yaslandı ve “Sence?” diye sordu.

“Sence kim yapmıştır, Vahit?” Sakinliğinin getirdiği o tok ses, Vahit’i biraz germiş gibi gözlerini kaçırdı.

Kekeleyerek “Ben...” dedi. “Bilmiyorum ki. Ben Sansar öldükten sonra masayla ve masadakilerle bağımı kopardım. Kimin kime ne hasımlığı var, bilmiyorum. Ama sen yardım et dersen bulurum ben.”

Son cümlesini daha inanarak söylemiş, kekelemeyi bırakmıştı ve bakışları İskender’e odaklanmıştı. Beyaz sakalları, yaşlanmış bedeni, titreyen elleri vardı. İskender onu en son seneler önce görmüştü ve o günden sonra çok fazla çökmüştü. Yüzüne koydurduğu sahte gülümsemeyle birlikte bir sela sesi duyuldu. Gecenin bir vakti meyhanenin içine dolan sela sesine ilk kulak kabartan Vahit oldu.

“Bu...” dedi anlamlandırmaya çalışarak. “Bu da neyin nesi böyle bu saatte?”

İskender elindeki rakı kadehinden ufak bir yudum aldı ve arkasına yaslanırken “Herkes kendi selasını duymak nasip olmaz, Vahit,” dedi kadehi ona *kıymetini bil* dercesine uzatarak. “Sana oldu.”

O an Vahit’in teni buz kesmiş, bembeyaz olmuştu. “Ne diyorsun sen?” dedi olduğu yerde yükselerek. Tam kalkacak gibi olduğunda “Otur lan yerine!” diye bağırdı İskender. “Senin olduğunu biliyorum, şerefsiz. Sırf kardeşinin intikamını almak için Dila’yı vurdurduğunu biliyorum.”

İskender köşkten çıktığında merdivenleri üçer beşer inerken Uçbey kapı girişinde onu bekliyordu. Sessizce yanına doğru sokularak arabaya doğru yürürken “Bir şeyler bulabildin mi?” diye sordu.

“Abi bulduk,” dedi Üçbey. “Dediğin gibi Serhan o akşam oralardaymış ve Dila ablayı vuranı o almış.” İskender’in duraksayan adımlarının sebebi geri dönüp kafasına sıkmasının çelişkisiydi. “Abi...” diyerek koluna girdi Üçbey ve devam etti. “Bizim Ankara’daki depolardan birine götürmüş.” Cebinden çıkardığı birkaç fotoğraf karesini İskender’e doğru uzattı. “Depodaki çocuklardan birine zar zor ulaştık. Serhan kimseyi çıkartmıyormuş depodan. Vuran çocuk Abbas’ın adını vermiş. Abbas yaptırmış bu işi. Hem seni bitirmek hem Subaşı’yı güçsüz bırakmak için.”

İskender eline tutuşturulan fotoğraflara baktığında deponun içinden çekilmiş birkaç kareyi detaylıca inceledi. Eli kolu bağlı oturan o adam, İskender’e bir yerden tanıdık geldi ama çıkaramadı. Hafızasını epey zorladı.

“Cevdet’e anlatalım bence bu durumu biz abi. Abbas’mış sonuçta. Öğrendik kim olduğunu. Serhan denilen şerefsiz senin ölmeni istediğinden bilerek ortaya çıkarmıyor.”

İskender’in o an zihnindeki parçalar bir araya oturdu. Fotoğraftaki çocuk Abbas ile iş birliği içinde değildi. Çünkü o çocuk İskender’in Ankara’ya ilk geldiğinde gazinonun sahibi olan Sansar’ın yetiştirdiği çocuktü. Çok küçük yaşlardaydı o zaman. Sansar ölünce Vahit onu yanına almıştı. Şimdi de çocuğu intikam uğruna Sansar’a duyduğu vefadan vurarak kandırmışlardı. Yakalanması durumunda da Abbas’ın adını vermesini istemişlerdi. Böylelikle hem İskender ortadan kaldırılmış olacaktı hem de kendileri intikam alıp kolaylıkla bu işten sıyrılacaktılar. Şu an istese Vahit’i bulur, tek bir kurşunla canını alırdı fakat kendini masaya kanıtlamak durumundaydı. Aksi hâlde Dila’ya kavuşmak sadece mahşerde mümkün olacaktı.

“Halit’e akşam bizim meyhaneye gelmesini söyle, Üçbey,” dedi hızlıca arabaya ilerlerken. “Ben kimin yaptığını buldum.”

Vahit'in bir anda gerçeğin ortaya çıktığını anlamasıyla tek bir el hareketi yetti namluyu karşıya çevirmeye. İçerideki herkes kadınlı erkekli masaların altında saklı olan silahlarını İskender'e doğru çevirdi. Her ihtimali düşünmüştü Vahit. O kadar korkuyordu ki masaları öncesinden kendi adamlarıyla doldurmuş, müşteri süsü vermişti. Gür kahkahası meyhanenin içini doldururken "Ya gördün mü bak, İskender," dedi masaya doğru eğilerek. "Az önce beni avladığını düşünüyordun ama asıl av sendin."

İskender onca namlunun içindeyken bile bir an olsun tedirginlik hissetmeden sakince dururken "Öleceksin," dedi üstüne basa basa. "Bu gece seni buradan sağ çıkarmayacağım."

Vahit gür bir kahkaha daha attı. "Ah senin bu aptal cesaretin," dedi küçümsercesine. "Bak bakalım etrafına." Elleriyle silahları gösterdi. "Kim ölecek gibi duruyor?"

İşte tam o an İskender için kapılar açıldı. Halit'in bir anda içeri girmesi kimsenin beklediği bir şey değildi. Onlarca silah taşıyan adamlar Vahit'e ama temelinde Halit'e bağlıydılar. Halit'in silahını çektiği kimse onlar da ona itaat ederdi ve böylelikle o silahın namluları Vahit'e dönmüştü. Vahit ölümünün geldiğini anladığı o an korkuyla kekelemeye başladığında "Ben... Halit Bey, ben..." dedi. "Kardeşimin intikamı için. Size değil. Her şeyin başı olan o oros-" Cümlesini tamamlamasına bile izin vermeden İskender ilk kurşunu alnının tam ortasına sıktı. Ardından Dila'ya sıkılmış her bir kurşun için binlercesi saniyesinde Vahit'in başında patladı. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Vahit'in cansız bedeni yere düştüğünde İskender oturduğu o masadan kalktı ve Halit ile karşı karşıya kaldılar. İkisi de birbirinden ölesiye nefret etse de gerçek ortaya çıkmıştı.

“Dila,” dedi Halit, İskender ile konuşmanın memnuniyetsizliğiyle. “Uyanmış.”

O an gerçekten dünyalar İskender’in olmuştu. Öylesine derin bir nefes alıp Yaradan’a şükretti ki ömrü boyunca tüm dualarını bunun için kullanmış olabilirdi.

“Senin adamını ve malları yakalatan da Vahit’miş,” dedi Halit. “Biz Sansar öldükten sonra onu yaşatmayacaktık. Geçmişin hatırıyla bize zararı olmaz düşüncesiyle hata ettik. Eski düzenin nasıl işlediğini bildiğinden ihbar etmiş.”

“Size söylemiştim,” dedi İskender haklılığın getirdiği bir dikbaşlılıkla. “Zamanında da uyarmıştım. Bugün Dila’ya o kurşun sıkıldıysa bunun sorumlusu sizsiniz. Cevdet Bey’e hesap vermesi gereken de öyle.”

“Uzatacak mısın?” diye sordu Halit. Hatanın kendinde olduğunu biliyordu ve uzaması hâlinde İskender’in Cevdet’e gitmesi onun için iyi olmazdı.

İskender başını iki yana salladı ve “Öyle bir niyetim yok,” dedi. “Ortada benlik bir durum kalmadığına göre sizinle daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum.” İskender’in ileri doğru bir adım atmasıyla Halit de yana doğru çekildi ve İskender hızlı adımlarla meyhaneden çıktı. Koşar adım bindiği o arabada hiç vakit kaybetmeden yola koyuluşunun adı Dila’ydı.

Yüzünde bir gülümseme, son sürat bir hızla şükrederek vardı hastaneye. Kapısına geldiğinde park etmeye bile vakit kaybetmeden merdivenleri çıktı. Kapının önünde bıraktığı adamlar, koridorda Ali, Şahnar, Gülbahar ve gazinodan kızlar vardı. Hiçbirini görmedi İskender’in gözü. Günler önce bıraktığı o odaya odaklanmıştı gözleri de adımları da. Ali’nin omzuna dokunup “Yeni çıkardılar odaya,” demesiyle başını salladı sadece.

Adımları daha yavaş odanın kapısına vardı ve büyük bir korkuyla tuttu kapı kolunu. Ömründe hiç korkmadığı kadar korktu karşısına çıkmaktan. Onu suçlu bulmasından, istememesinden

delicesine korktu. Ama görememek de ölmekle eş değerkdi. Tânn cesaretiyle usulca araladı kapıyı ve onu gördü. Günler sonra, bitkin ama hep olduğu gibi çşsiz bir güzellihte. Gözlerinin kapalı oluşu, uyuyor oluşu ona biraz daha cesaret verdi ve içti girerek kapıyı örttü.

Yanına doğru sessizce rahatsızlık vermeden ilerledi. Hemeri dibindeki sandalyeye çökercesine oturdu. Ona doğru dönük olan yüzünü izledi uzunca. Alnına düşmüş birkaç tutam saçı parmaklarıyla çekinerek geriye götürdü ve parmaklarının sırt kısmı narince okşadı tenini. Buz gibi tenine dokundu ama parmaklarına vuran sıcacık nefesini hissetmek yaşama döndürdü İskender'i.

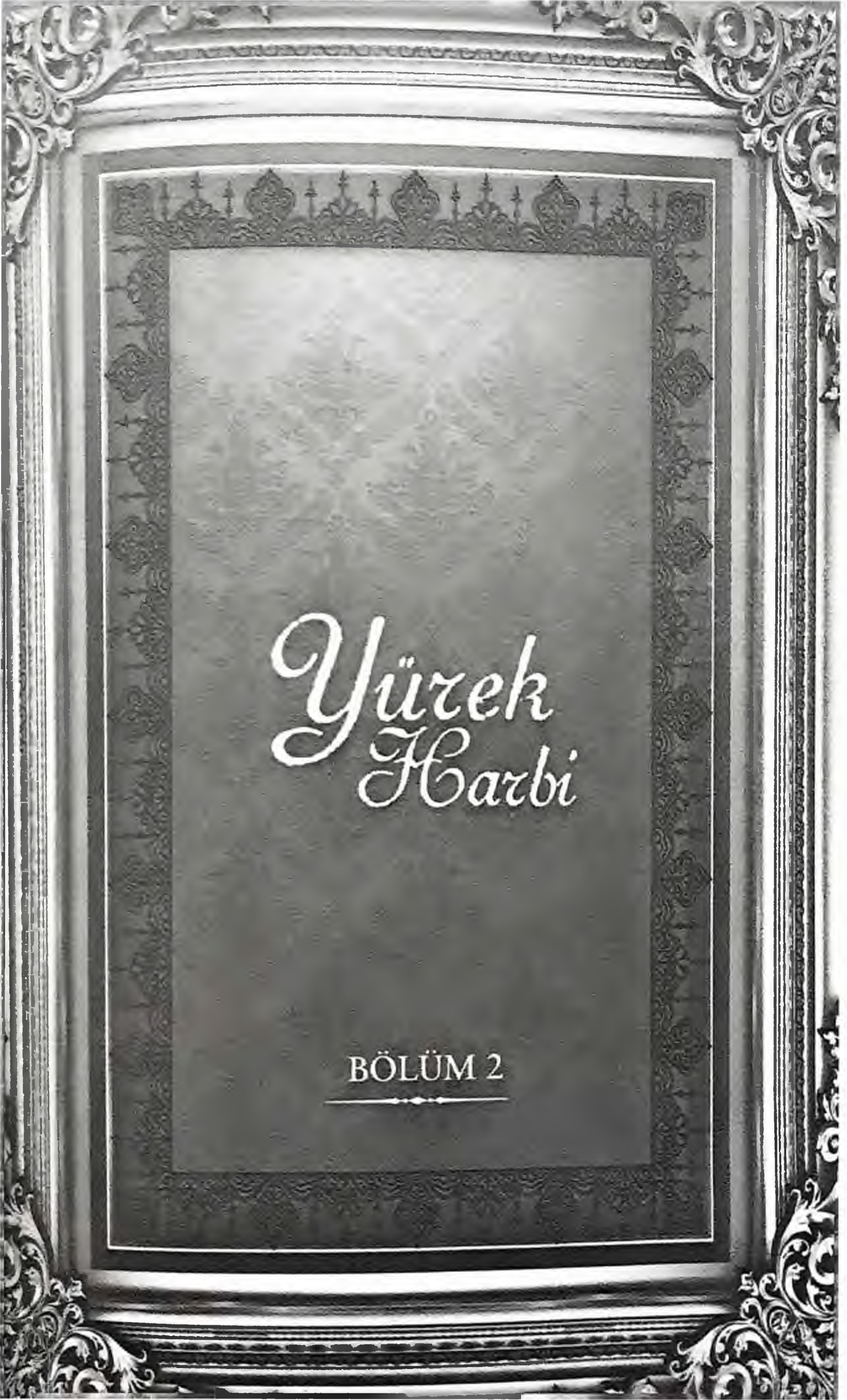
“Dila... Dila... Dila...” diye fısıldadı kendine bir şeyleri kanıtlamak ister gibi. İncecik ellerini ellerinin arasına aldı ve dudaklarını şükredercesine bastırdı. Adı dilindeki, gönlündeki en büyük yaraydı. Onarmak istercesine tekrarlardı durdu.

“Seni yarım bıraktım,” dedi derin bir nefes çşliğinde. “Ama yemin ederim seni yarım bıraktığım o yerden ben de tamamlanamıyorum, Dila.”

Gözlerini kapatmış ellerinin üstünde derince soluklar alırken kondurduğu sayısız öpüşleri kadının gözlerini araladı. Elinin üstünde çaresizce yatan adamın aşkı yüreğini sızlattı. “İskender...” dedi kesik, kısık bir sesle. Tek bir nefesi bile İskender'i hazır konuma geçirmişti. Başını hızlıca kaldırdı ve yorgunca ona bakan kadının yüzünü kavrayarak “Dila,” dedi. “Yaşıyorsun.” Burunun ucundan, alnından, şakaklarından, saçlarından öptü. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Seni koruyamadığım için özür dilerim.”

Dila'nın eli İskender'in koluna dokunmuş, ona sığınmak isteğine o da aynı hisle karşılık vermişti. İskender'in dudaklarının arasında şifayı ararken “Biz...” dedi onca acının ve ağrının içinde. “Biz nasıl tamamlanacağız?”

Tek bir soru tüm düzeni değiştirdi. İskender duraksadı ve hafıfçe geri çekilerek ikisinin de hayatını değiştirecek o soruyu, Dila'nın ömrünü verdiği o soruyu tüm yüreğiyle sordu: "Evlenelim mi?"

CamScanner ile tarandı

Dila...

Bir savaş meydanında benim en büyük ve ilk yenilgim güzelliğineydi. Bu savaştan ki zayıtsız çıkmak mümkün olmayandı, anladım. Anladığımda kendime senin gönlünde bir mezar kazdım. Namluya sürüp sana sıkacağım kurşunu göğsüme çevirip sana vuruldum.

Ne bir sıhhiye yetişti imdadıma ne ben mezarımda huzursuzlandım. Hiç şüphesiz senin göğsünde ölümün en huzurlu uykusuna yattım.

Dila.

Adın dilimde yara,

Yürekten bir kurşun,

Sen ve ben hengâmesinde ben, ölüm soğukluğunda, senin göğsünde huzurla uyuyandım.

Altın Sahne Gazinosu sıkıntılı günlerini geride bırakmış; neşenin, huzurun, kahkahanın eksik olmadığı günlerine geri dönmüştü. Dila'nın hastaneden çıkması ve İskender ile evlenecekleri haberinin yayılması şerrin hayra dönüşmesine sebebiyet vermişti. Bir masanın etrafında toplanmış akşamın hazırlığından önce Dilruba'nın yaptığı keyif kahvelerini içerken "Ay ben hâlâ inanamıyorum," dedi Dilruba. "Bunlar sahiden evleniyor he. Kaç sene sonra hem de."

“Ya düşünsene,” diye girdi Zeliha konuşmaya. “Biz bunların adını ne yan yana çift gibi anabildik ne de ayrı ayrı başkalarıyla yakıştırabildik. Senelerce hem birbirlerine aitlerdi hem değil-lerdi ama sadakatlerini hiç bozmadılar. Ben böyle imkânsız bir aşk gibi tarihe gömülür gider, burada devlerin aşkı olarak nesilden nesile anlatılır diyordum ama resmen kavuşuyorlar.”

“Yine anlatılır ki,” dedi Dilruba. “İskender abi ve Cavi-”

Dilruba’nın başlayan cümlesi uyaran bakışlar ve son dakika farkındalığıyla kesilmişti. İskender, Cavidan adına yasak getirmişti ve bu konuda oldukça katıydı. O yüzdendir ki İskender yokken bile o ismi zikrettiklerinde dahi hepsi tedirginleşiyordu. “Dila,” diye düzelterek devam etti Dilruba konuşmasına. “İskender ve Dila gibisi gelir mi şu memlekete. Onların aşkı hep anlatılır Zeliha’m, sen hiç dert etme.”

Öyle dercesine bir baş hareketiyle kahvesini yudumladı Zeliha. “Ya Ali,” diye atıldı hemen ardından. “Ben merak ediyorum, senelerce adını kullanmazken bir anda ne değişti? Sen bilirsin.”

Kızların hep birlikte oluşturduğu o yuvarlak masanın hemen çaprazında onlara dönük oturuyordu Ali ve Üçbey. Ali arkasına yaslanmış elindeki fincanla oynuyordu; üzerinde lacivert bir takım, içinde siyah boğazlı bir kazak vardı. Birkaç gündür tıraş olmaması sebebiyle uzamış sakalları ona ayrı bir hoşluk katmıştı.

Soru Ali’ye sorulmuş olsa da “Vallahi abim diye demiyorum,” dedi Üçbey oturduğu yerde gerim gerim gerilerek. “Geldi akıl aldı benden. Dedi Üçbey, ben Dila vurulunca anladım onu ne kadar sevdiğimi. Şimdi ben kendimi nasıl affettireceğim bu kadına. Senelerce kaçtım durdum. Şimdi beni istemez bu. Ben böyle işlerden anlamam, ne yapabilirim, dedi.”

Bunları öylesine inanmışlıkla anlatırken oradaki herkes öylesine bir inanmamışlıkla dinliyordu ama sonuç olarak dinliyordu. Üçbey'in yalanları da buraya renk katıyordu.

“Eee, Üçbey,” dedi Gülbahar. “Sen ne dedin İskender abine?”

“Vallahi ablam dedim ki önce sen kadına ismiyle hitap edeceksin. Cavidan kim ya, dedim.” Kaşlarını çatıp sesini kalınlaştırmıştı. “Sen önce asıl kimliğini kabullen, ona da hatırlat. Sonra geç karşısına af dile. Ama öyle af dilemeyle de çözülmez. Ben hatamı anladım hemen evlenelim de, dedim.”

“Vay be,” dedi Zeliha onu yüreklendirircesine bir tonlamayla. “Senelerce çözülemeyen meseleyi iki dakikada çözmüşsün. İskender abi bunu karşılıksız bırakmaz. Ne verdi sana?”

Üçbey bir dakika olsun düşünmedi. Böhürlenerek olduğu yerde dikleştirdi ve yukarıdan bakışlarıyla arkasına yaslandı. “Dila ablam teklifini kabul eder etmez benim yanıma koştu. Dedim abi sonra teşekkür ederdin, niye kadını yalnız bıraktın. Olmaz Üçbey, sen benim çözemediğim derdimi çözdün, ilk sana gelmem lazımdı, dedi. Sonra da işte...” dedi alçak gönüllü gözükmeye çalışır gibi. “İlle de nikâh şahidim sen olacaksın, dedi bana. Senden başka kimseye yakışmaz bu, dedi.”

“Allah Allah,” diyerek onu bölen ses yanından, Ali'den geliyordu. Yüzünde hayret dolu bir ifadeyle Üçbey'in yalanlarla dolu masalını biraz daha renklendirmek istedi. “Ee bana daha bu sabah nikâh şahidim sensin, hazırlıklı ol, dedi.”

Üçbey o an kısa bir es vererek bakışlarını Ali'den kaçırdı. Kaçırdığı yerde kızların kıkırdayarak yüzüne baktığını fark edince “E ben dedim onu da işte, abi,” dedi yalanına duyduğu inanmışlıkla. “Ali abim senin çocukluk arkadaşın, ona yakışır, şimdi olmaz, ayıp, dedim.”

Ali böyle ustaca kıvrışına karşı dudak bükerek gülerken “E yani abim,” dedi Üçbey alttan alırcasına. “Sen varken de bana

yakışmazdı. İskender abim böyle şeyleri düşünemiyor. o bizim gibi değil ama ben halledeceğim onu da zamanla.”

Ali’nin bir anda Üçbey’in arkasına doğru “Aa abi hoş geldin,” demesiyle Üçbey’in gözleri anında irileşti. Arkasını dönemedi, nefesi boğazında tıkanıp kaldı. Soğuk soğuk terler boşaltırken “Dila’yı niye bıraktın evde,” deyince Üçbey gelenin İskender olduğunu düşünüp iyice gerildi ve yeni bir yalan sarmalı hazırladı.

“İşte ben de öyle dedim, Ali abi,” dedi telaşla hâlâ arkasına bakmazken. “Çocuklar dışarıda saçma sapan atıp tutuyorlardı İskender abim için. Dedim sizi böyle duyarsa baş aşağı aha şu girişte sallandırır. Ayağınızı denk alın, dedim. Ne kadar terbiyesizler ya. Yok İskender abim ne bilirmiş, yok gidip yalvarmış falan. Bunlar ne çirkin yalanlar ya.” Ağzının içinde cık cıklayarak sanki yeni fark ediyormuş gibi arkasını dönüp “Hoş geldin, abi,” demişti ki arkasını döndüğünde koca bir boşlukla karşılaştı ve gazinonun içi gür kahkaha sesleriyle yıkıldı.

Ali ona doğru dönmüş olan ensesine doğru bir şaplak atarken Üçbey olduğu yerde kasılarak ensesine koyduğu eliyle Ali’ye doğru döndü. Herkesin ona alaylar içinde gülmesini yediremezken “Abi ya,” dedi bozulmuş bir ifadeyle.

“Ne, *abi*?” dedi Ali kaşlarını çatarak. “İskender duymasın, harbiden sallandırır seni.”

“Dila abla ne zaman gelecek sahneye?” dedi Zeliha merakla. “Bayağı toparlanmıştı, değil mi? Çünkü ben bu Seren Petek denilen kızın kahrını daha fazla çekemeyeceğim.”

“Niye?” diye sordu Ali. “Bir yanlış mı oldu?”

Dila’nın yokluğunda yeni bir kadınla anlaşmışlardı. Dila gelene kadar sahnede o olacaktı. Dila geldikten sonra da memnun kalırsalar Dila’dan kalan akşamlarda onu çıkarmayı düşünüyorlardı.

“Bir mi?” dedi Dilruba, Ali’ye doğru göz devirerek. “Her bir hareketi falso. Kaprisleri, dertleri bitmiyor. Dün Dila ablanın odasında gördüm. Elbiselerine bakıyordu. Fark edince hemen çıkartmak istedim diye bana bir ton çemkirdi. Sanırsın assolist.”

Sesi güzel olduğu ve gazinoya iyi müşteri çektiği için Ali’nin hoşuna gitmemişti bu durum ama çözülemeyecek bir sorun da değildi. Dila gelmeden önce gönderecekti. Bir de Dila’nın bunun yüzünden canının sıkılmasını istemiyordu. Dila hırslı bir kadındı. Yerine geçecek birini fark ettiğinde hayatı kendine de ona da çekilmez kılıyordu. Her şeyin en iyisi ve en kusursuzu kendisi olsun istiyordu. Öyle de olmuştu senelerdir. Şimdi o hastaneden çıkıp geçirdiği zor günlerin ardından bir rekabet hâline girmesini İskender de istemezdi. O yüzden o gelmeden göndermeyi aklının köşesine not ederek “Hallederiz,” diyerek ayaklandı.

Elindeki fincanı masanın üzerine doğru bıraktı. “Ben eve geçeceğim, biraz dinleneyim. Akşam görüşürüz.”

Şahnar’ın yanına gidecekti. Hastaneydi, koşuşturmacaydı derken Şahnar’ı ayaküstü beş dakika görmüştü neredeyse günlerce. Nasıl olduğunu, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını merak ettiğinden evden önce yanına gitmek istedi. Nişanlılık sürecinde Subaşı’nın ilgisizliğinden sebep kızmasını istemezdi. Tabii bunların haricinde içinde oluşan deli dolu bir özlem de vardı ama bunu kendine itiraf edemediğinden diğer ihtimalleri kafasında makul sebep olarak görmüştü.

Tam bir adım atmıştı ki Dilruba hızlıca ayaklanıp “Ali,” dedi tereddütle. “Ben de geleyim mi?” Çekinerek sorduğu sorunun içindeki hevesi de yüzünden okunuyordu. “Sorun olmayacaksa senin için yani. Gelsem olur mu? Ben işlerimi hallettim çünkü. Akşama kadar boşluğum var. Beraber dönerdik.”

Ali kısa bir an duraksadı. Bunun doğru olup olmayacağını kafasında kestiremedi. Parmağında Şahnar’a ait bir yüzük vardı ama o yüzüğün sorumluluğunu ikisi de henüz almamıştı.

Dilruba yüzüne hevesle bakınca “Sen kendin geç o zaman,” dedi. “Anahtarın yerini biliyorsun zaten. Ben bir yere uğrayıp geleceğim.”

Dilruba heyecanla başını sallayıp ayaklanırken fincanları da tepsinin içine doldurmaya başladı. Ali de Şahnar’a gitmek için yola koyuldu. Gazinodan çıkar çıkmaz çarpan rüzgârın etkisi arabaya binmesiyle bile geçmemiş, içini titretircesine ceketine sinmesine sebep olmuştu. Buz gibi havada arkasında iz bırakırcasına bir dumanla hareket ettiğinde hiç olmadığı kadar hızlı kullandı arabasını. Bu kadar aceleci oluşu Şahnar’ı uzun süredir kısa aralıklarla görmesinden sebepti ama kabul görmedi içi. Bunu kendine itiraf etmek bir hayli zorken kendi iç savaşından öfkeyle “Onu görmeye gidiyorsun işre oğlum,” dedi sesli bir hâlde. “Ne diye kandırıyorsun kendini?”

Aklındaki İdris babaya ayıp olmasın bahanelerinin yüreğini bulandırmasıyla gerçeği kustu dili. Bu gerçeği yıllarca taşlaşmış olan yüreğine kabul ettirmek de öylesine kolay değildi. Kızgınlığı bu yüzdendi, ona ait olmayan bir yüreği bu kadar çabuk benimseyip kabullenişineydi. Yol kendi iç savaşıyla geçip giderken nasıl geldiğini bile anlamadan Şahnarların evine vardı. Kapının girişinde İskender’in bıraktığı korumalar arabayı görür görmez hızlıca bahçe kapısını aralarken Ali etrafı kontrol ederek girdi içeri. Her şey sakin duruyordu. Şahnar’a kadar.

Araba usulca bahçeden içeri girerken Şahnar’ın bahçede bir kedi yavrusuyla koşturduğunu görünce park edeceği kısımdan çok daha geride durdurmuştu arabayı. Bahçenin tam orta yerinde minicik kedi yavrusu Şahnar’ı koşturuyor, Şahnar da katıla katıla gülerek onunla eğleniyordu. Ali arabadan inmeden camı hafifçe indirdi ve bakışları bir rüyaya dalar gibi Şahnar’a daldı. Kendi gibi aynı asilikte uçuşan saçları omzuna çarpa çarpa havalanıyor, sürmeli gözleri insanın canına okuyordu. Eğilip bağdaş kurarak kedi yavrusunu bacaklarının arasına alıp içine katarcasına sevdi. Öyle güldü, öyle çocuklaştı ki Ali kendisine

koyduğu o soğuk mesafeye gücendi. Böylesi hâlini ondan gizlemesi, layık görmemesi içine bir derdin en sevdalı hâli oldu.

O sessizlikte sadece Şahnar'ın kediyle oynama, konuşma sesleri geliyorken “Beni mi izleyeceksin oradan?” dedi daha yüksek bir sesle. Ali o an kendisine bakmasa da ona söylediğini anladı. Onu böyle dalmış izlediğinden bile habersizdi Ali. O söyleyene kadar bahçeye girdiği süreden ne kadar geçmişti onu bile anlamayacaktı. İçinde yakalanmanın verdiği o rahatsız hisle arabadan inerken bunu belli etmemeye çalıştı.

“Öyle keyifli olduğunu görünce keyfini kaçırmayayım dedim.”

Şahnar kediye kucğından bırakmadan ve yerinden kalkmadan başını ona çevirdiğinde “Keyfimi kaçırarak bir haber mi getirdin?” diye sordu. Ali ona doğru adımlarken bile kalkmaya yeltenmemişti.

Başını iki yana salladı. “Gelişimin keyfini kaçıracağını düşündüğüm için öyle dedim. Yoksa çok şükür kötü bir haber yok.”

Tam yakınına gelmişti ki Şahnar kucğındaki kediye usulca yere bırakarak ayaklandı ve üstünü silkelerken “O zaman yanlış düşünmüşsün, Düzceli,” dedi. Bunu ne anlamda söylemişti, Ali bilmiyordu ama hoşuna gitmişti. Daha bir şey söylemesine fırsat vermeden eve doğru adımladı ve çok geçmeden arkasını döndü “Sabahın bu saatinde geldiğine göre kahvaltı yapmamışsındır diye düşünüyorum.”

Ali başını iki yana salladığında “Hadi gel o zaman,” dedi Şahnar. “Sofra hazır.”

Şahnar eve doğru yürüdüğünde Ali de peşine takıldı. Eve girdiklerinde sessizliğin bir hayli fazla oluşuyla evin içine doğru şöylece bir göz gezdirdi. “Kimse yok mu?”

“Yok.” Şahnar mutfağa girdiğinde Ali de girdi. “Teyzem pazara diye çıktı. Babamı da bilmiyorum.”

Masada kendi için hazırladığı bir kahvaltı vardı. Peynir, yumurta, bal, reçel, sıcacık bir çay, dumanı üstünde tüten sıcak ekmekler ve el açması börekler. Ali iştahla baktı sofraya. Kuru bir çay ve tost ile geçirdiği için çoğu zaman günlerini, şimdi özenle hazırlanmış kahvaltı sofrasına iç çekmişti. Sofrada kalan bakışlarını fark eden Şahnar, “Geç otur hadi,” dedi çaydanlığa yönelerek.

Ali ikiletmeden sofradaki yerini alırken biraz da yabancılığından çekingen kalmıştı. Kendine diye çıkardığı bardağa Ali için çay koydu. Şahnar’ın yüzü gülüyordu. Yani en azından eskiye nazaran daha yumuşaktı. Ali de bu hâlini fark etmiş “Hayırdır?” diye sormuştu. “Pek sakın gördüm seni.”

Şahnar yeni bir tabak alıp Ali’ye servis açtıktan sonra “Sana da yaranamıyoruz,” dedi. “Nasıl dursak suç oluyor. Kavgayı mı edelim istiyorsun?”

Ali bu yumuşaklığa yabancı olduğundan ve ne tepki verilir bilemediğinden “Bana fark etmez,” dedi. O hiçbir zaman kavgadan kaçmazdı. Şahnar ile nasıl savaşılabileceğini bilmiyordu. Üstelik şimdi bile kendini savunmasız hissediyordu. Ona bakmak, onu görmek tüm gardım düşürmesine sebep oluyordu. Şahnar fark etmez değişine gülerek karşılık verirken mutfaktaki o küçük masada tam karşısına oturdu. Ali’nin hiçbir şeye elini sürmeyişiyle “E hadi afiyet olsun,” diyerek tabağını işaret etti.

Ali ilk lokmasını almak için Şahnar’ı bekledi. O böreğinden bir lokma aldıktan sonra Ali de böreğe uzandı. O hâlini gören Şahnar küçük bir gülümsemeyle başını çevirdiğinde Ali çoktan böreğine gömülmüştü. İlk lokmanın lezzeti devamını da getirmişti. Çayın demi bile kahvaltıya yakışacak güzellikteydi.

“Cavi-” dedi Şahnar sonra dilini ısırarak düzeltti. “Dila nasıl?”

“İyi. Yani en son bıraktığımda iyiydi. E bir ses çıkmadığına göre de hâlâ iyidir.”

Kahvaltısını sanki kendi evinin rahatlığındaymışçasına yapması Şahnar’ın hem dikkatini çekmiş hem de yüreğine dokunmuştu. Aç olduğu ve böylesi bir sofrayı ne kadar özlediğini her bir hareketinden okuyabiliyordu. Ali öyle bir adamdı ki kendi dile getiremez, o başını hiç eğmez, ölse de istediğini belli etmezdi. Şahnar görebiliyordu bunları. Ama o çocuksu, eksik yanını da görebiliyordu ve Ali bunun farkında değildi. Ali öyle iştahlı öyle güzel yedi ki karşısında Şahnar doymuş kadar oldu.

Mutfağın içinde bir sessizlik oluştuğunda Ali bir börek daha alırken “Teyzenin eline sağlık valla,” dedi. “Çok güzel olmuş börek.”

Şahnar’ın o an yüzüne oturan o gülümseme Ali’nin iştahla yemesinden ve onun farkında olmadan ettiği övgüden sebepti. “Teyzem yapmadı ki,” dedi Şahnar. “Ben yaptım.”

Gözlerini Ali’nin üzerine doğru dikip ne tepki vereceğine baktı. Asıl düşüncelerini saklayacağını düşünmüştü lakin Ali’nin çocuksu bir ifadeyle Şahnar’a “Aaa!” demesi bir oldu. Bir elindeki böreğe bir Şahnar’a doğru baktı ve dudak büktü.

“Vallahi beni şaşırttın. Beklemezdim senden.”

İtirafı da Şahnar’ı şaşırtmış, masada biraz daha öne çıkmasına sebep olmuştu. “O niyeymiş?”

“Ne bileyim,” diyerek omuz silkti Ali. Çekinmeden bir börek daha alarak tabakta bir tane bıraktı sadece. “Bir evin tek kızıysın ya, İdris baba seni sokmamıştır mutfağa diye düşündüm ben. Hani nasıl derler...” Kafasında ölçtü, tarttı biçti ama ince bir kelime bulamadı. O yüzden direkt, “Şımarık büyümüşsündür diye düşündüm ben,” dedi. “Getirin, götürün, yapın, edin diyecek gibisin.”

Şahnar öyle güzel bir kahkaha attı ki Ali ona kilitlenip kaldığında lokmasını bile yutamadı. O güzel gülüşü yağmurda güneş açtırır, kış ayında baharı getirirdi. Ali'nin buz gibi donuk ifadesi Şahnar'ın yüzünde takılı kaldığında Şahnar usulca gülüşünü soldurarak ciddileşti. “Yanlış düşünmüşsün yine, Düzeci. Ben Antep'te mutfaktan çıkmazdım. Çok severim mutfakla uğraşmayı. Ayrıca hiçbir zaman da getirin götürün diyenlerden olmadım. Her işimi kendim görebiliyorum çok şükür.”

Ali duydukları karşısında dudak bükerek kafa salladı ve çayından bir yudum daha aldı. Ön yargılarının yavaş yavaş kırılması senelerce taşıştırdığı yüreğine bir ihanet miydi, bilmiyordu. Korkuyordu ama dile getiremiyordu. Bir kez daha aynı yerden darbe alırsa bu sefer ölürdü. Bile bile ölüme gitmek akıl kârı mıydı, bilmiyordu.

“Sen niye geldin ki buraya?” diye sordu Şahnar merakla. Ali o an yemeği bırakıp sadece çayını yudumlamaya devam etti. Aklında tek bir soru vardı. O akşam Şahnar'a sorduğu o sorunun cevabını merak ediyordu. Bundan sonra yollarına nasıl devam edeceklerdi? Şahnar gerçek bir evliliği kabul edecek miydi merak ediyordu.

“Onca şey oldu,” dedi Ali. “Gelip gitmedim hiç. İdris baba kızsakı haklı. Bir gözükeyim istedim.” Aklındaki soruyu açık açık sormadığından “Hem başka neden geleyim ki?” diye sordu. “Gelmem için başka sebep var mı?” *Benim için* demesini bekliyordu. *Biz bir yola girdik, evleneceğiz, beni merak ettiğin için* demesini bekliyordu. Bu verdiği kararı açıkça söylemesine eş değerk olurdu lakin Şahnar ağzını bile açmadı.

Kaşları *anladım* dercesine hareketlendi sadece ve suskunluğa büründü. Bu suskunluksa Ali'nin içine oturdu. Birbirlerine ait yüzükleri taşıırken birbirlerine bu kadar yabancı oluşlarını sorguluyordu ki kafasında gözü Şahnar'ın eline takıldı. Şahnar'ın parmağında yüzük olmayışı yüreğine bir kurşun gibi saplandı sanki. Bir karar vermesini söylemişti ama o yüzüğü çıkararak

bunu yapacağını tahmin bile etmemişti. Ali o akşamdan sonra bir an olsun çıkarmamıştı yüzüğünü. Parmağını yara yapmasına rağmen, kaşıntısından ölürken bile bir an olsun çıkartmadı parmağından. Şimdi Şahnar'ın parmağında olmayışı yediği yemeği bile zehretti. Çayı tutan elinde, onun gözüne sokulan o yüzüğü usulca indirdi masanın altına. Kendine yakıştıramadı, bir cevapmış gibi içerledi yüzüğünün olmayışını. Kendine kızdı, gelişine kızdı, ihtimalleri düşünmesine kızdı. Şahnar'dan ona yâr olmazdı. Aklının ucundan geçiren aklına kızdı.

Kendine olan öfkesiyle dolup taşarken Şahnar'a kırgınlığı düğümledi ihtimalleri. “Ben gideyim,” dedi hiç beklemeden ayaklanırken. Şahnar'ın yüzüne bile zar zor bakarken ne yapacağını da bilemedi. Yumruk yaptığı eliyle yüzüğünü saklamaya çalışırken “Nereye?” diye sordu Şahnar. “Yeni gelmiştin daha. Babam da gelirdi birazdan. Hem kahvaltın bitmedi daha.”

Ali kalamazdı. Kalırsa ve Şahnar'ı biraz daha görürse, ona biraz daha kapılır giderse kendini kaybederdi. Onun olmayan, olmayacak bir kadının hayaliyle daha sınanamazdı. İçinde başlamaya duran bir şeyleri hiç başlamadan bitirmek, kökünden sökmek istedi.

“Gerek yok,” dedi buz gibi bir sesle yüzüne bile bakmadan. “Sen geldiğimi söylersin. Kahvaltı için de eyvallah. Doydum yeterince. Benden istediğin bir şey yoksa...” Kısa bir an yüzüne doğru baktığında Şahnar aniden değişen tepkisini anlayamadı. Gözlerinde bir kırgınlık, sesinde soğukluk vardı. Beş dakika öncesiyle şimdinin arası bir uçurum gibiydi. Ne diyeceğini bilemeden başını sadece iki yana salladığında “Tamam o zaman,” dedi Ali. “Sen söylersin İdris babaya. Ben de görürüm zaten bir yerde. Hadi selametle.”

Bir anda arkasını dönmesiyle Şahnar onu yolcu edemedi bile. Tam arkasından onu geçirmek için bir adım atmıştı ki Ali'nin büyük adımları aceleci bir tavırla uzaklaştı. Birkaç adımda evin kapısına ulaşmış olmalıydı ki güçlü bir çarpma sesi gelmişti.

Şahnar az önce onun oturduğu sandalyeye tutulu kalmış hâlde arkasından bakakaldı.

Salondaki koltuğa uzanmış hâlde dışarıdaki yağmuru izliyordu Dila. Evin içerisine doluşan o mis gibi tarhana kokusu mutfaktan geliyordu. İskender ile haftalardır bu evden çıkmamışlardı. Yemeklerle ve temizlikle ilgilenmesi için birini getirtmişti. O da işini hakkıyla yaptığını gösterircesine her gün evi mis gibi yemek kokularıyla dolduruyordu.

İskender ayrı dört dönüyordu etrafında, Sultan abla ayrı. O ise sadece kendini dinliyor, kendini dinlendiriyordu. Sehpanın üzerine atılmış gazetelerin başköşesinde hep Dila vardı. Dila'nın kurşunlanması, gazinonun isim değiştirmesi, İskender'in yaptığı durum bildirimlerini içeren metinler yer alıyordu. Ankara son günlerde sadece Dila'yı konuşuyordu.

O ise gördüğü her satırda sadece kendi ismini okuyordu.

Dila.

Dila.

Dila...

İsmini anmadığı onca senenin acısını çıkarırcasına şehrin her sokağına yazdırmıştı sanki İskender. İlk günler ismiyle beraber tekrar eski günlerin geleceğini umut etse de günden güne tamamlanamayan bazı boşluklar yine açıkta kaldı. İskender ona aile olmuştu. Hiç görmediği o saadet dolu günleri yaşatmıştı. Ona *evet* demek dünyaları kucaklamaya eş değerdik lakin en mutlu günlerini paylaşacağı bir annesinin olmayışı yüreğinin en büyük ukdesi olarak kalmıştı.

Sarındığı battaniyeyle camların üzerinde kendi yolunu çizen yağmur damlalarına eşlik etti. Kimisi bir diğerine karışıp daha da büyüyerek yol alıyordu, kimisi dağılıp sonunu bile görmeden parçalanıyordu. Dila da bir yolda ilerliyordu. Zaman zaman karıştığı o damlalardan sıyrılıyor, zaman zaman içine birçok damlayı katarak daha da büyüyordu. Bir şekilde kendi yolunu çiziyordu lakin daha sonuna erişemediğinden ilerisini kestiremiyordu. Kocaman bir damlanın ufacık bir engelde diğerlerinin aksine daha çabuk dağılacağını biliyordu. Büyümek her zaman içinde olanı tutmayı zorlaştırıyor, hassaslaştırıyor.

Merdivenlerden inen o güçlü adım seslerini dahi işitemeyecek kadar dalmışken İskender banyodan yeni çıkmış hâlde, üzerinde rahat bir eşofman takımıyla inmişti. Onu fark etmeyen kadına karşılık adımları en aceleciliğiyle ona doğru vardı ve eğilip dudaklarını omzunun açıkta kalan kısmına bastırduğunda Dila irkildi. Onun irkilmesine karşılık İskender'in kolları güven verircesine ona doğru dolandı.

Burnuna dolan o temiz kokuyla ve teninin o yumuşaklığıyla kısa bir an gözlerini kapadı Dila ve elini geriye, yüzüne doğru atarak çenesini okşadı. "Çok güzel kokuyorsun." Boynunu biraz daha açıp İskender'in o boşluğa yerleşmesini sağladı. İskender o boşluğa girdi, o boşlukta can vermek istedi. Kolları Dila'ya dolanmış hâlde burnu tenini okşarken "Şimdi sende sıra," dedi. "Banyoyu senin için hazırladım. Biraz rahatlarsın."

Dila bir depresyonun eşiğinde gibi ne yemek yemek ne düş almak ne de bir şeyler yapmak istiyordu. Tek istediği sadece uyumaktı. İskender bunu bildiğinden "Hayır..." diye mırıldanışlarına aldırmış etmedi.

Arkasındaki varlığı öne doğru geçerek onu bacaklarının altından kaldırırken "O işi geçeceksin sen," dedi. Dila kollarını İskender'in boynuna sararken teninin kokusuna olan özleminden başını yüzüne doğru dayadı.

“İskender...” dedi mızızlanarak. “İstemiyorum. Valla gece yaparım. Bırak şimdi beni.”

İskender dişlerini Dila’nın çenesine doğru sürterken “Kaçamazsın,” dedi munzur bir sesle. “Hem sana bir sürprizim var. O yüzden hazırlanman gerek.”

Onun kucağında merdivenleri adımlarken “Ne sürprizi?” diyerek dikleşti. İskender başını iki yana sallayarak ağzına kilit vurdu. Dila’yı merakta koymanın getirdiği o gülüş de o güzel yüzüne iç götürürcesine oturdu.

“Çok kötüsün,” diyerek göğsüne vurduğunda İskender’in dudakları arasından bir sızlanma döküldü. “İnsan ait olduğu yeri böyle düşüncesizce tekmelememeli.”

“Benim değil mi?” dedi Dila başını hafifçe kaldırıp kıkırdarak “İstedığimi yaparım. Benim evim, benim yuvam. *Benim.*”

Ona ait olduğunu öyle güzel, öyle kendine has vurgulamıştı ki onu yere bırakırken hiç şüphe duymadan tasdikledi İskender: “*Senin.*”

Banyonun loş ışığında kucağından indirdiği kadının elbisesinin eteklerine sarıldı önce. Ardından usulca yukarı doğru çekerken Dila teslim olmuş gibi kollarını kaldırdı. Onu çıtırçıplak bırakmak demek, İskender’i savunmasız bir hâle getirmek demekti. Öyle de oldu. İç çamaşırlarıyla kalmış olması dahi İskender’in hareketlenmesine sebep oldu. Dila’nın bakışları pantolonunun önüne doğru kaydığı anda dudaklarını dişleyerek gülen bakışlarını saklamaya çalıştı.

“Seni var ya,” dedi İskender o gülümsemeyi yakalayıp. Hoyratça belinden kavradığı kadını kasıklarına yapıştırırcasına kendisine çektiğinde göğüsleri kendi göğüslerinde âdeta ezildi.

“Beni...” dedi Dila o saçlarını avuçlarının arasında okşayarak. “Beni var ya, Oğuzbeyli... Ne yaparsın beni?”

Parmaklarının kışkırtıcı dokunuşu omuzlarından aşağıya indi. Ardından iki yanından tuttuğu iç çamaşırını aşağıya düşürürken gözleri iştahla dolan İskender'in gözlerindeydi. İç çamaşırı ayaklarının altında kaldığında İskender'in belini tutan elinin birini alarak bacağına doğru çekti.

"Olmaz," dedi İskender. "Daha iyileşmiş bile sayılmazsın. Beni mi sınıyorsun?"

Tam gözünün önündeki göğüslerini daha da gözüne sokmak ister gibi eli sütyeninin kopçasına gitti. Parmakları tek seferde göğüslerini özgürlüğe kavuştururken İskender'in beyninin en uçlarına dokundu o görüntü.

"Sen..." dedi İskender bakışlarını o göğüslerden alamadan. "Sen imtihan mısın?"

Daha fazla dayanamayacağını anladığında Dila kolları arasında kıvrılıp inerken ve saçları beline doğru dökülürken "Dila," diye sayıkladı. "Dila Oğuzbeyli. Nesin sen böyle? Nasıl bir şeysin..."

Başını iki göğsünün arasına kapattığında Dila'nın yüreği göğsünü aşacak gibiydi. *Dila Oğuzbeyli...* Soyadını daha önce adının yanına hiç koymamıştı. Şimdi ilk kez İskender'in ağzından duymak büyük bir hazza sebep oldu. Onun kucağında, onun soyadıyla seslenmesi eksik parçaları tamamladı. Göğsünün arasında soluklanan adamın saçlarını okşarken bir uçuşun tepesinden aynı anda atlamak için tırmanmaya başladılar.

Banyo faslı hatırı sayılır bir süre sürmüştü. Önce Dila'yı yıkamış, ardından kendisi ikinci kez duşa girmişti. Şimdi ise salonda o yorgunluğun üstüne alınan tatlı sıcak bir duşun mayışmasını yaşıyorlardı.

“Birazdan misafirimiz gelir,” dedi İskender. Oturduğu koltukta İskender’in sürprizini beklerken tam üstüne kapı çaldı. Buraya yabancı kimse gelemezdi, tanıdık olan kişiler de tam gazino saatinde burada olmazdı. Dila kendini merakla kapıya doğru çevirdiğinde İskender, Sultan ablanın kapıyı açmasını bile beklemeden ayaklandı. İskender’in bir anda ciddi bir pozisyona geçişi Dila’nın merakını perçinlerken kapıyı açtığı an gördüğü o yüz oturduğu koltukta dahi yığılacak pozisyona getirdi.

Annesi tam karşısında, yıllar sonra evinin kapısında dururken “Daye,”¹ dedi koltuktan destek almak istercesine tutunarak. Usulca kalkmaya çalıştığında gözlerinin mi aklının mı bir oyunu bu diye düşündü durdu. Gerçek olma fikri o kadar uzaktı ki aklı ona oyun oynuyor gibi hissettirdi.

“Dila,” dedi yakarırcasına içeri doğru girerek. O an sesinden kopan o ince tiz yakarış Dila’nın gözyaşlarına boğulmasına sebep oldu. Annesinin geldiğini, gerçek olduğunu o an idrak etti. Kimse böyle güzel seslenemezdi. Oturduğu yerden güçlkle doğrulup ona doğru koşarken salonun orta yerinde yılların hasretini alnının tam ortasından vururmuşçasına güçlkle sarıldılar.

“Daye...” dedi Dila defalarca kez. “Sensin. Gelmişsin. Buradasın.”

Annesi onun ellerinden, gözlerinden, saçlarından öperken Dila hasret kaldığı o kokuyu defalarca kez içine çekti. Yüzünü ellerine arasına alırken annesiyle yıllar sonra göz göze gelmek yüreğini deldi geçti.

“Çav zeytûna min.”² O zeytin gözlerinden akan yaşları parmaklarının arasında kuruttu. Yüzünü avuçlarına alan o elleri öptü Dila. Defalarca öptü. Yoldan gelişini, yorgun olabileceğini bile düşünmeden sadece öptü kokladı. İskender, “Geçin oturun

¹ “Anne.” (Ku.)

² “Zeytin gözlüm.” (Ku.)

da öyle hasret giderin,” demeye Dila’nın aklına bile gelmeye cektii annesini ağırlamak.

“Geç,” dedi telaşla ve tüm misafirperverliğiyle. “Bu ev senin. Nerede rahat edeceksen oraya geç.”

Gözünün içine bakıyordu Dila. Senelerce geldiği o yerde, o zirvede, kendi emeğiyle yaptıklarını annesine sunmak için can atıyordu. Elini tutmuş dizinin dibinden ayrılmazken annesiyle birlikte koltuğa doğru adımladı.

“Hiçbir şey istemem,” dedi kadın. “Senin yanın bana cennet.”

Oturdukları o koltukta Dila göğsüne doğru kapandı. Annesinin o güzel elleri okşadı saçlarını. Gözlerini kapadı Dila. Öyle özlemkti, öyle bir dünyayı yoka saymaktı ki onu buraya getiren İskender’i bile unuttu sanki.

“Sen nasıl geldin?” diye sordu Dila merakla. “Nasıl gönderdi seni? Bir şey yok ya?”

Aklına doluşan türlü senaryolar hep en kötüsüne çıktığından kararan o bakışlarıyla annesinin gözünün içine baktı. Ama korktuğu gibi olmadı. Annesi ona sıcacık bir tebessümle dokununca gözleri İskender’e doğru kaydı. “İskender oğlum ayarladı getirdi beni. Haberleri görünce içim gitti, Dila. İçim gitti. Ben öldüm de gömüldüm sanki. Seni ne yapsam ne etsem de görsem diye düşünürken Hızır gibi yetişti bana. Çok vaktim yok ama...” Telaşla, hasretle, içinde bir sızıyla sardı sarmaladı. “Olsun, bu bile yeter bana. Seni sağ salim gördüm, ölmeden bir kez sardım ya yeter bana.”

Annesine sarılıp omzuna başını koyduğunda İskender’e minnetle baktı. Onun dağıydı İskender. Yaslandığı o yerde bir şey olmayacağını bilirdi. Öyle bir dağdı ki İskender içinde sakladıklarının da içini bilirdi. Bilirdi ve dert diye yüreğine koyduğunu dağ gibi önüne sererdi. Sermişti. Annesinin kollarında oluşu bunun kanıtıydı. Günlerce geçmeyen o içinin ağrısına derman

bulmuş gibi, göğsünde ölüm uykusuna yatan kuşlar kanatlanmış gibi can buldu.

“İskender...” dedi bir ismin içine sakladığı o minnet duygusuyla. İskender tam çaprazlarında hemen diplerindeki koltuğa oturmuştu. Değil bir cümle kurmak, nefes almak bile bu ana saygısızlıkmış gibi ağzını bile açmamıştı onların dakikalarından çalmamak için.

Dila’nın dolu gözlerinde gördüğü o minnet duygusunu bile görmek istemediğinden “Sultan abla, bize birer kahve yapsana,” diye seslendi. Dila kimseye, bu kişi kendisi bile olsa hak ettiği şeylere kavuştuğu için minnet duymamalıydı. Yaşadığı müddetçe bu uğurda verecekti mücadelesini.

“Benim o kadar vaktim yok,” dedi Kadriye anne ama İskender, “Bir kahve için mutlaka vardır,” dedi. “Merak etmeyin, sizi zamanında eve ulaştıracağım.”

Kadının huzursuzluğuna rağmen İskender’in sesi öylesine güven vericiydi ki kadın her şeyi düşünmeyi bırakıp kolları arasındaki kızını sardı. Göğsüne yatan kızının saçlarını okşadı. “Gittiğin yoldan şaşma,” dedi bir nasihat gibi. “Seni oralarda görmek için verdim ben mücadelemi.”

“*Daye...*” Dila başını hafifçe kaldırıp kadının yüzüne doğru baktığında “Eksik,” diye iç çekti. “Siz olmadan çok eksik.”

Kadriye annenin gözleri imayla İskender’e döndüğünde “Tamamlayacak olanı bulmuşsun,” dedi. Seneler önce o yola annesinin desteğiyle çıkmıştı lakin seneler geçtikten sonra olmayışı, o desteği hissetmeyişi onu arafta bırakmıştı. Kadriye anne bunu bilir gibi, nakış işler gibi işledi sözleri yüreğine. “Ben seni oralarda gördükçe, o güzel sesini her yerde işittikçe yüreğim gururla kabarıyor. Sakın ha bizi düşünüp de geri çekilmeyesin. Sen çıktığın o yolda en tepede kalacaksın hep. Kalacaksın ki benim de gönlümdeki o gurur hiç eksik olmayacak.”

Annesinin sözleri onu seneler sonra tekrar yüreklendirdi. “Merak etmeyin,” dedi İskender tüm kibarlığıyla. “Ben aksine müsaade etmeyeceğim.”

İki kadının da gözleri İskender’e doğru dönüp tekrar birbirleriyle kesiştiğinde geçen senelere rağmen Dila, annesinin aklını da yüreğini de okuyordu. İskender’in doğru adam olduğuna dair onayını gözlerinde görüyordu. Kendi gönlü yetmemiş, seneler sonra ilk karşılaşmalarında annesinin de yüreğini fethetmişti. İskender Oğuzbeyli öyle güçlü, öyle yüreği geniş bir adamdı. Bir daha kavuşmamız imkânsız derken imkânsızı var etmişti.

Sultan Hanım kahveleri getirdiğinde Kadriye Hanım yine tedirginlikle öne doğru çıktı. “Ben gitseydim. Şimdi yokluğum fark edilirse...”

Dila tam ağzını aralayacaktı ki İskender araya girdi. “Siz demediniz mi eksiklerini tamamlayacak olanı bulmuşsun diye. Ben eksikleri tamamlamak için uğraşıyorum şu an. Bana güvenin, lütfen. Sizi tam vaktinde oraya yetiştireceğim.”

Dila’nın biraz daha kalsın diye yalvaran bakışları İskender’in sözleriyle heyecanla parıldadı. Birkaç dakika bile olsa her bir anına bir ömür verirdi. Herkes kahvesini aldığı anda Dila hayalini kurduğu o anı yaşadı. Kendi evinde, annesiyle karşılıklı, yan yana kahve içiyorlardı.

“Ne de güzel koktu kahve,” dedi Dila anı sıradanmışçasına yaşamak istercesine.

Annesi kahvesi yerine onu içti sanki. Elini saçlarına atarak tenini okşarcasına sevdi. “*Bêhna qehwê bi te xweştir dibe.*”³ Yüzünü seven o avuç içlerini öperken “Kadriye anne,” diyerek girdi İskender araya. “Çok vaktimiz olmadığından ben sizin rızanızı almak isterim gitmeden önce.”

³ “*Kahvenin kokusu seninle daha güzel oluyor.*” (Ku.)

Dila anlamayarak şaşkınlıkla kaşlarını çatığında İskender'in tüm dikkati saygıyla Kadriye annedeydi.

“Ben kızınızı seviyorum. Öyle lafta değil. Kendimden öte koyarak seviyorum ben kızınızı. Sizin onun için isteklerinizi gerçekleştirmek için canımı verecek kadar seviyorum. Ben ailemi çok küçükken kaybettim. Dila bana aile oldu. Kızınız bir yerlerde benim için edilmiş bir duanın karşılığı gibi. Ben onu kaybetmek istemiyorum. Şanssızlıklarla dolu hayatımda benim en büyük şansım olan kızınızı başımın üzerinde taşıyacağıma yemin ederim. Sizin de rızanız varsa eğer ben kızınızla evlenmek istiyorum. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Dila'yı kendime istiyorum.”

Dila her bir cümlesini ağzı açık dinledi. Annesini karşısına getirmesi yetmedi, çıktıkları o yolda o adımları usulüne uygun atmak için, içinde hiçbir ukde kalmaması adına ince ince işledi. Dila'nın dolu gözleri İskender ile karıştığında “Yapma,” dedi İskender dudağının kenarında silik, içi gidercesine bir tebesümle. “Şimdi annene yeminler etmişken mutluluktan da olsa ağlama.” Daha o yaşın akmasına müsaade etmeden doğrulduğu o yerden usulca sildi parmak uçlarıyla.

Kadriye Hanım birbirlerine bakışlarıyla, verdikleri kıymetle derin bir nefes alarak “Şimdi yüreğim çok daha rahat,” dedi. “Ben kızımı güzel bir adama emanet ediyorum. Gözüm de gönlüm de arkada kalmayacak.”

Dila, İskender'in sildiği gözyaşlarının ardına sicim gibi yenilerini eklerken mutlulukla karışık gülümsedi de. Ömründe ilk kez yaşadığı bu anda annesine sarıldı önce. Birbirlerine karışmış o gözyaşlarının içinde kopamayacaklarını anladığında hafifçe geri çekilerek “E öpün de elimi, ben gideyim artık,” dedi.

Önce Dila sarıldı eline. Defalarca kez öptü koydu başına. Yetmedi bir daha, bir daha... Annesi elini çekene kadar öptü durdu. Kadriye Hanım alnına koyduğu bir tebessümle usulca elini çektikten sonra İskender'e uzattı. Hiç bekletmedi İskender

elini. Dila, gözünde yaşlarla bu anları hafızasının en özel kısmına kaydetti.

“Bana müsaade,” diyerek ayaklanan annesinin dibinden ayrılmazken onunla kapıya kadar ilerledi. Bir yanı gitmesin diye çekip saklamak isterken diğer yanı durduramadı. İskender’e doğru çaresizlikle baktığında “Merak etme,” dedi İskender. “Son olmayacak. Ben yine halledeceğim.”

Bu söz bile Dila’nın yüreğine su serpti. Bilirdi, İskender sözünü tutardı. Onun güveniyle yüreğine kısa bir an bastığı annesinin hasretiyle ayrıldı ondan. Kapının dışına çıktıklarında bir araba onları hazırda bekliyordu. “Sizi aldığı yere götüreceğim, merak etmeyin.”

Kadriye Hanım başını hafifçe sallarken “Sağ olasın,” dedi İskender’e. “Kızım önce Allah’a, sonra sana emanetimdir.”

İskender bunu bir emir bilirmişçesine başını hafifçe eğdiğinde Dila ve Kadriye Hanım sıkıca sarıldılar. Ayrılmaları dakikaları buldu ve yine annesi bırakmasa Dila bırakmayacak bir güçle sarıldı. Kadriye Hanım’ın geri çekilip İskender’in Dila’yı kollarının arasına almasıyla Kadriye Hanım arabaya bindi. Dila içinde şimdiden başkaldıran o hasretin vuslatını gözlerken başını İskender’in omzuna yasladı ve annesine el sallayarak uğurladı. Araba uzaklaşana kadar annesi de o da birbirlerinin gözünün içine içine baktılar. Araba tozu dumana katıp yolu döndüğünde “İskender,” dedi Dila bugünün asıl sahibi olan adama doğru dönerek. “Ben... Ben sana nasıl teşekkür edebilirim. Bu benim için nasıl büyük bir şey tahmin bile edemezsin.”

“Sen bana *evet* diyerek en büyük teşekkürünü ettin zaten, gönlümün kuşu,” dedi İskender açıkta kalan omzuna bir öpücük daha bırakarak. “Senin yüzünü şöyle gülerken gördüm ya, o bana yeter. Tuzlu kahveyi es geçmiş olduk ama ben her zaman hazırım elinden dünyanın en güzel kahvesini içmeye. O an annenle bir saniyeni bile ayrı geçirmeni istemediğimden söylemedim sana.”

Dila böyle ince düşünceli oluşuna iç çekerken kollarını boynuna doğru sardı. Bir ömrü verse yetmeyecek bir adama düşünce şükretti. İskender'in güçlü elleri beline dolanırken ev hissi, bir adamın kollarındaydı.

“Nasıl getirdin peki annemi buraya?”

“Bir haftadır uygun anı kolluyorum. Amcanın karısı doğum yapıyormuş. Annen doğumhaneye yanına girince kardeşin bize haber verdi. Burada, yakın bir hastanede. Tanıdık hastane, tanıdık doktorlar... Bir şekilde anneni arka kapıdan çıkardık. O yüzden çok uzun süreli kalamadı. Kardeşinin haberi var ama. Yine bir şey olduğunda bize haber verecek. Bu sefer daha uzun görüşmeniz için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum.” O an yüreğine kardeşlerinin de sızısı düşünce İskender bunu tek bakışında bile yakaladı. “Kardeşlerini görmem için de elimden geleni yapacağım. Sizi bir araya getireceğim. Merak etme.”

Bugün yaşadıkları bile bir rüya gibiyken İskender'in ona yeni hayaller kurdurması onu elden ayaktan kesti. “İyi ki benim ömrüme yazılmışsın, İskender. İyi ki kader seni benim karşıma çıkarmış, yollarımızı bir etmiş.” Kolları boynuna canını alacakmış gibi dolandığında şah damarından defalarca kez öptü durdu.

“İyi ki, Dila'm,” diye karşılık verdi İskender derince bir iç çekerek. “İyi ki...” Hafifçe geri çekildiğinde “Şimdi benim biraz gitmem gerek,” dedi. “Ufak bir işim var. Onu da halledince önümüzde hiçbir engel kalmayacak.”

Dila'nın kolları hafifçe omuzlarından düşerken “Nereye?” diye sordu.

“Halit'e evleneceğimizi söyleyeceğim.”

Dila'nın o an yüreğine bir korku ilişti. Nedenini bilmediği bir şekilde bir el boğazını sıkıp nefesini kesti sanki. İskender bunu da tek bir bakışıyla anladığında “Merak etme,” dedi aynı rahatlıkla. Dudaklarının o sakinleştirici etkisi şakaklarında yer buldu. “Ben halledeceğim. Endişelenecek bir şey yok.”

Yüzüne kondurmaya çalıştığı o tebessümle onu yolcularken birkaç adım atmıştı ki “İskender,” dedi ve adımları çok uzaklaşmadan koşar adım tekrar boynuna sarıldı. “*Zânıbım mırın heyra ez dissa ji te hezdıkım...*”⁴Kulağına fısıldadığı o sözlerle karşı İskender de onun boynuna doğru yanaştı. Asice dalgalanan o saçlarını parmaklarına doladı. Bir bütünün iki parçası gibi muntazamca kavuştular birbirlerine. “*Tu jî carî ji kesekî re ne bêje ku ez li vî bajarî ji te bêyî kesekî hez nekim.*”⁵

Şahnar, Ali gittikten sonra epeyce bir süre kendi içinde düşünmüştü. Onu, onunla olabilmeyi... Gerçek bir evliliğin hiç tanımadığı yabancı bir adamla nasıl olabileceğini düşünmüştü. O kendini bildi bileli Fırat’ı bilmişti. Ali’nin söylediği o gerçek kavramı Fırat’tan ibaretti. Şimdi ise uzak ve yakın kavramları değişmişti. Yakın bildiği Fırat el olmuş, el bildiği Ali en yakını olmuştu. Fırat’a karşı içinde bitmeyen duygular vardı. Geçmişin derinliğinden sebep sevgi hâlâ içinde bir yerlerde miydi bilmiyordu. Çünkü içindeki öfke öyle örtmüştü ki her şeyin üstünü, o geçip gitmeden hislerini gerçek anlamda öğrenemeyecekti. Öfke de bir his olduğundan ve Şahnar’ın tek dayanağı ondan alacağı intikam olduğundan Ali’yi hayatına almayı en çok ona hak olarak görmüyordu.

Onunla evlenirdi. Onun yaralarını sarmak için elinden geleni yapardı, onun derdiyle dertlenir, var olduğu süre boyunca yoldaşlık ederdi ama Ali bunlara tamam değildi. Ali’nin istediği gerçek bir evlilikti ve Şahnar bir gün gideceğini düşündüğünden Ali’yi gerçek bir evlilikle bırakamazdı arkasında. Şahnar’ın istediği sadece yol arkadaşlığıydı. Ali’ninki ise bir ömür...

Bilsem ki sonunda ölüm var, ben yine seni seveceğim.” (Ku.)

“Sen yine de kimseye söyleme benim bu şehirde senden başka kimseyi sevmediğimi.” (Ku.)

Bir yandan Ali'de gördükleri, Ali'ye hissettikleri, Ali'nin bakışları, Ali'nin duruşu Şahnar'ın içini de aklını da allak bullak ediyordu. Görmezden gelemiyordu. Ali ile yakınlaştığı her an onu biraz daha tanıyor, ona çekilip duruyordu. Bugün buraya gelişi, Şahnar'ı bir yabancı gibi değil de kabullenmiş gibi bir rahatlıkta yanında duruşu bile Şahnar'ı etkiliyordu. Birlikte ettikleri o kısa kahvaltıda iştahla yediği yemekte kaldı aklı.

Saatler geçmiş, akşamüzeri olmuştu. Ali'yi yarım yamalak görüşü, bir anda gidişi, aniden değişen tavrı Şahnar'ın yüreğine oturup kalmıştı. Gittiği o dakikadan itibaren aklındaki düşüncelerle bir ömür geçmiş gibi hissetti Şahnar. Gönlü rahat etmeyip masanın üzerinde duran böreklerle gözü takıldığında da kendi içinde düşünüp kurmaktan vazgeçti. Olduğu yerden kalkıp börekleri bir kaba doldurdu. Kendi yaptığı kompostolardan da bir şişe aldıktan sonra hazırlanmak için odasına çıktı. Sürmeli gözlerinin karasında bir elbise giyip aynı renkte kabanını da geçirdi üzerine. Gri atkısını boynuna doladıktan sonra uzun saçlarını toplamadan kabanının üzerine doğru bıraktı. Çantasını da koluna takıp aşağıya indiğinde mutfaktakileri bir poşete doldurup kapıya doğru ilerledi. Tam çıkacağı sırada dışarıda olan teyzesiyle kapı önünde çarpışacakmış gibi karşılaştığında "Şahnar," dedi merakla. "Sen? Hayır olsun bu saatte."

"Olsun, teyze," dedi bir dua gibi sıkıntılı nefesi aralarına koyuverip. Bir yandan botlarını ayağına geçirirken bir yandan teyzesiyle konuştu. "Ali'ye gideceğim. Börek yapmıştım da bugün çok yiyemeden gitti. Benim de gönlüm rahat etmedi, gazinoya götürüyüm dedim."

Teyzesinin yüzünde güller açtı bu söylemi karşısında. Şahnar'ın Fırat'ı unutmasını istediğinden ve Ali'nin ne kadar esaslı bir adam olduğunu bildiğinden dualarına hep *Şahnar'ın gönlüne Ali düşün* diye ekler olmuştu. "Götür tabii, götür," dedi heyecanla onu da heveslendirerek. "Yesin çocukcağız. Hem anası babası da yok garibimin. Kuru kuru şeyler yer durur o. Hatta

bir akşam bize yemeğe çağır da artık iyice girsin aileye. Ben çağıracaktım da Dila'nın olayları olunca kaldı öyle. Artık yavaş yavaş düzeliyor her şey. Biz de yapmamız gerekenleri yapalım.”

Şahnar hızlıca başını sallayarak “Olur teyze,” dedi. “Söylerim.”

Teyzesi, Şahnar'ın dağılan saçlarını ufak ufak düzelttikten sonra arkasından dualar okuya okuya gönderiyordu ki “He Şahnar...” dedi tekrar durdurarak.

Şahnar başını geriye doğru çevirdiğinde teyzesi çantasından çıkardığı bir zarfı ona doğru uzattı. “Bunları da fotoğrafçı gönderdi. Nişan fotoğraflarınızmış.”

Zaten bir iki tane bir şey çekilmişlerdi. Merakla içini açıp baktığında eline ilk gelen kare ona ettiği o sözle şaşkına çevirdiği o kareydi. Güzel olduğunu itiraf ettiği ve Şahnar'ın bir anda ona döndüğünde çekilmiş gerçekçi bir kare... Onu içinden çıkararak “Sen diğerlerini eve götür,” dedi zarfı teyzesine uzatıp. “Bunu Ali'ye vereyim ben de.”

Neden bilmiyordu ama özellikle onu götürmek istemişti. Oldukça gerçek olan o anı belki onun da tekrar zihninde canlandırmasını istemişti, bilemedi. Çantasının içine koyduktan sonra “Dikkat et kızım,” dedi Asuman Hanım. Tek dileği, tek duası Şahnar'ın mutluluğuydu.

Şahnar el sallayıp arabaya bindikten sonra şoförüyle birlikte yola çıktıklarında sanki yol bitmek bilmedi. Ali'yi gördüğünde ne diyeceğini, ne yapacağını, elindekileri ona nasıl ve ne diyerek vereceğini bilmiyordu ama gitmek de istiyordu. Bir an önce gitmek ve Ali'yi görmek... Belki sabah aniden değişen ruh hâlini sorgulamak istiyordu. Fotoğraflar da iyi denk gelmişti. Onu bahane olarak kullanabilirdi.

“Gazinoya, değil mi Şahnar Hanım?” diye sordu şoför arkaya doğru. Şahnar'ın gözleri yolun üzerindeyken başını olumlu anlamda salladı. Havanın turunculaştığı o vakitlerde trafik bir hayli yoğunken arabanın yönü gazinoya doğru saptı. Sokağa

girdiği anda kalabalıklaşan insan kuyruğundan da anlaşılıyordu esasında geldikleri. Şoför usulca arabayı gazinoya doğru yanaştırdığında Şahnar elindekilerle birlikte arabadan indi. Gazinoya ev yapımı börekle ve kompostoyla gelmek komik hissettirmişti ama hiç şüphe duymadan içeri girdi. Gazinonun içi aynıydı fakat afişler değişmiş, yenilenmişti. Cavidan adı her yerden kalkmış, her yeri Dila ismi kaplamıştı. Dar koridorun sonu geniş salona ulaştığında kızlar ortalıkta koşuşturuyordu. Müzisyenler aletlerinin son ayarlarını yapıyordu. Üçbey elleri arkasında ortalıkta dolaşırken arkasını döndüğü o an “Aa...” diyerek kaldı. Arkasında tuttuğu ellerini çözdü ve koşar adım Şahnar’a ulaştı.

“Yengem,” dedi heyecanla. “Senin ne işin var burada?”

Yengem hitabı Üçbey’de sırtıtmamıştı lakin Şahnar yabancılamıştı. İlk kez Fırat’ın etrafındaki kişiler harici biri ona *yenge* diye seslenmişti. Üstelik bu sefer gerçek olandı.

“Ben Ali’ye bakmıştım,” dedi Şahnar lafı hiç dolandırmadan.

“He o...” dedi Üçbey gevşemiş, rahat bir tavırla. “Ali abim yok, yengem.”

“Nerede?”

Şahnar bir anda sormuştu ama sorduktan sonra kendine de hak görmemişti sormayı. Bir çekinceye bürüneceği o anda Üçbey’in normal tavırları o çukura düşmekten kurtardı onu. Sorgulamadı, imayla bakmadı. Olması gereken bir soruyu olması gerektiği şekilde cevapladı. “Dinleneceğim diye eve gitmişti ama hâlâ gelmedi.” Sonra onun da aklına takılmış gibi “Harbiden, niye gelmedi ki bu adam daha?” diye sordu.

Üçbey’in böyle bir arafta kalışı Şahnar’ı panikletirken “Ee, evi yakın değil mi?” diye sordu. “Gidip baksak ya.”

“Olur, yengem,” dedi Üçbey hiç uzatmadan. “Hadi gel, gidip bakalım.”

Tam Üçbey önde Şahnar arkada bir iki adım atmışlardı ki “Hiii...” diyerek duraksadı Üçbey. Aklına gelen Dilruba detayıyla elini alnına vururken nasıl kıvracağını da bilemedi. “Bakmayalım yengem, bakmayalım,” dedi.

“Niye?”

“Çünkü...” dedi Üçbey ustalığını konuşturarak. “İşim var demişti bana. Benim şimdi aklıma geldi. O bu akşam geç gelecekti gazi noya. Benim aklımdan çıkmış.”

Üçbey profesyonel bir yalancı olsa da Şahnar da az değildi. Gözlerinden bir şeyler sakladığını okuyabiliyordu ve “Olsun ya, Üçbey...” dedi omzuna doğru vurup yürümeye başlayarak. “Biz gidelim yine de. Ben nişanlısı değil miyim? İstedğim zaman gidip görürüm. İş benden mühim değil ya.”

Şahnar’ın topuk sesleri emin adımlarla ilerlerken Üçbey, “Öyle tabii, yengem,” diyerek dudaklarını ısırdı. “Gidelim tabii.”

Adımları aksini istercesine Şahnar’a yetişmeye çalıştı. Onu bekleyen arabaya binecekti ki “Gel yengem gel,” dedi Üçbey kendi arabasının kapısını açarak. “Benimkiyle gidelim.”

Bu yolun dönüşü olmayacağını bildiğinden başka yalanlar aramadı kendine. Şahnar onun arabasına bindiğinde yola koyuldular.

“Ne işi varmış Ali abinin?” diye sordu Şahnar. Elindeki börekleri arabanın arka koltuğuna koyduktan sonra cevap vermeyen Üçbey’e doğru döndü.

“Evin lambaları patlamış yengem,” dedi Üçbey büyük bir sahicilikle.

“Lambaları mı patlamış?”

Üçbey, Şahnar’a doğru dönerek “He,” dedi. “Eskimiş herhâlde tesisat. Onları halledecekti.”

“Ali elektrikten anlıyor mu ki?”

Üçbey öyle güzel yalan söylüyordu ki Şahnar şüphede kalıyordu.

“Anlıyormuş demek ki,” dedi Üçbey dudak bükerek. Yüzünde hiç değişmeyen o kıvrımlar muallakta bıraktı Şahnar’ı. *Belki de gerçekten doğru söylüyor,* diye düşündü. Kısa bir süre daha gittikten sonra Ali’nin evine vardılar.

Üçbey duraksayınca Şahnar kendi kapısını açtı. Önce o indiğinden Üçbey doğru dürüst park etmeyi bile beklemeden peşinden hızlıca indi. Şahnar evlere doğru bir iki adım atmıştı ki Üçbey panikle belinden çıkardığı silahı havaya ateşledi.

Şahnar’ın yüreği yerinden çıkacakmış gibi eli kalbine gittiğinde irice açılmış gözleri Üçbey’e doğru döndü. “Uyuduysa diye,” dedi Üçbey bir açıklama ihtiyacıyla. “Öyle zili falan duymazdı. Kalkar şimdi bu sese o.”

Aslında Dilruba’yla birlikteyse toparlansın diye uyarı atışıydı bu. Şahnar görmeden ortalığı toparlasın diye.

Dediği gibi de oldu. Ali elinde silahla, üzeri çıplak bir hâlde kapıyı uyku mahmuru gözlerle açtığında namlu Şahnar’a doğru dönüktü. Ali ne olduğunu anlayamayarak birkaç saniye kendine gelmeyi beklerken arkasında bir kadın gözüktü. Elini Ali’ye doğru koymuş arkasından korkuyla bakarken “Abi,” diye Üçbey atıldı öne doğru.

“Şahnar yengem gelmiş de seni merak etmiş. Gidelim bakalım, dedi. Dilruba da sana elektrik tesisatı değişiminde yardıma gelmişti, değil mi?”

Ali’nin suratsız ifadesi daha da bozularak Üçbey’e döndüğünde “Ne diyorsun lan sen?” diye sordu. Şahnar ise karşısındaki görüntüden kendini alamamıştı. Ali’nin üzeri çıplak, arkasında bir kadın ve ikisinde de aynı uyku mahmurluğu Şahnar’da bir çarpıntıya sebep oldu.

“Ben...” dedi kelimeleri seçmekte zorlanırken. “Ben arabadayım.”

Arkasını dönüp arabaya doğru ilerlerken Ali, “Şahnar,” diye bağırdı ama Şahnar durmadı. Dışarı doğru bir adım attı fakat tenine çarpan soğuk rüzgârla üzerinin çıplak olduğunu fark ederek hızlıca içeriye yöneldi. Askıda asılı hırkayı üzerine geçirip beline silahını taktıktan sonra fermuarı çekip “Şahnar,” diyerek koşar adım yanına doğru gitti.

Şahnar tam kapıyı açıp bineceği sırada Ali eliyle iterek geri kapattı.

“Ne işin var senin burada?” dedi Ali şaşkınlıkla. Ama şaşkınlığı Şahnar’ın öfkesine çarptı.

“Pardon,” dedi arkasını döndüğünde. “Rahatsız ettim. Bilseydim gelmezdim. Sen yarım bırakma, kızı da bekletme.”

Tam tekrar arkasını dönüp kapıyı açacaktı ki Ali’nin eli tekrar kapıya çarptı ve elini kapının üzerine dayadı. “Sana niye geldin diye sordum!”

Sesinin o tokluğu Şahnar’ın üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Öylesine öfke doluydu ki başını hafifçe çevirip “Canım gelmek istedi,” dedi açıklama yapma zahmetine girilmeyerek. “Geldim. Şimdi de canım gitmek istiyor ve gidiyorum.”

Arabaya doğru döndüğünde içinde yükselen o duyguya engel olamadı ve kaşlarını çatarak Ali’ye doğru döndü. “Kim o ya?” dedi öfkeyle. “Kim o? Sen benimle gerçek bir evlilik yaşamak istediğini söyleyip nasıl başka bir kadını evine alırsın?”

Sorusuna yüklediği anlamlar Ali’yi gülümsetti.

“Ne?” dedi Şahnar bu sinirin arasında gülüşüne şaşkınlıkla. “Niye gülüyorsun?”

“Sen kim olarak bana hesap soruyorsun ki?” dedi Ali göz kırparak. Başını iki yana salladığında Şahnar’ı köşeye sıkıştırmakta kararlıydı. “Kıskandığını düşüneceğim.”

“Kıskanmak mı?” diyerek küçük bir kahkaha attı Şahnar. Onunla arasında alev alev yanan o mesafelerin ateşinden ne kadar geriye giderse gitsin kurtulamadı. “Ben seni neden kıskanayım? Sen kimsin ki?”

“Ben de onu diyorum. Ben kimim, Şahnar? Sen bana bir karar bildirmedi. O güne kadar o yüzüğün sorumluluklarını taşımayacağımızı söyledim. Gerçi sen yüzüğünü bile takmıyorsun ama.” Ali’nin iması Şahnar’ın çekinceyle yüzüklü elini geri götürmesine sebep oldu. “Ben kimim, Şahnar? Bu cevabı sen bana vereceksin.”

Şahnar duraksadı. Gerçekten de hayatındaki konumunu dudakları arasından çıkacak o iki kelime belirleyecekti. Bir cevap için aralanan dudakları farklı bir yöne çevrildi ve “Gerçekten...” dedi geri çıktığı o mesafeleri tekrar adımlayarak. “Gerçekten benimle evlenmek mi istiyorsun? Şahnar’ın anlamı ne demek biliyor musun, Ali? Ateşlerin şahı demek. Nar gibi yanmak demek. Ben seni cayır cayır yakarım demek. Sen gerçekten benimle yanmak mı istiyorsun? Buna bu kadar istekli misin?”

Şimdi köşeye sıkıştırdığı Ali düşündü. Cevabını merakla ve tüm dikbaşlılığıyla beklerken Ali yine onun altında kalmadı.

“Sana yanmadığımı kim söyledi?” diye sordu bir itiraf gibi. Şahnar’ın aralanan dudakları Ali’nin bakışlarının oraya kaymasıyla ateşi harladı. “Belki ben o yangının tam ortasındayımır şu an.”

Cümlelerinin cayır cayır yanışı Şahnar’ı beklemediği bir cevaba itti. Ali’nin dudaklarına bakışı aklını kaybetmesine neden olurken “Tamam,” dedi. “Tamam, evleneceğim seninle.”

Bu cevap Ali’yi kendine getirirken yüzünün aldığı şekil anında ciddileşti. “Bana içinde onun bittiğini kanıtlamak zorundasın.”

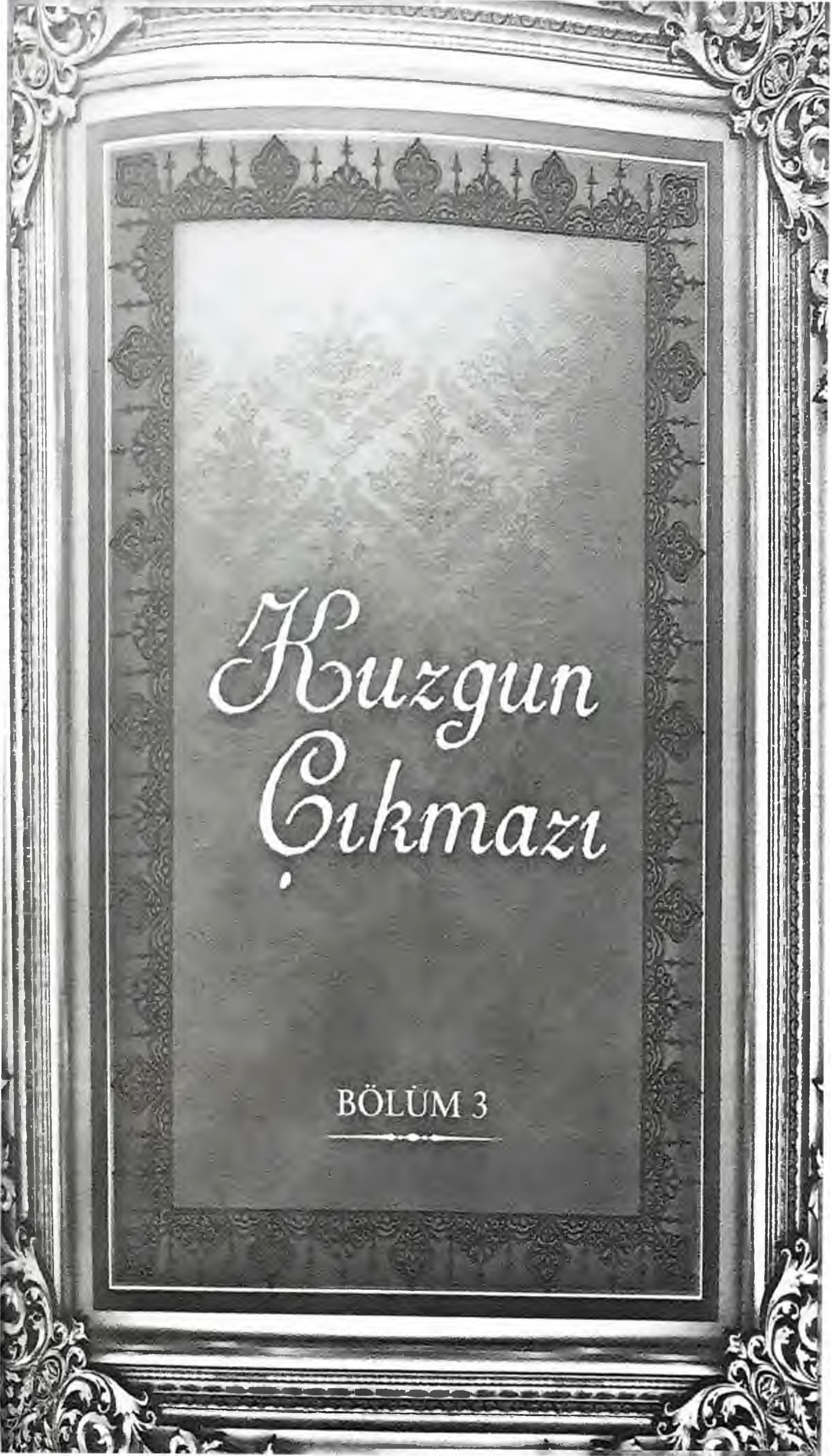
Şahnar donakalmıştı. Anın getirdiği o sakinlikle, “Bitti,” dedi.

Bir imtihandı Ali için bu. Geçmesi zor bir imtihan. Bir cümleyle geçilemeyecek bir imtihan.

“Tamam,” dedi elinden tutup arabaya doğru yönelerek.

Avcunu Şahnar’ın avucunu kenetlemiş yürürken “Nereye?” diye sordu Şahnar.

Verdiği cevap o kalbinin yangınını söndürdü, buz tutturdu, derine gömülmesine sebep oldu. “Fırat’a,” dedi Ali o soğukluğun rüzgârını nefesine taşıyıp ona esercesine. “Düğünümüze bizzat sen davet edeceksin.”

CamScanner ile tarandı

Öfke ve kıskançlık tüm duyguları göz ardı ettirecek kadar güçlü bir duyguydu. Şahnar, Dilruba'yı o evde Ali ile birlikte gördüğünde hissettiği kıskançlık ve peşinden gelen öfkeyle bir sarmalın içinde kalmıştı ve dili, gönlünün inkâra tuttuğu o gerçeği hislerinin getirisiyle haykırmıştı. *Seninle gerçek bir evlilik yapacağım*, demişti. Lakin ne kendi buna hazırdı ne de Ali'yi böyle yalan dolu bir evliliğin içine hapsedebilirdi. Ali bunun ispatını isteyip de Fırat'ı önüne attığında öfke de kıskançlık da bir kenara çekildi. Gerçekler bütün çıplaklığıyla önüne serildi ve Şahnar öylece kalakaldı.

“Ne...” diye kekelerken buldu kendini. Ali onu kolundan tutup götürecek kadar sahici bakıyordu yüzüne ama onda bir adım atabilecek kadar cesaret yoktu.

Ali de bunu yüzünden okumuş gibi bir gülümsemeyle “Yapamazsın, değil mi?” diye sordu. Bütününüyle bir hayal kırıklığı değildi yüzündeki. Bir şeyleri anlamamanın getirisi ve bir rahatlama vardı sanki üzerinde. Elini beline doğru koyduğunda “Kıskandın sen az önce beni, Şahnar,” dedi.

Bu, Şahnar'ın beklemediği bir şey olduğundan kaşlarını çatmış, inkâra geçecek gibi olmuştu ki o daha ağzını açmadan Ali parmağını ona doğru doğrulttu ve “Sakın,” dedi. “Sakın bana yalan konuşma. Şu saatten sonra dilinden çıkanlara bakmam ben zaten.” Ona doğru adımladığında aralarındaki mesafe bir karış bile yoktu ve Ali neredeyse içine düşecek kadar yakındı. Bir de o dolgun dudaklarını erkeksi bir hareketle ıslatmıştı ki Şahnar'ın bakışları istemsizce dudaklarına kaymıştı. “Az önce *ateşim ben* diyordun...” dedi onu kendi silahıyla vururcasına.

“Ben o ateşe kıskançlığı atınca nasıl alevlendiğini gördüm. Sen şimdi bana inkâr etsen ne...”

Şahnar ise onu bu denli açık görmesini kabul edememiş, kendi duygularını o bile fark edemezken Ali’nin söyledikleri içini karıştırmalarına sebep olmuştu. Bunun öfkesiyle de ileri doğru atılarak “*Ben o ateşin tam ortasındayım*” diyen de sendin, Düzceli,” dedi başını diktiği o yerden hiç indirmeden. “Belki görmek istediğin gibi görüyor, beni de yanına çekmek istiyorsundur. Benim dilimden çıkmayan şeyin ne hükmü var? Öyle bir bakışta gördüğünle mi oluyormuş bu işler? Gördüklerimizle olacaksa eğer sen zararlı çıkarsın.”

Ali karşısında böylesi diklenen kadına şaşkınlığın yanında büyük bir hayranlıkla da baktı. Asla indirmiyordu o başını. Öylesine asi, öylesine dikti ki nasıl zapt edeceğini bilemedi.

“Dilinden çıkanlar gerçekse az önce evlenmeyi kabul ettiğin de gerçektir o zaman,” dedi ve Şahnar yine bocaladı. İlk kez, onu tanıdığından beri ilk kez bu konuda böyle çekimser kalıyordu. İlk kez başı o zaman eğilir gibi oluyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Ali anlıyordu ama onu. *Hayır evlenmem* dese babasıyla işler yolunda gitmeyecekti. *Evet evlenirim* dese Ali istenmediğini de görebiliyordu. Hiç yabancılamaı bu hisleri. Birinin onunla gerçekten isteyerek ve severek evlenebileceğine ihtimal vermiyordu zaten. Yine de kalbinin buruklaşıyor oluşunu bunu hissettiği anlarda atamıyordu. Öğrenmişti ama. Gizlemeyi öğrenmişti.

O yüzden “Boş ver,” dedi. “Söylememişim say. Çünkü ben öyle sayıyorum. Az önce bir anda ağzından çıkanlar ben diyeyim *kıskançlıktan*, sen de *öfkeden* sebepti. Biliyordum ben. Sana kanıtlamak için öyle dedim.”

Şahnar tam dudaklarını aralamıştı ki “Ama yine de...” dedi Ali. “Sen o kararı vereceksin, Şahnar. Benim şartım çok net. Ben yalandan bir evlilik yapmayacağım seninle. Ya bu evlilik gerçek olacak ya da senin zaten takmadığın...” Gözleri kısa bir

an parmağına doğru kayar gibi olduğunda bakışlarını hemen kaldırdı. “O yüzüğü ben de çıkaracağım bir an önce ve herkes kendi yoluna gidecek.”

Şahnar sessiz kaldı. Çünkü verecek bir cevabı yoktu. Yine de aralarındaki mesafenin bu denli yakın oluşu bir şeyleri açıkça bağırtıyormuş gibi hissettiriyordu. Aralarındaki o sessizlik dolu bakışları Üçbey’in “Abim...” diyen sesi böldü.

Ali de Şahnar da onları unutmuştu. Ne Dilruba kalmıştı akıllarında ne de Üçbey. Bir araya geldikleri her an sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi hissetmeleri yanılttı. Çok yanılttı. Saçmaydı. Akıl kârı değildi. Şahnar, Fırat ile birlikteyken bile hiç böyle hissetmiyordu, etrafta gözleri dört dönüyordu. Ali’nin yanında ise her şeye kapatıyordu gözlerini. Buna anlam veremedi ve ikisi de aynı anda geri çekilip bakışlarını çevirdiklerinde Şahnar’ınki Dilruba’da kaldı. Çatık, huysuz, ruhsuz...

Ali ise Üçbey’e döndüğünde “Ben yengemi alıp gideyim mi?” diye sordu.

Ali bir Şahnar’a baktı, bir de Şahnar’ın Dilruba’ya bakışına. Sonra da o ifadesiz suratıyla eve doğru adımlarken “Dilruba’yı al gazinoya geç sen,” dedi. “Yengenin tepesinin tası atmış, onu indireyim ben önce.”

Şahnar bir durdu, idrak edemedi. Sonra dank etmiş gibi kaşlarını çatıp “Ne...” derken Üçbey’in gülerek Dilruba’ya ilerlediğini gördü.

“Siz de ateşle barut,” dedi Üçbey kendi kendine gülerek yürürken. “Birinizden inse o tas ötekine biner.” Nerede o günler dercesine “İndirecekmiş,” diye ekledi. “Abim, sen kendininkini indir önce.”

Üçbey ağzının içinde konuşuyor gibi mırıltılar çıkarınca “Bana mı diyorsun, Üçbey?” dedi Ali ters ters.

“Yok, abim,” dedi Üçbey gevşek gevşek sırttırırken. “Dilruba bacıma *hadi çabuk ol, işim var* diyordum.”

“Geliyorum,” dedi Dilruba telaşla. “Çantamı alayım.”

Şahnar, kollarını göğsünde birleştirmiş eve doğru ilerleyen Ali’ye çatık kaşlarla bakarken Dilruba çıkana kadar Ali içeri girmedi. Dilruba çıktıktan sonra da “Sağ ol,” diyerek Ali’ye gülümsediğinde Ali gözlerini kapatıp hafifçe başını eğmişti ve Şahnar delirecek gibi oldu. Ne için teşekkür ettiğini düşündüğünde ise o delirmeyi saklayamadı.

“Ben de gidiyorum,” diyerek arkasını dönmüştü ki Ali’nin ondan uzaklaşan o adımları ne ara, nasıl bu kadar kısa sürede yanında bitti anlamadı ama koluna yapışmıştı. Üstelik yüzünde hiç de sevecen bir ifade yoktu.

“İçeri geç,” dedi emir verir gibi. “Üstümü değiştirdikten sonra ben götüreceğim seni zaten.”

Şahnar kolunu savururcasına çektiğinde “Geçmiyorum ya,” dedi. “Sen kimsin de bana emir veriyorsun? *İçeri geçmiş*. Sen beni onunla karıştırdın herhâlde,” deyip Dilruba’ya doğru baktığında Ali hızlıca önüne doğru geçmiş; Dilruba’nın duymaması, görmemesi için kendini bir duvar gibi örmüştü. Bu denli koruma çabasına daha da öfkelenmişti Şahnar ve “Az önce seviştiğin kadını o evden yollayıp beni oraya mı sokacaksın sen ciddi?” dediğinde Üçbey’in arabası hareketlenmişti ve Ali rahatlamış gibi omuzları düşerken “Hı hı,” dedi alaya alır gibi gülerek. “Öyle yapacağım.”

Kolunu tutup eve doğru bir hamle yaptığında Şahnar’ın direnen adımlarıyla “Şahnar, delirtme beni,” dedi nefesi yüzüne ılık ılık akarken. “Kimseyle seviştiğim falan yok. Geç şuraya. Yolun ortasında yarı çıplak bağırtırma beni. Üstümü değiştireceğim ve çıkacağız.”

O cümlelerin arasında sevişmemiş olmasının verdiği o bilgiye takılı kaldı Şahnar. Dudakları aralandı ve kaldı. Nedenini

bilmediği bir şekilde içinde çöreklenen o sıkıntı yok oldu gitti bir anda. Ne diyeceğini, ne yapacağını da bilemediğinden, üstelik muhtemelen Ali'nin de bakışlarında bu rahatlamayı yakaladığını düşündüğünden saklanmak istedi. Bir rol gibi "Ben..." dedi kekeledi ve "Gelmem ben," dedi. "Tamam sen git giyin, ben burada beklerim."

"Offf..." Ali'nin o derin soluğu öylesine iç sıkıcıydı ki Şahnar'ın sersemleyen o hâlinde telaşa neden oldu. "Kapının önünde kimse kalmadı, Şahnar," dedi Ali üstüne basa basa, tane tane. "Sınama beni. Seni burada böyle bırakmayacağımı biliyorsun. İki dakika içeri geç, sonra çıkacağız zaten. Yemem seni, korkma."

Şahnar'ın üzerine oturan o rahatlamayla başını yine dikerken "Yiyemezsin zaten," demesiyle Ali güldü. Sinir dolu bir gülüştü bu, sabır dilercesineydi ama bir hayli de etkileyiciydi.

"Hadi tamam," dedi sonra o gülüşlerin arasında Şahnar'ı önüne katarak. "Sensin, Şahnar. Senin dediğin. Hadi yürü."

Şahnar omuz silkerek yürürken "Benim zaten..." dedi. Arkasında dağ gibi duran Ali'nin o alaycı nefeslerini hissediyordu yürürken. Ona baktığını, bir şeyler mırıldandığını ve gülerek Allah'ın adını andığını işitiyordu. Şahnar'ın da yüzünde bir gülümsemeye sebep oldu fark etmeden.

Eve doğru adım attıklarında açık kapıdan içeri giren ilk Şahnar oldu. Yabancı olduğundan yabancılığını da gizlemeden attı içeri doğru adımlarını. Biraz çekingendi ama epey de meraklıydı Ali'nin kaldığı yere karşı. Tüm perdeler çekili, kasvetli bir hâldeydi içerisi. Öyle çok bir eşya da yoktu. Salonun girişinde küçük, ahşap bir masa vardı. Bir de tek bir sandalye. İkinciye gerek bile duymayacak kadar yalnız olduğunu düşündürdü bu Şahnar'a.

"Ben üzerimi değiştirip geliyorum," diyerek gittiği oda muhtemelen yatak odasıydı ve Şahnar o odaya merakından kapının

açık olduğu o sürede başını biraz daha yükselterek içeri doğru baktı. Tek kişilik bir yatak vardı, dağınıktı. Küçük bir dolabın kapağı açıktı ve çok da fazla eşya barındırmıyordu. Bir anda baktığı yeri Ali'nin geniş çıplak bedeni kapladığında irileşmiş bakışları yukarı tırmanmıştı ki orada da Ali'nin yüzüyle karşılaştı.

“Çok merak ediyorsan gel yakından bak,” demişti ki Şahnar hızlıca yana doğru dönüp “Ne merak edeceğim senin evini,” diyerek ilerlemeye başladı. Çok büyük değildi evi. O yüzden salonda bir iki adım atınca diğer kapının önünde durdu. Orası da oturma odasıydı. Bir tane üçlü, bir tane de tekli kanepe vardı. Her şey sadece tek kişi içindi. *Gerçekten hiç kimsesi yok sanırım*, diye düşündü Şahnar. Hatta içinden bir ses mutfaktaki tabak çanağın bile bir iki tane olduğunu söylüyordu. Şu eve bakınca bile Ali'nin yalnızlığını hissedebiliyordu insan.

Şahnar önüne gelen saçını geriye doğru atarken oturma odasındaki üçlü koltuktaki yastığı ve üstündeki saçları fark etti. Dilruba sanırım burada yatmıştı. Şahnar'ın içi hâlâ kaldıramıyordu Dilruba'yı. Aralarında cinsel bir münasebet geçmediğini az önce söylemişti Ali ama Şahnar yine de gördükçe, hatırladıkça kan beynine sıcıyormuş gibi oluyordu.

“Burada mı yatırdın o kadını?” diye sorarken buldu kendini bir anda öfkeyle.

Bakışları hâlâ odanın içindeki o birkaç tutam saçın üzerinde kalmıştı. Cevap beklediği kadar hızlı gelmediğinden tam arkasını dönüp yanına gidecekti ki döndüğü gibi bedeni Ali'nin bedenine çarpacak gibi oldu. İrkildi, geri çekildi. Geri çekildiğinde bile onun gövdesinden oluşan bir kısıka alınmış gibi hissetti.

“Bunu hangi duyguyla soruyorsun?” dedi Ali de onu sıkıştırmak istercesine.

“Ne fark edecek?”

“Nerede yatırdığımı ne fark edecek peki?” diye sordu Ali de ve Şahnar sinirle gözlerini kaçırırken “Öfke,” dedi ona istediği o cevabı vermemek için direnirken. Yalan da değildi gerçi. İçinde bir öfke vardı. Nedenini bilmiyordu ama vardı.

Ali gülümserken Şahnar’ın damarına basmak ister gibi aheste aheste yapıyordu bunu ve daha da köşeye sıkıştırmak ister gibi “Neden öfkелisin peki, Şahnar?” diye sordu.

Şahnar cevaplarını bilmediği sorulardan hiç hoşlanmazdı. Çok yakın mesafede, üzerinde simsiyah bir gömlekle birkaç düğmesi açık duruyordu ve sıkıdığı parfümün kokusu ciğerlerini dolduruyordu. “Çünkü...” dedi ve öfkeli soluklarının yerini onun kokusu aldığında göğsünde bir yerin yandığını hissetti.

“Çünkü...” dedi Ali elini hemen onun yanındaki duvara doğru dayayarak. Şahnar başını hafifçe çevirip koluna doğru baktığında bedeniyle aldığı kısılcı elleriyle de tamamlamış gibi hissetti. Parmağında gördüğü o nişan yüzüğüyle de “Çünkü sen benim nişanlımsın,” dedi bakışlarını bakışlarına mıhlarcasına.

Ali’nin göz bebeklerinin titrediğini görüyordu. Bakışları ağır ağır akıyordu sanki ona. Cümlesi karşısında hiçbir şey diyemedi. Sanki Şahnar bunu gerçekten sürdürecektir olsa ve nişanlılığı kabul ettiğini söylese Ali özür bile dileyebilecek gibi bakıyordu. Şahnar öyle yapamadı ama. Bir kez daha kapıdaki konuma düşmek istemedi.

“Yalandan da olsa nişanlıyız biz, Ali,” dedi tüm ciddiyetiyle ve o an Ali’nin bakışlarındaki o titreme duraksadı. Yerini durgunluğu bıraktı. “Üstelik daha çok yeni de bir nişanlılık. Yaptığın şeyler beni insanların gözündeki ne konuma sokar, düşünebiliyor musun? Ben o kararı verene kadar ikimiz de serbestiz dedin ama ben bunu kabul etmiyorum. İnsanlar neler düşünür, tahmin edebiliyor musun?” Ali cevap vermeden “Ben ediyorum,” dedi. “O yüzden böyle bir şey yaşamak istemiyorum. Ben nasıl ki sana saygı duyuyorsam sen de bana saygı duy. Birbirimize bağlı olduğumuz sürece, o yüzükler parmaklarımızdan çıkana kadar

ona göre hareket etmeni istiyorum. Sonrasında kimi evine, kimi yatağına alacaksan özgürsün.”

Ali’nin bir kolu duvarda yaslıydı ama diğer kolu açıktaydı. Tıpkı ona sunduğu o şans gibi. Ya git ya da tamamen kal demişti. O an için açık olan o kolunun tarafından bedenini dışarı doğru attığında gitmek için kapıya yönelmişti ki “Dilruba’yı bir gece yarısı yolda buldum,” dedi. “Aylar önce, bir seneye yakın. Kimsesizdi, zor durumdaydı ve kansızın biri tarafından defalarca...”

Ali devamını getiremedi ama Şahnar anladı. Ayakları yere çakılır gibi kaldığında titreyen elleriyle çantasını sıktı ama arkasını dönüp Ali’nin yüzüne bakamadı.

“Alıp gazinoya götürdüm. Kimseye anlatmadık. Çünkü bilinsin istemedi. Ben de ona saygı duydum. Korudum, kolladım. Gazinoda hepimiz aile olduk ona. Bir hayat kurdu. Onu bulduğum ilk hâline göre şimdi çok daha iyi ama atlatamadı, Şahnar. Böyle bir şey nasıl atlatılır, atlatılır mı onu da bilmiyorum ama çoğu zaman uyuyamıyor. Bir tek bana güveniyor. Değil bir erkeğin ona dokunması, aynı ortamda bile zor dururken aklında kurduğun şeylerin gerçek olması mümkün bile değil. Onu ben kurtardığım için de sanırım bir tek benim olduğum yerlerde güvenle birkaç saat uyuyor.”

Şahnar’ın gözleri doldu, tırnakları deri çantasının sapını soydu soydu durdu.

“Tabii sen haklısın, ona diyecek bir şeyim yok. Ben serbestiz dedim ama sen önemsemezsin diye düşündüm ne yaptığımı. Yanlış bir şey olmadığından da hiç çekince duymadım ama senin baktığın taraftan düşünemedim. İlk bulduğumda birkaç gün evimde misafir etmiştim. Sonrasında hep gelip gitmedi. Benim gazinoda olduğum zamanlar içeride uyuyordu. Ben de o uyanana kadar uzaklaşmıyordum oradan ama şimdi Dila’nın vurulmasıydı, oydu buydu derken gazinoda çok uzun uzadıya kalamadım. Bugün de öyle çok bitkin görünce ve geleyim mi

diye sorunca hayır diyemedim. Bundan sonra dikkat ederim. Kusura bakma. Kimsenin de haberi yok bu arada. Sen ve benim aramda bir sır. Öyle de kalırsa sevinirim.”

Aralarındaki sırlar, paylaştıkları şeyler büyüyordu. Şahnar yutkunmakta bile zorlandı. Boğazında düğüm düğüm bir şey vardı ve ne kolayca nefes alabiliyor ne de bir şey diyebiliyordu. Dilruba için düşündüklerinden, öfkesinden utandı o an. Gözleri dolu dolu olmuş, Ali’nin cümlesini yarım kestiği o yerden bir adım öteye gidememişti. Zar zor başını arkaya doğru çevirdiğinde “Ona ne oldu?” diye sordu titrek bir sesle. “Dilruba’ya onu yapana...”

O düğüm öylesine kalındı ki gitmiyordu sanki kelimeler. Ali ise Şahnar’ın gözlerindeki o dolu birkaç damlayı görünce gerideki adımlarını ona doğru hızlıca attı ve yanına vardığında işaret parmağının tersi hızlıca o yaşları gözpınarlarından temizledi. “Olması gereken,” dedi Azrail’i andıran sesiyle. “Bir yaş da sen akıtıp bu dünyada olmayan birine karşı tekrar kurdurma beni.”

Ali, gözünden bir damla yaşın akmasına bile müsaade etmiyorken Fırat için ağladığı gecelerin, tükettiği yaşların haddi hesabı yoktu Şahnar’ın ve bunun idrakine vardığında kalbinde bir şeylerin yerinin sarsılarak parçalara bölündüğünü hissetti. Ali’nin elinin yavaşça, sanki tenini okşarcasına yanağından düşüyormuş gibi hissettiğinde belki bu zihninin bir kurmacasıydı ama tüyleri ürpermişti.

“Hadi gidelim,” dedi bir iki adım çekilip kapıyı göstererek. “Seni eve bırakayım, sonra da gazinoya geçmem gerek.”

Şahnar başını salladıktan sonra Ali’nin arkasından adımlayarak dışarı çıktı ve Ali kapıyı kilitlerken o da arabaya doğru yöneldi. Ali’nin adımları ondan daha büyük olduğundan hızlıca Şahnar’a yetiştiğinde ikisi de aynı anda arabaya binmişlerdi ve Ali’nin arabayı çalıştırmasıyla yola koyuldular. Sessizliği Şahnar

bozduğunda “Dila nasıl?” diye sordu. “Göremedim birkaç gündür.”

“İyiymi en son. Yarın akşam sahneye çıkacakmış sanırım. Bugün gidip yerine çıkan kızı yollamam gerek.”

“Neden?” diye sordu Şahnar kaşlarını çatarak. “İyi değil mi?”

Ali bakışlarını yoldan çekmiyorken “İyi aslında...” dedi çenesindeki sakalları okşayarak. “Güzel de müşteri çekiyor ama gözü Dila’nın yerinde. Bizimki de öyle şeylerden hiç hazzetmez. Bunca olayın üstüne bir de bunun stresini yaşamasına gerek yok. Güzel yerlerden teklif almış zaten. Yolu açık olacaktır eminim.”

“Yine de sizde büyümesi sizi de büyütürdü,” dedi Şahnar. Haklıydı. Ali de biliyordu ama İskender, Dila’nın ufacık bile rahatsız olmasını istemezdi, onu da biliyordu. O yüzden sessiz kaldığında “Çok işin yoksa ben de geleyim mi?” diye sordu Şahnar. “Sonra belki biraz oturur sohbet ederiz.”

“Biz,” dedi Ali bakışlarını Şahnar’a çevirip şaşkınlıkla. “Oturup sohbet mi edeceğiz?”

Şahnar epey belirgin bir gülümsemeyle “Evet,” derken Ali bir hayli yabancılardı bu hâlini ama tebessüm etti. “Hep kavga ediyoruz, bir adım atmış oluruz işte, fena mı? Sohbet edelim azıcık da.”

Ali dudak bükerek başını salladığında “Olur,” dedi. “Çok işim yok, gidelim.”

Yol gazinonun seyrinde devam ederken “Ama şu ilerdeki kuyumcуда dursak olur mu gitmeden önce?” diye sordu. “Alacak bir iki şeyim vardı da.”

Ali sorgulamadı. Sadece başını sallayıp yolunun üstünde kuyumcuyu görene kadar devam etti ve çok kısa süre sonra kapısının önüne arabayı park ettiğinde “Hemen geliyorum,” diyerek inen Şahnar’ın peşine elbette ki o da indi. Şahnar her ne kadar önden gitmiş olsa da Ali de hemen arkasından girdi kuyumcuya.

“İstediğiniz ölçüde daralttırdık,” diyen kuyumcu alyansı tezgâhın üstüne koyduğunda kapı girişindeki Ali şaşkınlıkla kaldı. Yüzüğü parmağına bol geldiği için mi takmamıştı yani?

Şahnar yüzüğü aldı, parmağına geçirdi ve oynattıktan sonra “Heh, tamam. Şimdi olmuş,” dedi. “Ne kadar borcum?”

Ali’nin içi bir garipsedi. Çıkarıp atacak olduğu yüzüğü yaptırmazdı insan, değil mi? Sanki uzun süre takacak olduğundan özellikle gelip numarasına göre ayarlattırmıştı yüzüğü. Kuyumcu ücreti söyledikten sonra Şahnar elini çantasına atıyordu ki arkasında fark etmediği Ali hemen cebinden çıkardığı parayı uzatarak “Buyur abi,” dedi.

Şahnar öylece Ali’nin yüzüne bakakaldı. “Ben hallediyordum,” dediğinde “Sen o yüzden mi takmıyordun yüzüğü?” diye sordu Ali. “Bol geldiği için mi? Niye söylemedin bana? Hallettirirdim.”

Para üstünü uzatan kuyumcuyla birlikte “Kolay gelsin,” diyerek çıkarlarken “Ben hallettim işte,” dedi. “Hem sen ne sandın ki?”

İkisinin de yüzükleri parmaklarında parıldıyordu ve Ali o görüntüyü uzun uzun izledi. Merdivenlerden bir iki adım atmışlardı ki “He, bu arada...” diyerek Şahnar elini çantasına attı ve içinden çıkardığı fotoğrafı Ali’ye uzatırken “Nişan fotoğrafımız,” dedi. “Fotoğrafçı, teyzeme vermiş. Diğerlerini evde albüm yapmak için bıraktım ama sen de belki birini tutmak ister...” Sonra cümlenin gidişatının yanlış bir yer olduğunu düşündüğünden “Yani, bakmak istersin diye getirdim,” dedi.

Ali, fotoğrafı alıp baktığında Şahnar’ın o şaşkın bakışlarına, kendi titrek ellerinin onu nasıl öyle sarıp sahiplendiğine baktı kaldı. O karenin çekildiği an canlandı zihninde ve *gerçekten*, dedi içinden. *Gerçekten seni gören herkesin kör olmasını dileyeceğim kadar güzelsin.*

Bunu Şahnar'a açıkça tekrar diyemedi ama kıymetini göstermek ister gibi gözünün önünde cüzdanını çıkardı ve fotoğraf gözüne, onun yüzü daha net belli olacak şekilde koyup sol göğsüne bir yama gibi ilıştirdi.

Söyleyemiyorum ama anla dercesine olan o hareket karşısında Şahnar'ın dili tutulmuş gibi bakıp kalmasıyla da "Gidelim mi?" diye sordu. Gidecekleri yolları çok uzunmuş gibi, öyle bir davetmiş gibi algıladı Şahnar ve başını sallayarak onunla adım-lamaya başladı. Sonunun gelmeyeceğini bildiği o yolu yine de onunla birlikte adımladı.

İskender'in arabası yolda seyir hâlindeyken kendine yakıştıramayacağı kadar yabancı bir tebessüm sinmişti dudaklarına. Sonra o dudakların arasına bir sigara tutturdu ve ateşledi. Hayat onu acımasızca vurmuştu ama vurulduğu yerden kalkmayı da başarmıştı. Küçücüktü babasız kaldığında. Babasız kalıp annesini de topraksız gömdüğünde. Bir kışın ayazında, sokaklarda, çıplak ayak, gerçeğini, kendi adaletini arayıp intikam yeminleri ederken bugün o toprakların sahibi konumundaydı.

Amaçları, hedefleri bambaşkaydı en başında. Sonra Dila girdi hayatına. Kendi yazdığı kuralları silip baştan yazdı. İntikam uğruna başladığı hikâyeyi kara bir sevdaya çevirdi. Kaçtı, saklandı, inkâra tutuştu ama nafileydi. Günün sonunda aynı ateşte yanacaklarını bile bile onu da çekti o çukura. Şimdi ise ikisini de o çukurdan kurtarmaya yemin etmiş, kendi doğrularından bile şaşmasına sebep olmuş bir İskender vardı. Dila bir güldü ve onun bu kargalar çöplüğünde işi yoktu. İkisini de buradan çıkarıp mutlu bir son yazmaya götürecektir o kalemin ucunda aksine sebep olabilecek herkesi harcamaya kararlıydı İskender. Hikâyeyi baştan yazmaya başladı. Tüm geçmişi unutup

tek bir sonuca ulaşmak uğruna ve o uğurda yaşamaya, yaşatmaya... Dila'ya...

Sigaranın dumanı arabanın içinde dağılırken radyoda tutturulan o türkünün melodisinde, kucağına düşen o külde, geçmişin anılarında keyifle sürüklendi...

Geçmiş

Gecenin ayazında balkonda böylesine parıldayan kadın Dila'dan başkası değildi. Iskender gazinodan çıkmış evin yolunu tutmuştu ve o ev Dila'dan geçiyordu. Onun olduğu yeri evi belleyeli birkaç ay olmuştu. Aralarında adı konmamış o duygunun tesiri altında ikisi de birbirine sürüklenirken bir ad koymaya da girişmemişlerdi esasında. Sadece birbirlerine delicesine çekiliyor ve o anı tüm gerçekliğiyle yaşıyorlardı. Onlar bir ad koymasa da onları gören herkesin dilindeydiler de. Iskender'in ona bakışı, Dila'nın göz süzmeleri, tavırları, işvesi, cilvesi bir Iskender'e bambaşkaydı ve gizlenemeyecek kadar açıktaydı.

Şimdi de yine birkaç saattir ayrı kaldıkları o hasretin koynunda birbirlerinin özlemleriyle yanarken Iskender köşebaşında arabayı bırakmıştı ve Dila'nın oturduğu apartman dairesine gelene kadar da Dila onu hiç fark etmemişti. Iskender ise arabadan indiği ve ona yürüdüğü ilk andan itibaren bakışlarını asla çekmemiş, çekmemişti.

Yarı çıplak balkonda duran kadının bir eli gövdesine sarılı hâldeydi. Diğer elini o koluna yaslamıştı ve parmaklarının arasında yanan sigara kendi kendine sönüyordu. Dila gökyüzüne öylesine odaklanmıştı ki kendi parıltısından bir haberdirdi. Üzerinde incecik bir gömlek elbise, teninin o pürüzsüz dokusu, bir de bacağı kırmasıyla eşsiz bir manzara sunuyordu. Gözlerinin içi gülerken

ne düşündüğünü çok merak etti İskender. Düşündüğüne emindi. Hatta belki de kuruyordu. Çünkü bir tırnağı diğeriyle oynuyor, gözlerindeki parıltı zaman zaman dudaklarının üzerine utançla düşüyordu sanki. Onu öyle izlerken nutku tutuldu İskender'in. Öyle ki adımlarını bile atamadı ve balkonun hemen altında sadece bakışlarını ona kaldırmış bir hâlde buldu kendini. Bıraksalar, ellemeseler Dila oradan çekilene kadar kılını bile kıpırdatmazdı ama yine onu orada yakıp kül eden bizzat kendisi oldu. Parmakları arasından dışarı öylesine savurduğu izmarit İskender'in elinin üzerine doğru düştüğünde dudakları arasından kaçan o şaşkınlık nidası gecenin içinde patlayarak Dila'ya kadar ulaşmıştı.

İçeri geçecek olan kadın bir anda adımlarını geri çevirip balkonun tırabzanlarına tutunarak aşağıya doğru baktığında "İskender?" derken buldu kendini. "Senin ne işin var orada? Geleceğim dememiştin bana."

"Sürpriz yapayım dedim ama asıl sürpriz bana oldu," dedi gülümseyerek.

Dila'nın kalbi pır pır edercesine çarparken "Gelsene," diye bağırdı aşağıya doğru. "Ne duruyorsun orada? Hadi, gel. Açıyorum kapıyı şimdi."

İçeri doğru koşar adım gittikten birkaç saniye sonra kapının açılmasıyla İskender merdivenleri üçer beşer adımlarla çıktı. Dila için özel olarak hazırlatılan o ev bitene kadar bir süre burada kalacaktı ve İskender onu bir an olsun yalnız bırakmamakta kararlıydı. Merdivenlerin sonu Dila'nın kapısının önünde bittiğinde karşısında gördüğü kadın onu sarmaya her an hazır ve bir o kadar da heyecanlı bir hâldeydi.

"Hoş geldin," dedi kollarını açarak. İskender'in bir iki adım atmasıyla da kollarını boynuna dolayıp "Gel, geç içeri," dedi. "Ben gazinodan çıkarken hiç söylememiştin geleceğim diye."

"Fena mı ettim?" diye sorduğunda içeri geçmiş, Dila onun kabanını üzerinden almıştı. "İstemiyorsan gideyim."

Dila bir telaşla “Yok,” dedi. “İyi ettin. Ben şaşırdım sadece.”

İskender içeri doğru ilerlerken Dila da hemen arkasındaydı ve “Sen neye söyleniyordun aşağıda?” diye sordu. İskender içeri doğru şöylece bir baktı ve karşıda açık olan pencerenin karşısında dikilen adamın bakışlarının Dila’nın evinde olduğunu fark etti.

“Yanıyordum,” dediğinde adımları pencereye doğru ilerlemişti ve kendi duyacağı bir sesle “Şimdi de yakacağım,” dedi. Dişlerini birbirine bastırmış, bakışları karşıdaki adamın üzerine dikilmişti ve o bakışlarda bile bir son yattığının mesajını alan adam hızlıca perdesini çekmişti.

“Ne?” dedi Dila anlamadan. “Nasıl yanıyordun?”

İskender de perdeleri çektikten sonra arkasını döndüğünde “İzmaritini üzerime attın,” dedi ve hemen önündeki kadının endişelenen bakışlarına izin vermeden ellerini beline sarıp kolları arasına hapsetti. “Sen çok güzelsin, biliyorsun değil mi?”

Sorusu Dila’nın beklediği bir şey değilken şaşkınlıkları katlanarak artıyordu ve bir tepki veremeden “Çok güzel olduğun yetmezmiş gibi seni daha da güzel gösteren bir kıyafetle...” diyerek onunla adımlamaya başladığında Dila’nın elleri onun omuzlarına çıktı. “Balkonda olman başkalarının canı için tehlike arz ediyor, bunu da biliyorsun değil mi? Gözler hep senin üzerinde.”

Aralarındaki şeyin bir adı yoktu ama bir ada da ihtiyacı yok gibiydi. Çünkü Dila, o sevgililik hâlinin içinde yaşadığından kendine de bunu böyle inandırmıştı. İskender’in kıskanan, sahiplenene o tavırlarıyla “Yıldızları izliyordum,” dedi parmak uçlarında yükselip dudaklarını ısıtarak. “İzlemeyeyim mi?”

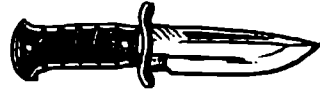
İskender’in kaşları izleme dercesine havalandığında hafifçe geri çekilir gibi oldu ama İskender izin vermeyip onu bedenine yaslarlarken Dila, “Ayrıca...” diye sordu. “Sen ne ara geldin, ne ara beni izlediklerini gördün de ne ara böylesine delirdin?”

İskender parmak uçlarında onunla beraber koltuğa doğru yürürken kendi oturduğu o an Dila'yı da kucağına oturttu. Saçları gözüne gelir gibi savrulduğunda da elleri arasında toparlayıp sırtına doğru bıraktığında "Geleli bir hayli olmuştu," dedi.

Çok güzeldi. İnanılmaz güzeldi ve İskender bunun idrakine vardığı her an kendiyle bir savaşa giriyordu. Onun büyüüne kapılmamak imkân dahilinde bile değildi.

"Neden gelmedin o zaman?" diye sordu derin bir nefesle. Soluk alışması bile kendine hastı sanki. Bir ritimle dökülüyor ve o ritim İskender'in kalbine işliyordu.

Daha fazla dayanamadı. Bu kadar yakın oluşuna, bu kadar güzel oluşuna, bu kadar ona sahip olduğunu hissedişine dayanamadı ve "Ben de..." dedi dudaklarına doğru yanaşarak. "Ben de yıldızımı izliyordum."

Onu tanıdığı ilk gün başlamıştı o yangın içinde. Sonrasında da bir daha hiç sönmemiş, küle dönmüştü. Yanında olduğu anlarda değil, aklındayken bile tutuşuyordu; öylesi bir sevdadaydı içindeki.

Araba büyük, beyaz köşkün önünde durduğunda kapıdaki korumalar birbirine bakmış, bir tanesi içeri doğru koşmuştu. Muhtemelen İskender'in geldiğini haber vereceklerdi. İskender arabanın kapısını açıp indiğinde üzerindeki silahı arabanın içine doğru bıraktı ve ceketini düzelterek elini cebine sokarak yürümeye başladı.

"İskender Bey..." dedi kapıdaki adamlardan biri. "Geleceğinizden haberimiz yoktu."

"Her zaman haberli mi geleceğiz?" dedi İskender gülerek. Elini cebinden çıkarmış, iki yana açarak kaldırmıştı ve üzerinde

arama yapmaya başlamışlardı. “Aileyiz biz, unuttunuz mu? Çat kapı gelmek en çok bizim hakkımız olmalı diye düşünüyorum.”

Korumalar bir şey demeden sadece birbirlerine baktılar ve üzerinin temiz olmasıyla birlikte “Sizi biraz bekleteceğiz,” dediler.

İskender, saatine doğru bakıp bir elini cebine sokmuştu ki içeriden gelen adamın bir baş hareketiyle “Halit Bey sizi bekliyorlar,” dedi onunla az önce konuşan adam.

İskender yüzündeki o hafif tebessümü silip dümdüz bir ifadeyle içeri girdiğinde ahşap merdivenleri çıkmaya başladı. Parıl parıl parıldayan avizeler göz alıyordu, merdivenlerde yeni silinmiş gibi kaygandı. İskender hiç acele etmedi. Hatta içerideki adamı biraz daha merakta bırakmak adına aheste aheste çıktı merdivenleri. En sonunda koridora vardığında ise Halit Bey’in kapısını gördü. Koridorun en sonunda, yarısı açık bir hâlde duruyordu. Koskoca köşkte bir sessizlik hâkimdi ama İskender hissediyordu. Halit’in içeride gerildiğini hissediyordu.

Her ne kadar *aileyiz* deseler de bir aile olmadıklarını ve uzun bir süredir İskender’i sevmediklerini biliyordu. İskender’in de umurunda değildi zaten. Sadece şu saatten sonra tek bir isteği vardı. O da sevdiği kadınla, o huzurlu hayatı yaşamaktı.

Kapının önüne vardığında parmağının ucuyla tıklatmak yerine ayakkabısının ucuyla kapıyı bir iki kez vurdu ve “Lau-baliliği kes, İskender,” diyen Halit Bey’in sesiyle yüzünde bir gülümsemeyle girdi içeri.

İçeri girdiğinde “Bu kadar ciddiyet iyi değil,” dedi o sırıtan hâliyle. “Daha gençsiniz ama mimik yapmaktan kırışacaksınız. Erken yaşlandı derler sonra.”

Halit Bey tam karşısında masada oturuyordu. Üstelik hiç de babacan bir tavır sergilemiyordu. Odasına adımını attığı ilk anda hissettiği, içeriyi keskin bir tütün kokusunun kaplamış olduğuydu. Eski tip, koyu ahşap bir çalışma masası odanın tam

ortasında duruyordu. Masanın üzerinde kristal bir kül tablası, yarıya kadar içilmiş bir sigara, yarım bir kadeh ve deri kaplı ajandalar vardı. Odadaki tek pencerenin önünde kalın, bordo kadife perdeler yarı açık hâlde asılıydı. İçeri süzülen akşam ışığı Halit'in yüzüne vuruyor, yüzündeki çizgileri daha belirgin hâle getiriyordu.

Halit, takım elbisesinin ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Göğsündeki altın zincir loş ışıktaki hafifçe parlıyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini kısmıştı. Karşısına oturan İskender'i tepeden tırnağa süzdüğünde "İyi ya..." dedi yarım ağız gülerek. "Tecrübesi çoktur da derler. O çizgiler sefadan yerleşmiyor yüzümüze."

İkisi de birbirlerini sevmiyordu. Bu belliydi. Ama hayat bazen insanı istemediği adamlarla aynı masaya oturmaya zorluyordu işte. "Yıllardır yanınızdayım," dedi İskender tam karşısına geçerek. "Cefa çektiğinizi de hiç görmedim."

Halit nihayet sigarasını küllüğe bastırdığında yüzünde de memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Beni uğraştırma İskender, sadede gel. Niye geldin buraya?"

İskender içinden bir küfür savurdu ama yüzüne belli etmedi. Ceketinin düğmesini çözüp ağır bir hareketle sandalyeye oturdu.

"Tamam..." dedi İskender, Halit'e doğru eğilerek. "Benim de burada çok kalmak gibi bir niyetim yok zaten. Sizi yarın geceki nişanıma davet etmek için geldim."

Odadaki hava aniden ağırlaştı. Birkaç saniye boyunca yalnızca duvardaki saat tıkırdadı ve Halit, "Ne nişanı?" diye sordu.

Anlamıştı, hissetmişti sanki ama onun dilinden duymayı bekledi.

"Dila ile evleniyoruz," dedi bir anda, büyük bir rahatlıkla. Halit'in göz bebekleri büyüdü, yüzü gerildi, sol kaşı hafifçe

seğirdi. Öfke, şaşkınlık ve hayal kırıklığı aynı anda yüzüne yayıldı. Oturduğu yerde dikleştiğinde elleri sertçe masanın kenarlarını kavradı.

“Senin ne söylediğini kulağın duyuyor mu?” dedi göğsünden kopan bir gürlemeyle.

İskender gözlerini ondan ayırmadan ceketini iki yana açtı, arkaya yaslandı. Rahattı. Umursamaz değildi ama korkusuzdu. “Gayet duyuyor, Halit Bey. Sizinki de duysun diye tekrarlayayım isterseniz. Biz Dila ile evleniyoruz.”

Halit’in eli masaya düştü, parmakları sinirle masaya vurmaya başladı. “Sen senelerce bize yalan söyledin. Seni uyardık, sorduk, etrafta çıkan tüm dedikodulara rağmen biz senin sözünü doğru bildik. Dila ile aramızdaki sadece iş arkadaşlığı dedin, inandık sana.”

Masanın üstündeki ajanda hafifçe kaydığında öfkesini dizginlemeye çalışıyordu ama sesinin tonu giderek yükseliyordu da. “Cevdet bunu kabul etmez, biliyorsun değil mi? Buna asla izin vermez!”

İskender gözlerini kırpmadan dinledi. Halit’in öfkesi onun yüzünde en ufak bir kıpırdanmaya bile sebep olmamıştı. Gözleri bir kartal kadar derin, kararlı ve meydan okurcasınaydı. Artık Dila ile arasına kimsenin girmesine izin vermeyecek kadar kararlı ve güçlüydü.

“Kimseden izin almadım zaten, Halit Bey,” dedi. “Buraya size bunu bildirmeye geldim. Seneler önce öyle olması gerekiyordu, öyle oldu. O gün kuralları siz yazmıştınız. Bugün ben siliyorum.”

Halit önce başını hafifçe geriye attı sonra öne eğildi. Bir kurdun avını süzmesi gibi dikkatle İskender’e baktı. Dudaklarının kenarı hafifçe oynadı, alaycı bir nefes verdi. Ama gözleri ciddiye.

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?” diye sordu tehditkâr bir şekilde. “Bunları böyle söyleyebiliyorsun şu an ama Cevdet duyduğunda sonucunun nereye varacağını çok iyi biliyorsun, değil mi?”

İskender başını eğdi, bir an düşünüyormuş gibi yaptı ama aslında cevabını çoktan hazırlamıştı. Gözlerini Halit’in gözlerine kilitlediğinde dudaklarında belirsiz bir tebessümle “Evet, biliyorum,” dedi. “Ama artık sonuca siz götürmüyorsunuz Halit Bey. Ben götürüyorum.”

Oda bir an sessizliğe gömüldü. Halit’in yüzünden her şey okunuyordu. Şoka girmişti, öfkeliydi ve belki de ilk defa bir anlık tereddüde düşmüştü. Çünkü ilk kez, masanın karşısında oturan İskender’in bu kadar büyük oynadığını ve geri adım atmayacağını görebiliyordu. Halit’in çenesi hafifçe ileri doğru uzandığında oturduğu yerde biraz daha dikleşti, bakışlarını İskender’in yüzüne sabitledi. Odayı dolduran ağır sigara dumanı arasında bile gözlerindeki şok apaçık belliydi.

“Oyun mu oynuyorsun lan sen bizimle?” dedi bir hayli güçlü sesiyle. “Ne demek ben götürüyorum?”

İskender, bulunduğu koltuğa biraz daha yayıldı. Bacak bacak üstüne attı, kollarını kolçaklara yerleştirdi. Rahattı. Hem de fazlasıyla. Artık burada bir misafir gibi değil, hükümdar gibi oturuyordu ve Halit bu tavırlarını büyük bir şaşkınlıkla, öfkeyle izliyordu.

“Zamanında beni yanınıza alırken,” diye başladı sözlerine, geçmiş de bir bir aklından geçirerek. “Ben bir hiçtim. Size yük olmayan, önemsiz, kayda değmez biri... Ama siz, beni bu masanın bir parçası yaparak hata ettiniz. Siz beni büyüttünüz. Siz beni her şeyin sahibi yaptınız.”

Halit’in gözleri kısıldı. “O güne lanet ettiğim kadar hiçbir güne etmiyorum,” dedi o da bir hayli açık olarak. İskender güldü. Halit ise masanın kenarında duran kristal kül tablasına

doğru hafifçe eğildi, içinde yanan sigaradan titrek elleriyle bir nefes çekti ve külü ağır bir hareketle silkeledi. Fakat ne yaparsa yapsın içindeki huzursuzluğu saklayamıyordu. Bunu fark eden İskender, keyifle başını hafifçe eğdi.

“Geçmişini değiştiremiyoruz, Halit Bey,” dedi gülerek. Gözleri bir anlığına masanın kenarında gezindi, sonra tekrar Halit’e döndü. “Küçük bir çocuğun bir gün karşınıza dikileceğini ve tüm düzeninizi bozabilecek konuma geleceğini tahmin edemediniz. Etmeliydiniz. Kimseye güvenmemeyi ben sizden öğrenmiştim.”

İskender’in sözleri odadaki havayı bıçak gibi kesti. Halit’in gözleri bir anlık şokla açıldı ama hemen ardından hızla kısıldı. Parmakları masaya sinirle vurduğunda “Sen kimsin de bizim düzenimizi bozacaksın?” diye sordu kontrolü elinde tuttuğunu belli etmeye çalışır gibi.

Ama İskender’in yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

“Bana verdiğiniz her şeyi, önüme çıkmanız hâlinde size karşı kullanmaktan çekinmeyecek o küçük çocuğum,” dedi sakince. “Beni yetiştirdiniz, bana öğrettiniz. Yıllarca bana emir verdiniz. Ama tek bir şeyi hesap etmediniz, Halit Bey. Ben de hesap tutmayı öğrendim.”

Halit’in elindeki sigara parmakları arasında hafifçe titredi ama hemen kendini toparladı. Kaşlarını çattı, geri çekildi. Fakat İskender konuşmaya devam etti.

“Bu zamana kadar yaptığınız her şeyin kaydını tuttum,” dedi. “Kimlerle anlaştınız, kimlerden para aldınız, neleri akladınız, neleri sakladınız, nerelerde neler yaptınız... Tüm masanın, her şeyin kaydını tuttum ve hepsini sakladım. Eğer bana ya da Dila’ya dokunmaya kalkarsanız, bize engel olmaya çalışırsanız tüm bu belgeler gerekli yerlere ulaşacak ve sizin sonunuzu getirecek.”

İskender’in sesi ağır, net ve ölümcül bir kararlılıkla doluydu. Söylediklerini kanıtlamaya ihtiyacı yoktu. Halit bunu anlamıştı.

Halit'in yüzü giderek gerildi. Burnundan sert bir nefes verdi, gözleri daha da karardığında İskender'in gözlerinin içine dikti bakışlarını.

"Sen bizi, Cevdet Karamiş'e'yi tehdit mi ediyorsun?" dedi olduğu yerde öfkeyle ayaklanarak. "Sen kimsin ulan? Kimsin sen!"

İskender hafifçe başını yana eğdi, gözlerini kısmadan baktı. "Hayır, Halit Bey," dedi sakince. "Sadece durumu bildiriyorum. Benim kimseyle bir derdim yok. Kimsenin de bizimle olmasını istemiyorum. Eğer siz bizim önümüze çıkmazsanız ben de Dila'yı alıp öylece çıkacağım hayatınızdan ama engel olmaya kalkarsanız kendimi de yakmak pahasına hiç kimseye acımayacağım."

Halit'in yüzünde o ana kadar görmediği bir şey belirdi. Kontrolü kaybetmenin eşiğinde olan bir adamın ifadesiydi bu. İskender'in ne kadar ileri gidebileceğini anlamıştı ve ilk defa, o ipin kendi ellerinden kayıp gittiğini hissetmişti.

İskender yavaşça ayağa kalktığı anda ceketinin düğmesini iliklemeye tenezzül bile etmedi. Yalnızca ellerini pantolonunun ceplerine sokarak Halit'e tepeden baktı. "Benim konuşacaklarım bitti," dedi sesindeki o sakinliği korumaya devam ederek. "Sadede gel dediniz, sadede geldim ve bitirdim. Sizi daha fazla tutmayacağım."

Bir adım gerileyip çıkış kapısına yönelmişti ama tam kapıya varmışken durdu. Hafifçe başını çevirerek Halit'e doğru baktığında dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Bu arada yarın akşam gazinoya bekliyorum, Halit Bey," dedi. Sesinde hem bir davet hem de bir meydan okuma vardı. "Sizi ve tüm masayı. En mutlu günümüzde yanımızda olmalısınız. Ne de olsa..." dedi imalı bir gülümsemeyle. "*Biz bir aileyiz*, değil mi? Hepiniz orada olmalısınız."

Bir gövde, bir güç gösterisiydi bu. Halit'in cevap vermeyeceğini anladığında kapıyı açtı ve ağır adımlarla çıktı. Köşkün koridorlarında yankılanan ayak sesleri Halit'in içinde büyüyen öfkeyle aynı ritimde çarpıyordu. Halit, arkasından bakakaldı. O dik duruş, o kendinden emin yürüyüş, o sözler... Hepsi bir bir içine dokundu. Bunu kabul etmek istemiyordu ama o an anladı. İskender gerçekten değişmişti ve artık kontrol edebileceği, yönlendirebileceği o adam değildi.

Kapı sertçe kapandığında Halit'in sol eli öfkeli bir hareketle göğsüne gitti. Nefes alışs sıklaşmış, çenesindeki kaslar gerilmişti. Burnundan soluyordu. Ellerini iki yana açarak yakalarını çekiştirdi, alnındaki teri eliyle silerken homurdanarak "Allah kahretsın!" dedi. "Seni tanıdığım, hayatımıza soktuğum o güne lanet olsun!"

Öfkesiyle odanın içinde bir ileri bir geri yürüdü, sonra aniden durdu. Böyle olmazdı, olmamalıydı. Düşünceli bir ifadeyle gözlerini kısıp başını hafifçe eğdi. Birkaç saniye içinde zihninde bir şey netleşmişti. Derin bir nefes aldığı anda ağır adımlarla odanın köşesindeki avizeli telefona yöneldi. Eli sarı pirinç detaylı ahizeye gitti ve numarayı çevirmeye başladı. Karşı taraf açtığı anda Halit'in sesi buz gibi "İskender'in ipini çekmenin zamanı geldi," dedi.

Gözlerini kısarak odanın karanlık köşesine baktı, dudakları öfkeyle titredi. Kendi yarattığı canavarı kendisi öldürecek. "Bana getir o kaseti."

Telefonun ahizesini yavaşça yerine koydu. Odada yalnızca saat tıkırtıları ve Halit'in sıklaşan nefesleri vardı. Bugün burada kartlar yeniden dağıtılmıştı ve onun yenilmek gibi bir niyeti yoktu.

Bos Kovan

BÖLÜM 4

CamScanner ile tarandı

Sevmek sadece dile döküldüğünde ve dokunduğunda gerçekliği kabul edilen bir duygu durumu değildir. Bazen sevmek, sesini duymadan da, elini tutmadan da, tenine dokunmadan da ona ait olmaktır. İçinden, kalbinden, kendin bile bilmezken ona doğru yol çizmektir.

Şahnar ve Ali çoktan o yolu çizmiş, kendileri bile fark etmeden o yolda ilerlemeye başlamıştı. Bindikleri siyah *Chevrolet*, gazinonun önüne yanaştığında her yer ıslı ısıldı. Ankara'nın en gösterişli geceleri her daim burada yaşanıyordu. İnsanlar günün stresinden, kavgasından, kaygılarından kısa bir süreliğine de olsa sıyrılmak için buraya atıyordu kendini. Şüphesiz ki Altın Sahne onlara güveni ve eğlenceyi vadediyordu. Oğuzbeyli'nin yönettiği bu mekân yaşanan her şeye rağmen herkes tarafından sayılıp seviliyordu. Ali'nin arabasının farları kapının önünde bekleyen kalabalığın yüzlerinde kısa bir aydınlık yaratıp kayboldu.

“Ne kadar kalabalık,” dedi Şahnar önündeki kalabalığa doğru bakarak. “Her gece böyle mi?”

Ali ağır bir hareketle direksiyonu çevirerek arabayı tam girişin önüne yanaştırırken yüzündeki gülümsemeyle “Sen bir de Dila varken gör,” dedi. İstiyordu. Şahnar'ın da bu ailenin içine dahil olmasını canıgönülden istiyordu. Arkadaşlarıyla tanıştırmak, arkadaşlarını arkadaşı yapmak istiyordu. Herkesin sorunsuz girip çıktığı bu yere o da onun bir parçası olarak girsin istiyordu.

“Getirirsen görürüm,” dedi Şahnar Ali’ye doğru dönerek. Ali öylece baktı kaldı yüzüne doğru. Ondan bir şeyler istemesi, birlikte ufacık da olsa bir plan kurması kalbinde koca bir yere sahipmiş gibi hissediyordu. İlk kez. Uzun zaman sonra ilk kez böyle hissediyordu ve bu hislerin onda yarattığı o kalp çarpıntısına kendisi de şaşıırıyordu.

O şaşkınlığın getirdiğı sesiyle de “Ge-” dedi sonra ona yabancı o dalgalanmaları hissederek boğazını temizleyip düzeltti. “Geliriz. Yarın akşam tekrar dönüyor sahnelere Dila. Büyük de bir akşam olacak...” Sesindeki o imada bir şeyler gizliydi. Şahnar hissetmişti ama sormasına fırsat veremedi Ali konuşmaya devam etti. “Herkes burada olacak zaten. Baban da dahil, ticaretimize ortak olan herkes.”

O an Şahnar kısa bir an dondu kaldı. Çünkü Ali *herkes* derken bunu belirgin bir şekilde söylemişti ve Şahnar biliyordu ki o herkesin içine Fırat ve ailesi de dahildi. Belki Fırat’ın nişanlısı bile vardı. Kalbi sıkışır gibi olduğunda ve bakışları değiştiğinde Ali’nin onun gözünün en içine baktığını görebiliyordu. Bir şeyleri anlamak, okumak ister gibi. Bugün Fırat’ı kendin çağırırsın derken belki de altında yatan buydu. Yarın aynı ortama gireceklerini bildiğinden Ali kendi yerini kesinleştirmek istiyordu. Kalbi büyük bir kararsızlık, korku ve bilinmezlikle burkulurken yüzüne bir tebessüm kondurmaya çalıştı ve başını çevirip arabanın kapısını açtığında kapıdaki koruma hızlıca arabayı almak için yanlarına vardı.

Gazininun *neon* tabelası şehrin karanlığını yok edecek bir ihtişamla parlıyordu. “*Altın Sahne Gazinosu*” yazısı altın rengi ışıklarıyla neredeyse tüm şehrin dikkatini çekecek şekilde tasarlanmıştı. Kapıda uzun bir kuyruk vardı. Kadınlar kürk mantolarını omuzlarına almış, koyu kırmızı rujlarıyla etrafa gülücükler atıyordu. Erkekler ise kösele ayakkabıları ve şık takımları içinde parmaklarının arasına sıkıştırdıkları sigaralarla sabırsızca bekliyorlardı.

Şahnar arabadan indikten sonra Ali de indi ve göz ucuyla kuyruğa şöyle bir baktı. İçeri girerken kapıda bekleyen bilet kontrolcüsü Ali'ye başıyla hafif bir selam verdi ve Ali eliyle Şahnar'ı içeri doğru yönlendirirken o kuyruğu arkalarında bıraktılar. İçeri girdiklerinde gazinonun büyük salonu Şahnar'ın gözlerinin önüne serildi. Gündüz gelmişti ama geceye böylesi hazır bir hâlde ilk defa görüyordu ve şaşkınlığını gizleyemedi. Gündüz renksiz olan her yer şimdi gösterişle parlıyordu. Kristal avizelerden sarkan ışıklarla altın gibiydi. Sahnenin önündeki kırmızı kadife perdeler henüz kapalıydı ama masaların etrafında hummalı bir hazırlık sürüyordu. Beyaz örtülü yuvarlak masalar, şık tabaklar ve altın detaylı kadehlerle donatılmıştı. Masaların arasında garsonlar hızla dolaşüyor, müşteriler yerlerine yerleştiriliyordu.

Gazinonun ortasında sahneye en yakın masalar belli ki özel konuklar içindi. En iyi yerler onlaraydı. Uzaktan müzik sesi hafifçe duyuluyor, içeride şampanya şişeleri açılıyor, sohbetler alçak kahkahalara karışıyordu. Şahnar içeriye göz gezdirmekten alamadı kendini. Şatafatlı, kalabalık ve kaotik bir manzara vardı. Gözleri duvarlardaki aynalara, masalardaki bol ışıklı süslemelere, parlayan taşlı takılara ilişti. Derin bir nefes alarak başını hafifçe iki yana salladı. "İnsanın başı dönüyor burada. Her yerde bir parıltı."

Ali gülümseyerek bir elini cebine soktuğunda "Çünkü bizim müşterilerimiz birer mücevher," dedi manipülatif bir patron gibi.

Tam o sırada garsonlardan biri yanlarına geldi. Orta yaşlarında, siyah beyaz üniforması içinde saygılı ama sıcak bir tavırla başını eğdi. Gözleri Şahnar'a değmeden önce Ali'ye döndü.

"Ali abi, her şey tamam burada," dedi içten bir gülümsemeyle. Sonra gözleri Şahnar'a kaydı sesi aynı sıcaklıkla devam ederken "Yenge, sen de hoş geldin!" dedi.

Şahnar'ın içinden hafifçe kaşlarını kaldırmak gelse de sadece başını belli belirsiz eğmekle yetindi. Yenge sıfatına henüz kendini oturtamamıştı ama Ali ile nişanlı oldukları da bir gerçektir.

Ali, garsona eliyle bir işaret yapıp karşıdaki karanlık bir noktayı gösterdiğinde. “Bize orayı ayarlayın,” dedi. Sesi her zamanki gibi kendinden emin ve buyurgan olduğundan Şahnar hiç yabancılanmadı. Sonra gözlerini Şahnar'a çevirdiğinde kaşlarının arasındaki ince çizgi belirginleşti. “Ben bir içeri bakacağım. Şahnar'ı da oraya geçirin. Yanındaki masalarla arasına da bir paravan koyun. Kimsenin tek bir bakışının bile sağdan soldan içeri geçmesini istemiyorum.”

Garson başını hızla sallayarak tamam anlamında bir hareket yaptı. Ardından içerideki birkaç kişiye işaret vererek hemen hazırlıklara başladı. Şahnar ise Ali'nin bu sözlerini duyunca kısa bir an duraksadı ama yüzüne hiçbir şey yansıtmadı. Sadece gözlerini Ali'ye çevirip birkaç saniye boyunca baktı. Ona ettiği ilk iltifat güzelliğineydi ve onu kimsenin görmemesi üstüneydi. Şimdi bir de bu olunca Şahnar onun kıskanç bir adam olduğu kanaatine varmıştı. Ama yine de oturtamadı. Onların arasında duygusal bir şey olmadığından kıskanması çok mantıklı değildi. Belki de sadece hayatında olduğu içindi.

Ortam hareketliydi, insanlar bir an bile boş durmuyordu ama Şahnar ve Ali'nin arasındaki o kısa sessizlik, Şahnar'ın bakışlarındaki o soru bir anda her şeyi susturabilecek bir güç taşıyordu. “Rahat etmen için,” dedi Ali sonrasında takıldığı o noktayı anlamış gibi başka bir soruya da fırsat vermeden. “Seni geçirsinler. Ben de geliyorum hemen.”

Arkasını dönüp “Necip!” diye bağırdığında “Geldim abi,” diyerek yanlarına tekrar gelen garson çocuk Şahnar'a doğru “Şöyle buyur, yenge,” dedi.

Şahnar derin bir nefes aldı ve Ali'nin bakışları altında garsonla yürümeye başladı. Sonra gözlerini yeniden salonun içinde gezdirdi. Onun için burası bir eğlence yeri değil, bir savaş alanı

gibiydi. Hiç alışık olmadığı bu ortam ona bir hayli gürültülü ve kalabalık gelmişti. Bu kalabalığı yönetmek de bir strateji isterdi. Öyle de olduğunu düşündü Şahnar. Her köşede bir anlam vardı, her masa bir stratejiye göre yerleştirilmişti. Müşteriler devamlı gelenler ve gelebilecek olanlara göre ayrı ayrı sınıflandırılmıştı. Her birine ilgi bir hayli yüksek olsa da devamını sağlayabilmek adına bir kısımda ilgi çok daha yüksekti sanki.

Garson hızla ilerleyip sandalyesini çektiğinde Şahnar hafif bir tebessümle teşekkür ederek oturdu, kollarını masaya yasladı. Gazinonun girişi hâlâ kalabalıktı. Dışarıda bekleyenlerin içeri girişleri devam ediyordu. Herkes bu gece için heyecan doluydu ama Şahnar'ın aklındaki karmaşa çok daha yoğundu. Yarın gece için içinde bir his vardı ve o his kötü bir şeylerin yaklaştığını söylüyordu.

Tam o sırada masaların arasından geçen kadını gördüğünde ve bakışları birbirine denk düştüğünde bunun Dilruba olduğunu fark etti. Ali'nin evinde kalan, acı dolu hikâyesini öğrendiği Dilruba...

Muhtemelen Şahnar'dan çekinmiş olacak ki mahcup bir şekilde bakışlarını çevirip hızlıca oradan uzaklaşacaktı ama "Bakar mısın?" diye seslendi Şahnar.

Dilruba durmamış, adımları hiç ona seslenilmemiş gibi uzaklaşmaya çalışırken "Dilruba," dedi Şahnar ayaklanarak. Bir iki adım olduğu yerden ileri çıkınca ve adını seslenince Dilruba durmak zorunda kaldı. Çekinerek arkasını döndüğünde Şahnar ona doğru ilerledi ve daha tek kelime etmeden Dilruba konuşmaya başladı.

"Şahnar Hanım, bugün gördüğünüz şeyler sandığınız gibi değildi. Ali abi benim abim gibidir. Ben o eve sadece uyumak için gitmiştim, yemin ederim." Tedirginlikle parmaklarını birbirine doluyor, bir yanlış anlaşılma hâlinde buradan da kovulmaktan korkuyor gibiydi. Sonuçta o da Subaşı İdris'in kızıydı ve tek bir sözü yeter diye düşündü.

“Ben cahillik ettim, düşünemedim. Ali abim iyi niyetinden kabul etti ama sonuçta siz nişanlısınız. Benim düşünüp hiç teklif etmemem, gitmemem gerekiyordu. Bağışlayın lütfen. Bir daha böyle bir şey olmayacağına dair yemin bile ederim.”

Şahnar, kızın taramalı tüfek gibi konuşmasına yüzünde bir tebessümle karşılık verirken omzunu sıvazladı ve “Seni korkutmak istemedim,” dedi. “Bugün tanışamamıştık, o yüzden seslendim aslında. Ben Şahnar.”

Dostça ona elini uzatan kadına baktığında Dilruba şaşkınlıkla karşılardı ve kısa süreli ağzı açık kalışının ardından elini sıkarak “Dilruba,” diyerek mahcupça başını eğdi.

“Memnun oldum, Dilruba,” dedi Şahnar yine gülümseyerek. Aslında Ali'den duyduklarını söyleyip destek olmak, bir kadın olarak onun yanında olmak istemişti ama Ali'ye söz verdiği için ağzını bile açamadı. “Benim buralarda pek arkadaşım yok,” dedi sadece. “Yavaş yavaş tanıyorum herkesi. Belki müsait olduğun vakitlerde sen de bana arkadaşlık eder, diğer kızlarla tanıştıırırsın diye düşündüm. Diğer konuda da aklın kalmasın. Benim Ali'ye güvenim olmasa seni değil, onu kovardım hayatımdan.”

Dilruba'nın gözleri parıldayarak korkuları dağılmış bir hâlde “Çok teşekkür ederim. Ben yine de dikkat edeceğim. Ayrıca, tanıştıırırm tabii,” dedi. “Ne zaman isterseniz.”

Tam o sıradan, kulisin oradan “Dilruba,” diye seslenen bir kızla bakışları oraya kaydı ve “Benim şimdi gitmem gerek,” dedi. “Ben de tanıştığıma çok memnun oldum, Şahnar Hanım. Yüzü kadar gönlü de güzel bir kadınsınız anladığım kadarıyla. Sizin yerinizde bir başkası olsa şimdiye kapıya koydurtmuştu beni ama siz dinlediniz, o da yetmedi benimle arkadaş olmak istediniz. Çok teşekkür ederim.” Gözlerinde gerçekten bir minnet yatıyordu. “Ben yine de en başında söylediğim gibi bugün ettiğim densizliği bir daha etmeyeceğim. Tekrardan kusuruma bakmayın.”

Tekrar ileriden çağıran kadın Dilruba'nın hareket etmediğini görünce daha baskılı bir sesle "Dilruba," deyince kızın eli ayağına karıştı ve "Ben gideyim. Size iyi eğlenceler," diyerek koşar adım uzaklaştı. Şahnar ardından tek kelime bile edememişti ama en azından ona destek olabilmek adına bir adım atmıştı. Kim bilir belki hikayesini bir gün kendisi anlattığında çok daha somut bir şekilde yanında yer bulabilirdi.

Şahnar masasına geri döndüğünde salon artık tıklım tıklım dolmuştu. Her masada ayrı bir hikâye, ayrı bir kahkaha, ayrı bir hüznün vardı. Kadehlerde şaraplar süzülürken rakılar buzla buluşuyor, sohbetler koyulaşıyordu.

Ve bütün o kalabalığın arasında, paravanın ardında, başka bir dünyaya aitmiş gibi oturuyordu Şahnar. Aklında yarınki geceye dair kurduğu şeyler tüm kanını çekiyor, huzurunu kaçırıyordu. Uzun bir süre sonra Fırat ile yan yana gelecekti ve bu sefer iki âşık değil, iki düşman olacaktı birbirlerine.

Ali, kalabalığı yara yara yanına geldiğinde onun gelişini sanki hissederek gibi başını çevirmedi bile Şahnar. Yalnızca dudaklarının kenarındaki o belli belirsiz bir çizgi, içten içe yükselen duygularını, korkularını saklamaya çalışıyordu. Ali ağır adımlarla sandalyeyi çekti, tam karşısına oturdu. Şahnar şöyle baktığında her hâliyle güçlü, dik bir adam gördü. Öylece otururken bile bir başkaydı.

Ali'nin oturmasına eş saniyelerde garson gelip saygıyla başını eğdiğinde Ali gözlerini ondan ayırmadan baskılı bir sesle "Her şeyin iyisinden getir. Masada eksik gedik istemiyorum," dedi. "Rakının en iyisini, mezenin ve balığın en tazesini... Özel getirdiğimiz meyvelerden de koyun."

Şahnar o an ilk kez başını kaldırdı, gözleri Ali'ye değdi. İnce, zarif ama içinde fırtınalar saklayan bakışlardı bunlar. Ali'ye karşı, Ali'nin şaşkınlığında olan bakışlar... Zıtlaşırsan zıtlasmaktan geri durmuyor ama huyuna gidersen de bin adım geliyordu insana. Burada bir ev sahibi olarak onu ne denli özel

ağırlamaya çalıştığını fark ediyordu her bir hareketinde. Şüphesiz ki geçen yaşananlara rağmen rakı bile söylemişti masaya, gecenin gidişatını bozmamak adına.

Garson çekildikten sonra Şahnar'a doğru yaklaştırdı sandalyesini ve kolunu masaya doğru koyarak Şahnar'a eğildi. "Sevdin mi burayı?" diye sordu tüm misafirperverliğiyle. "Bir sorun yok, değil mi? Rahatsızsan hemen çıkarız."

Şahnar gözlerini ondan ayırmadan hafifçe başını iki yana sallarken "İyiyim," dedi. "Sevdim, sorun yok."

Onlar birbirine bakıp en azından kısa süreli imzaladıkları ateşkesin etkisi altındayken tam o anda, salonun ışıkları yavaşça loşlaştı. Bir masaların üzerindeki abajurların ışığı kaldı geriye, bir de sahneye odaklanan o altın renkli keskin ışık...

Kırmızı kadife perdeler ağır ağır aralanırken içeride kısa bir sessizlik oldu. Herkesin gözü sahnede idi.

Ve sonra Seren Petek adım adım yürüyerek ortaya çıktı. Üzerindeki taşlı siyah elbisesi, gerdanında inci kolyesiyle zarafeti üzerinde taşıyordu. Ali haklıydı. Dila bu manzarayı görse kendi içinde girdiği o savaşa herkesi sürükler, harcar ve bir yıkımı da beraberinde getirirdi. Diva olmak kolay değildi. Bu çöplüğün sahibi, gülü kendisiydi. Dikenlerini de ona yaklaşmaya çalışanlara saplamaktan hiç çekinmezdi.

Işık tam Seren Petek'in yüzüne vurduğunda gözleri bir an salona baktı, sonra başını eğip hafifçe gülümsedi. Mikrofona uzandığında salon nefesini tutmuştu. Orkestra yumuşak bir giriş yaptı, kemanların ilk sesi duyuldu.

Ve Seren gözlerini kapayıp "*Diyorlar ki 'Sen delisin, hiç bu kadar sevilir mi?'*" dediğinde bir alkış koptu.

Şarkının nağmeleri, salonun en kuytusundan en gösterişli köşesine kadar herkesin yüreğine işlerken Ali göz ucuyla Şahnar'a baktı.

*Değmeyecek biri için gurur yere serilir mi?
 Bir ateşe attın beni, alev alev yaktın beni
 Değersiz mi benim aşkım yalanlara kattın beni?*

Kadehini alıp gözlerini Şahnar'ın gözlerine diktiğinde "Bize..." dedi. Sesi bir fısıltıydı neredeyse ama içinde kabullene-
 mediği ne varsa hepsi vardı sanki.

Şahnar bakışlarını ondan kaçırmadan sessizce süzdü Ali'yi. Dudaklarının kenarında buruk bir tebessüm dolaşırken "Bize mi?" diye sordu.

Biz kelimesi ikisinin de dudaklarından dökülünce başka hissettirdi sanki. Ali gözlerini kısarak kadehini havaya kaldırdığında "Çok şey yaşadık, yaşıyoruz, Şahnar," dedi gülümseyerek. "Sonu nasıl biterse bitsin, bizi şu ana ve bu ana getirenlere içelim."

Sesinde kabul görememezliğin kırıklığı dalga dalga yayıldı. Şahnar ise sadece eşlik etmek için koyulmuş olan masadaki yarım olan kadehi aldı ve hafifçe onun kadehine çarptı.

*Değersiz mi benim aşkım yalanlara kattın beni?
 Dost üzülür, düşman güler, böyle derde gülünür mü?
 Bilseydim hiç sever miydim? Aşkın sonu bilinir mi?*

Seren Petek gözlerini kapatıp şarkıya devam ederken Şahnar gözlerini yine sahneye çevirdi ama dudakları birbirine bastırılmış hâlde çekingendi. Çünkü Ali gözlerini açık seçik Şahnar'dan alamazken zihni onun bakışlarında takılı kalmıştı. İkisi de biliyordu. O an, o şarkı, ikisinin yarasına da dokunuyordu. Salonda gülüşenler, kadeh tokuşturanlar, göz göze gelip fısıldaşanlar arasında paravanın ardında iki yaralı kalbin savaşı vardı.

Ali sigarasını yaktı, dumanını ağır ağır üfledi. Bakışları hâlâ Şahnar'ın üzerindeydi ama ikisi de suskundu. Şahnar ise başını eğmiş, ellerini kucağında kenetlemişti. Gözleri zaman zaman Ali'nin üzerinden kayıp gidiyor, sonra hemen geri dönüyordu. Ve müzik devam ederken onların sessizliği belki de salonun en ağır, en gerçek sesi oluyordu.

Onlar karşılıklı otururken saatler ilerlemiş, gece yarısını çoktan geçmişti. Gazinonun o ilk curcunalı, kalabalık hâlleri biraz olsun dağılmış, içeride yalnızca sayılı masa kalmıştı.

Havada hâlâ rakı ve sigara dumanının keskin kokusu vardı. Masaların üstü devrilmiş kadehler, yarım kalmış mezelerle doluydu. Elllerinde zarif sigaralarıyla hâlâ fısıldaşan kadınlarla doluydu birkaç masa. Kahkahalar daha kısık, sohbetler daha derinden, müzik daha yavaş akıyordu artık. Ve o loş ışıkların içinde, o gösterişli kalabalıkta bile kendi dünyalarında kaybolmuş iki insan gibi duruyorlardı Ali ve Şahnar. Gece boyu olabildiğince sohbet etmiş, Üçbey'in sebep olduğu birkaç konuya da ortaklaşa gülüvermişlerdi.

Bu gece, paravanın ardında ayrı bir evren kurmuşlardı sanki. Ali'nin gözlerinde artık o baştaki sert, keskin bakıştan eser yoktu. Şahnar da yakıp yıkıp geçen o kadın değildi bu gece. Gecenin ilerleyen saatlerinde beraber her kadehte, her kelimede, her gülüşte yavaş yavaş yumuşamışlardı. Hatta o kadar ki Şahnar'ın yanakları kızarmış, gözleri ışıldıyordu. Belki rakıdan, belki de uzun zamandır unuttuğu o hislerden sebepti, bilmiyordu ama mutlu hissediyordu.

Masanın üstünde yarı boş şişeler, incelikle dizilmiş tabaklar vardı. Ali eğilip ona bir şey fısıldayacak gibi olduğunda Şahnar hafifçe gülümsedi, uzun kirpiklerinin arasından ona bakarak eğildi.

“Saat geç oldu, Şahnar,” dedi Ali, sesini alçaltarak. Sanki kalabalıktan bile onun adını korur gibi. “Seni eve bırakmam lazım.”

Haklıydı. Babası nişanlı bile olsalar bir noktadan sonrası için o sert tepkisini ortaya koyardı. Şahnar alışkındı ama Ali’yi babasının gözünde bu denli kıymetliyken kendisi yüzünden yerinden etmek istemedi. Şahnar başını hafifçe yana eğdi, gözlerini ondan ayırmadan belli belirsiz bir tebessümle başını salladı.

Tam onlar ayaklanmıştı ki “Ali abi...” diye geldi içeriden genç bir çocuk. “İçeri baksan iyi olacak, abi,” dedi. Sesi öylesine telaşlıydı ki Ali’yi de paniğe sürükledi.

“Ne oldu?” diye sordu sandalyeyi usulca yerine iterken.

“Seren Petek, abi...” dedi nefes nefese. “Ortalığı birbirine kattı bu gecenin son olduğunu duyunca.”

Ali dudaklarını birbirine bastırarak adımlarını hızlandırdığında Şahnar da ayakta olduğundan bir çekince duymadan peşinden adımladı. Bordo kadifelerle kaplı, altın şamdanlarla süslü koridordan geçerken bir kadının bağırıları yankılanıyordu.

“Siz beni nasıl bu kadar kolay harcarsınız?” diye bağıırıyordu ve her bir adımda ses daha yüksek hissediliyordu.

“Ne oluyor burada?” diyerek içeri dalan Ali’nin sesi de bir hayli sert ve tavırları da çok keskindi. Kapıyı açışı, içeri dalışı ve olduğu yerde yükselişi... “Dingo’nun ahırını mı burası? İçeride müşteriler varken neyin hadsizliğini yapıyorsun Seren sen!”

Şahnar da hemen peşinden adımladığında içeride ne yapacağını bilemeyen kızları buldu. Dilruba da onların arasındaydı. Etraf darmadağın olmuş, her yer karışmış hâldeydi. Saçı başı dağılmış Seren’in makyajı da ağlamaktan bir hayli akmıştı. Elleleriyle kendini yolarcasına “Ben çok emek verdim.” diye bağırdı. “Burada çıkabilmek için, bu konumda olabilmek için çok emek verdim ben.”

İki büklüm hâlde ağlarken Ali’nin “Kendine gel!” diye bağırmalarıyla bağırmalar kesilmiş ama gözündeki yaş dinmemişti. Hatta neredeyse sesi bile kısılacak hâle gelip titreyen elleriyle

Ali'nin ellerine sarıldığında “Sen söylesene...” dedi. “Hak etmedim mi ben burada olmayı? Elimden gelen her şeyi yaptım, her şeyi!” dedi hıçkırarak hıçkırarak. “Her gece müşteri çektim buraya. Cavidan gelecekmiş diye beni gönderiyorsunuz. Bana reva gördüğünüz şey bu mu!”

Eline yapışan Seren'i usulca yerden kaldırırsa da bakışları bir hayli keskindi Ali'nin. Esasında o da biliyordu sesinin iyi olduğunu ama buranın da tek bir sahibi vardı ve bu da değiştirilemez bir kuraldı.

“Bak, biliyorum,” dedi yine de orta yolu bulmak ümidiyle. “Biz de senden çok memnunduk burada olduğun süreçte ama sen de biliyorsun ki bu geçici bir durumdu, Seren. Buranın tek bir sahibi var, o da *Dila*.” Onun Cavidan değişimine karşılık Ali, Dila adını bir hayli baskın söylemişti.

Sonra da elini ellerinin arasından çekip bir iki adım geriledi. “Ödemelerini konuştuğumuzun çok daha üstünde yapacağız sana. Seni işsiz de bırakmayacağız. Bursa'daki gazinoda istersen istediğin günlerde çıkarsın. Burada ihtiyaç olduğunda da tekrar aldırırız seni.”

Seren elinin tersiyle göz yaşlarını silerken “İstemem!” diye bağırdı. Burnunu çekti, dağılmış üzerini biraz daha çekiştirerek dağıttı. “Dila için harcadığınız kaçıncı kadını ben! En revaçta olduğum dönemde beni söndürüyor. Bilerek yapıyor, herkese yaptığı gibi. Ondan başka kimse yükselmesin diye hepimizi teker teker harcıyorsunuz. Ama ben kendimi harcatmam!” diyerek parmağını Ali'ye doğru salladı. “Öyle bir gün gelecek ki onun adı bile anılmazken her yerde benim adım yankılanacak. O gün beni kovduğunuz bu kapıya gelmem için siz yalvaracaksınız bana.”

Büyük bir sinir boşalması yaşamış gibi ayakları bile titreyerek giderken çantasına doğru uzandı. Kızlardan biri yardım edecek gibi hareketlendiğinde “Bırak,” dedi kimseyi istemiyormuş gibi. Gözlerini Ali'nin üzerine büyük bir nefretle dikmiş zar

zor adımlayarak çıkarken adım attığı her yere son kez bakmıştı. Şahnar'a da öyle. Yanından geçip giderken buradaki herkese ve her şeye karşı kinlenmiş gibiydi. Ali de hiç durdurmadi onu. Arkasından öylece baktıktan sonra kızlara dönerek "Buraları toparlarsınız," dedi.

"Hemen," dedi içlerinden biri ve kızları organize ederek "Hadi, hadi," diyerek işe koyuldular. Ali arkasını döndüğünde Şahnar ile karşılaşmış, bakışları birbirine kilitlenmişti. Olayla ilgili bir şey dememiş, sadece "Biz de çikalım," demişti.

Şahnar için öylece kapanan bir konu olmadı elbette. Birlikte az önce o kadının ahlarını bırakarak gittiği o koridordan yürürken "Böyle olmak zorunda mıydı?" diye sordu Ali'ye dönerek.

Ali'nin bir eli cebinde, bakışları hep önünde dik bir duruştaydı. "Güçlü olan her zaman kazanır, Şahnar. Kural hep böyledir. Burada Dila varken ondan başka birinin adı yükslemez. Kimse de altında kalmak istemiyor doğal olarak ama burası onların büyüyeceği o yer değil maalesef. Başta bilerek geliyor sonra da bu gösterişe kapılıp kendini onun yerine koyuyorlar. Bursa'ya gitmesini teklif ettim ama kabul etmedi. Benim de yapabileceğim başka bir şey yok."

Şahnar yabancısı olduğu bu dünyaya karşı daha fazla bir şey diyemedi. Ali'ye tek bir konuda hak verdi. Güçlü olan her zaman kazanıyordu ve güç Dila'daydı. Gazinonun iç kısmına girdiklerinde garsonlardan biri hemen koşarak geldi ve "Ali abi, çıkıyor musunuz?" diye sordu. "Arabanız kapıda hazır."

Ali başıyla onayladı "Eyvallah," dedikten sonra Şahnar'a doğru uzatılan kabanını kendisi aldı ve Şahnar'ın bile beklemediği bir hamleyle omuzlarına doğru bıraktı. Şahnar öylece kilitlenip kalmıştı. Saçlarını kabanın altından çıkararak "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ali de bu yaptığını garipsemiş olsa gerek yüzüne bile bakmadan o sudan çıkmış balık hâliyle “Hadi gidelim,” dedi.

İkisi yavaşça içeriden uzaklaşırken etraftaki insanlar dönüp bakıyordu. Gazinonun müdavimleri, içeride kalan kadınlı erkekli masalar... Herkes Ali’yi tanırdı. Yanındaki kadına bakıyorlardı şimdi. Onun kim olduğunu, ne olduğunu, Ali’nin hayatında ne anlama geldiğini merak eder gibi... İçlerinden biri diğerlerinin merakını dindirmek adına “Nişanlanmışlar,” dedi. “İdris’in kızı Şahnar’mış bu.”

Bazı kadınlar dudaklarının kenarında hayran bir gülümsemeyle süzüyorlardı Şahnar’ı. Bazı erkekler, Ali’ye bakıp saygıyla başlarını eğiyordu. Ama ikisi de kimseye aldırmadan ağır adımlarla yan yana ilerlediler.

Şahnar tam çıkmak üzereyken Ali bir iki adım arkada kalınca duraksadı ve kapı girişindeki garsona söylediklerine kulak misafiri oldu.

“O masaya bir daha kimse oturmasın bu gece, kapatın o kısmı.”

Şahnar bunu duyduğunda içinde bir yel estiğini hissetti. Tüyleri diken diken olmuş, kabanına sıkı sıkı sarılma ihtiyacı hissetmişti. Kalbi kamaşmış bu yaptığına karşı ve akli türlü türlü anlamlar yükler olmuştu.

Garson başını hafifçe eğip “Emredersin, Ali abi,” dedi. Gazinonun ağır kapısından dışarı çıktıklarında serin gece rüzgârı yüzlerine vurdu. Şahnar’ın ise içi alev alevdi. Ali’ye karşı ben ateşim, yakarım derken şimdi kendi ateşi kendisini de yakıyordu sanki.

Gazinonun önünde Ali’nin arabası duruyordu. Şahnar paltosunun yakasını hafifçe kaldırıp arabaya doğru bir adım atmıştı ki Ali kendi tarafına geçmeden hemen önce onun kapısını da açıp bir şaşkınlığa daha sürüklemişti onu. Binmesini beklememiş kendi tarafına geçmişti ama en azından açmıştı. İkisi

de birlikte bindiklerinde kapı kapanırken ikisinin arasında bir sessizlik oldu.

Ama o sessizlik bile içinde binlerce kelime saklıyordu sanki. Araba hareket ederken Ali göz ucuyla Şahnar'a baktı.

“Gerçekten keyif aldın mı bu akşam?”

Bilmiyordu Ali. Bir kadın, *Şahnar gibi bir kadın* nelerden zevk alır, onunla ne konuşulur bilmiyordu ve ilk kez bir onaylanma ihtiyacı hissediyordu içinde. Şahnar gözlerini camdan dışarı çevirip dışarısını izlerken hafifçe gülümsedi.

Onun da içi Ali gibi bir hayli karmaşıktı. “Bilmiyorum...” dedi sesi dalgın bir hâldeyken. Yine onunla zıtlaşmak, araya mesafe koymak istedi. Çünkü böylesi kolaydı. Kapılıp gitmek düşüncelerinin arasında yokken şimdi onu da kendini de bir bilinmeze sürükleyemezdi. Ama Ali'nin yüzüne dönüp de gördüğü o ifadede, o çekincede, o onaylanma ihtiyacını hissettiğinde yapamadı, kıyamadı. Bir yalana sığınacakken doğrular içinden öylece dökülüverdi. “Belki de uzun zaman sonra ilk kez kendimi iyi hissettim.”

Şahnar'ın sözleriyle birlikte Ali'nin yüzünde ince, belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

“O zaman belki...” dedi oturduğu yerde doğrulup kendini düzelterek “Belki bir daha yaparız.”

Ali'nin kabukları sert ama içi bir çocuğunki kadar temiz bir adamdı. Şahnar, ona dönüp baktığında gözlerinde hafif ama belli belirsiz bir umutla “Belki...” dedi. Ne bütünüyle teslim olabildi ne de geri çekilebildi.

Ve araba Ankara'nın buz gibi sokaklarında ağır ağır ilerlerken ikisinin arasında yeni bir hikâyenin kapısı sessizce aralanmaya başladı.

Salonun içinde hafif loş bir ışık vardı. Lambanın sarı ışığı tavandaki alçı süslemelere vuruyordu. Dışarısı sessiz, camın ardında Ankara'nın sokaklarında ayazı getirircesine esen rüzgârın sesi vardı. Hemen sonra uzaktan geçen son belediye otobüsünün gürültüsü duyuldu ve sonra yine sessizlik oldu.

O kadar sessizlik iyi gelmemiş olsa gerek İskender radyonun alçak sesini biraz yükseltti. Gülbahar yatmak için odaya çekildikten sonra ikisi kalmışlardı. Eski model, ahşap ayaklı radyodan hafif bir müzik çalıyordu. Zaman zaman dönemin en sevilen seslerinden Ajda ve Müzeyyen, bir de Dila'nın sesi yankılanıyordu radyodan sıklıkla. Sesini her işittiğinde de İskender'in yüreği çarpıyordu. Sanki zaman duruyor, yanındaki kadının gerçekliğini idrak etmesi için ona vakit tanıyordu.

Nasıl güzeldi böyle sevmek... Nasıl güzeldi böyle severken bir de sevmek...

Odanın ortasındaki masanın kenarında oturmuş elindeki meyve tabağından portakal soyarken bir yandan Dila'ya göz ucuyla baktı o düşüncelerin arasında.

Dila, salonun köşesindeki eski kadife koltuğa pijamalarıyla rahatça uzanmıştı. Üzerinde ince, kısa kollu, ipekten, zarif, dantelli bir pijama takımı vardı. Bacakları çıplak ayaklarıyla İskender'in dizlerinin üzerine uzanmış, başını koltuğun yastığına yaslamıştı. Saçları gevşek, dağınık, günün yorgunluğundan hafifçe kabarmıştı ve o kadar güzeldi ki İskender ne zaman ona baksa gözlerinde fark edilmez bir gülümseme belirliyordu. Biri söylese inanmaz, kendine yakıştıramazdı o gülüşü, yabancıları ama bu kadın onu güldürüyor, olmaz denilenleri kendi içinde olduruyordu.

Küçük lambanın ışığı Dila'nın yüzüne vururken İskender kestiği portakalı ona doğru uzattı.

Dila başını iki yana sallayıp nazlanarak "İstemiyorum," dedi. "Kalsın. Canım istemiyor şimdi."

İskender hafifçe gülümserken portakalı da asla geri çekmedi. Hatta biraz olsun kaşlarını çatmaya çalışarak. “Olmaz,” dedi. “Vitamin lazım sana. Doğru düzgün beslenmiyorsun zaten. Yarın sahneye çıkacaksın bir de. Güç toplamam lazım senin.” Neredeyse dudaklarına kadar uzatmıştı portakalı. “Gel bakayım, aç ağzını.”

Dila dibine kadar giren portakala rağmen gülerек başını yastığa gömüp hemen peşine tekrar kalkıp İskender’e baktı. “Çocuk muyum ben, İskender?” diye sordu ısrarcı tavrına karşı muzip bir tavırla. “Yemek istemiyor canım.”

İskender hiç aldırmadan elindeki portakal dilimini hafifçe Dila’nın dudaklarına götürdüğünde “Şifa, şifa!” dedi ballandıra ballandıra, neredeyse zorla tepecekmiş gibi. “Almazsan sabaha kadar beklerim böyle.”

Dila kahkahasını tutamadı, gözleri kısılıp parladı. Gerçekten de beklerdi, biliyordu inadını. Hoşuna da gidiyordu esasında. Böyle çocuk gibi ilgilenmesi, onun için bir şeyler yapması, ısrarı, ilgisi ve sevgisi yüreğini okşuyordu.

“Pes ettim!” derken dudaklarını uzatıp o dilimi aldı ve ısırırken göz ucuyla ona bakıp “Çok tatlıymış,” diye mırıldandı.

İskender sırtarak “Ben seçtim,” derken göz kırptı. “Benim seçtiğim her şey öyle baldan tatlıdır.” Bir yandan tabağı kenara koyarken masanın üstünde birikmiş portakal kabuklarını da eline aldı.

“Hmm...” dedi Dila yerinde kayıp erircesine tekrar geri yaslanırken. “Her şey mi çok tatlıymış?”

Pek hoşuna gitmişti iması. Sürdürsün istedi. İskender de bunu o tınısından anlayarak “Hele biri var ki...” dedi dudaklarını ısırtıp tadına doyamazmış gibi. “Ondan tatlısı yoktur dünyada.”

Dila kıkırdayarak hoşuna gitmiş gibi merakla onu izlerken İskender sessizce bıçağı aldı ve o kalın kabukları şekillendirmeye başladı. Dila kaşlarını çatıp hafifçe doğrulup ona doğru eğildiğinde “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

İskender gözünü kabuktan ayırmadan keyifle “Bekle, görürsün birazdan,” dedi Dila’yı daha da meraka sürükleyerek.

Radyoda bir şarkı başladı, bir erkek sesi, Barış Manço’nun sesi doldurdu odayı.

“Bir bahar akşamı rastladım size...”

Sözler salona yayılırken İskender bıçağı ustaca kabukların üzerinde gezdirdi. Küçük bir adam figürü çıkıyordu ortaya. Başı, gövdesi, incecik kolları... Dila, İskender’in yaptığı şeye odaklanmış, artık bacaklarını dizlerinden çekmiş, yavaşça ona yaklaşmıştı. İskender, son hamlesini yaptıktan sonra o portakal kabuğundan minik adamı Dila’ya doğru uzattı.

“Al bakalım. Bu da vitamini kabuğundadır hediyesi.”

Dila heyecanla yerinden doğruldu ve ince battaniyeyi hafifçe omuzlarından aşağı indirerek İskender’in yanına sokuldu. Küçük portakal adamı iki avucunun arasına aldı, hayranlıkla bakarken gözleri gülüyordu.

“Sen de bunu yapmayı biliyor muydun?” dedi sesi yumuşak, sevgi dolu, geçmişe iç çeker gibi. “Çocukken çok yapardı annem bize. Portakal kabuğundan çöp adam. Bir de sıra sıra dizmeye çalışırdı, halay çeker gibi olur bir taraftan kardeşlerim bir taraftan ben tutardım. Sonra da ısıra ısıra üst kabuğunu yemeye çalışırdık. Başta acı gelirdi ama sonra hoşlaşan bir tadı da vardı.”

İskender, arkasına yaslanıp onu izledi. Geçmiş, geçmişini anlatırken nasıl da heyecanlıydı. Kendisiyle beraberken böylesi geçmişin en mutlu anlarına dönmesi de içini okşuyor, onun mutluluğuyla mutlu oluyordu.

Dila portakal kabuklarından başını kaldırıp İskender'e bak-
rığında gözleri ışıldayarak "Sen bazen o kadar çocuk yanı-
m gibisin ki..." dedi. Bir an durdu, gülümseyerek portakal adamı
parmaklarının arasında çevirdi. "Belki de bu yüzden vazgeç-
meyecek kadar çok seviyorum seni."

Birbirlerini tamamlıyorlardı. Geçmiş de oluyorlardı, gelecek
de. O yüzden vazgeçmek mümkün olmuyor, özlediği geçmişi de
onunla tamamlanınca dahasını istiyordu.

İskender gözlerini kısmış hafifçe gülümseyerek onu seyre-
derken. "Bir portakal adama yerimizi sabitleştirdik he?" diye
sordu. "E ben annenden bir dahaki sefere alayım sevdiğin şey-
lerle ilgili tüyoları da beni koyduğun o yere iyice kazık çakayım."

Dila gülümserken başını eğdi ve bir an gözlerini kapatıp
"Deli," dedi.

"Tedavi et o zaman beni," dedi alnını Dila'nın alnına yas-
layıp gülümsemesini ona da bulaştırarak. "Beni aşkında deli
eden de sen değil misin? Tedavisi de sendedir."

Dila elleriyle yüzünü avuçladı İskender'in ve "Etmem," dedi
gülerek. "Ben senin en çok bu deli yanını sevdim."

Dışarıda bir rüzgâr camları bile sarsarcasına eserken içeride,
o evin loş salonunda sadece portakal kokusu ve ikisinin sessizce
birbirine yaslanmış gölgeleri kaldı.

Radyo hâlâ çalışıyordu.

*"Bir bahar akşamı rastladım size... Sevinçli bir telaş içindey-
diniz..."*

Ve İskender, Dila'nın saçlarını okşarken içinden *"Bahar ak-
şamı mıydı seni bulduğumda?"* diye sordu kendine.

Sonbahardı.

Yaprak dökümüydü. Üstelik güz mevsimi ayrılık da taşırdı içinde ama Dila onun hayatına ilkbahar olmuştu. Şimdi ise yazı getiriyordu.

“İskender...” diye mırıldandı Dila sessizce.

“Hı?”

“Ben seninle böyle, bu kadar huzurluyken gerçekten çok başka hissediyorum. Şaka yapmıyordum.”

İtirafı İskender de bir merakı peşinde getirdiğinde “Nasıl başka?” diye sordu.

Dila, İskender’in saçlarını severken ve onlar birbirine sımsıkı kenetlenmiş sarılıyorken “Biz çocukken çok kış olurdu.” diye girdi konuşmaya. “Hani bilirsin, bizim oralara kış geldi mi aylarca kar kalkmaz yerden. Babam kömürlükten kömür taşıtırdı bize. Sobanın etrafında hepimiz toplanırdık. Ablam, annem, kardeşlerim... Hepimiz. Sobanın üstünde kestane pişirirdik. Bazen de portakal ve mandalina koyardı annem. Hani kabuğuyla sobanın üstünde ısınır da mis gibi kokutur ya odayı... Elimizi uzatır sıcakıyla ısınırken bir de mis gibi kokardı odanın içi.”

İskender usulca gülümsedi, gözleri Dila’nın gözlerindeydi. “Sanki dünyanın en zengin insanı biz olurduk öyle gecelerde.”

İskender’in gözleri dalmıştı. Dila anlatırken bir yandan İskender usulca Dila’nın saçlarını okşamaya başladı.

“Öyle zor zamanlardan geçtik ki. O yüzden ben sıcak bir ev, içinde yanan bir soba, başımda bir çatı olduğunda şükrederim her zaman. Senin yanında böyle oturunca çocukluğumdaki o sobanın başına dönüyorum sanki. O sobanın yanında yavaş yavaş ısınırken bir de mis gibi bir koku sarıyor olduğun her yeri. Dünyanın en zengin insanı oluyorum.”

Birine ait olmayı zenginlik saymak her sevdanın harcı değildi. İskender de bunu hiç kaybetmek istemedi. Gözlerini

kapayıp Dila'nın saçlarına usulca eğildiğinde “Her şey bittiğinde...” diye sordu bir ümit ve içinde bir korkuyla. “Gidelim mi buralardan?”

Dila hafifçe başını kaldırıp gözlerinin içine bakarken “Nereye?” diye sordu.

Esasında bu sorunun cevabı İskender’de de yoktu ama pek bir önemi de yoktu. O sadece tüm bu saçma düzenin içinden Dila ile birlikte çıkıp gitmek istiyordu. Yüreğinde ise gerçekleri öğrendiğinde onu affedip affetmeyeceğinin korkusu vardı.

“Bilmem...” diyerek dudak büktü İskender. “Fark eder mi? Bıraksak her şeyi. Sen dümdüz Dila olsan, ben de sıradan, öylesine bir adam... Bunca göz değil de sadece birbirimizin gözleri üzerimizde olsa. Ardımızda kalsa her şey, tüm bu karmaşa, telaş. Sakince bir hayat sürsek... Olmaz mı?”

Korkmuştu en başında bunu Dila’ya teklif ettiği için lakin Dila’nın gözlerinde parıldayan o ışığı gördüğünde içi ferah erdi.

“Olmaz mı hiç?” diye sordu canıgönülden kabul edercesine. “Çok güzel olur hem de. Ben tüm hayallerimi gerçekleştirdim. Anneme verdiğim sözlerimi tuttum. Seni de gördü, onayını aldım. Ben gelebileceğim en iyi yere geldim zaten, İskender. Olur. Çok güzel olur. Gidelim. Nereye çıkarsa yolumuz, oraya sereriz döşөгimizi.”

Dila bu hayat için çok fazla şey feda etmişti. Şimdi böyle onun için, onunla birlikte gitmeyi kabul ettiğinde gerçekten yürekten sevildiğine inanıyordu İskender. Gülümseyerek tüm sahiplenici hâliyle ve belki de daha ileri gitmek adına elini Dila’nın yanağına koyup okşadı. Dila hafifçe gülümseyip başını eğdiğinde göğsüne yaslanmış yeni hayallere dalacaklardı ki tam o sırada kapı sertçe, *tak tak tak* diye vuruldu.

İskender, aniden başını kaldırdığında ikisinin de gözleri kapıya çevrildi. Bu saatte kimseyi beklemiyorlardı. Dila’nın

yüreğini bir korku sardı ve tedirginlikle doğruldu olduğu yerde.

“Bu saatte kim?” diye sorduğunda aklında türlü şeyler belirdi. Bir zamanlar yatağından İskender’i götürüp aldıkları gibi olacak sandı ve bu ihtimalin eşiğinde yüreği çarptı. “Bekliyor muydun birini?”

İskender başını iki yana salladı ve yavaşça ayağa kalkarken ceketini sandalyenin arkasından aldı. Muhtemelen içindeki silahına sarılacaktı ve Dila bununla daha da endişelendi.

“Hayır. Kimseyi beklemiyordum,” deyip kapıya doğru yürürken bir yandan dönüp Dila’ya dönüp “Sen kalkma, ben bakarım,” dedi.

Dila gözlerini kapıdan ayıramadan İskender’i izlerken İskender ağır ağır kapıya ilerledi. Kapının önünde bir an daha durdu ve elini yavaşça tokmağa uzattı. Kapının demir kolunu çevirdiğinde kapı ağır ağır açıldı. Fakat karşısında kimse yoktu. Sokak bomboştu. Kapı açıldıktan sonra da uzaklarda eski bir arabanın motor sesi yankılandı. İskender gözlerini kısıp sokağın iki ucuna dikkatle baktı ama yine kimseyi göremedi. Üstelik ilginç olarak kendi korumaları da kapı önünde yoktu. İçini saran korku ve endişeyle tam kapıyı kapatacakken gözleri kapının eşiğinde bir şeye takıldı.

Kapının hemen önünde küçük, kare, siyah bir kutu vardı. İskender bir an eğilmeden önce tekrar etrafı kolaçan etti fakat rüzgârın uğultusu dışında bir şey yoktu. Sonra ağır bir hareketle dizini hafifçe kırarak eğilip kutuyu eline aldığı anda kutunun soğuk yüzeyi içinde garip bir ağırlık hissettirdi. Bir tehdit gibiydi. Tıpkı Şahnar ve Ali’nin nişanında gelen o kutu gibi...

Kutunun kapağını yavaşça araladığında gözleri dehşetle büyüdü. Kutunun içinde tek başına duran gri, ölümü hatırlatır

gibi parlak boş bir kovan ve küçük bir kâğıt vardı. Kâğıtta yazanlar ise geçmişin sırlarını taşıyordu.

Üç isim.

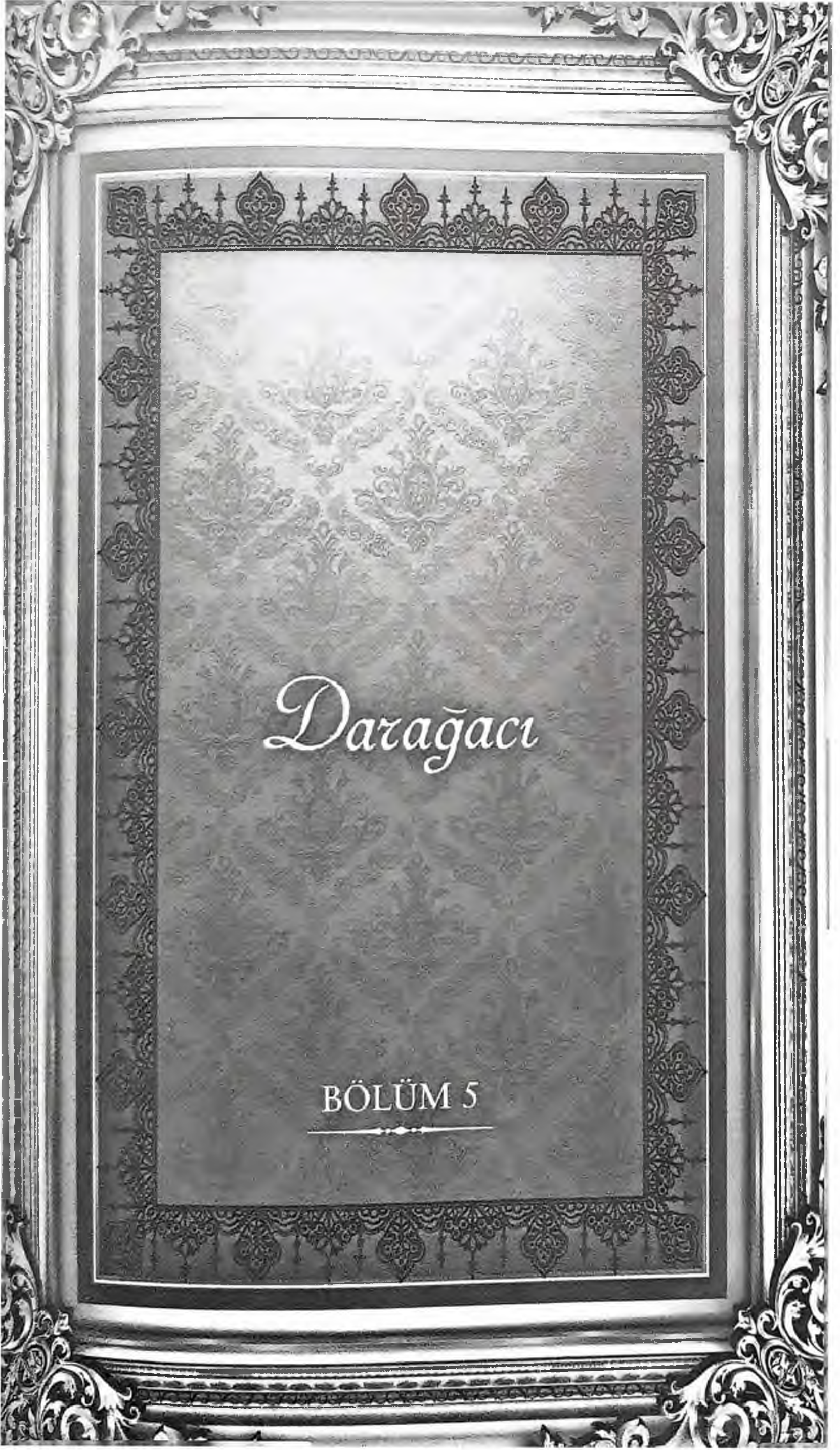
Derviş Karakuş

Cengiz Yılmaz

İskender Oğuzbeyli.

Kendi ismi hariç hepsinin üzeri çizilmiş hâldeydi. O an, o kâğıda ve kovana bakarken gözlerinde geçmişin gölgeleri, kap-kara hatıralar ve yaklaşan fırtına belirdi. Üstelik her şeyi yerinden edecek şiddetli bir fırtınanın habercisiydi.

Duzeleme
Ny.ozlem

CamScanner ile tarandı

İskender, kutuyu elinde sımsıkı tutarken bir kez daha sokanın loş karanlığına göz gezdirdi. Birinin onu uzaktan bir yerden izlediğine yemin edebilirdi ama görmüyordu. İçinde yıllardır susturmaya çalıştığı, gizlediği o eski tedirginlik yeniden başını kaldırmıştı. Bir şeyler açığa çıkmak üzere gibi hissediyordu. Gözleri sokak lambasının titrek ışığında köşe bucak taradı her yanı ama kimse yoktu.

Yalnızca karanlık bir gece, uğuldayan bir rüzgâr ve avucuna bırakılmış geçmişin koca bir sırrı vardı. Tam o sırada ileriden ayak sesleri duyuldu. Sokak köşesinden, ellerinde kağıtlara sarılı ekmeklerle iki koruması aceleyle dönüyordu. Ceketleri hafifçe rüzgârda kabarıyor, bir yandan da ağzı dolu dolu gülüşüyorlardı. İskender onları görür görmez yüzüne sert, asabi bir ifade yerleştirerek “Neredesiniz lan siz?” diye patladı aniden. Sesi geceyi yırtarcasına güçlüydü.

Çocuklar oldukları yerde kalakaldılar, ellerindeki köftelerle şaşkınca birbirlerine baktılar. “Abi... Şey...” dedi içlerinden biri çekine çekine. “Şu köşede seyyar köfteci vardı. Acıkmışız da iki lokma alalım dedik. Bir şey mi oldu ki abi?”

İskender gözlerini kısarak adım adım onlara yaklaştı. Elindeki kutuyu arkasına almış yumruklarını sıkıyordu. Öfkesi onlardan çok kimin olduğunu bilmediği o kişiye karşıydı. Savunmasızlığına karşıydı. “İkiniz birden mi lan?” dedi öfkesinin muhatabını onları yaparak. “İkiniz birden mi?”

Sesindeki öfke buz gibi havada keskin bir bıçak gibi saplandı karşısındaki adamlara. Çocuklar iyice büzüldü, gözleri yerlerde dolaşmaya başladı.

“Abi vallahi iki dakika gittik geldik.”

İskender dişlerini sıkarak başını hafifçe sağa sola salladı, nefesini burnundan alıp vererek “Bu kapıyı bir daha tek bırakmayacaksınız! Anladınız mı?” diye sordu.

Öyle bir sormuştu ki aksi bir cevap vermek mümkün değildi zaten. “Tamam abi,” dediler başları önde. “Vallahi bir daha olmaz. Affet...”

Çocuklardan biri tedirgin, ürkekçe “Abi...” dediğinde hafifçe kaldırdı başını. “Bir şey mi oldu? Yani... Biri mi vardı?”

İskender çevresine son bir kez daha bakarak gözleri sokağın derinliklerinde bir şey arar gibi dolandı ama birini göremedi yine. “Birini gördünüz mü buralarda? Siz buralardayken geçen, dolaşan biri oldu mu?”

Çocuklar aynı anda “Yok abi,” dedi bir kabahat işlemişler gibi. “Vallahi, yemin ederiz ki yoktu.”

İskender öfkesini bastırarak başıyla hafifçe onlara doğru bir işaret yaptı. “İyi...” dedi kendini sakinleştirmeye çalışır gibi. “Tamam. Ayrılmayın buradan! Gözünüzü dört açın! Bir daha da gitmeyin hiçbir yere.”

“Tamam abi,” dediler hemen. “Tamam.”

Aç olan karınları bile hızlıca doymuştu sanki. İştahsızca bir köşeye, yerde yatan kediye doğru koydular ekmeği. İskender içinde büyüyen sıkıntıyla kutuyu cebine doğru saklayarak ağır adımlarla içeri döndü. Kapıyı sertçe kapattıktan sonra kilidini çevirdi. İçindeki korku ise gitgide büyüdü. Keşke kapıyı kilitlediğinde her şeyi böyle ardında bırakabilseydi diye düşündü.

Baş ağrısı sızlatırcasına vururken salona geçtiğinde Dila, hâlâ kanepede uzanmış, yarı esner bir hâlde ama biraz da endişeyle ona bakıyordu. Radyodan hâlâ ince bir kadın sesi, bir Türk sanat müziği şarkısı çalıyordu.

Dila gözlerini kısarak merakla “Kimmiş?” diye sordu. “Gelemedin bir türlü. Merak ettim, korktum.”

İskender, elini cebine götürüp kutuyu yokladı sonra da bakışlarını hızla kaçırarak yüzünde yorgun ama sahte bir gülümsemeyle Dila’ya yaklaştı.

“Çocuklar bir şey sordu da onlarla konuşuyordum.” İçini rahat ettirmek adına gülerek “Yav hem ne olacak, ne olabilecek?” dedi. “Kapıda bizimkiler varken kim gelecek?”

Dila biraz doğrulup ona bakarken kaşlarını çattı. Hayatları öylesine karmaşıktı ki “Emin misin?” dedi endişeyle. “Bir şey mi oldu, İskender? Eğer öyleyse söyle bana bak.” Tedirgince oturduğu yerden kalkar gibi olduğunda İskender gülerek “Yok be güzelim,” dedi. “Ne olabilir? Bir şey olsa ben burada olabilir miyim? Bana inanmıyorsan çık çocuklara sor.”

Yüzünde bozulmuş gibi bir ifade varken Dila daha fazla üstelemedi. Gecenin bir hayli geç olmasıyla da derince esnerken İskender yanına gelip “Geç olmuş zaten,” diyerek elini Dila’nın saçlarına götürüp usulca okşadı. “Yatalım mı artık?”

Dila hafifçe esneyerek gözlerini ovuşturdu. “Olur...” dedi mahmur bir sesle. “Zaten uykum geldi.”

Ayağa kalkarken ince saten sabahlığı üstünde döküldü. Adımlarını sürüyerek İskender’in yanına geldi, kollarını usulca onun beline doladı, başını göğsüne yasladı. “Böyle sarılınca bütün dertler geçecek gibi oluyor. Uğramasın bize bir daha kötülük.”

İskender, elini usulca Dila’nın sırtında gezdirirken gözleri hâlâ düşünceliydi ama “Uğramayacak,” dedi o da ona inanmak ister gibi “Söz veriyorum.”

Beraber ağır ağır merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Her adımda İskender’in aklında hâlâ o kutu, o kovan ve o kâğıttaki isimler vardı.

Dila her şeyden bihaber masumca “Yarın sahneden önce bir prova yapsam,” dedi başını İskender’e doğru kaldırarak. “Herkes gelecek ya, önden prova almak istiyorum. Sen de benimle gelirmisin?”

İskender’in başka planları olduğundan ve sürprizi bozmak istemediğinden “Senin provaya falan ihtiyacın yok, yavrum,” dedi. “Gören de senelerdir sahneye çıkmıyorsun sanacak.”

“Ama herkes orada olacak,” dedi mızızlanarak. “Hem sene-lerce olmasa bile haftalardır çıkmıyorum.”

“Yaparsın sen yaparsın,” dedi İskender tüm güvenciyle, inancıyla. “Hem öyle daha heyecanlı olur. Hazırlıksız çık. Senin için de heyecan olur.”

“Of İskender...” diye mırıldanırken öylesine güzeldi ve öylesine teslim olmuştu ki İskender’in sözünün üstüne söz bile diyemeyecek uysallığa gelmişti. Tam merdivenin başına geldiklerinde İskender aniden Dila’nın belini kendine çekti başını yana eğip ona bakarken karşısındaki kadının hep böyle bakması için Allah’a içinden dualar etti.

Gözlerinde o kararlılıkla, teslimiyetle ve içindeki korkuyla usulca “Dila...” dediğinde Dila, şaşkınlıkla ve sevgiyle ona doğru döndü. Bir şeylerin ters gittiğini anlıyordu ama kondu-ramıyordu. Kondurmak istemiyordu. Hiçbir şey bozulsun istemiyordu. Göz pınarlarını, yüzünü şefkatle severken “Efendim?” dedi.

İskender gözlerindeki o yangını gizleyemedi “Biz o burarlardan gitme işini...” dedi yutkundu kaldı. “Hızlandırılım diyorum.”

Dila o an anladı. Bir şeylerin gerçekten kötüye gittiğini ve İskender’in korktuğunu anladı. Kaçmak istiyordu ve kaçarken onu da yanında götürmek istiyordu. Dila ise bu yola çoktan baş koymuştu. Bir şey sormadı, sorgulamadı. İskender böyle diyorsa bir bildiği vardı ve o bildiklerini Dila öğrenirse kaldıramaz

diye korktuğundan sadece “Olur,” dedi. Başka bir ihtimale yer açmak bile istemedi. “Hızlandıralım, sevgilim. Gidelim burarlardan.”

Sabahın ilk ışıkları, işlemeli perdelerin arasından sızarak odanın duvarlarına vuruyordu. Şahnar, yataktan kalkalı henüz birkaç dakika olmuştu. Büyük, ceviz oymalı aynanın karşısında durmuş, ince parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tarayıp topluyor, üzerindeki elbisenin kuşağını sıkı sıkı bağlıyordu. Dışarıda Ankara'nın o sert rüzgârı estikçe pencerenin önündeki dantellerin kıpırtısı belirgin şekilde dikkat çekiyordu fakat Şahnar bunun farkında bile değildi. Aynadan kendine bakarken yüzünde dalgın ve çok yorgun bir ifade vardı. Sebebi de tek bir isimdi.

Ali...

İçinden geçen isim fısıltı gibi dudaklarının arasından çıktığında “Ne olacak hâlimiz Ali?” diye sordu. “Ne olacak bu işin sonu?”

Dün geceden sonra uzunca düşünmüştü Şahnar. Ne yapacağını, ne yapması gerektiğini düşünmüştü. Ali'yi sevmiyordu ama sevebilir miydi? Bunu düşündü. Esasında kavga etmedikleri zamanlarda anlaşabiliyorlardı ama kavga etmeden geçirdikleri vakit de pek azdı.

“Şahnar,” diye seslenen teyzesiyle daldığı düşüncelerden omzunu silkerek bir adım uzaklaştı ve “Niye seni düşünüyorum ki?” diye sordu kendi kendine kızar gibi. “Niye aklımdasın sabah sabah?”

Hafifçe içini çekerek ipek terliklerini giydi, uzun ve ağır adımlarla odasından çıktı. Ev sessizdi ama

aşağıdaki mutfaktan tabakların, çatalların, çayın tıngırtısı duyuluyordu. Teyzesi kahvaltı hazırlıyordu muhtemelen. Tahta merdivenlerden inerken bastığı her basamak hafifçe gıcırdadı. Evin içi eski ama bakımlıydı, her yerden teyzesinin temizlik takıntısı sebebiyle bir sabun kokusu geliyordu.

İnerken salonun ortasında babasını gördü. Lacivert çizgili takım elbisesini giymiş, kösele ayakkabılarını giyerken ceketini omzundaydı. Şahnar merdivenin son basamağında durdu, kolunu korkuluğa yasladı ve “Nereye sabah sabah?” diye sordu.

Sesi sert değil ama belli belirsiz sorgulayıcıydı. Subaşı İdris ceketini giyerken aynadan kızına baktı, gözleri hafifçe küçüldü. Kocaman, iri yarı bir adamdı. Gücüyle birlikte bedeni de büyümüştü sanki. Tam o sırada mutfaktan teyzesi Asuman elinde bir el beziyle çıktı. Üzerinde eski ama temiz bir önlük vardı.

“Enişte, kahvaltı etseydin ya,” dedi içine dert olmuş gibi. “Daha yeni demledim çayı.”

Subaşı İdris tüm kudretiyle onlara doğru döndüğünde kaşları normal hâlinde çatıktı. “Akşam gazinoda olacağız. İşlerimi gündüzden bitirmem lazım. Birkaç yere uğrayacağım. Çıkmazsam gezecek yerlerim bitmez şimdi. Hem sabah namazından sonra ettim ben kahvaltımı. Size afiyet olsun.”

Şahnar, babasının bu sözlerine hafifçe kaşlarını çattı. Her sabah aynı telaş, aynı kaçış vardı. Üstelik Fırat’ı öğrendikten sonra daha da sıklaşmıştı bu durum. Babasıyla arasına çok uzak mesafeler girmişti. Hâlbuki eskiden, Fırat’ı öğrenmeden önce daha normal bir baba-kız ilişkileri vardı. En azından aynı sofraya oturabiliyorlardı. Şimdi babası onu sevmiyormuş gibi hissediyordu. Artık görmeye bile tahammülü kalmamış gibiydi. Belki de o yüzden hızlıca evlendirmeye çalışıyordu. İçine sindiremedi, aldıramadı, kabullenemedi. “Her sabah ayrı bahaneler,” dedi geçmişe duyduğu özlem ve şimdiye duyduğu kırgınlıkla. “Bir gün de otur bizimle bir lokma ekmek ye.”

Subaşı İdris çatık kaşlarına rağmen “Dünyanın işi bitmez, kızım,” dedi üzerine alınmaması için daha yumuşak bir hâlde. “Hem koca masa bizi bekler. Erkenden işimizi görelim ki akşam rahat olalım.”

Asuman, Şahnar’ın kırgınlığına karşılık daha da derin bir boşluk açmamak adına “O da doğru, kızım...” dedi. “Adamın işi gücü çok. Kolay mı o kadar adamın içinde dimdik durmak...”

Babası ayakkabısının bağını sıkarken Şahnar’a bakmadan “Siz güzel güzel kahvaltınızı edin,” dedi. “Akşamüstü beraber çıkarız, sen de hazırlanırsın, Şahnar.” Başını hafifçe çevirip uyarır gibi konuştu. “Şık giyin, adabına göre.”

Şahnar başını salladı sadece. Subaşı İdris evden çıkmadan önce aynadan son bir kez kendini süzdü. Dimdik bir adamdı her daim. Kapiya doğru ilerlerken “Hadi Allah’a emanet olun,” diyerek çıktı.

Asuman arkasından “Sen de enişte,” dedi. Kapı ağır ağır kapandığında Şahnar salonun aralık perdesinden babasının uzaklaşmasını izledi. Teyzesi Asuman Hanım ise mutfağa dönmeden hemen önce onu da bir meraka düşürecek tonlamasıyla “Hadi kızım, gel,” dedi. “Sana anlatacaklarım var Ali ile ilgili. Sofrayı da kurdum. Yerken konuşalım biraz seninle.”

Şahnar hızlı hızlı, merakla teyzesinin peşinden mutfağa geçtiğinde mutfakta her şey yerli yerindeydi. Bakır tencereler, dantel örtülü ekmek sepetleri... Masaya serilen işlemeli masa örtüsünün üzerinde küçük ince belli bardaklar, kızarmış ekmecekler, peynir, zeytin, domates vardı.

“Ne oldu ki?” diye sordu Şahnar merakla. Ali’nin adı geçince gümbürtüyle atan kalbine ve merakına anlam veremiyordu.

“Geç otur,” dedi Asuman Hanım elinde bakır çaydanlıkla masaya döndüğünde. Sessizce çayları doldururken bir gözünü Şahnar’dan ayırmıyordu. Şahnar ise omuzlarını hafifçe büzerek sandalyeye oturdu. Bakışları teyzesine mihlanmış gibiydi. Elini

bardağa uzatmadan önce hafif başını kaldırarak “Ay teyze çatlatmasana,” dedi. “Anlat işte ne anlatacaksan.”

Asuman Hanım, çaydanlığı masaya bıraktı, sandalyeyi hafif çekerek yanına oturdu.

“Senin bilmediklerin var, Şahnar.”

Şahnar, gözlerini teyzesine doğru dikmişti ve duyacaklarına hazır gibi de değildi. Asuman Hanım, iki elini önünde kenetleyerek “Ben bu Ali’yi biraz sordum, soruşturdum kızım,” diyerek başladı anlatmaya. “Hani baban bu kadar *evleneceksin* diye tutturdu ya, bir de nişanı taktınız. Ama sen...” Tereddütte kalsa da gerçeği öylece ortaya bırakıverdi. “Sen sevmiyorsun, gönlün razı değil. Benim de içim razı gelmedi. O yüzden sordum, öğrendim.”

Şahnar başını kaldırdı. Kaşları çatıktı ama bir şey demedi. Asuman Hanım gözlerini kısıp hafifçe eğilerek bir dedikoduyu verir gibi “Meğer bu Ali eskiden birine çok sevdalanmış, kızım,” dedi.

Şahnar’ın göz bebekleri irkildi. Sanki içinde hissettiği o boşluğu şimdi teyzesinin sesi dile getiriyordu. Şahnar bunu biliyordu ama hikâyenin detaylarından haberdar değildi. Belki de bundan mesafeliydi Ali’ye karşı. Başkasını sevdiğini bildiğindendi kabul göremeyişi. Yutkundu, ama sesi çok da belirgin çıkmadan “Evet?” dedi. “Duymuştum da detaylı bilmiyorum. Ne olmuş peki?”

Asuman Hanım, masadaki ince belli bardakların üzerinde gözleri dalmışken sanki anlatırken bile geçmişin yükünü taşıyordu. “Meryem diye bir kızmış,” dedi Şahnar’a doğru bakışlarını çevirerek. “Çocukluk aşkı. Ama öyle böyle değil, bildiğin deli divane olmuş o kıza. Seninle Fırat nasılsanız onlar da öyleymiş. Hani göz göze geldiniz mi dünya durur ya... Öyle.”

Şahnar başını hafif eğdi, dudağını ısırdı ama hâlâ sessizdi. Teyzesi göz ucuyla ona bakarken tepkilerini de tartmak

istercesine yapıyordu bunu. Çayından bir yudum aldı ve devam etti.

“Sonra ne olmuş, biliyor musun? Kızın babası duymuş bunların birbirine sevdalı olduğunu. Ali’yi araştırmış. Kimi kimsesi yok diye, bir de elinin silah tuttuğunu duyunca *Olmaz!* demiş. *Kızımı asla vermem!* demiş başka da bir şey dememiş.”

Aslında benzer hikâyelere sahiplerdi. Fırat ile olmasına da aileler izin vermemişti. Ali’nin yarası da aynı yerdendi. Belki de ondan babasına karşı savunmuştu Şahnar’ı. Kendi yaşadığı şeyi Şahnar da yaşamasın diye. Ama bir zamanlar kendi sevdası için ikna edemediği gibi Subaşı İdris’i de ikna edememişti. Şahnar hafifçe başını salladığında sesi neredeyse fısıltı gibiyken “Ee?” dedi.

Asuman Hanım içini çekerken ellerini masanın üzerine koymuştu. “Kız korkmuş. Ali’yi terk etmiş. Ali de başta kabullenmemiş. Gözünün içine bakmış kızın. *Ne istersen yaparım, seni almadan gitmem,* demiş. Kızın babasının karşısına dikilmiş. Yakarmış. *Beni sınayın, değişirim, herkesi silerim, adam olurum,* demiş.”

Şahnar dudaklarını sıktı, gözlerini çay bardağından kaldırmadı. Sanki bir şeyler boğazında, yüreğinde düğümlendi durdu. Ali için İskender, abi gibi; babası Subaşı İdris, baba gibiydi. Onları bile silecek kadar mı çok sevmişti Meryem’i? Bu kadar çok sevebileceğini hiç düşünememişti. Hâlbuki o da çok sevmişti Fırat’ı. Neden Ali’nin Meryem’i sevmesi bu kadar oturmuştu içine? Yoksa Fırat tarafından sevilmemiş olmasından kaynaklı mıydı? Ali’nin Meryem’i sevdiği gibi sevilmemesine mi içerlemişti yüreği?

“Sonra?” diye sorarken buldu kendini.

Asuman Hanım sanki anlatırken Ali’nin acısını kendi yüreğinde hissedermiş gibi anlatınca daha da dokunuyordu

Şahnar'a. Sıcacık ev buz gibi olmuştu sanki. Gün batmış, gece olmuştu bir anda. İçi kasvete büründü.

"Babası *Asla*, demiş. *Ne olursa olsun, seni o çocukla evlendirmem*, demiş. Üstelik başka birine vermeye kalkmışlar kızı."

"Benim gibi," derken buldu Şahnar kendini. Kader onları nasıl bu kadar benzer yazabilirdi? Yaraları bile birbirine eşti.

"Yaaaa, senin gibi," dedi teyzesi başını sallayarak. "O senin gibi direktmemiş ama kabul etmiş, *Olur*, demiş."

Şahnar bakışlarını yere çevirdiğinde sesi titrek çıkarken "Ali ne yapmış?" diye sordu.

Şahnar direnmişti ama Fırat onu gerçekten sevmediği için, korktuğu için Şahnar'ın direnişi tek başına yetersiz kalmıştı. Şüphesiz ki Ali gibi biri olsaydı karşısındaki, her şeye rağmen başkaldırmaktan da hiç çekinmezdi. Çünkü bilirdi ki Ali de onunla beraber direnirdi. Ayrı hikâyelerde direnen kendileri olmuştu. Ne acıydı.

"İşte kızım, işin en acı yanı orada," dedi teyzesi iç çekerek. "Ali, kızı istemeye geldiklerinde gitmiş o eve. 'Kaçırayım seni,' demiş. Ama kız onu görünce sanki her şeyi unutmuş, hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmış. Ve en beteri..." dediğinde zorlukla yutkundu. "Ali'yi *uzaktan akrabam, abim* diye tanıtmış."

Şahnar bu kadarını beklemiyordu. Ali'yi düşündü. O hâlini düşündü. Ali gibi bir adam emindi ki sesini bile çıkartmamıştı sevdiği kadının onu koyduğu o yerde. Kısacık zamanda bile öylesine tanımıştı ki Şahnar onu... Sırf o mutlu olsun diye sevdiği kadının ona verdiği *abi* sıfatını bile üstlendiğine emindi. Yine de hiç adil değildi. Seven kalbi böylesine yaralamak hiç adil değildi. "Çok kötü," dedi Şahnar midesi bulanır gibi. "Çok kötü. Ali ne hissetmiştir kim bilir..."

“Hiç sorma, kızım,” dedi Asuman Hanım. “Ali o gece sevdiği kadının başkasıyla nişanlandığını izlemiş, kendi gözleriyle. O günden sonra da içine kapanmış. Kimseye gönül vermemiş.”

Şahnar’ın gözleri dolmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu. Sanki her cümle kalbine saplanan bıçak gibiydi şu sandalyeye oturduğundan beri. “Yani teyze...” dedi acı dolu bir gülümsemeyle. “İkimizin de yüreğinde böyle büyük bir aşk, böylesi yarım kalmışlık varken bizden olmazmış.”

Asuman Hanım, Şahnar’ın hâlini görünce yanma yaklaşıp dizine elini koydu ve “Kızım, onu Allah bilir,” dedi. “Belki de zamanla seversiniz birbirinizi. Ama o çocuğun kalbi bir kere yanmış. Seninki gibi onun da içinin hâli. Çocuğun üstüne gidip de yanmış kalbin üzerinde bir de sen tepinme. Ben araştırırken böyle bir hikâye çıkacağını hiç bilmiyordum. He iyiliğine gelecek olursak iyiliğine laf eden yok. Adam gibi adam, dürüst, namuslu dedi sorduğum, aradığım herkes. O yüzden ben derim ki ikinizin de yarası aynı yerden ya belki sararsınız birbirinizi.”

Şahnar bakışlarını önündeki tabaktan alamıyordu. Eli titreyerek çay bardağına uzandı ama içemedi. Olmazdı onlardan. Haklıydı teyzesi. Ali’nin içi de kırık dökük bir savaş alanı gibiydi. Ali gerçek bir evlilikte dinlenmek isterken onu kendi belirsizlikleriyle, fırtınalarıyla telef edemezdi. Kısık bir sesle “Ben...” dedi ve kaldı. Ne dese, nasıl tanımlasa hislerini bilemedi ama olmaz demeye getirdi. “Ben Fırat’ı çok sevdim, teyze. Başkasını bir daha öyle sevemem. Ben sevemezsem o da sevemez. Biz birbirimizin aynısıymışız resmen.”

Asuman Hanım iç çekerken “Biliyorum ama kızım, Fırat da neyin nesi ortada,” dedi kızgınca. “Yarım bıraktı seni, gitti başkasıyla sözlendi. Babanın ne dediği de ortada. Sen de Ali ile nişanlanarak bir yol seçtin zaten kendine. O da buraya geldi, *he* dedi sana. Sevmeyecek olsa der miydi? Su akar yolunu bulur, derler. Belki sizin de gönlünüz zamanla birbirine doğru yolunu

bulur. He sen yine de gönlüm razı gelmiyor diyorsan ne diyeyim... Onu da sen bileceksin.”

Şahnar başını iki yana sallarken içinde bir şeyler netleşmişti esasında. Ali, Meryem'i böyle sevdiyse onun kalbine yol bulamazdı. Üstelik o bir gönüle girmek için de çabalamazdı. Çabalayarak sevilen biri olmak istemezdi. Aşk böyle bir şey değildi onun için. O yüzden Ali artık onun için bitmiş bir hikâyeydi.

Asuman Hanım da susunca mutfakta sadece çaydanlığın fokurtusu duyulur oldu. Şahnar bugün öğrendiklerinden sonra artık emin bir şekilde kalbinin önüne bir daha açmamak üzere bir duvar ördü.

Şoför dikkatlice gazinonun önünde bekleyen uzun kuyruğa bakarak direksiyonu kırdı ve ön kapıya hiç uğramadan arabayı arka girişe yönlendirdi. Masanın üyelerinin girişleri arkadan özel olarak yapılacaktı ama yine de önemli davetlilerle birlikte özel bir geceydi. O yüzden ön kapıdan giren misafirler de çok önemli isimlerdi. Şahnar gireceği ortamın kasvetinden ötürü pencereyi kısa bir an açarak nefeslenmek istedi ama buz gibi gecenin serinliği arabanın içindeki sigara ve parfüm kokusuna karışınca midesi altüst olur gibi oldu.

“Kızım, kapasana şu camı,” dedi Subaşı İdris. “Ben senin gibi genç değilim. İçime işliyor soğuk. Maazallah bir yataklara düşersem daha da kalkamam.”

“Allah korusun,” diyerek Şahnar açtığı camı tekrar kapattıktan sonra ince ince işlenmiş mürdüm rengi kadife elbisesinin eteklerini düzeltti. Elbisenin bileklerini saran nakışlı dantel detayları tenini okşuyordu. Omuzlarına zarifçe bıraktığı krem rengi kürkü, bu buz gibi gecede onu sıcak tutsa da içindeki

soğukluğu eritmeye yetmiyordu. Saçları tepeden toplanmıştı, birkaç ince tutam yüzünün iki yanına düşmüştü. Dudaklarında koyu kırmızı bir ruj ama gözlerinde gecenin bilinmezliğinin getirdiği o tedirginlik vardı. Fırat burada olacaktı ve Ali ile bu yolu nasıl sonlandıracağını bilmiyordu. Ali ile o yolu sonlandırdıktan sonra babasının onu başkasına vereceğine emindi ama. Şahnar öyle ya da böyle biriyle evlenecekti. Ya Ali'yi harcayacaktı ya da evleneceği başka birini. Duyguların olmadığı sahte bir evliliğin içinde hem harap olacak hem de harap edecekti herkesi. Öylesine bir çıkmazdaydı.

Şoför arabayı yavaşça arka girişteki dar sokağa sürdüğünde Şahnar'ın gözleri gazinonun loş ışıkları altında duran o adama kaydı.

Ali.

Sahiden de bekliyordu. Onu mu bekliyordu bilmiyordu ama zihni ilk bunu söylemişti ona ve Şahnar bu detayla birlikte kalbinin amansızca çarpışına kapıldı. *Yapma kızım*, dedi kendi kendine. *Yapma...*

Ceketinin yakalarını kaldırmış, bir eli cebinde, diğeri sigara tutar hâlde başını hafifçe yana eğmiş bekliyordu. O da kendi düşüncelerine gömülmüş gibiydi ve Şahnar'a şu an tek bir dilek hakkı sunsalar içinden geçenleri okumak istediğini söylerdi ve ne yazık ki bu mümkün değildi.

Araba tam Ali'nin önüne geldiğinde Ali hızlıca sigarasını attı ve önünü düzeltti. Araba durduğunda ise Subaşı İdris ilk inen oldu. Şahnar kadife elbisesinin eteklerini toparlayarak babasının ardından ağır adımlarla indiğinde bir adım geride durdu, omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. Ali'nin bakışları onu gördüğü anda değişmişti sanki. Önce yüzüne sonra ince belini saran mürdüm elbisesine ardından omuzlarından süzülen kürke baktı. Gözlerinde alışık olunmayan bir dalgınlık vardı. Sanki bir an nefesi tutulmuş gibiydi ve Şahnar bunu görebiliyordu.

Görebiliyordu ama o bakıştan kaçmak ister gibi başını başka yöne çevirmişti.

Ali bunu fark etti ama üzerine anlamlar kurmadan sadece bekleyip gözlemlemeyi tercih etti. Subaşı İdris, Ali'ye doğru yürüdüğünde Ali de hemen toparlanıp öne çıkarak "Hoş geldin, İdris baba," dedi.

Başını hafif eğerek öpmek için eline uzandı. Subaşı İdris gururla elini uzattı, Ali'nin sımsıkı tuttuğu eline bakarak hafifçe gülümsedi. Ali ile gurur duyuyor, ona *baba* demesiyle koltukları kabarıyordu. Hep evladı gibi sevmişti ama bu sefer başkaydı. Artık resmî olarak da evladı oluyordu. Omzuna doğru elini vurduğunda "Hoş gördük, evlat," dedi. "Geldi mi bizimkiler?"

"Hemen hemen," dedi Ali. "Daha tamamlanmadık ama çoğu geldi. Sizin de yeriniz hazır, baba. Buyurun, geçin."

Subaşı İdris omzunun üzerinden geriye doğru bakarak "Ben geçiyorum, Şahnar..." dediğinde onları baş başa bırakmaktı esasında niyeti. "Sen de gelirsin."

Şahnar başını salladığında ve Subaşı İdris gazinonun koridorlarında kaybolduğunda Şahnar ve Ali gazinonun arka girişinde, soğuk havada baş başa kalmışlardı. Ali'nin gözleri bir an bile ondan ayrılmazken aralarında en son geçen o tatlı sohbetlerden ötürü o da nazik olmak istedi. O yüzden içinden geldiği gibi gizlemeden ama nasıl iltifat edileceğini de bilmeden "Çok güzel olmuşsun," dedi.

Şahnar hafifçe gözlerini kıstığında onunla göz göze gelmemek için direniyordu. Sesini hissedilmeyecek kadar mesafeli tutarken "Teşekkür ederim," dedi sadece. "Geçelim mi içeri?"

Yüzüne bile bakmamış, buz gibi durmuştu yanında. Ali'nin gülümsemesi hafifçe soldu. Sanki soğuk bir rüzgâr geçmişti aralarından. Şahnar her zaman böyleydi, evet ama dün gece değişmişti. Şimdi tekrar eskiye dönmesinin sebebini anlayamamıştı. Ali onu uzun uzun süzdükten sonra "Neye tavırlısın sen şimdi?"

diye sordu *dan* diye. “Ne olmuş olabilir bir gecede 180 derece dönmene sebep olacak?”

Ali’nin sesi de bir anda donuklaşmış, baskılanmış ve tahammülsüzleşmişti sanki. Bu da Şahnar’ın içine basar gibi olmuştu. “Ne olacak ya,” diye çıkıştı Şahnar. “Asıl sen bir gecede bir şeylerin değiştiği kanaatine nasıl vardın ki? Ben aynı Şahnar’ım.”

“Doğru,” dedi Ali, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle geri çekilerek. “Dengesizsin sen, unutmuşum.”

“Sen de dengini bul o zaman,” diyerek başını dikmiş burundan solurken tam onu orada öylece bırakıp gidecekti ki bir iki adım attıktan sonra “Meryem’i çok mu sevmiştin?” diye sorarken buldu kendini.

Bu soruyu sormayı kendi de beklemiyordu. O kadar ki arkasına dönüp bakmaya bile cesaret edemedi. Gözlerini kısa bir an kapatıp ne yaptım dercesine düşünürken arkasına dönüp “Özür dilerim,” dedi. “Sormadım say.”

O an Ali’nin yüzünde gördüğü şey de bir şaşkınlıktı. Meryem ile ilgili bir soru duymayı beklemiyordu muhakkak. Şahnar sınırları aşmış gibi hissettiğinden ileri doğru bir adım atmıştı ki “İlk aşkımdı,” demesiyle duraksadı. Gidip gitmemek arasında kararsız kaldığında çantasını avuçları arasında sıkarak başını hafifçe çevirdi ve “Tek aşkımdı,” cümlesini gözlerinin içine bakarak kurdu. “Çok demek az kalırdı yani.”

Şahnar’ın boğazında bir yumru oldu kaldı sanki sözleri. Bir insan bir kere âşık olduysa bir daha olmazdı. Şahnar bu şansını Fırat için, Ali ise Meryem için harcamıştı. O yüzden onların bir oluru yoktu. Yüzüne bir gülümseme kondurmaya çalışarak başını salladığında “Ben de...” dedi. “Ben de çok sevmiştim.”

O yumru şimdi de Ali’nin kursağında kalmıştı işte. Şahnar’ın dolan gözlerinde anladı Ali bir kararın eşiğinde olduğunu. Bir kararın eşiğindeydi ve sınırları çekmeye hazırlanıyordu. Tam onların arasındaki o boşluğa bir motor sesi girdi. Hemen peşine

de keskin bir fren sesiyle bir araba yanlarında durdu. İkisi de bakışlarını arabaya çevirdiklerinde Şahnar da Ali de tanıdı o arabayı. Abbas ve Fırat'ın arabasıydı bu. Hava buz gibiydi ama Şahnar'ın içindeki hisler ateş gibi yanıyordu o an. Kapılar açıldı. Önce Abbas indi. Yüzünde her zamanki sert ifadesi vardı ama Şahnar'ı görünce daha da sertleşti sanki. Gözleri soğuk, adımları hükmediciydi.

Ve sonra...

Sonra o.

Fırat...

Fırat indi.

Şahnar'ın nefesi göğsünde sıkıştı. Gözleri kontrolsüzce ona takıldı. Bir zamanlar âşık olduğu adam, şimdi önünde duruyordu. Ona ihanet ettiği o andan sonra ilk kez görmüştü, ilk kez karşı karşıya gelmişlerdi. Bir zamanlar âşık olduğu, sevdiği o adam şimdi en büyük nefretiydi. Geleceğim derken artık geçmişiydi.

Fırat'ın bakışları da arabadan indiği ilk an ona kaydı, sonra Ali'ye. Ali ise bambaşka bir düşüncedeydi. Yumruklarını sıkı, yüzündeki kasların her biri milim milim gerildi. Şahnar'a baktı ve Şahnar'ın içi garip bir şekilde ürperdi. Ama bu defa bir adım geri çekilmesine fırsat bile olmadı. Ali hızlı ve kesin bir hareketle elini tuttu. Parmaklarını Şahnar'ın parmaklarının arasına geçirip avucunu sımsıkı sardı. *Benim* der gibi, yerini, konumunu belli eder gibi. Yüzüklerini Fırat'ın gözüne sokmak istercesine bir tavırla bir adım arkasına aldı Şahnar'ı.

Şahnar donup kaldığında Fırat'ın bakışları o kenetlenmiş ellere kaydı. Bir zamanlar o elleri tutan kendisiydi. Şimdi ise başka biri. Ama en çok Şahnar'ın Ali'nin elini bırakmaması çekti dikkatini. Ondan vazgeçmiş olma ihtimali kaşlarını çatmasına sebep oldu. Bir anlığına o eski anıları hatırlıyor gibi

baktı. Eskiden sevildiğini bilen bir adamın bakışıydı bu. Ve artık sevilmediğini fark eden bir adamın...

Abbas, Şahnar'a tek bir bakış bile atmadan Fırat'a döndüğünde "Ne duruyorsun?" dedi öfkeyle "Yürüsene."

Ali ev sahibi sayılırdı ama ne bir hoş geldin dedi onlara ne de içeri buyur etti. Bir düşmanmış gibi karşısında dikildi sadece. Abbas, Fırat'ın kolunu tutup onu peşinden sürüklercesine götürmeseydi Ali, sıktığı yumruğu Şahnar'a bakıyor oluşundan sebep indirecekti yüzüne biraz sonra.

Fırat öylece önünden geçip giderken Şahnar derin bir nefes aldı. Yüreği bir anda geçmişin hisleri ve bugünün gerçekleri arasında sıkıştı. Ali'nin sesi ise onu şimdiye çekti. "Olması gerektiği gibi olacak her şey, Şahnar," dedi. Ali'nin bakışları o karmaşanın içinde tek bir şey söylüyordu. *Ben buradayım*, diyordu. Benim varlığımı yok sayıp bir yanlışa gitme diyordu sanki.

Fırat gitmesine rağmen Ali sımsıkı tuttuğu o eli bırakmaktan da vazgeçmedi. O çekmeyince Şahnar da çekme ihtiyacı hissetmedi. "İlkleri değiştiremeyiz ama sonları biz yazarız," dedi az önceki sorusuna ithafen. "Sen o sonu yazmak istersen ben senin kalemin olurum. İster kırar atarsın ister sil baştan yazarsın."

Şahnar'ın gözleri doldu ama asla akmasına izin vermedi. İçli bir nefes çekip bakışlarını başka yöne çevirdiğinde "Gidelim mi artık?" diye sordu. Gitmek istedi. Her yerden, buradan, kim bilir belki de bu dünyadan. Zaman geçtikçe tutunacak dalları azalıyor, her şey yüreğine koca bir yük oluyordu.

Başka bir şey söylemedi ama Ali'nin elini de bırakmadı. Ali de tuttuğu o elden vazgeçmedi. El ele, birbirlerine o yüzüklerle bağlı olduklarını göstermekten çekinmeden içeri girdiler. Havada tütün ve viskinin o karışmış ağır kokusu vardı. Eli, Ali'nin avuçları arasındaydı ve loş ışıklar davetlileri aydınlatırken birçok bakışın da üzerlerine döndüğünü fark etti. Ali de hiç çekinmedi Şahnar'ı nişanlısı olarak tanıtmaktan. Belki de terk edilecekti

ama bunu bile önemsemedi. Gururla, göğsünü gere gere girdi onunla salondan içeri.

Yuvarlak masalar dün gecedен ayrı olarak daha gösterişli hazırlanmıştı. Sahne incilerle süslenmiş gibi parlıyordu. Eğlencenin yanı sıra gecenin gerilimini de taşıyordu sanki her yer. Herkes birbirine dost olduğu kadar düşmandı da.

“Buyur,” diyerek çektiği sandalye babasının olduğu masaydı. Şahnar ve Ali, İdris’in masasına oturdular. Bir aile gibi. Ali de artık o aileden gibi. Tam karşılarında ise Abbas ve Fırat vardı. Şahnar, bakışlarını kaçıramadan Fırat’la göz göze geldi. Birkaç saniyede bir sürü duygu aktı birbirine sanki. Eski bir aşk, koca bir nefret, cevabını bilmediği bir sürü soru ve koca bir kalp SIZISI.

O bir anlık bakış ne kadar sürdü bilinmezdi ama Şahnar’ın gözlerinde artık aşk yoktu. Sadece öfke ve nefretti hissettiği. Fırat bunu gördü. Gördüğünü anladığı o anda da hızlıca çekti bakışlarını Şahnar. Dahasına, fazlasına layık görmedi.

Ve Fırat o an anladı. Şahnar’ın kalbindeki kapı ona sonsuza kadar kapanmıştı. Anladı ama kabullenemedi. İkisi de biliyordu ki bu gece böyle bitmeyecekti. Bazı defterler kapanacak, bazı kalpler kırılacak, içlerinden birinin hikâyesine bir son yazılacaktı.

Üçbey, gazinonun giriş koridorunda bir öte bir beri dolaırken yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle, gözü sürekli olarak koltundaki saate bakıp dururken “Yaktın beni, peri kız,” diyordu. “Biraz daha gelmezsen İskender abim beni öteki tarafa postalar. Ben de seni bir daha nah görürüm.” Sonra kısa bir an durup düşündü ve bir gözünü kırpmış havaya doğru bakarken “Gerçi,

belki görürüm,” dedi. “Sonuçta öteki tarafta istediğimiz herkes gelecekmiş karşımıza. Ben de kesin seni isterim zaten.”

Yüzünde aptal âşık gibi bir sırıtma varken hayalleri bembeyaz bir cennette huri gibi karşısında dikilen İpek’ti. Yanına süzüle süzüle gelirken ve ona aşkla bakarken Üçbey’in gülüşleri büyüdü büyüdü durdu. Elden ayaktan bile kesilmiş gibi olduğu yerde geri düşecek gibi olduğunda “Cennete gidersen geçerli o,” diye bir ses işitti ve daldığı o hayallerden ateşlere atılır gibi kaşları çatıldı. “Sen cennetlik misin ki?”

Mustafa ona doğru gülerek geliyordu ve Üçbey olduğu yerde yükselerek “Sana ne kardeşim!” dedi. “Sen mi bileceksin kimmiş cennetlik cehennemlik? Tövbe haşa. Rabb’im bilir anca herkesin amelini. Dinden bile çıkarsın vallaha, bak ben diyeyim.”

Mustafa’nın gülen yüzü düşmüştü “Tövbe tövbe,” derken. “Lan niye çıkayım şimdi durup dururken dinimden,” dedi. “Ben biliyorum dedim mi? Bildiğimi dedim. O senin dediğin cennette oluyormuş dedim.”

“Deme kardeşim, deme,” dedi Üçbey yükselerek olduğu yerde adımlarken. “Ne güzel hayaller kuruyordum ben. Geldin içine ettin.”

Mustafa pişman olmuş gibi omuzuna vururken “Tamam lan tamam,” dedi. “Kusura bakma. Öyle dalmış görünce laf atayım dedim. Ne yapıyorsun sen burada?”

Üçbey derin bir nefes alarak tekrar saatine baktı. “Sorma, Mustafa,” dedi gerçekten dertli gibi. “İpek kızı bekliyorum ama gelmiyor.”

Mustafa anlamadığından kaşlarını çatarak “İpek kız?” diye sorduğunda Üçbey başını salladı evet dercesine. “İpek kız. Bizim takıcının kızı herhâlde.”

“Sizin takıcı?” diye sordu yine Mustafa yüzünü buruşturarak.

Üçbey rahat bir tavırla kolunu kapıya doğru yasladı ve “Bizim işte ya,” dedi önemli bir şeyi önemsiz bir tavırla söyler gibi. “İskender abim, Dila yengem ve ben hep oradan alırsak her şeyimizi. Özel yapım ya bizim şeylerimiz.”

Mustafa, Üçbey’in yine palavralar salladığını anlamış yüzünde bir sırıtmayla arkasına yaslandığında “Allah Allah,” demişti. “Onlar alır tamam da senin aldığını bilmiyordum.”

Dudağının kenarı alayla kıvrıldı ve “Bizim ayrı gayrımız mı var, oğlum,” dedi küçümsercesine. “Siz kendinizle beni bir mi tutuyorsunuz yoksa?” Omuzlarını dikleştirdi. “İskender abim kendinden aşağı şey kullandırtmaz bana. Benim yerim eskidir onda. Tabii siz yine bildiğinizi belli etmeyin. Sonra laf söz olur, başkaları da ister, İskender abim de hayır diyemez. Adamı zor duruma sokmaya gerek yok.”

Dudaklarını bükerek başını sallayan Mustafa “Etmeyiz etmeyiz de...” dedi. “İskender abim geldi, seni soruyor. Odasında. Ona götürecek bir şeyin varmış. Acele getirsin, dedi.”

Üçbey’in kapıdaki eli düştü ve bu sefer gerçekçi bir telaşa bürünerek “Mustafa, ben bittim oğlum,” dedi etrafında dört dönerek. “İskender abim beni kıştır kıştır kesecek.”

“Ne oldu ki?” diye sordu Mustafa merakla.

“Bu beni bir tane yüzük almam için gönderdi kuyumcuya. Özel yaptırmış. Sakın almadan dönme, onlar aksatıyor, başlarında dur dedi. Ben de gittim. İpek kız oradaydı. Daha bitmedi, bitince ben getiririm dedi. Ben de anladım tabii...” dedi sırıtır-casına gülerken. “Kızın derdi beni yeniden görmek. Şimdi alıp dönseydim görüşemeyecektik bir daha. İyi tamam, getir madem dedim.” Sonra yüzü düştü ve kıpkırmızı oldu. “İyi bok yedim tabii. Ne İpek kız var ortada şimdi ne de yüzük. İskender abi aksatırlar demişti. Harbiden aksattılar galiba, oğlum.”

Mustafa da olayın ciddiyetine varmıştı. O yüzük bu gece herkesin ortasında Dila’ya verilecek ve aralarındaki nişan herkesin

içinde takılmış olacaktı. Şimdi ise en önemli parça ortada yoktu. “Oğlum, salak mısın sen? Gidip kendin alsaydın ya.”

Üçbey’in yüzü küçümser gibi bir tavra büründüğünde “Hele benim aklıma laf diyene bak,” dedi. “Akıldan bihaber. Gittik herhâlde. Kapı duvar her yer. Kapamışlar hafta sonu diye. Ben de herhâlde kız getirir diye burada dikildim, bekliyorum. Ne gelen var ne giden.”

Mustafa arkasına doğru yaslanıp rahat bir tavra bürünürken “Vallahi o zaman ayvayı yedin, oğlum,” dedi. “İskender abim seni bekliyor. Git kendin ver hesabını.”

Üçbey dizlerini döve döve eğildiğinde alnından terler boşalıyordu. “Gidemem Mustafa, gidemem. Gidersem bir daha da ebedî dönemem.”

“Ee, ne yapacaksın?”

Üçbey düşündü, düşündü, düşündü... “Sen şimdi git,” dedi omuzlarından tutup onu geriye çevirerek. “İskender abime de ki Dila yenge onu bir şey almaya göndermiş. Üçbey burada yokmuş. Geline ilk sana uğrayacakmış de.”

“Eee...” dedi Mustafa çok da mantıklı bulmamış gibi. “Bir şey almak dediğin kaç dakika sürecek, oğlum? Ya gelmezse kız?”

“Mezarımı kazarsın, oğlum,” dedi Üçbey ellerini iki yana kaldırarak. “Dua edip gelir diyeceğine geldiğinden beri ağzından hayırlı bir şey çıkmadı. Kaz mezarımı, sen de rahatla ben de. En azından gömüleceğim yeri bileyim.”

Mustafa başını kenara çevirip “Tövbe tövbe,” derken yüzü ciddileşmişti. “Deme öyle şeyler, oğlum. Demez İskender abim bir şey. Açıklarız beraber.”

Üçbey aklına yeni bir şey gelmiş gibi “Sen desene, Mustafa,” dedi heyecanla. “Üçbey’i ben göndermedim oraya, ille de ben gideceğim dedim, yüzüğü de almadım desene.”

“Yok ya,” dedi Mustafa suratını asarak. “Senin anan güzel mi?”

Üçbey “Güzel valla,” dedi gayet ciddi bir şekilde. Sonra baktı buradan da bir sonuç çıkaramıyor, “Hadi git Mustafa hadi,” dedi eliyle sırtına doğru vurarak. “Geliyormuş de İskender abiye kâfi. Bir sorunu çözemedin. Her şeyi Üçbey halletsin anasını satayım.”

Mustafa homurdana homurdana giderken Üçbey ellerini arkasına aldı ve olduğu yerde volta atmaya başladı. Tam o sırada gazinonun önüne yaklaşan arabaya hevesle bakmıştı ki içinden inen Ziya’yı gördü. Ziya insan kaçakçılığı da yapıyordu ve Üçbey öne doğru çıkarak “Ziya abi, hoş geldin,” dedi.

“Hoş bulduk, Üçbey,” dedi sert sesi, geniş adımlarıyla hemen yanında biterek. “Geldi mi bizimkiler?”

“Geldi abi,” dedi Üçbey dilinin altında bir bakla varmış gibi kıvanarak. “Herkes yerli yerinde, senin yerin de hazır, bekliyorlar.”

Ziya başını sallayarak bir iki adım atmıştı ki “Abi bu senin insan kaçırma şeysi kaç para?” dedi Üçbey.

İpek’in gelmeme ihtimaline karşı her seçeneği mantıklı görüyordu Üçbey. Ziya şöylece bir durup arkasına döndüğünde “Kişisine göre değişir,” dedi. “Kimi götüreceğiz?”

Üçbey yüzündeki sıkıntıyla “Beni abi,” dediğinde Ziya onu tepeden tırnağa süzdü ve “Ulan ne bok yedin de İskender’den kaçmaya çalışıyorsun?” dedi kahkaha atarak. Sonra da cevabını bile beklemeden elini sallarken “Sana çok para, Üçbey,” dedi alaya alır gibi. “Çok para.”

Ziya’dan da eli boş dönen Üçbey tekrar ellerini ardına bağlamış kapının önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bir yandan içini çekiyor, bir yandan da gömleğinin kollarını düzeltip duruyordu.

“Gelmedi gitti ya...” dedi kendi kendine söylenirken. “Bu kız kuyumcu değil, testere! Kalbimi biçti, doğradı. Yetmemiş gibi canımı da İskender abinin önüne atacak.”

Tam o sırada kapının açılmasıyla İpek içeri girmişti ama ne girişti. Dünya pembeleşmişti sanki. Üçbey’in gözleri onu görür görmez bir tozpembe bulutuyla kaplandı. İpek’in saçları bütün ışıkları topladı ve sesi sanki meleklerle fısıldar gibiydi.

Üçbey yutkunurken “Ne var ulan bu kızda?” diye sordu kendi kendine. “Büyü mü yaptı bana?”

İpek elindeki kutuyla telaşlı bir halde karşısına dikildiğinde “Geç kaldım,” dedi. “Taşlardan biri elimizde yoktu, anca hazırladım.”

Üçbey aptal aptal baktı. Kız konuşuyor muydu? Yoksa göklerden bir melek mi iniyordu?

Bir anda elini uzatıp yüzüğü aldığı anda ağzından çıkan tek şey “Eşin benzerin yok valla,” dedi.

Cümlenin saçmalığını o idrak edememişti ama İpek kaşlarını çatarak “Ne?” dedi.

Üçbey kendi söylediğine kendi de şaşırdı. “Şey yani...” diye toparlamaya çalıştı. “Geç kalman hiç problem değil. Zaten İskender abim böyle şeyleri dert etmez. Yüzük güzel sonuçta. Taş parlak. Beklenir yani böyle bir şey. Sen de parlaksın. Yani sen de beklenirsin bence.”

İpek yüzünü garip bir şekilde büzerek “Sen gerçekten normal değilsin,” dedi gülerek. “Neyse ben teslim ettim, gideyim.”

Tam dönüp gidecekken Üçbey’in dili yine ona ihanet etti ve “Normalim aslında,” dedi. “Ama seni görünce aklım karışıyor.”

İpek bir anda durdu. Sonra yavaşça ona döndü. “Sen...” dedi yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle kaşlarını çatarak. “Bana mı yürüyorsun?”

Üçbey'in rengi soldu, gözleri büyüdü, dizlerinin bağı çözüldü. "Yani ben..." dedi derince nefeslendi ve sonra "Yürümek mi? Hayır canım! Senin yanımdayken ben zaten uçarım!" deyiverdi heyecanla.

İpek, hafifçe gülümsediğinde "Niyetin de ciddi mi bari?" diye sordu.

Üçbey çakıldı kaldı sanki. "Ne!" dediğinde rüya değilse bu, İpek bayağı bayağı gülüyordu.

"Yarın akşam altıda çıkıyorum işten. Cevabı bulursan gelir, yüzüme söylersin."

Ve bir rüya gibi dağıldı, çekip gitti. Üçbey onun ardından bakakaldı. Ağzı açık, gözleri fal taşı gibiydi.

"Yok lan," dedi kendi kendine. "Gerçek miydi lan o? Acaba ben yalanları fazla kaçırdım da kendimi mi kandırıyorum?"

Sonra, elindeki yüzüğe baktı. Ve gerçeği fark etti.

"Yüzük!" diye bağırdı bir anda ve bütün cüssesiyle panikle koşmaya başladı. Elinde yüzükle deliler gibi İskender'in odasına doğru koşarken tam gazinonun girişinde bir gölge yolunu kesti.

Üçbey, anında durdu. Önündeki adam, Halit Bey'di. Üçbey bir anda kendine çekidüzen verdi, gömleğini çekiştirdi, elindeki yüzüğü aceleyle cebine sıkıştırdı. Halit Bey ise o saklama telaşını kaçırmamıştı. Yüzündeki damarlar kasılır gibi olduğunda Üçbey yutkundu.

"H-Halit Bey..." dedi kekeleyerek.

Halit'in gözleri soğuk ve sertti her zamanki gibi. "Cavidan nerede?"

Üçbey, yutkunarak kararsız kalsa da "Odasındaydı, Halit Bey," dedi. İçinden de İskender'in onu öldürmemesi için dua ediyordu. Halit tek kelime daha etmeden sert adımlarla koridorun sonundaki odaya doğru yürümeye başladı. Aklında tek

bir şey vardı, o da bu gecenin gidişatını değiştirmekti. Hatta sadece bu gecenin değil, bundan sonra İskender'in bağıni bu-
radan komple kesmekti.

Odanın önüne geldiğinde Dila'nın odasının kapısında kızlar vardı ve sohbet edip gülüşüyorlardı. Ama Halit'in yaklaştığını görünce birer birer sustular. Oda bir anda soğuk bir sessizliğe büründü. Kapının eşiğinde durduğunda ve bir anda etraf sessizleştiğinde Dila başını çevirdiğinde gülen yüzü yavaş yavaş soldu. "Ne işiniz var sizin burada?" diye sordu hırçınca atan kalbinin tesiri altındayken. Daha yeni odaya giriş yapmıştı ve hazırlanacakken buraya yapılan bu ziyareti pek de hayra yoramadı.

Halit, kapıdan içeri adım attığında bakışları sert ve tehdit doluyken "Bizi yalnız bırakın," dedi Dila'dan bakışlarını bir an bile çekmeden. Şimdi Dila'nın tedirginliği yerini koca bir korkuya bıraktı. Kızlar tek kelime bile etmeden odadan koştururcasına çıkarken kapı Dila ve Halit'in yalnız kalışıyla kapandı. Ama kapanmakla kalmadı. Halit, kilidi çevirdi.

Cavidan, o sesle yerinde irkildi. Oturduğu yerden ayağa kalktığında gözleri bir anlığına Halit'in eline gitti, sonra hızla toparlandı. "Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu dik durmaya çalışarak. "Bu ne cüret? Derhâl açın o kilidi!"

Eli kilidi gösteriyordu ama Halit'in böyle bir niyeti yoktu. Odanın ortasına doğru elleri cebinde ağır adımlarla ilerledi.

"Otur," dedi tok bir sesle.

Cavidan ne kadar gizlemeye çalışsa da korkusu yüzünden okunuyordu. "Neden ben oturacaktım? Siz derhâl çıkın buradan yoksa avazım çıktığı kadar bağıracağım."

Halit'in yüzünde alaycı bir gülümseme hâkim olduğunda "Bağırabilirsin," dedi ellerini iki yana açarak. "Sana izleteceklerim var. Herkes toplanır beraber izleriz, hiç problem değil."

Cavidan'ın kalbi çarparken sandalyenin bir köşesine korkuyla yaslandı. “Ne...” dedi titrek sesiyle. “Ne izleteceksiniz?”

Halit ceketinin iç cebinden bir kaset çıkardı. Küçük, sıradan bir kaset. Ama içinde sıradan hiçbir şey yoktu. Cavidan, onun televizyonun yanına yürüyüşünü izlerken içindeki korkunun büyüdüğünü hissetti. Kaset yerine oturdu, ekran bir an karıncalandı sonra görüntüler belirdi.

İskender.

Gecenin içinde, otelin loş ışıklarında Mahsun ile konuşuyordu. Cavidan'ın gözleri büyüdü. Saniyeler geçtikçe nefesi kesilmeye başladı. İskender'in Mahsun ile olan o geceki konuşması ve hemen peşinden gelen o kurşun sesi.

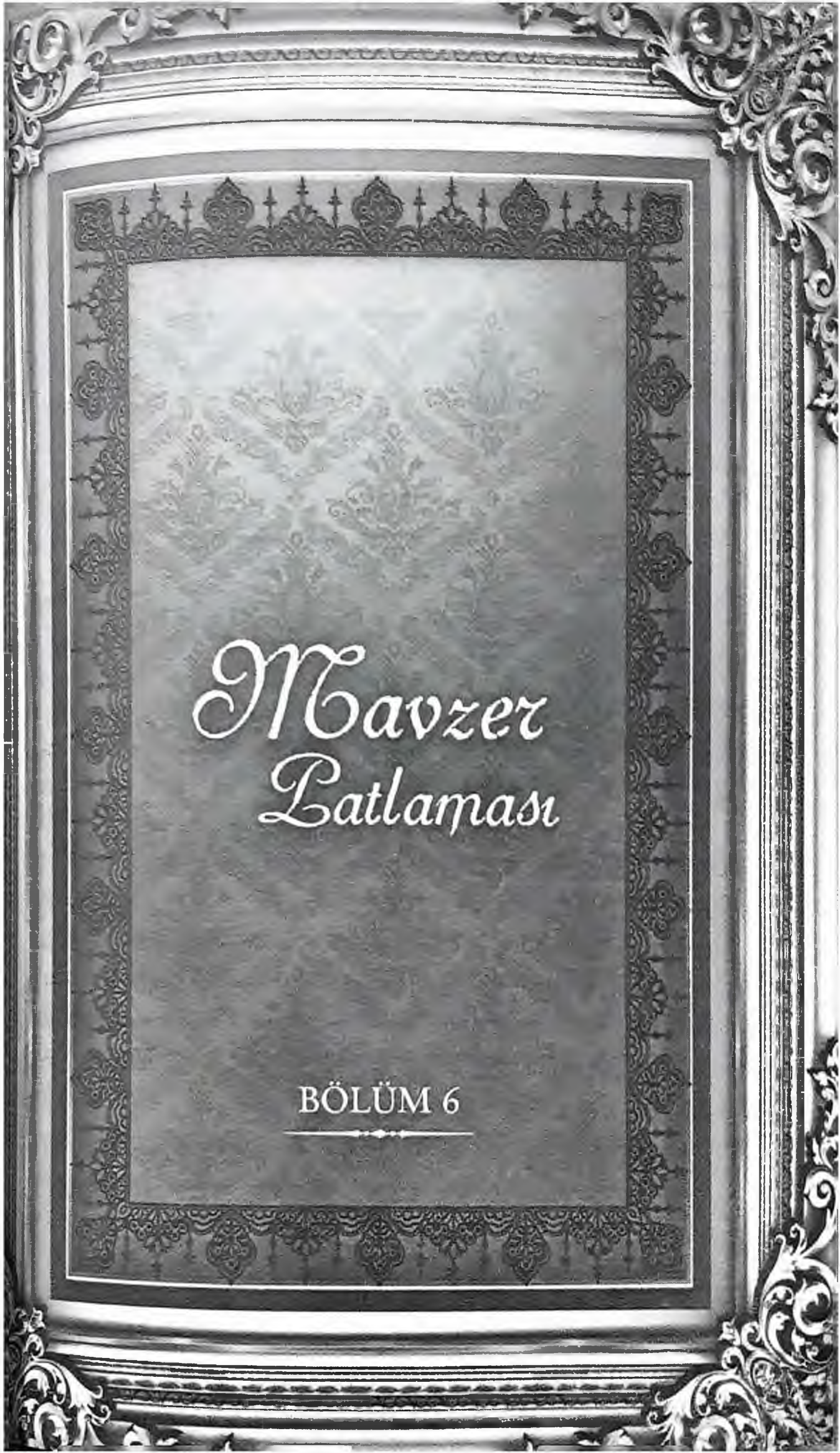
Cavidan ellerini kulaklarına kapatarak gözlerini hızlıca yumduğunda sadece görmek bile midesini kaldırıyordu. Daha fazla izleyemedi. Elleri titreyerek yakındaki sandalyeye çöktü.

Halit, ekrana bakarak sakın bir sesle “Bunları bana ulaştırdılar,” dediğinde Cavidan başını ona doğru çevirdi. “Gizli bir kayıtmış ve tahmin edersin ki ortaya çıktığında İskender'in sonunu getirir.” Cavidan'ın gözleri doluydu ama ağlamadı, ağlamayacaktı.

Sadece sesi titreyerek “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Halit gözlerini ondan ayırmadan cevabını verdi.

“İskender'i.”

Sevgilim, seni çok severken bir mauzer patladı içimde. O kadar ki onlar tetiği çekerken bile ben hâlâ seni sevmeye devam ediyordum. Ben sevgilim... Ben sana darağacında tüm hislerimle, kurduğum hayallerle asılı kaldım. Çok sevmek dediğin bazen canından geçmekmiş. Canından geçerken kendi ellerinle canından etmekmiş.

Cevdet kapıyı ardından çekip çıktığında sanki Dila'nın tüm geçmişini de geleceğini de o kapının ardında kilitli bırakmıştı. Öyle bir çıkmaza sokmuştu ki Dila'yı, İskender'in canı için kendi elleriyle canından edecek kadar çaresiz bırakmıştı. Gittikten sonra dakikalarca olduğu yerde durdu. Gözleri kapının ardından kaybolan adamın geçtiği yerlerde kalmıştı ama görmüyordu. Odada ona dokunan tek şey az önce kurduğu kelimelerin ağırlığıydı.

İskender'den ayrılacaksın diyordu resmen. Onun kalbini paramparça ederek, kendinde de bir kalp bırakmayarak bitireceksin her şeyi diyordu. Gözleri doldu, kalbi elleri arasında sıkıştı kaldı. Derin bir nefes almak istedi ama ciğerleri bile buna direndi. Göğsünde bir taş vardı sanki. Onu yere çekiyor, eziyor, paramparça ediyordu. Elleri istemsizce karnına gitti, tırnakları avuç içine battı.

Sevmek günah mıydı, yasak mıydı? Hâlbuki annesi ona 'Çok sev, kızım,' demişti hep. 'Çok seven kalplere kötülük hiç uğramaz. Sen baban gibi, benim gibi olma,' demişti. Seversen, sevilirsen bu dünya cennet demişti. Dila da öyle yapmıştı. Sevmişti. Doğru adamı doğru duygularla, bir tek onu böylesine sevmişti. Sevmekten başka ne yapmıştı ki şimdi bu hâldeydi? Ne hata işlemişti? Ne zamandan beri birini çok sevmek en büyük günah

oluyordu? O an dizleri daha fazla onu taşıyamadı. Bacakları boşaldı. Önce yavaşça geriye adım attı, sonra bir anda yerle buluştu. Hüznüyle, çaresizliğiyle halının üzerine yığıldı. Ellerini yüzüne kapattığında ağlamamak için dişlerini sıktı ama nafıleydi. Gözyaşları ona ihanet etti.

Katıla katıla ağlarken ve ne kadar ağlarsa ağlasın yetmeyecek gibiyken içindeki her şey o gözyaşlarıyla feryat gibi aktı. “Allah’ım...” dedi katıla katıla. “Çok seviyorum. Çok seviyorum. Öyle çok sevdiğim için mi bu sınavım? Allah’ım ben taşıyamıyorum, taşıyamam.”

İskender’i sevmekten nasıl vazgeçecekti? Buna nasıl dayanacaktı? Bunca yıl her şeyi karşısına almayı, herkese meydan okumayı göze almıştı ama İskender’i kaybetmeyi göze alamıyordu.

Ne derdi, nasıl derdi? Hangi kelime böyle çok severken sevmediğine ikna ederdi İskender’i? Nasıl kendisi bitirebilirdi?

Türlü düşüncelerin içinde büyük bir acının koynundayken kapı aniden çalındı. *Gel* demeden de bir anda açıldı. Dila hızlıca gözyaşlarını silmeye çalıştı ama başaramadı.

İçeri giren Dilruba’nın elinde bir elbise vardı ve “Abla, bunu İskender abim...” dedi ama devam edemedi. Dila gözlerini kısıp bakarken kızın ellerindeki elbiseye değil boğazındaki düğüme odaklandı. O daha bir şey diyemeden kız yüzündeki hâli fark etti.

“Abla!” dedi telaşla. “Ne oldu sana! Ne bu hâlin?”

Dila, sesinde endişe olduğunu duyunca istemsizce başını çevirip saklamak istedi ama başarılı olamadı. Dilruba hızla yanına çökmüştü bile. Ellerini tutmaya çalıştı ama Dila ellerini geri çekti.

“Ben...” dedi korka korka. “Ben İskender abiyi çağırıyorum hemen!”

Dilruba tam ayağa kalkacakken Dila koluna yapıştı. Öyle korkmuştu ki buz gibi elleri ne denli sıkı yapıştığını fark edemedi bile. İskender duyarsa ortalığı birbirine katardı. Ölme pahasına bile yapardı bunu. Halit de geri durmazdı. Zaten İskender'i sevmiyordu. Onu harcamaktan hiç çekinmezdi. Sevdiği adamın sonunu birazdan kendi elleriyle getirecek olsa bile en azından yaşayacaktı.

“Sakın!” dedi kan kırmızı gözleri irileşirken. Kız ne olduğunu anlamadan Dila'nın sesi odada kurşun gibi yankılandı. “Sakın! Kimse duymayacak.”

Dilruba'nın gözleri büyüdü. Endişesi daha da arttı ve ne yapacağını bilemedi. “Ama abla,” dedi, devamı gelemedi.

Dila'nın yüzü sert, kararlı ve gözleri hâlâ kan çanağı gibiydi. Üstelik tir tir titriyordu. “Dilruba...” dedi elleri gibi sesi de titrerken. “Sözüme biat etmezsen bir daha buranın kapısından bile giremezsin.”

Kız, şaşkınlıkla başını salladı.

“Ama abla sen iyi değilsin,” dediğinde Dila yutkundu, boğazını temizledi ve yavaşça ayağa kalktı. Kalkmaya çalıştı. “İyiyim,” dedi başını sallaya sallaya. “İyiyim ben. Gececek şimdi.”

Ömür boyu geçmeyeceğini bildiği bir yalanı ilk kez bugün söylemişti ama son sözü de bu olacaktı. Elleriyle gözyaşlarını silmeye çalıştı ama titremesini durduramıyordu. Hâlâ yaralı, hâlâ dağılmış bir hâldeydi. Ama kimsenin bunu görmesine izin veremezdi.

“Sen...” dedi kıza dönerek. “Niye gelmiştin?”

Kız dili tutulmuş gibi birkaç saniye durdu. Sonra elindeki elbiseyi gösterdi. “Bunu...” dedi elindeki elbiseyi uzatarak “Giymen için İskender abim yollamış.” Sonra kapının ardından bir de kutu çıkardı ve “Bir de bu var,” dedi.

Dila, o an durdu. İskender'in adı geçince bile titreyen göz bebeklerini kimden, nasıl saklayacaktı? Başını çevirdi ve derin bir nefes alarak döndüğünde elindeki elbiseye baktı.

Uzun, narin kumaşı ılık altında hafifçe parlıyordu. Kırmızıydı. Kıpırmızı. Gözleri ince nakışlarına takıldı.

Ve o an...

Bir anlığına çocukluğunu hatırladı.

Bu elbise...

Bu elbise tam da çocukken hayalini kurduğu gibiydi. İskender'e anlattığı gibiydi. Hızlıca kutuyu da açtığında yüreği dağıldı sanki. O kırmızı ayakkabılar tam karşısındaydı ve Dila o günleri hatırladı.

“Ne garip,” dedi kendi kendine konuşur gibi. Karşılıklı yemek yiyip rakı içiyorlar, sohbet ediyorlardı. Bir akşam bundan daha güzel değerlendirilemezdi. “Ben çocukken annemler bize çok fazla kıyafet alamazdı. Almazdı daha doğrusu,” diye düzeltti sonrasında. “Babam biraz şeydi o konuda. Parası yok değildi de...” dedi ama nasıl toparlayacağını bilemedi. Paraları hiç yok değildi ama babası parayı çok sevdiğinden onlara harcamayı sevmez, füzuli görürdü. Toparlayamayacağını anladığında daha doğrusu bunu söylemeye dili varmayınca ortadan devam etti konuya. “Almazlardı işte çok fazla kıyafet. Arada sırada alırlardı. Bir kere bir bayramda aldığım elbise vardı İskender, görmen lazım.” dedi ballandıra ballandıra anlatarak. “Böyle kırmızı, kabarık... Bildiğin prenses elbisesiydi. Çok da pahalıydı. Babam o zaman kardeşlerime ve bana para vermişti. Herkes kendine alsın demişti. Ben de o elbiseyi beğendim. Ama çok pahalı olduğundan param yetmedi. O mağazanın camına bir yapışmam vardı, görmen lazım.”

Cavidan o çocuksu hâlini aynı çocuksulukla anlatıyordu ve İskender onu hayran hayran izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Geçmişini paylaşması, gülerek anlatması onun yaralarını sarıyormuş gibi hissettiriyordu ve bu ikisine de iyi geliyordu. “Öyle bir bakışım varmış ki kız kardeşim dayanamadı kendi parasını da bana verdi o elbiseyi almam için. Ben o fedakârlığını hiç unutmam, unutamam,” dedi içinde buruk bir sızıyla. “O gün hayır alamam bile demedim. O kadar çok istedim o elbiseyi. Parayı kaptığım gibi içeri girdim ve denedim. Giydiğim gibi kendimi prensesler gibi hissettim. O zengin kadınlar gibi.”

“Sen zaten o prensessin,” dedi İskender ve Cavidan’ın her iki yaşı da bu övgüyle sıcacık hissetti. Bugününe değil, geçmişindeki o kıza da dokundu. Sonra İskender devam et der gibi elini uzatınca Cavidan konuşmaya devam etti.

“Param ucu ucuna yetti elbiseye. Mağazadaki kadın bir de ona uygun bir ayakkabı gösterdi. Kırmızı, küçücük bir yumurta topuğu vardı. Önünde de fiyongu vardı. Giyince tamamladım sanki. Tabii ona paramız yetmedi. Alamadan çıktık. Babama gidip yalvardım ama ne aldı ne de para verdi. Günlerce aklımdan çıkmadı, hayalini kurdum ama alamadım. Sonra bizim komşu bahçemizde çalışırsan sana para veririm dedi. Sırf o ayakkabı için günlerce sabahın köründe çıktım evden, gecenin bir yarısı geldim. Param denkleşip de almaya gittiğimde de ayakkabı kalmamıştı.”

Gözleri dolmuştu. Dolmakla kalmamış, bir damla yaş da elbisenin üzerine damlamıştı. Çocukken tamamlayamadığı o kombini İskender bugününde tamamlamıştı. Böylesi ince seven bir adamı nasıl bırakacaktı? Bıraksa kendi yarımalarını nasıl tamamlayabilecekti?

Elini uzattı. Titrek parmakları yavaşça kumaşa dokundu. Dokununca daha çok ağlama isteğiyle doldu. O yüzden, daha çok böyle gözükmemek adına sesi soğuk ve mesafeli bir haldeyken “Çık,” dedi. Anca onu diyebildi. Zira heybesinde boğazına takılmış bu yumruyla kurulabilecek başka bir cümlesi yoktu. Sevdası kursağında kalmıştı.

Dilruba çaresizce ona son bir kez baktı ama bir şey diyemeden odadan çıktı. Kapı kapandığında Dila elbiseye baktı ve bir ömür orada kaldı. Bir zamanlar hayalini kurduğu şey şimdi avuçlarının içinde, kalbinin tam orta yerindeydi ama o kalp biraz sonra sevdiği adamı hayallerinden edecekti.

“Allah hepinizin belasını versin,” dedi öfkeyle elindeki elbiseye sarılarak. İçi sıkışıyordu. Nefesi göğsüne hapsolmuş, elleri titriyordu. Bu gece her şey önceden planlanmıştı. İskender herkesin içinde o yüzüğü takıp bir nişanlılığı başlatacaktı. Çok geçmeden de o nikâhı kıyacaktı. Sahne hazırlanmış, ışıklar ayarlanmış, basın çoktan yerini almıştı. Kalabalığın sesi camın ardından bir uğultu gibi yükseliyordu. Ayaklanıp pencerenin başına doğru gitti ve gördüğü kalabalıkla, aşağıda bekleyen gazetecilerin flaşları patlatmaya başlamasıyla içi daha da daraldı. Eğer birazdan sahnenin önünde İskender’i terk ederse onu düşüreceği durumu düşündükçe soluğu kesiliyordu. İstemiyordu. Bunu yapamazdı. Bu kadarı da ne ona haktı ne de İskender’e. Kalbi, bedeni, ruhu kabul etmiyordu. Herkesin içinde İskender’i düşüreceği o durumu sindiremiyordu.

O yüzden herkesten uzakta, insanların içine bile çıkmadan bitirme kararı aldı. Bir sonun en az acılı olanını seçmeye çalışıyordu ama son oluşunu değiştiremiyordu. Yine de bir adım attı kapıya doğru, sonra bir adım daha. Titreyen elini kapıya uzattı. Yutkundu, içindeki sıkıntıyı dizginlemeye çalışarak kapının kulpunu çevirdi.

Kapı eşiğinde bekleyen kızlar kapı açıldığı gibi irkilerek kalktılar. Dila'yı ilk kez böyle görmüşlerdi ve ne yapacaklarını bilemediler. Birbirlerine bakmaktan öteye gidemediler.

“İskender'i çağırır mısınız?” dedi kapının önündeki kızlardan birine.

Kızlar yüzüne böyle acır gibi çaresizce bakınca çekinerek bakışlarını kaçırdı Dila. Yıllarca hiç eğmediği başını sevdası bük-müştü. Kızlar endişelendi ama sorgulamaya cesaret edemediler. “Çağırırım hemen abla,” diyerek hızla uzaklaştılar.

Dila kapıyı yavaşça kapattı ve kapının ardına yaslanarak gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Boğazında düğümlenen çaresizlikle İskender gelmeden baş edebilmek için koltuğa doğru yürüdü. Bundan sonrası nasıl olacaktı? Bitti deyince inanacak mıydı İskender? Bunca zaman savaştın şimdi neden vazgeçiyorsun dediğinde ne diyecekti? İçinde yankılanan düşünceleri bastırmaya çalışsa da derin bir sancı ruhunu sıkıyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Çünkü az sonra İskender içeri girecek ve gözlerine bakacaktı. Eğer bu hâlde olursa İskender'in anında her şeyi anlayacağını biliyordu. Onların arasındaki öyle bir sevdaydı. Tek bir bakışta anlar, bir nefesinden sıkıntısı onun da ciğerini dağlardı.

Ayakları sürüklenircesine lavaboya yöneldiğinde musluğu açtı ve buz gibi suyu avuçlarına doldurdu. Yüzüne defalarca su çarptı. Ellerini kenarlara dayadı, başını eğdi. “Allah'ım, sen yardım et!” diye fısıldadı tüm teslimiyetiyle. Bunu atlatmak zorundaydı. Bunu yapmak zorundaydı. Yoksa her şey geri dönmemez bir hâle gelecekti. Yapmazsa İskender'in ölümünü kendisi getirmiş olacaktı. İskender yaşasın diye onun canı için bu ruhun ızdırabını bir ömür taşıyacaktı.

Bir an durup aynadaki aksine baktığında gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördü. Kendi yansımasına bakarken bile boğazında bir yumru düğümlendi. Tam o sırada kapının açılma sesiyle irkildi. Suyun damlaları hâlâ yanaklarından süzülüyordu.

İçinde kopan fırtınalara rağmen başını kaldırdı ve kendini zorlayarak derin bir nefes aldı. “Dila...” diyen adımlar yaklaşırken kalbi hızlandı. Kapı eşiğinde İskender belirdi. O her zamanki gibi kendinden emin, sert ama içinde Dila’ya olan sevgisini gizleyemeyen bir adam gibi bakıyordu. Gözlerinde ona her baktığında beliren o sevdanın ateşi, dudaklarında hafif bir kıvrım vardı. “Güzelim,” dedi yumuşak bir sesle.

Dila gözlerini kapadı, yeniden açtı. Aynadaki yansımasına son bir kez baktı, rolünü güzelce oynamalıydı. Bedenindeki titremeyi saklamaya çalışarak lavabodan uzaklaştığında arkasına döndü ve İskender ile göz göze geldiği o an İskender’in bakışları yavaş yavaş soldu.

“Dila...” dedi tedirgince. “Ne oldu sana, yavrum?”

Öyle içten, öyle dik duruyordu ki sanki ağzından çıkacak tek kelimeyle, vereceği bir isimle herkesi yakıp yıkacak gibiydi. Dila’nın içi titredi. Sadece içi değil dudakları da eşlik edip yaşları bir bir avuçlarına dökcek gibiydi ki kendi kendine *şimdi değil, şimdi olmaz*, diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldı ve ona doğru yürümeye başlamadan İskender hemen dibinde bitti. Elini yüzüne doğru götürdü ve usulca çenesini okşarken “Söyle bana...” dedi gözlerinde bir cevap arıyor gibi. “Neyin var?”

Ayakta durmak mümkün bile değilken başkaldıran olmak öyle zordu ki. Yüzüne dokunan o ele bir ömür başını yaslamak isterken geri çekildi ve buz gibi bir ifadeye büründü. İleri doğru adımladığında İskender arkasında kalmıştı ve Dila odanın orta yerinde parmaklarıyla oynar hâldeydi.

“Söyleyecek misin ne olduğunu yoksa ben burayı birbirine mi katayım?” diye sordu İskender tüm tahammülsüzlüğüyle.

Dila’nın kalbi son çırpınışılarındaymış gibiydi, ayakta durmaya uğraşırken derin bir nefes aldı ve arkasını dönmeden hemen önce tırnaklarını etine geçirircesine avucuna bastırdı.

“Bitti, İskender,” dedi. Yapabilse arkasını dönecek ve yüzüne söyleyecekti ama yapamadı, olmadı. “Ben seni istemiyormuşum.”

Odanın içinde kısa bir an şaşkınlığı getirdiği o sessizlik hâkim oldu. Hemen peşine de “Ne diyorsun sen ya?” diyen İskender’in sesi doldurdu. “Ne diyorsun kızım sen, ne diyorsun?” dedi aynı öfkeyle.

Dila kastıkça kastı kendini. Arkasını dönemedi, yüzüne bakamadı. Öylece dikildi kaldı orta yerde, sırtı ona dönük hâlde. İskender hızlıca adımlarını ona yöneltip önüne geçtiğinde “Yüzüme konuş,” dedi öfkeyle. “Ne diyeceksen öyle söyle.”

Gözlerinin içine bakmaya çalışmak öyle zordu ki kaçırmaya çalıştıkça İskender girdi gözünün hizasına. “Bana ne olduğunu anlatacaksın,” dedi çenesinden tutup kendine çevirerek. “Yüzüme bile bakamıyorken bu söylediklerine inanacağımı mı sanıyorsun sen? Bana ne olduğunu söyleyeceksin, Dila!”

Dila’nın dudakları aralandı ama cümleler çıkmadı. Alışkındı esasında oynamaya, dik durmaya ama bilemedi bir sevdanın böyle her şeyi unutturacağını. Sadece İskender’in yüzüne baktı ve içinden *git* dedi defalarca. *Ne olur git daha fazla beni bu oyuna zorlama, kabul et ve git*, dedi ama dilinden tek bir cümle bile çıkamadı.

İskender ise bunu böylece kapatacak bir adam olmadığından “Tamam,” dedi geri adımlayarak. “Tamam, sen söylemiyorsan ben öğrenirim nasılsa.”

Tam kapıya doğru gidiyordu ki kalbi korkuyla çarptı. Sevdası ayaklarını kestiği gibi çaresizliği adımlamasına sebep oldu. “Bitti dememin nesinden anlamıyorsun!” diye sordu bağırarak. “Alışkınsın sen tabii, değil mi? Dila git, Dila gel, Dila bekle. Alışkınsın sen bunlara. Benimle oyuncak gibi oynamaya alışık olduğundan şimdi benim git demem, bitti demem bir etki yaratmıyor sende. Oyunağını kaybetmiş bir çocuk gibi öfkeli

davranıyorsun. Oyuncağını sevdiğinden değil, bir daha oynamayacak olmanın öfkesinden.”

İskender’in ayakları yere saplandı ve omzunun üzerinden bakarken çatık kaşlarla söylediği cümlelerin gerçekliğini sorgular gibi her birini dikkatlice dinledi. Sonra da bedenini ona çevirip “Sen ne saçmalıyorsun?” diye sorduğunda Dila anladı, kırmadan bitmeyecekti. Sevmediğinden emin olana dek bu işin peşini bırakmayacaktı.

“Duydun işte, Cunta,” dedi mesafeli tavrını sürdürerek. Başını dikip içi söküle söküle oyununu oynamaya devam etti. “Ben senelerce öyle çok bekledim ki seni, öyle çok istedim ki... Sandım ki sana kavuşunca bitecek içimdeki bu acı. Sen beni öylece yarım bıraktığında tekrar tamamlanınca bitecek sandım.”

İskender’in gözleri kısıldığında “Bitmedi mi?” diye sordu.

“Bitmedi, İskender,” dedi çenesi titreye titreye. “Bitmemiş, bitmiyormuş. Ben seni affedemiyorum. İçim tüm bunları kabul görmüyor. Haksızlık gibi geliyor. Seni çok seven kalbime haksızlık gibi geliyor. İstedığın zaman üstünde tepinip şimdi gelip sahip çıkmak istemeni ben gururuma yediremiyorum.”

Sevgilim, öyle bir kavuşmak arzusu, öyle bir sevmek ki benimki, bir gün tekrar birbirimize düştüğümüzde denk olabilelim diye sırtıma sapladığın o bıçağı ellerimle söküp kalbine saplıyorum.

“O sahneye çıkmadan hemen önce, bana bu kıyafetleri yoladığında anladım bu gece orada herkesin içinde her şeyi ilan edeceğini. Sana da haksızlık etmek istemedim. Yaşanan bunca şeyden sonra, sahnenin orta yerinde öylece terk edilmek ne sana yakışırdı ne bana. O yüzden buraya çağırdım seni. Sessizce bitirmek için.”

İskender bir rüyanın içindeymiş gibi düşünürken kendi etrafında döndü, eli yüzüne gitti, parmakları sertçe yüzünü sıvazladı. Gözlerindeki o grilik bir yangınla boyanmış gibi alev alevken Dila ona bakmaya çekindi.

“Bunlara inanmamı beklemiyorsun, değil mi?” diye sordu o imalı sesiyle. “Bunların hepsi yalan. Sen benden bir şeyler saklıyorsun. O sakladığın şeyi de ben bulacağım!”

Neden bu kadar zor, diye düşündü Dila. Zaten parçalamak, bitirmek bile bir hayli zorken inandırmak da neden bu kadar zordu? Daha ne kadar gaddarlaşılabildi, ne kadar kırabilirdi? Tüm kırıklara rağmen vazgeçmemesi de çok sevmekten miydi? Bu gerçeğin idrakinde nasıl çekip gidilirdi?

“Yeter İskender, yeter!” diye bağırdı titreye titreye. “Anlamıyor musun hâlâ? Beni bu zamana kadar sen bile döndüremedin sen sevdasından. Şimdi kim döndürebilir?” *Senin canın* diyemedi ama içi avaz avaz bağırdı.

“Neden o zaman?” dedi İskender nefes nefese. Gözleri dolmuş, çaresizce bir çare arıyor gibiydi. Dila avuçlarının içinden gidiyordu ve İskender onu nasıl tutacağını bilmiyordu. Yaklaşmak istedi ama Dila bir adım geri çekildi. “Yapma kurban olayım,” dedi yalvarır gibi. “Gel eve geçelim. Boş ver herkesi. Konuşuruz uzun uzun.”

Dila biraz daha kalırsa ve İskender’i böyle çökmüş, yalvarır hâlde biraz daha görürse duramazdı. Gitmesi gerekiyordu hem de bir başına.

“İskender...” dedi bir damla yaş yanaklarından süzülürken. “Senin bende zamanında açtığın o yara öylesine derin ki bugün ben seni oraya koyduğumda sen bile kapatamıyorsun.” Zoraki bir şekilde yutkunurken “Özür dilerim,” dedi. “Ve hoşça kal.”

Yüzüne son kez kondurmaya çalıştığı o tebessüm bile için için ağlarkendi. Ardına bile bakmadan hızlıca adımlarken “Dila,” diye peşinden geldiğini duyuyordu ama durmuyordu. “Dila buraya gel, konuşacağız,” dedi ama Dila daha da hızlandırdı adımlarını. İçindeki korkuyla, bir yüzleşmeden daha kaçınarak koşmaya başladığında önüne çıkan herkesi itekledi. Koridor boyunca birkaç yüz onları takip etti ama onlar birbirinden

başkasını önemsemedi. Kapıya çıktığında ise o esen rüzgârda içinin yangını daha da alevlendi. Etrafına bakındı ve gazinonun adamlarından olan Mehmet'in önünde durduğu arabaya doğru ilerleyip "Anahtar," dedi.

"Ben götüreyim," dedi çocuk telaşla ama Dila arkasından gelen İskender'den sebep hızlıca anahtarı kaptı ve arabaya bindiğinde İskender birkaç adım arkasındaydı. Önce kapının kilidine bastı ardından İskender cama vurup "Aç şunu!" diye kapıyı çekiştirirken gaza bastı.

Şahnar ve Ali masadaki yerlerinde hâlâ oturuyorlardı. Bakışları sık sık birbirinin üzerine düşüyor ama tek bir kelime bile etmiyorlardı. Etraflarından önemli insanlar gelip geçiyor, Subaşı İdris ve Ali'ye selam veriyorlardı. Sahte gülümsemelerin ve sohbetlerin içinde koca da bir huzursuzluk vardı esasında. Fırat ve Abbas'ın burada olması Subaşı İdris'in, Ali'nin ve Şahnar'ın her an atağa geçirecekmiş gibi oturmalarına sebep oluyordu. Bu gece nasıl bitecekti hiçbirinin bir fikri yoktu ama nasıl geçtiği anbean ortadaydı.

Şahnar önündeki içecekten bir yudum aldıktan sonra gözleri salonda gezinmiş, Fırat'ın bakışları yine ona kaymıştı. Birbirlerine kısa bir an tutuklu kalan gözlerinden anlamıştı Şahnar. Fırat, her hareketini, her bakışını izliyordu. Sanki bir av arar gibi gözleri ona sabitlenmişti. Şahnar, fark etmemiş gibi görünmeye çalışsa da bir süre sonra Fırat'ın bakışlarının boğazına bir düğüm gibi sarıldığını hissetti. Çünkü ne kendi babasından ne İdris'ten ne de Ali'den çekinmeden hatta meydan okur gibi, bir kaosa sürüklemek istercesine açıkça yapıyordu bunu. Şahnar oturduğu yerde kendini dikleştirerek ellerini birbirine kenetledi ve boğazındaki o düğümü kısa bir öksürükle çözmeye çalıştı.

Dışarıdan sakin ve mesafeli durmaya devam ederken içi fırtınalarla doluydu.

Eliyle boynunu sıvazlarken Ali'nin yavaşça vücudunu kendisine doğru çevirdiğini ve sanki bir duvar örmek istercesine, bedenini ona daha da yaklaştırdığını fark etti. Göğsü neredeyse tenine değiyor, diktiği bedeni başka bir yönü görmesini zorlaştırıyor gibiydi. Sandalyesini de ona doğru kaydırması tek bir hareketle ve mesafeyi yok denilecek hâle getirmişti. Şahnar kafasını kaldırarak "Ne oldu?" diye sordu.

Kokusu ciğerlerine vuruyor, uzun kirpikleri yüreğine saplanıyordu sanki. Başı dönüyor, içi kamaşıyor, solukları tenine vurdukça tüyleri dikleşiyordu. Ali'nin gözlerinde bir kıvılcım yanıyordu ve o kıvılcım Şahnar'ı da yakıyordu. Hafifçe dişlerini sıkarak başını eğmiş, ikisinin arasında özel bir konuymuşçasına sesini alçaltmıştı. "O it, biraz daha gözlerini buraya dikerse bugün gördüğü son gün olacak!"

Sözlerinin ne denli baskılı olduğunu ve Ali'nin gerçekten bunu yapabileceğini biliyordu Şahnar. O yüzden elini kendi bile fark etmeden Ali'nin omuzuna koymuş telaşla "Allah aşkına, sakin ol," demişti. "Bilerek yapıyor, kıskırtmak için. Bu gece Dila ve İskender'in gecesi, ne olur bizim yüzümüzden bir tatsızlık çıkmasın."

Elinin hâlâ Ali'nin kolunun üstünde böyle kalmış olması Ali'nin aklını da kalbini de darmadağın etti. Ona dokunan o küçük ele ve onun yarattığı o büyük etkiye nutku tutulmuş gibi baktı. Bakışları elinin üstünde sabit kalınca Şahnar utana sıkıla hızlıca geri çekti elini ve "Tamam mı?" diye sordu gözlerine bakarak. "Bir şey yapmayacaksın."

Ali söz vermedi. Derin, içli bir soluk aldı ve bakışları Fırat'a göre şekilleneceğim der gibiydi. Tam o sırada birden salonun içinde bir koşuşturma başladı. Çalışanlar telaşla hareket etmeye başlamış, bir şeyler ters gidiyor gibi görünüyordu. Ali'nin dikkatini çeken sesler salona yayılırken merakla etrafına bakındığında

Üçbey'i ve ardından kaşlarını çatarak Üçbey'in hızla onlara doğru yaklaşmasını gördü.

"Yine ne oluyor lan?" diye sormuştu Ali atamadığı o öfkenin sıkıntısıyla.

Üçbey hızlıca yanında bittiğinde Ali'ye doğru eğilip gözlerini kısarak "Abi, olay var," demişti telaşla. Ali, bir an ne olduğunu anlamamış, mantıklı bir sebep bulamamıştı. Bunu da hâlâ Şahnar'ın elinin etkisinden olduğunu düşündü ve ürperen içini silkeleyerek atarken "Dila yenge çekti gitti..." dedi Üçbey. "İskender abim de peşinden gitti. Galiba ayrıldılar abi."

Ali, bir an için şok içinde kalmıştı. Aklından türlü türlü şeyler geçirdi ama bu ihtimal onların arasında ufacık bile yoktu. "Ne diyorsun lan sen?" dedi her kelime ağzından zorla çıkarken. "Dalga geçilecek, palavra sıkılacak bir zaman değil bak, Üçbey. Gebertirim bu sefer seni."

Ali'nin yüzünde çok net bir ifade varken Üçbey elleriyle vurgulaya vurgulaya "Abi yemin olsun palavra değil," dedi.

Şahnar hiçbir şey anlamadığından "Ne oluyor?" diye sorsa da tatmin edici bir yanıt alamadı. Ali, Şahnar'a dönüp telaşla "Ben de tam olarak bilmiyorum. Ben bir bakıp geleyim," demişti ve ardından da masadan kalkarak hızla dışarıya doğru yönelip Şahnar'ı masada bırakmıştı.

Şahnar başta peşinden gitmek isterken kalbinde bir ağırlık hissetmişti. Ali'nin kaybolan adımlarını takip etmiş ama bir şeyler, bir karmaşa, onu oturduğu masada tutmuştu. Sanki bu gece duvarların yıkılacağı, kalbinin çırpınarak son bulacağı bir geceye dönüşmek üzereydi ve içinde bir yerlerde bir güç buna engel olmak istiyordu.

Subaşı İdris, gözlerini ona çevirdiğinde "Şahnar..." dedi o boğuk sesiyle.

"Efendim baba?"

Etrafındaki hareketliliğe bakarak “Ne oldu? Ne bu hareketlilik?” diye sordu. “Ali nereye gitti?”

Şahnar başını hafifçe yana eğdiğinde kalabalığa doğru bakıp “Bilmiyorum ki...” dedi. “Dila ve İskender abi arasında bir şey olmuş galiba.” Sonra duraksadı, içindeki huzursuzluk büyüdü. “Ben de merak ettim. En iyisi bir gidip bakayım.”

Aslında hiç kalkmak istemiyordu ama garip bir his, onu yerinde oturtmuyordu da. Sanki hem gitmesi hem gitmemesi gerekiyordu. Fırat’ın burada oluşundan sebep olduğunu düşündü bu hâlinin. Derin bir nefes aldı, sandalyesini geriye doğru itti ve yavaşça ayağa kalktı. Adımlarken tüm salonun bakışlarını üzerine topladığını hemen fark etti. Masaların arasından süzülerek ilerlerken sanki gözler onu takip ediyordu. Her adımında, fısılların arasından geçiyordu. Özellikle bir çift gözün kendisini izlediğini biliyordu. Fırat.

Kalbinin bir an için sıkıştığını hissederek adımlarını hızlandırdı. Herkes ona bakıyordu ama o kimseyle göz göze gelmiyordu. Sonunda koridora ulaştığında duraksadı. Ali’yi en son buraya girerken görmüştü. İçinde garip bir hisle biraz daha ilerledi. Dila’nın odasının önüne geldiğinde kapının önünde kısa bir an durdu. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Hafifçe kaşlarını çattı, sonra derin bir nefes alarak elini kapıya götürdü. Parmakları kapıya hafifçe vurdu.

“Dila?”

Ses yoktu.

İçindeki huzursuzluk büyüyüp dururken tereddütle kapıyı yavaşça araladı. İçeriye göz gezdirdi ama kimseyi göremedi. Etraf fena hâlde dağılmıştı ve ardından koca bir sessizlik bırakmıştı. Bunun hayra alamet olmadığını anladı Şahnar. Yüreğinin sıkıntısı daha da arttı.

Tam arkasını dönüp gidecekken bir şey hissetti.

Bir bakış.

Bütün vücudu, o bakışı hissettiği an gerildi. Dönmek istemedi önce ama sonra kaçış olmadığını anladığında gözleri yavaşça karşısına çevrildiğinde onu gördü.

Fırat.

Fırat tam karşısındaydı. Uzun bir zaman sonra, baş başa, koridorun biraz ilerisinde, loş ışığın altında duruyordu. Gömleğinin düğmeleri hafifçe açmış, kollarını önünde kavuşturmuştu. Yüzünde eskiden çok iyi bildiği o kendinden emin gülümseme vardı. Şahnar'ın içinden buz gibi bir ürperti geçti.

Fırat ona adım adım yaklaşmaya başladığında geri çekilecek gibi olmuştu ki “Korktun mu?” diye sordu, sesinde hafif bir alayla. Sonra gülümseyerek başını eğdi. “Korkma. Niye korkuyorsun ki? Ben yabancı mıyım, güzelim?”

Aylar sonra karşısına geçip ettiği cümle bu muydu? Şahnar'ın kalbi küt küt atıyordu ama heyecandan, sevgiden değil; öfkedendi bu. Bütün kasları gerilmiş, her an kaçmaya hazırlanıyor gibiydi ama bir yandan da öfke damarlarında dolaşıyor, bir şeyler onu prangalıyordu. Hissettiği öfkeydi bunu yapan.

Gözlerini ondan ayırmadan hâlâ üzerine gelmeye devam ederken “Benden korkacağını hiç düşünmezdim,” dedi. Şahnar'ın üzerinde dolanan bakışları onu eskisi gibi çözebileceğini sanıyor gibi tarıyordu her yanını.

Ama bilmiyordu. Şahnar, eski Şahnar değildi. Onu görmezden gelircesine yürüyerek yanından geçip gidecekti ki Fırat'ın elleri bileğine yapıştı ve yan yana birbirlerine bakakaldılar. Birinin gözlerinde eskiye özlem birininkinde bugünün nefreti vardı.

Şahnar onu tutan kolunu silkeleyip atarken sesini olabildiğince soğuk tutarak “Benim senden korktuğumu kim söyledi?” dedi. “Sen kimsin ki? Vasıfsız herifin teki değil misin sen?”

Korkulacak neyin var senin Fırat? İstisnasız her durumdan korkarak kaçan birinin bana korkmaktan bahsetmesi de ayrı ironi tabii.”

Sözleri ince bir bıçak gibi havada süzülüp Fırat’a saplandığında Fırat bir an duraksadı, yüzündeki o alaycı gülümseme bir anlığına silindi. Şahnar, dimdik duruyordu. Kaçmadı, gözlerini de kaçırmadı. Tüm öfkesiyle gözlerinin tam içine baktı ama içindeki fırtına o an daha da şiddetlenmişti sanki.

Fırat, Şahnar’ın gözlerinin içine baktığında yüzünde tanıdık bir gerginlik vardı. Biliyordu Şahnar. Onun öfkesini, kırgınlığını, sevgisini... O kadar uzun zaman geçirmişlerdi ki birbirleriyle, her şeyini biliyordu ama yüreğini hiç mi tanımamıştı? Bunun öfkesinde ve kırgınlığındayken bakışlarının artık ona hiçbir şey ifade etmediğini göstermek istercesine dik duruyordu. Fırat bir adım daha atıp elini uzattığında Şahnar’ın kolunu tuttu. “Tamam, Şahnar,” dedi baş eğmiş gibi. “Sinirlisin, anlıyorum. Ama şimdi gel, konuşacağız.”

Şahnar’ın içindeki öfke Fırat’ın bu rahat tavrıyla iyice alevlenirken kolunu hızla çekerek “Dokunma bana!” dedi sert bir sesle. “Neyi konuşacağız? Ne konuşması? Konuşacak ne kaldı ki?”

Sorularını ardı arkası kesilmez bir hâlde sorarken ve öfkesi gözlerinden okunurken Fırat’ın çenesi seyirdi, gözleri bir an parladı. “Ne demek ne kaldı?” dedi, sesi biraz daha sert çıkarken. “Biz seninle hiçbir şey konuşamadık ki Şahnar! Hiçbir şey! Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadı! Şimdi geliyorsun benimle içeri ve biz her şeyi, bu aramızdaki saçma şeyi hallediyoruz.”

Ve bir saniye bile beklemeden Şahnar’ın bileğini kavradı.

“Bırak!” dedi Şahnar ama Fırat dinlemedi. Hızlı adımlarla, kimsenin olmadığı bir kapıya doğru ilerledi. Şahnar, kurtulmak için bileğini çekiştirdi ama Fırat’ın sıkı tutuşu gevşemedi. Birkaç

adım sonra, bir kapının önünde durdular ve Fırat, kapıyı açıp onu içeri çekti. Şahnar sendeledi, ama hemen dengesini buldu. “Hayvan!” dedi bileklerini ovuştururken. Gözleri hızla etrafı tararken kilitlendi kaldı.

Ve o an anladı.

Bu oda... Bu oda Ali’ye aitti. Ona ait eşyalar, masanın üzerindeki saat, duvara asılı ceket... Hepsi. Her şey. Bir an nefesi kesildi, sanki beynine bir darbe almış gibi oldu. Burası Ali’nin odasıydı. Ellerini yumruk yaparak olduğu yerde kaldı. Kalbinde garip bir sıkışma hissiyle yutkundu. Fırat ile birlikte Ali’nin odasındaydı. Fırat tam önünde duruyordu ama o Ali’nin odasına bakmaktan onu unutmuştu bile. Buraya Ali her an girebilirdi ve şüphesiz ki ikisini birlikte görse çok yanlış anlardı.

Fırat onun bu duraksayışını fark ettiğinde “Şahnar?” dedi kaşlarını çatıp. İşte onun sesi gerçekliğe dönmesine sebep oldu. Şahnar, gözlerini hızla ona çevirdi. Gözlerindeki o kırgınlık öfkeye dönüşmeye başladığında “Ne söyleyeceksen söyle, Fırat,” dedi ve alayla hiç inanmayacakmış gibi güldü. “Ne söyleyebileceksin, öylesine merak ediyorum ki.”

Fırat şöylece bir baktı Şahnar’a doğru ve gördüklerine inatla geçmişe tutunurcasına “O gün seni almaya birini yollamıştım,” dedi.

“Hangi gün?” dedi Şahnar kaşlarını çatarak. “Hani şu beni kaçıracağın gün, güle oynaya nişanlandığın gün mü?”

Fırat Şahnar’a doğru bir adım attı ama Şahnar öyle net bir tavırla çekildi ki Fırat bunu asla hazmedemedi. “Evet, Şahnar. Tam o gün,” dedi arsızca. “Nasıl baban sana Ali ile zorla taktıysa o nişanı benimki de senden farksız değildi. Sen bana haber gönderdiğinde ben her şeyi ayarlamıştım ama baban çoktan fark etmiş ve tüm planı kendine göre değiştirmiş. Ben o yalan dolu nişandan koşa koşa çıkıp sana geldiğimde öğrendim her şeyi. Bir daha da sana ulaşamadım.”

Belki geçmişte olsa, belki her şeyin en başında olsa bu söyledikleri Şahnar'da bir anlam ifade ederdi ama şu an hiçbirinin önemi yoktu. Şahnar bile şaşırdı içindeki bu hâle. Ali'yi koydu hep karşısına. Ali'yi koydu ve onun ne yapacağını düşündü. Daha en başında o nişanı canı pahasına kabul etmezdi biliyordu. O yüzden devamını düşünemiyordu bile. Ali öylesine net bir adamdı ve ona söyledikleri öylesine yürekli cümlelerdi ki karşısındaki yüreksiz adama hiçbir his besleyemedi.

Yüzünü buruşturarak şaşkınca “Böyle mi aklayacaksın kendini?” diye sordu. “Gerçekten mi, Fırat? Gerçekten buna inanacak mıyım ben şimdi? Üstelik inansam ne olacak, Fırat?” dedi ellerini iki yana açıp içlerinde bulundukları hâli göstererek. “Senden benden geriye ne kaldı bir baksana. Şu hâlimize bir baksana. Ben sana inansam bile bu söylediklerin neyi değiştirecek ki şu saatten sonra?”

Fırat'ın yüzünde bir gülümseme varken “Neyi mi değiştirecek?” diye sordu. “Bizi değiştirecek, Şahnar. Bizi eski biz yapacak.”

Şahnar öyle bir kahkaha attı ki içindeki öfke dolu çınlamalar Fırat'ın kulaklarını tırmaladı. “Ne bizi be ne bizi!” diye bağırdı ileri doğru bir adım atarak. Şahnar'ın nefesi düzensizdi. Öfkesi, kalbinin çarpıntısıyla yarışyordu. Odanın duvarları üstüne üstüne gelirken Fırat'ın söyledikleri, kulaklarında yankılanıyordu. Sanki bir kâbusun içindeydi ve uyanamıyordu. Gözleri Fırat'ın gözlerine kilitlendiğinde “Biz diye bir şey mi kaldı, Fırat?” diye bağırdı.

Fırat bir adım yaklaştığında sesi alçaktı ama “Kaldı, Şahnar,” derken kullandığı o ton buna inanırcasına kuvvetliydi. “Biz diye bir şey kaldı. Sen de bunu biliyorsun. Biz birbirimize aitiz. Bundan sonrasını da birlikte değiştireceğiz.”

Şahnar hâlâ bir şakanın ortasına düşmüş gibi acı bir kahkaha attı. “Neyi nasıl değiştirecekmişiz biz, çok merak ediyorum.”

Fırat gözlerini ondan ayırmadan Şahnar'ın alayına karşı bir hayli ciddi bir tonlamayla "Şu an seni buradan kaçırıp götüreceğim," dedi ve Şahnar'ın beynine bir kurşun saplanır gibi dudaklarının kıvrımı yavaşça düştü. "Ve biz her şeye yeniden başlayacağız. Biliyorum, bazı hatalarım oldu. Sana çok büyük bir yanlış yaptım ama seni kaybetmeye dayanamam, Şahnar. Sana kendimi affettireceğim. Biz ayrılamayız. Biz hep birdik. O yüzden bundan sonra da ya birlikte ya da hiç. Aksine ne ben dayanabilirim ne de sen. Bize bunu yapamayız."

Şahnar'ın kalbi, öfke ve hayal kırıklığıyla sıkıştı. Ondan ölesiyle nefret ediyor, asla istemiyordu ama yine de içindeki bir şey, hâlâ duyduklarına inanamıyordu. Fırat'ın bu pervasızlığıyla, her şeyi bu kadar kolay söylüyor olması onu deliye döndürüyordu.

"Peki ya nişanlandığın kız?" diye sordu bu kadar rahat oluşuna karşı.

Fırat'ın yüzünden bir gölge geçti, bakışlarını kaçırdı ama geri adım atmadı. "Duracak."

İkinci bir kurşunu daha yemişti sanki Şahnar. Koyulduğu, koyulmak istendiği o durumu içinde sindirememiş, gözlerini hayretle kısmıştı. "Ne demek duracak?"

"Babamı ezip geçemem, Şahnar. Bunu biliyorsun," dedi bir de utanmadan başını dik tutarak. "Ama seni de bırakamam. O yüzden sana ayrı bir ev açacağım ve seni oraya götüreceğim. Kimse seni bulamayacak. Ben sürekli gidip geleceğim. Onunla da sadece kâğıt üstünde bir evlilik yapacağım. Başka yolu yok."

Şahnar'ın nefesi kesildi. Derin bir sessizlik aralarına çöktüğünde gözleri öfkeyle kısıldı, göz bebekleri büyüdü ve dudakları öfkeden titreye titreye "Sen... Sen beni metres yerine mi koyacaksın?" diye sordu.

Hâlâ duyduklarına inanamıyor, bir kâbusu yaşıyormuş gibi hissediyordu. Nasıl bunca zaman böyle biriyle birlikte olduğunu düşündü Şahnar; başını duvarlara vurmak, verdiği bir

ömrü silip atmak istedi. Fırat hızla başını iki yana sallayıp yüzünü buruşturarak “Saçmalama, Şahnar,” dedi önemsiz bir şeymiş gibi. “Öyle bir şey demiyorum! Sen benim dini nikâhlı karım olacaksın. Bunu böyle yapmak zorundayız. Başka yolu yok diyorum.”

Şahnar bir adım geriledi, omuzları titriyordu. Öyle bir teklifti ki bu Şahnar’ın kuracak cümleleri bile yoktu. Odayı bir anda bir buz gibi soğuk bir hava kapladığında “Bunu nasıl bu kadar rahat söylüyorsun?” diye sordu titrek sesiyle. “Nasıl bu kadar pervasızsin sen?”

Fırat derin bir nefes aldığı anda dışarıdan gelen seslerle “Şimdi burada uzun uzun tartışacak zamanımız yok,” dedi. “Birazdan buradan çıkıp gideceğiz.”

Şahnar onun gözlerindeki kararlılığı görünce, daha da hiddetlendi. “Sen benim geleceğimden bu kadar eminsin yani?”

Fırat, ona doğru yaklaşıp bileğini hafifçe sıktığında “Başka şansın mı var?” dedi başka bir gerçeği yüzüne çarparcasına. “Sen bana ait olmadın mı? Biz birbirimize ait olmadık mı? Ne yapacaksın, Ali ile mi evleneceksin? Sen de biliyorsun. Biz birbirimize aitiz ve hep öyle kalacağız.”

Şahnar kolunu hızlıca çekerken içi daraldı. Öfkesi nefretle karışıyordu, midesi bulanıyordu, onu öldürmek istiyordu. O an kendinden nefret etti, Fırat’tan nefret etti, geçmişinden nefret etti. Bunu da dillendirmekten çekinmezken “Senden nefret ediyorum,” dedi tükürür gibi.

Fırat bunu bile önemsemedi. “Sen şimdi sinirinden böyle konuşuyorsun,” dedi sesini yumuşatarak. “Ama ben sana kendimi affettireceğim. Göreceksin.”

Şahnar, Fırat’ın gözlerine kilitlenmiş hâlde öylece kalakaldı. Sonra dışarıdan gelen sesler fazlalaştı. Fırat bir adım geri çekilip korkuyla kapıya yönelirken Şahnar’ın sabitlenmiş o bakışlarında tek bir şey vardı, onu öldürmek.

Fırat kapıyı açtı, duraksadı, ardından geri dönüp “Kimseye yakalanmadan bu odadan çıkıyorum,” dedi her şey çok normalmiş gibi. “Sen de hemen arkamdan gel. Birlikte görülüp dikkat çekmeyelim. Dışarıdaki arabanın içinde seni bekliyor olacağım.”

Kapıyı çekip çıktığında Şahnar olduğu yerde kaldı. Bir elini göğsüne götürdü ve onu çok seven kalbinin ihanetiyle baş başa kaldı. Kulakları uğulduyordu. Fırat gerçekten az önce bunu mu söylemişti? Onun için çizdiği yol bu muydu? Kaçırmak, saklamak, ikinci kadın gibi yaşatmak mıydı? Onun gözünde bunları mı hak ediyordu? Yeri bu kadar mıydı? Ellerini yumruk yaptı. Tırnaklarını avuçlarına geçirdi ama acıyı bile hissetmiyordu. İçindeki acı bin beteriye. Birkaç saniye daha kapıya baktı, ardından gözlerini yavaşça kapattı. Göğsü inip kalkıyor, Şahnar’ın içi yanıyordu. Göğsüne saplanan o his, nefretle mi, öfkeyle mi, hayal kırıklığıyla mı doluydu, bilmiyordu. Bildiği tek şey onu öldürmek istediği idi. O kadar kolay söylemişti ki her şeyi, sanki onun hayatı hiç önemli değilmiş gibi. Sanki o, öylece bir kafese konulacak bir kadınmış gibi...

Bir adım gerilediğinde etrafına bakındı. Aklına koymuştu. Bu hikâyeye bir son verecekti. Haklıydı Fırat. Şahnar geçmişte ona güvenerek bir hata yapmıştı ve şimdi geçmişin haralarıyla bugün kimsenin hayatını mahvedemezdi. Birlikte başladıkları bu yolu birlikte bitireceklerdi. Önce onu sonra kendini öldürecek. Bir silah, bir şey... İkisini de bitirecek bir şey lazımdı ona. Ellerini yumruk yaparak nefes aldığı anda gözleri hızla odayı taradı. Sonra da hızlıca çekmecelere yöneldi.

Ellerinin titrediğini fark etmedi bile. İlk çekmeceyi açtı, boştu. İkinciye açtı, gereksiz belgelerle doluydu derken üçüncüyü hızla çektiğinde orada Ali’nin silahını gördü. Bir anlığına nefesi kesildi. Zaman durdu sanki. Aradığı silah orada, tam önündeydi. Gözleri silahın üzerinde takılı kaldığında eli istemsizce titredi ama yavaşça uzandı ve onu kavradı. Soğuktu.

Ona bir hayli yabancıydı ama gerçeğin ta kendisiydi. Ağırlığını avuçlarında hissettiğinde nefesini tuttu. Ama sonra içindeki o yangınla silahı sıkıca kavradı ve kapattı gözlerini.

“Bitti benim için,” dedi, kendi kendine, usulca. “Bu gece ikimizin de sonu olacak.”

Tam çıkıp gidecekken, bir hayli kararlıyken bir anda burnuna vuran o garipten kokuyla duraksadı. Ali’nin odasında Ali’nin kokusu sızınca ciğerlerine, göz bebekleri titredi. İçinde ruhaf bir his belirdi. İçinde öfke vardı ama Ali’yi düşününce o his değişiyordu. Ağlama hissiyle dolup taşıyor, öylece bir veda bile etmeden gitmeyi yakıştıramıyordu kendine.

Çıkırsa gitse son kez görse biliyordu ki Ali bırakmazdı onu. Kendisi de korkuyordu esasında. Ali’yi bırakamamaktan korkuyordu. Fırat haklıydı, Ali ile gerçekten birbirlerine ait olamazlardı. Üstelik o da bir başkasını böyle çok sevmiştii ve muhtemelen hâlâ seviyordu.

Etrafına bakındı; bir kalem, bir kâğıt aradı. En doğru veda için böyle olacağını düşündü. Çekmecelerden birini hızla açtı ve o an, nefesi göğsüne düğümlendi.

İkisinin nişan fotoğrafı çekmecedeki cüzdanının kenarından hafifçe çıkmıştı. En son ona bakıp mı koymuştu yani? Şahnar aklına gelen bu detayları hızlıca attı zihninden.

Orada, öylece, onlara ait bir anı dururken Şahnar fotoğrafa baktı, gözleri doldu. Parmak uçları titreyerek fotoğrafı eline aldı. İçindeki yangın bir anlığına dindi. Ama acısı büyüdü. Belki bir daha görememenin belki de Ali’yi bu dünyada bir de kendisinin bırakacak olmasının acısıydı, bilemedi.

Beni affet Ali, dedi sadece kendi kendine. *Ne olur affet.*

Gözlerinden bir iki damla yaş süzülürken fotoğrafın arkasına bir şeyler yazmaya başladı. Birkaç satırdan öteye gidemedi. Sadece bu kadardı. Daha fazlasını yazamazdı. Daha fazlasını

söylese belki gitmezdi. Fotoğrafı usulca masanın üzerine bıraktığında birkaç saniye daha öylece baktı. Sonra silahı kol çantasının içine koydu ve odadan hızla çıktı.

Adımları koridorda ilerlerken gerçeği, bir sona yürüdüğünü daha fazla idrak etti sanki. Ölümüne yürüyordu. Öldürmeye yürüyordu. Kapının önüne geldiğinde gözleri hemen arabaya kaydı. Fırat oradaydı. Gerçekten bekliyordu. Arabaya yaslanmış, çenesinde o tanıdık gülümseme vardı. Onun geleceğini biliyordu. Her zaman olduğu gibi yine kendine fazla güveniyordu. Şahnar derin bir nefes alıp çantasını arkasına sakladı ve gözleri buz gibi soğuk bir ifadeye büründü. Ağır adımlarla arabaya doğru ilerlediğinde kapıyı açtı, bindi. Kapıyı kapattığında Fırat ona gözlerinde zafer dolu bir gülümsemeyle baktı.

“Geleceğini biliyordum,” dedi elini tutup sırt kısmına bir öpücük bırakarak. “Sen de biliyorsun, bizim bizden başka kimsemiz yok.”

Şahnar gözlerini ona çevirdi. İçinde fırtınalar koparken yüzüne bir maske geçirdi. “Öyle,” dedi sessizce. “Kimse yoktu, hep birlikteydik. Bundan sonra da birlikte gideceğiz.”

Fırat gülümsedi. Arabayı çalıştırdı. Motorun sesi gecenin içinde yankılanırken Şahnar elini çantasına götürdü. Silahın soğuk metalini hissetmiş her şeyin bir sona geldiğini anlamıştı. Fırat arabayı sürerken Şahnar gözlerini yola dikmiş birkaç dakika sonrasının ön izlemesini kuruyordu göz kapaklarında.

O yolda giderken her şeyin bittiğini, Ali’yi ardında bıraktığını sanıyordu ama asıl hikayesi şimdi başlıyordu.

Ali kapının önüne çıktığında İskender de Dila da ortalıkta yoktu. Üçbey’den yarım ağız bir şeyler öğrenmiş sonra da içindeki sıkıntıyla içeri girmişti. Şahnar’ı babasına emanet edecek, içeriye üstünkörü bir açıklama yapıp herkesi eve gönderecek ve İskender ile Dila’nın peşinden gidecekti. O yüzden adımları o kadar aceleliydi ama işler sandığı gibi olmadı.

Ali gazinonun içine girdiğinde bile içi tuhaf bir hisle dolmuştu. “Bir şeyler de bizden yana gitsin be şu dünyada,” diye söylendi kendi kendine. Kendi derdi neyse İskender’in derdi de oydu onun için. Salonun içine girdiğinde gözleri hızla masaları tarar gibi oldu ama ilk durağı Şahnar oldu. Oldu olmasına ama Şahnar yerinde yoktu. Sonra Fırat’ın masasına baktı, orası da boştu. İçine dolan o tuhaf his yerini bir çarpıntıya, korkuya, endişeye bıraktı. Bir adım ilerledi, yüzündeki ifade gerginleşti. Adımları hem aceleci hem de korkakçaydı. İçinde dillendiremediği o hislerin gerçek çıkmasından ölesiye korkuyordu. Masaya yaklaştığında Subaşı İdris’e doğru eğilerek “Baba, Şahnar nerede?” diye sordu.

İdris Baba’nın yüzüne kısa bir tereddüt düştü. O da bir an duraksadı. Kaşları çatıldı. “Sana bakmaya gelmişti, içeri gitti. Senin yanında değil mi deminden beri?”

Ali’nin içi garip bir sıkıntıyla burkuldu. Aklına gelenlerin başına gelmiş olması çok olağandı artık ama Ali konduramıyordu bir türlü. Panik havası da yaratmak istemedi “Kızların yanındadır belki, ben bir bakıp geleyim,” dedi ama aslında içini kemiren o huzursuzluk gitgide büyüyordu.

Ali yerinde doğrulduğunda “Ne oluyor, Düzceli?” dedi Subaşı İdris çatık kaşlarıyla “İskender ile Dila nerede?”

Ali’de hiçbir sorunun cevabı yoktu. Yüzüne yansıyan o sıkıntıda “Bakacağım baba ben,” dedi. “Haber vereceğim sana.”

Daha fazla soruyla vakit kaybetmemek adına hızlı adımlarla ilerlemeye başladığında yanından geçtiği insanları görmeden sadece bir şeylerin ters gittiğini hissederek attı adımlarını.

“Yapmamış ol, Şahnar,” dedi korkuyla, öfkeyle. “Bana sakın bunu yapmamış ol.”

İlk olarak öfkeli adımları Dila’nın odasına yöneldi. Kapıyı itti ama boştu. İçindeki tuhaf his artık boğazına oturuyordu. Birkaç saniye durdu, nefes aldı. Elleri şakaklarına doğru çıkarken kendi

odasının kapısının aralık olduğunu fark etti. Bir anlığına gözlerini kıstı. Odasına birinin girmiş olması, özellikle de Şahnar'ın girmiş olma ihtimali, aklındaki tüm şüpheleri artırdı. Belki de orada oturup bekliyordur diye düşündü. Belki çok düşük, hiç olmayacak bir ihtimaldi ama o an ona öylesine tutundu ki hızlıca odaya doğru yöneldi.

Ama kapıyı açıp da içeri girdiğinde büyük bir hayal kırıklığı çarptı yüzüne. Oda bomboştı. Boş olmasının yanında ilk olarak çekmecelerin açık olduğunu gördü. Silahının olduğu çekmecenin o aralığında aklına bambaşka ihtimaller geldi ve bu sefer korkusu Şahnar'ın canıyla çarptı. Kaşları çatılıp ağır adımlarla yaklaştığında eli istemsizce silahın durduğu çekmeceye uzandı.

Zihnindeki ihtimaller daha da kuvvetlendi.

Silah yoktu.

Boğazı kurudu, bir an nefesi kesildi. Yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. İçindeki karmaşa, kıvranarak daha da büyüdü. Sonra gözü masaya, masadaki yazılı olan nota takıldı. Elini hızla uzattı, notu aldı. Gözleri hızla kelimelerin üzerinde dolaştı.

“Ben gidiyorum, Ali. Sen verdiğin sözü tuttun ama ben tutamıyorum. Keşke başka bir evrende, belki de seneler evvel, ikimiz de bu kadar sevmemişken ve bu kadar yaralı değilken tanışabilseydik. Ben Ali... Ben seni o zaman gerçekten çok severdim. Biz çok doğru duygularla çok yanlış insanları sevmiş ve hatalar yapmış iki insanız sizinle. Yaralı gönüllerin birbirine şifa olacağı da koca bir yalan. Ben kendime bile şifa olamıyorum ki sana olayım. O yüzden hatalarımı da alıp gidiyorum bu dünyadan. Teşekkür ederim, Ali. Gerçekten nasıl sevilirmiş öğrettiğin için. Ve özür dilerim, Ali. Bu dünyada bir kez daha sana terk edilmenin acısını yaşattığım için.”

Ali'nin parmakları notu sıkıca kavradı. Yutkunmak istiyordu ama boğazı düğüm düğüm olmuştu. Erkekliğine yakıştırap ağlamazdı ama gözleri ondan bağımsız dolmaya başlamıştı bile. Yüreğinde öylesine bir sancı vardı ki kaldıramayacak sandı.

Yıkılacaktı sanki olduğu yere. Elindeki notu çevirdiğinde bunun kendi nişan fotoğrafları olduğunu gördü. Çerçeveletmeyi düşündüğü o fotoğraf bir veda notuna dönmüştü. Bir an nefes alamadı. Donup kaldı. O fotoğraf Ali'nin ilk fotoğrafıydı. Ömrü boyunca çekilmiş doğru düzgün bir fotoğrafı olmamıştı. Hayatında ilk kez, bir kadının yanında durmuş, elini tutmuş bir şekilde bir fotoğraf karesinde yer almıştı.

Ve şimdi Şahnar o fotoğrafın arkasına bir vedayı mı yakıştırmıştı?

“Bu benim ilk fotoğrafımdı...” diye fısıldadı sesi titreyerek. “Sen ilk fotoğrafımın ardına bir vedayı mı yakıştırdın, Şahnar?”

Parmakları arasındaki fotoğrafı sıkıca kavradı. Ama sonra hızla masanın üzerine attı. Şahnar'ın peşinden gidecekti. Farkındaydı Ali. Hata diye bahsettiği Fırat idi ve önce onu ardından kendini vuracaktı. Ama ona izin vermeyecekti Ali. Bir kere sevme ihtimalinden bahsettiyse sevecekti onu. Canına bir şey olmasına izin vermeyecekti, elini kana bulamasına izin vermeyecekti. Hızla dışarı çıktığında soğuk hava yüzüne çarptı ama içi yangın yeri ydi. Etrafına baktı. Gözleri öfkeli, bedeni gergin, nefesi düzensizdi. Arabasına bindiğinde hızlıca motoru çalıştırdı. Nerede olduğunu bilmiyordu ama gerekirse tüm Ankara'yı karış karış arayacak ve onları bulacaktı.

Şahnar ve Fırat ise bulunmak istemedikleri diyarlara doğru yola çıkmışlardı. Şahnar nereye gittiklerini bilmiyordu ama Fırat bilir gibi sürüyordu arabayı. Yolun sonu bu dünya için birazdan bitecekti. Şahnar biliyordu ama Fırat kendi kurduğu dünyada yeni planlar yapar gibi yola odaklanmıştı. Zihninden her ne geçiriyorsa hoşuna gitmiş gibi gülümserken eli Şahnar'ın eline doğru uzanmıştı ki Şahnar geri çekildi.

Fırat, Şahnar'ın bu soğuk tavırlarını garipsiyor ama anlamaya çalışıyordu. Bir tavır takındığını düşünüyor ve zamanla çözüleceğini düşünüyordu. O yüzden bu geri çekilişini başka şeylere yormadı.

“Benim herkesten gizli aldığım bir çiftlik evim vardı. Babamın bile haberi yok. Oraya götürüyorum seni. Kimse bulamaz merak etme. Sonrasını da çözeceğiz, merak etme.”

Herkesten gizli kısmında Şahnar da vardı. Çünkü bu zamana kadar hiç adını duymamıştı öyle bir yerin. Ne kadar aptal olduğunu düşündü. Ne kadar aptal yerine koyulduğunu. Yüzüne bir tebessüm yerleştirirken aptallığına yandı, kendine kızdı.

“Beni aldatırken mi kullanıyordun?” diye sorduğunda Fırat bir tokat yemiş gibi kaldı. Bakışları Şahnar’ın üzerinde sabitlendi ve kısa bir es verip “Saçmalama,” dedi gülerek. “Kendini kurup duruyorsun, Şahnar. Tabii ki seni hiçbir zaman aldatmadım. Çok yeni aldığım bir yer zaten. Bizim için almıştım. O gün kaçırabilseydim seni oraya götürecektim ama...” Duraksadı ve cümleyi orada kesip “Sonunda kavuştuk ya,” dedi iç çekerce-sine. “Bunların önemi yok artık.”

Fırat gülümseyip duruyordu ama Şahnar’ın ruhu çekilmiş gibiydi. Fırat’ın yüzüne bakmaya bile tahammül edemiyordu. Bakışlarını yola çevirdiğinde “Ne olacak peki?” diye sordu. “Hem ona gideceksin hem bana mı geleceksin? Ne kurdun kafanda?”

Fırat sıkılmış gibi yakalarını gevşetirken bedeni de o gerginliği gösterdi. “Onunla kurduğum evlilik gerçek hisler barındırmayacak, Şahnar,” dedi. “Ben bir tek seni seviyorum ve öyle de kalacak.”

Öyle klasik bir erkek yalanıydı ki Şahnar kahkaha atacaktı neredeyse. Başını ona doğru çevirdiğinde “Senden bir çocuk bekleyecekler,” dedi. “Sevmeyeceğim ama dokunacağım ona diyorsun.”

Ne kadar iğrençleşebileceğini düşünüyordu Şahnar. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu ama Fırat’ın bir sınırı yoktu sanki. “Bunları konuşmanın sırası değil, Şahnar,” dedi üstünü kapatır gibi. “Ben bizim çocuklarımızı düşünmek istiyorum.” Eli beklemediği bir hızla Şahnar’ın karnına uzandığında “Hatta

bence bunu hızlandırmalıyız,” dedi olmayan bebeği sever gibi yaparak. “Babama ve babana birlikteliğimizi kabullendirmenin en kolay yolu olacak bizden bir parça... Kimsenin senin üzerine gelip canını yakmasını da istemiyorum şu süreçte. Seni koruyabilmemin en etkili yolu bu.”

Gerçekten bir kuma gibi yaşamasını istiyordu Şahnar’dan. Diğer kadının da bunu kabul edeceğinden emin gibi ne ondan geçiyordu ne de Şahnar’ı bırakmak istiyordu. Üstelik doğacak çocuğu bile düşünmüyordu. Bir zamanlar ona dokunurken kelebekler uçuşan içi şimdi bulanıyordu.

“Durdur arabayı,” dediğinde bedenini kapıya doğru çevirmiş, elini ondan kurtarmıştı ama midesi hâlâ bulanıyordu. O kadar ki daralan içiyle durmasını bile beklemeden kapıyı açacak gibi olduğunda “Şahnar, delirdin mi sen?” diye bağırان Fırat oldu.

Delirmemiş, aksine aklı başına gelmişti. Kapıyı aralar gibi olduğunda Fırat öyle bir frene bastı ki Şahnar olduğu yerde sarsıldı ama durmadı. Hızlıca kapıyı araladı ve iki büklüm indiği arabadan hızlıca nefeslenerek birkaç adım uzaklaştı.

“İyi misin?” diye geldi Fırat yanına koşarcasına. Sanki gerçekten çok umurundaymış gibi. Koluna doğru girmek istedi. “Miden mi bulandı? Ne oldu birden?”

Şahnar’ın gözlerinde biriken o öfkeyle kolunu silkelemesi bir oldu. “Evet,” diye haykırdı gecenin içine. “Midem bulandı. Senden midem bulandı.”

Fırat’ı kolundan silkeleyerek attığında bir iki adım mesafe koymuştu aralarına. Ankara’da hava buz gibi esiyor, soğuğu insanı delip geçiyordu. Arabanın kapıları ardına kadar açık, içindeki cılız sarı ışık gecenin karanlığına yayılırken etraf bir hayli sakin gözüktüyordu.

“Saçmalama,” dedi Fırat yüzünde alık bir ifadeyle. “Bin şu arabaya, Şahnar. Zaten çok uzaklaşmadık gazinodan. Yokluğumuzu fark ederlerse bizi bulmaları an meselesi olur.”

Şahnar'ın yüzüne bir tebessüm yerleşirken “Bulacaklar zaten, Fırat,” dedi. “Bulacaklar ama sen ve ben artık burada olmayacağız. Ruhsuz bedenlerimiz karşılayacak onları.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” dedi Fırat titrek sesiyle. Anlamlandıramıyordu, onu öldürebileceği ihtimalini konduramıyordu Şahnar'a. O yüzden ileri doğru bir hamle yaptı. “Bin şu arabaya, gidince konuşacağız her şeyi.”

Koluna doğru bir hamle yapacaktı ki Şahnar çantanın içinden o soğuk metal silahı kavradı ve hızlıca ona doğrulttu. “Konuşacaklarımız bitti,” dedi gözündeki yaşı akıtmadan burnunu çekip başını dikerek. “Bundan sonrasının hesabını Rabb'ime vereceğiz. Çünkü benim hakkım sana helal değildir.”

Şahnar, elinde titreyen silahla Fırat'a doğru bir adım daha attığında gözleri dolu doluydu ama kararlıydı. Fırat ise dehşete düşmüştü. Belli etmemeye çalışıyordu ama paniklemiş hâliyle ellerini yavaşça kaldırdı, yutkundu. “Şahnar...” dedi belki de karşısında en çaresiz hissettiği andayken. “İndir o silahı. Böyle bir şey yapmak istemezsin.”

Şahnar bir adım daha yaklaştı. Parmakları tetiğin üzerinde kasıldı. Elleri bile yabancı olduğu o silahı sahiplenmekte zorlandı ama vazgeçmedi. “Ben istemedim zaten,” diye bağırdı içindeki öfkeyle. “Hiçbirini ben istemedim!”

Fırat gözlerine baktı, gerçekten baktı bu sefer. İçindeki korkuyla karışık şaşkınlığı gizleyemedi. Şahnar'ın kararlı oluşuna karşı “Düzelteceğiz zaten,” dedi. “Tüm olanları düzeltmek için uğraşıyorum Şahnar.”

“Sen beni ne sandın, Fırat?!” diye bağırdı Şahnar. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama silah dimdik doğrulmuştu kalbine doğru. “Bir kenarda öylece tutacağın kadın mıyım ben senin için? Bir hayatı parçalayıp sonra diğerine gidecek kadar kolay mı her şey senin için? Benim ne hissettiğimin hiç mi önemi yok senin için!”

Gerçekleri açıkça böyle dillendirdikçe daha da öfkeyle doldu. Fırat tam bir adım atacaktı ki “Şahnar...” demesiyle silahı daha da doğrultunca attığı o adımda kaldı. “Bak hâlâ her şeyi telafi etme şansımız var. Sen ne istersen, nasıl istersen. Bırak şunu.”

Fırat’ın karşısında bu kadar korkarak durması cesaretini kö-rükledi ve “Yok,” dedi. “Buradan dönüş yok artık.” O an silah patladı. Ses sokağı yırtarak geçti. Fırat’ın göğsüne, tam kalbinin ortasına saplanan mermiyle bir anlığına gözleri büyüdü. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça yere yığıldı.

Sessizlik.

Bir saniyelik ama sonsuza kadar süren koca bir sessizlik sardı her yanı. Bitmişti işte. Her şey bitmişti. Fırat ölmüştü. Geçmişini bir toprağın altına gömmüş ama ona da bir gelecek bırakmamıştı. Bir çığlık yükseldi bir yerden. İçinin avaz avaz bağıırışı mıydı, biri mi görmüştü, bilmiyordu. Önemsemedi de. Sadece Fırat’a bakıyordu. Gözleri sabit, bedeni titrekti. Şimdi sıra kendisindeydi. Titreyen eliyle silahı yukarı, kendi başına götürdü. Nefesi düzensizdi. Kalbi, kulaklarının içinde bir siren gibi çalıyordu.

Tetiğe basmak istedi yapamadı. Fırat’a bakarken yapamadı. “Allah’ım beni affet,” diyerek gözlerini kapattığında tetiğe basacağı o an “Şahnar!” diyen Ali’nin sesi yankılandı gecede. O an yüreğine öyle bir ferahlık geldi ki kendi bile korkarken bilinmezlikten, Ali’nin sesi kucakladı sanki onu. Sesindeki o ton güvenli limanlara sürükledi. Böylesi bir kaosun ortasında bile dağıttı içindeki kasveti. Gözlerini birden açtı. Karşısındaki arabanın kapısı hızla açılmıştı. Ali, nefes nefese, dehşetle ona doğru koşuyordu.

Gözleri doldu, ağlamak istedi ve ağladı da. *Keşke* dedi içinden defalarca. *Keşke bu kadar geç kalmasaydım sana,* dedi.

“Şahnar!” dediğinde Şahnar dayanamayarak olduğu yere çöktü. Elindeki silah hâlâ titriyordu ve başında duruyordu.

“Ali...” dedi boğuk bir sesle. Gözleri kararmış gibiydi ve yaşlar hızlıca boşalıyordu. “Ben... Ben katil oldum, Ali.”

Bir cümle ikisinin de boğazına yumru gibi durdu kaldı. Ali, yanına kadar geldiğinde yavaşça çömeldi. “Yok...” dedi sakın bir sesle. “Yok güzelim,” dedi eline doğru yavaşça uzanarak. “Olmadın. Duydun mu beni? Katil falan değilsin, tamam mı? Ben halledeceğim. Söz veriyorum.”

Görüyordu Şahnar’ı. Bittiğini, vazgeçtiğini, tutulup kaldığını görüyordu.

“Yaşayamam ben artık,” dedi Şahnar. Sesindeki kırıklık göğüs yakan cinstendi. İkisi de yandı kavruldu. “Ben... Ben bittiğim yerdeyim, Ali. Her şey bitti. Fırat öldü, senin de hayatını mahvettim. Benim yaşamaya hakkım kalmadı artık.”

Ali çaresizce “Bırak o silahı,” dedi. “Bak ben mahvolmadım, ben bitmedim. Seni de almaya geldim. Sana bir şey olsun diye değil, seni yaşatmaya geldim.”

Şahnar’ın bu sözlerle içi daha da kavruldu. Ali’nin böylesine merhametli olmasını kabullenemedi içi. Ali’yi kendine yakıştıramadı. Hak etmediğini düşündü. Ağlayarak başını iki yana salladığında “Bunu kaldıramam ben,” dedi. “Gözümün önünden gitmiyor, gitmez Ali.”

Ali, bir nefes aldı. Derin. Sabırla. İçinde alev gibi yanarken dışarıya su gibi aktı. “Ben senin yanıdayım. Sen kaldıramazsan ben kaldırıyorum. Buradayım. Gözümün içine bak,” dediğinde çenesinden tuttu ve göz göze geldikleri o an teslim oldu Şahnar. Bir umut kıvılcımı, bir güven kırıntısı sardı yüreğini. “Birlikte çıkacağız buradan,” dedi en çok kendine güvenir gibi. “Bundan sonra benimlesin, benimsin, Şahnar. Ben de bana ait olan hiçbir şeyi bırakmıyorum.”

Ve silahı yavaşça elinden aldığı anda kollarını Şahnar’ın etrafına sardı. O sarılma içindeki yaralara dokunmuş gibi Şahnar

katıla katıla ağlamaya başladığında “Ali,” diyerek hıçkırdı, yakardı.

Yıkılmış, ezilmiş, tükenmişti. Ali, alnını onun başına yasladığında “Hiçbir şey bitmedi. Hiçbir şey için geç değil,” dedi saçlarına dokunarak. “Ben ateşin ta kendisiyim demiştin Şahnar. İkimiz de kapıldık o ateşe. Şimdi yanıyorum diye çıkacak değilim yangınından. Kül oluruz ama belki tekrar doğarız. Onun umuduyla yanarsak bir son olmaz değil mi?”

Ve o sırada polis sirenleri gecenin sessizliğini yırtarak yükseldiğinde Ali ve Şahnar’ın etrafında gerçek, yeniden inşa ediliyordu. Üstelik artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Düzeltilme
Ny.özlem

Bir gün, bir gül kargaların çöplüğüne savrulmuş. Dalından kopmuş, kökünden uçmuş. Kaderin rüzgârına yenilip sessizce yitip gitmiş. Kimse bilmemiş ama hoyrat gagaların ardında narin bir kalp can vermiş.

Canını veriyordu Dila. Kapalı, kilitli bir kapının ardında sırtını kapıya yaslamış, dizlerinin üzerine çökmüş, elleriyle yüzünü kapatmış, için için ağlıyordu. Hıçkırıkları boğazında düğüm, kalbi koca bir yumruydu sanki. Hızlıca sürdüğü arabanın onu getirebileceği tek yere, evine gelebilmişti ve ardından da kapıları kilitlemişti. Şimdi ise o kapının bir tarafında Dila, diğer tarafında İskender can veriyordu.

Dakikalardır dışarıdan yankılanan ses, boğuk, öfkeli ve çaresizdi. İskender yumruk yaptığı elini kapıya vururken “Dila!” dedi ölüyorum der gibi. “Aç şu kapıyı! Hadi, güzelim. Ne demek olmaz? Ne demek olamayız?”

Karşılık alamayınca sertçe vurdu kapıya. Yumruklarının şiddetiyle ahşap sarsıldı. “Dila bu kapıyı hemen açacaksın, duydun mu? Konuşacağız!”

Dila kıpırdamadı, kıpırdayamadı. Onu mecbur bıraktıkları o yerde Dila koşmak isterken bir adım bile atamadı. Gözleri şişmiş, içi boşalmış gibiydi. Derin bir nefes alıp titreyerek. “Lütfen...” dedi yalvarır gibi. “Git artık, İskender. Daha fazla zorlama beni. Söyleyeceklerimi söyledim. Bundan sonra biz...” Hıçkırdı. Kapının diğer tarafında da koca bir sessizlik olmuştu. Kelimelerin gideceği yeri bilir gibi ama gitmesin ister gibi bekledi. Bekledi ama beklediğini bulamadı. Dila hıçkırıklar içinde “Olamayız,” dediğinde sanki kelimeler tekrar tekrar tokat gibi

çarpmıştı İskender'e. Ama çabuk toparlandı. Tekrar vurdu kapıya, daha şiddetli, daha tahammülsüzdü üstelik bu kez.

"Gitmeyeceğim! Buradayım, Dila! Seni alana kadar, seni bu kapının arkasından çıkartana kadar gitmeyeceğim! Anladın mı? Bitmişmiş!" dedi öfkeyle. "Bittiyse, olmazsa neden ağlıyorsun madem? Söyleyeceksin bana anladın mı? Ne olduğunu söyleyeceksin. Sen söylemezsen ben bulacağım."

Dila ellerini yüzüne kapatıp gözyaşlarını avucuna döktü. Nasıl ikna edecekti ki İskender'i onu sevmediğine, istemediğine? İstemeyen insan böyle mi davranırdı? Haklıydı İskender. Açık ediyordu kendini. Böyle açık ettikçe, ağladıkça da İskender'i daha da körüklüyordu.

Dila hıçkırdıkça, cevap veremedikçe İskender'in az önceki yüksek çıkan sesi kırıldı. İçinde yılların yorgunluğu, pişmanlığı vardı şimdi. Sesi çatallaştı, bastırıldığı gözyaşı boğazına iner gibi "Dila'm..." dedi. "Benim güzel Dila'm. Gönlümün kuşu..." O kuş can veriyordu gönlünün içinde. "Ne olur, yapma böyle. Aç kapıyı, konuşalım. Ben biliyorum seni Dila, ben bilmem mi?" dedi, ben bilmezsem kimse bilmez dercesine. Doğruydı da. En çok o bilirdi. "Başka şeyler var. Benim için mi korkuyorsun? Korkma. Ben her şeyi halletmedim mi? Yine hallederim. Sen yeter ki karşımda değil yanımda dur. He gerçekten geçmişse problem," dedi hepsine kabulmüş gibi. "Evet, çok yanlış yaptım. Belki seni kırdım, incittim ama telafi edeceğim. Yemin ederim, her şeyi unutturacağım sana."

Dila kendi için bir ağlıyorsa İskender böyle konuştuğu onun için bin ağlıyordu. Merhameti ve sevgisi karşısında hıçkırıkları daha da arttı. Avuçlarını yumruk yaptı, kalbine bastırdı. Kapının ardındaki yakarışlar, hâlâ her şeyiyle sevdiği adamın sesi, yüreğini lime lime ediyordu.

Tam o anda ayak sesleri duyuldu dışarıda. "İskender abi," dedi panikle. O panik dolu sesi duyan Dila bir anda olduğu yerden fırladı. Aklında türlü düşünceler peydah oldu. En çok da

Halit'in İskender'i ifşaladığı yönündeydi. Eli kapıya doğru gitti ama açmaya da cesaret edemedi. Kapıya doğru yasladı kulağını ve korumanın "İskender abi, Ali abiyi..." dediğini duydu ama devamını anlayamadı.

Ali'nin başına ne gelmişti? Dila'nın kalbi çarpmaya başladı korkuyla. Üstüne İskender "Ne diyorsun lan sen?" diye yükselince olduğu yerde sıçradı resmen. "Niye yapmış, n'olmuş?"

Dila her an kilidi çevirecek gibiyken koruma "Duyduğumuz bu kadar abi," dedi. "Götürmüşler."

İskender'in sesinde bile bir anda kan, can çekilmiş gibiydi. "Tamam..." dedi. "Sen git. Ben de hemen geliyorum."

Kapının önünden koşturma sesleri gelirken Dila paniklemiş bir hâlde "İskender..." dedi. Kapıyı açmak istedi ama eğer bu İskender'in bir oyunuydu diye de endişe etti. Yüzünü görürse onu bir daha bırakmazdı.

Fakat tahmin ettiği gibi değildi. İskender ona bir şey demeden kapının ardındaki adımları uzaklaştı. Sanki İskender yürüdükçe ve kapının önündeki ayak sesleri sönüp gittiğinde Dila'nın da içinden bir şeyler gidiyordu. Bir an sessizlik oldu. Bağırışlar, çağırışlar, yakarışlar, onun o güzel sesi gitmişti. Nefesi kesildi. Neden gitmişti? Ali'ye ne olmuştu? Kapının ardında ne yaşanmıştı? Eli kapının kulpuna sarıldı ve yavaşça kilidi çevirdi. Kapıyı açtığında ise ilk gözüne çarpan koca bir boşluktu. Kimse yoktu. İskender'in esamesi bile okunmuyordu. Etrafa bakınırken gözüne çarpan, yerde duran küçük bir kutu oldu. Yanında da bir kâğıt vardı. Titreyen elleriyle eğilip aldığı kütüyü açtı. İçinde tanıdık, ıslıl ıslıl parlayan bir yüzük vardı ve gözünden düşen bir damla yüzüğe bulaşıp onu o ana götürdü.

Cam tezgâhın altındaki bir yüzük Cavidan'ın ilgisini çekti. Dört renkten oluşan yüzük bir hayli parlak ve göz alıcıydı. Üstelik çok zarif de duruyordu. "Bu ne?" diye sordu Cavidan heyecanla gözleri parıldayarak. "Çok güzelmiş. Bakabilir miyim?"

Vedat Usta cam tezgâhın altından çıkarttı ve Cavidan'a doğru uzattı. "Harem yüzüğü derler ona. Osmanlı zamanında sultanlar kendilerine eş olarak seçtikleri kadına bu yüzüklerden verirmiş. Zümrüt, yakut, elmas ve safirden oluşur. Taşların her birinin anlamı var. Zümrüt mesela bolluğun, bereketin, dengenin ve sabrın taşıdır. Yakut ise tutkunun, enerjinin taşıdır. Safir bağlılığın, sadakatin... Elmas ise eşsiz ve çok değerli olduğundan yüzyıllardır aşkın taşıdır. Her biri tek bir yüzükte bulununca dünyada her şeyi tek bir kadında buldum anlamını da taşır."

Dila hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. İskender hiçbir şeyi unutmamıştı. Çocukluğundaki o elbiseyi, ayakkabıları ve yüzüğü... Her şeyi bu gece için en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü ama hiçbir şeyi yaşatmasına izin vermemişlerdi.

Elindeki notu açtığı anda ise İskender'in çaresizliğiyle yüzleşti.

"Ağaç demiş ki baltaya, 'Sen beni kesemezsin fakat neyleyim ki sapın benden.' Bak hele şu ağacın bilincine sen. Ölen ben, öldüren benden." (Ruhi Su)

Ölen ben, öldüren benden...

Hem ölmüş hem öldürmüştü. Dila'nın dizlerinin bağı çözüldü. Yüzük elinden düşecek olduğunda avuçlarının arasında sıkıca kapattı. O an, çok sevmenin bazen birini kapının ardında bırakmak olduğunu anladı. Sırf o yaşasın diye, gözü gözüne

değebilsin diye, uzaktan da olsa böyle güzel sevebilsin diye. Ve kalbi, içindeki o boşlukla sessizce ağlamaya devam etti.

Tam o sırada felaketler birbirini kovalıyormuş gibi kapının önüne bir arabanın motor sesi iliştğinde Dila panikle içeri girmek istedi. İskender'in gelmiş olmasından korkarak yine kendini bir kapının ardına kilitleyecekken arabanın sarı lam-baları gecenin içine süzülürken kapıdan inen Gülbahar oldu. Dila'nın adımları da kaçmak yerine ileri doğru savruldu.

"Gülbahar abla," diyerek endişeyle öne doğru çıktığında Gülbahar'ın yüzünde bir endişe, panik vardı. Yüzü sapsarı olmuştu.

"Ah Dila," dedi dizlerini dövercesine. "Ah Dila'm. Neler oldu bir bilsen."

Dila'nın paniği daha da arttı ve "Ne oldu söylesene Gülbahar abla," dedi ellerini tutarak. "İskender'de bir anda çekti gitti. Kime ne oldu?"

Gülbahar'ın yüzünde düşen bin parçayla, ağlayacak gibiyken "Ali," dedi. "Ali, Fırat'ı vurmuş. Fırat ölmüş Dila, Fırat ölmüş. Ali'yi tutuklamışlar."

Uğursuz bir karganın sesi geceye karıştı, bir köpek havladı, tam orta yere koca bir mezar açıldı ve bu sefer kapanmadı.

Şahnar üzerindeki kabana sıkı sıkı sarılmış eve doğru atımlar atarken bedeni titriyordu. Başını gövdesinde tutmakta bile zorluk çekiyordu. Bakışları donuklaşmış, ruhu çekilmişti. Ev denilen o yer bile gecenin kaosuyla doluydu sanki. Her bir adım silahı tekrar patlatıyor, Fırat'ın yere yığılışım gözler önüne seriyor, Ali'yi tutuklatıyordu. Attığı her adımda yankılayan ayak sesleri, etrafından gelen uğultular ve kısa kısa verilen talimatlar

havada kesik kesik çarpışıyordu. Işıklar dahi titrek yanıyordu. Herkes tedirgindi, telaşlıydı. Sanki ev bile olan bitene titriyor, tanıklık etmekten korkuyordu. Şahnar bir katildi ve sanki herkes bunu biliyordu.

Kapıdan içeri adım attığında bir ölü gibi uzandı adımları odanın içine. Ayakları yere basıyor gibiydi ama ruhu başka bir yerde, çok uzak bir karanlıkta dolaşıyor gibiydi. Yüzü solgundu, elleri hâlâ titriyordu. Sırtında gecenin ayazı, gözlerinde ağırlığı asla tarif edilemeyecek bir fırtına vardı. Bir gerçek, bir mezar, tam ortadaydı. Fırat ölmüştü ama o yaşıyordu. Üstelik işlediği günahın bedelini de çekmiyor, günahsız bir adam üstleniyordu her şeyi.

Asuman Hanım, antrede onu görür görmez hızla yerinden kalkarak “Şahnar!” dedi, sesi hem endişeli hem korku doluydu. “Ne oldu kızım? Neredeydiniz siz? Ne oluyor dışarıda?” Şahnar ile göz göze geldiğinde ve onu titrerken görünce “Neden titriyorsun?” dedi korkuyla sarıp sarmalayarak. “Ne bu hâlini ne oldu Şahnar? Aklımı kaybedeceğim. Korkutma beni.”

Şahnar, onu saran teyzesine gözlerini bile çevirmedi. Boşluğa bakıyordu. Dudakları kımıldar gibiydi ama kelimeler yutkunmaların gerisinde sıkışıp kalmıştı. Sadece yavaşça başını iki yana salladı, hiçbir şeyi kabul edemez gibi. Bu gece olanların hepsinin birer kâbus olmasını diler gibi ya da belki de ölmeyi istercesine, neden ölmedim dercesineydi.

“Konuş kızım, Allah aşkına bir şey söyle. Kalbim duracak,” dedi Asuman Hanım, Şahnar’ın soğuk ellerini tutarak.

Tam o sırada dış kapının önündeki hareketlilik arttı. Subaşı İdris kapının eşiğinde belirdi. Yüzü gergin, kaşları çatık, arkasında koruma ordularıyla dolu bir dünya adam vardı. “Korumaları iki katına çıkardım,” dedi sertçe, Şahnar’a haber verir gibi. “Kimse izinsiz bu eve yaklaşmayacak. Her yer gözetlenecek. Kuş bile uçamayacak etrafta.”

Sesinden kızının canına olan korkusu anlaşılıyordu. Kalabalığın o koştururan uğultusu içeri kadar sızdı. Fısıltılar yankılandı duvarlarda. “*Cinayet... Tutuklama... Ali... Fırat...*” Hepsi bambaşka cümlelerde toplandı ama gerçeği değiştirmede. Gerçek tek bir taneydi. Bir cinayet işlenmiş, Fırat ölmüş, Ali tutuklanmıştı.

Asuman Hanım duyduklarıyla irkilerek “Enişte,” dedi. “Ne oluyor? Nedir bu hâl? Ne cinayeti, ne tutuklanması?”

Subaşı İdris göz ucuyla kızına baktı. Onun donuk, suskun hâlinde kendisi de kıvrandı ama sadece kısa bir iç çekerek “Duydun işte Asuman,” dedi üstünü kapatır gibi. “Olanlar oldu bu akşam. Başımıza bir hâller geldi ama toplanacağız Allah’ın izniyle. Sen Şahnar’ı yatır da dinlensin biraz. Yanından da ayrılma.”

Başka hiçbir şey demeden arkasındaki adamlara birkaç emir daha vererek onlarla dışarı doğru adımladı.

Asuman Hanım, duyduklarının şaşkınlığıyla Şahnar’ın yüzüne baktığında bir şeyler anlamış ama konduramamıştı. “Titiyorsun yavrum sen...” dedi ellerini ovuşturarak. “Allah’ım sen büyüksün, ne yaşandı böyle?”

Şahnar gözlerini yavaşça yere indirdi. Ayağındaki topuklu ayakkabılardan biri kırılmıştı ama bunu bile fark edecek hâli yoktu. Üzerindeki montun düğmeleri iliklenmemiş, saçları dar-madağınıktı. Tıpkı içi gibi.

“Gel,” dedi Asuman Hanım içeri doğru çekerek. “Gel ben seni odana çıkarayım.”

Şahnar başını iki yana salladığında yatacak hâli yoktu. Gözünü kırpamaz, o karanlıkta kalamazdı. Ayakları yere mih gibi çakılınca Asuman Hanım iyice endişelenmişti. “Tamam,” dedi daha sakin bir sesle. “Tamam, gel içeri geçelim o zaman. Otur biraz.”

Bir adım attı, sonra bir diğeri. Salona yöneldi. Omuzları düşmüştü, kolları kaskatıydı. Kanepeye çökmedi, âdeta yığıldı. Asuman Hanım yanına oturduğunda Şahnar'ın başını elleri arasına aldı ve omzuna yasladı. "Kızım, bir şey söyle ne olur... İçimi yiyorsun."

Şahnar gözlerini kapattı. Bir damla yaş süzüldü yanağından. "Ben..." dedi sesi zar zor duyulurken. "Ben bir günah işledim teyze. Geri dönüşü olmayan bir şey yaptım."

Asuman Hanım'ın nefesi kesilir gibi olduğunda aklına gelenlerin başına geldiğini anladı ve titreyerek, korkarak "Sus," dedi az önce konuş diye yalvaran kadın. "Sus, Şahnar. Sen hiçbir şey yapmadın kızım. Gececek hepsi."

Şahnar o an susmayı seçti ama aklı ve kalbi gerçeği avaz avaz bağırıyordu. Rüzgârın sızdığı pencereler bir yerlerde ağıt yakılır gibi titreyerek sardı odanın içini. Ve evin içinde, bu gece her şey vicdanın yankısı gibi çınladı. Aklı birkaç saat öncesine gitti. Ali'yi son görüşüne...

Uzaktan gelen siren sesleri yaklaşırken sokakta sadece iki insanın kalbi atıyordu. Mavi ve kırmızı ışıklar karanlığın içinden yankılanarak üzerlerine siniyordu. Her şey durmuş gibiydi. Nefes, zaman, vicdan...

Ali, o kısacık zamanda bir an onun gözlerinin içine baktığında o kadar derin, o kadar suskun ve yorgundu ki... Yine de ona rağmen dik durmaya çalışarak "Hiçbir şekilde sesini çıkartmayacaksın Şahnar," dedi. Sesi o kaosu içinde kendinden emin bir hâlde sakin ama kararlıydı. "Ben halledeceğim her şeyi. Ne olursa olsun sen hiçbir şeye müdahale etmeyeceksin."

Ali mi üstelenecekti her şeyi? İçi kabul etmedi bunu. Bu kadarı olmazdı. “Olmaz!” dedi Şahnar, titreyerek. Ellerini Ali’nin ellerine sardı. “Senin aklından neler geçiyor Ali? Sen mi üstleneceksin suçu?” Başını iki yana salladı. “Hayır, olmaz. Ben yaptım! Ben-”

O bir boşluğa dalmış gibi sözlerini tekrarlarken Ali yüzünü avuçları arasına aldı. “Hayır...” dedi. “Hayır Şahnar. Sen bu işin altından kalkamazsın ama ben kalkabilirim. Ben o güce sahibim sen de biliyorsun. Bizi bundan kurtarmamın tek yolu bu. Senden de tek bir şey istiyorum...” Gözleri gecenin soğukluğu kadar netti. “Susacaksın. Duydun mu beni? Kimseye tek kelime etmeyeceksin.”

Şahnar’ın gözlerinden yaşlar damlamaya başladığında çok vakitleri kalmamıştı. “Baban birazdan buraya gelir. Onunla eve gideceksin. Ve ben seni tekrar görene kadar hiç kimseye hiçbir şey anlatmayacaksın. Anladın mı?”

Şahnar’ın gözlerinden yaşlar süzülürken korkuyordu. Çok korkuyordu. “Hayır...” dedi hâlâ kabul edemez gibi. “Hayır olmaz, bunu sana yapamam! Ali! Lütfen! Bu benim günahım. Sen çeke-mezsın.”

Ali’nin elleri Şahnar’ın yüzünün kıvrımlarına uzandı. Titreyen yanaklarını avuçlarına aldı. “Bizim,” dedi sahiplenir gibi. “Biz biriz unuttun mu? O yüzük hâlâ parmağında. Biz biriz Şahnar. Senin gücünün yetmediği yerde ben varım.” Sonra alnının ortasına usulca bir öpücük kondurdu. Dudakları, kalbinin en derin yeminlerini fısıldadı. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Ve o an...

Siren sesi bir çığlık gibi patladığında “Teslim ol!” diye bağırdı bir polis. “Ellerini havaya kaldır!”

Ali, yüzünü son kez Şahnar’a döndü. Gözlerinde, onu son bir kez görmek isteyen bir adamın kırgınlığı vardı. Ne kadar görürse görsün yetmeyecekti, biliyordu. Şahnar’ı ardında gözü yaşlı bırakarak silahı yavaşça yukarı kaldırdı.

“Teslim oluyorum,” dedi net bir sesle. İşte o an her şey bitmişti. Polisler üzerlerine üşüştü. Yerden yankılanan bot sesleri, bağırışlar, kelepçelerin metal sesi... Hepsi bir film sahnesi gibiydi.

Ali elleri kelepçelenirken başını arkaya çevirdiğinde bakışları birbirine kenetlendi. Göz gözeydiler. Şahnar, ağzını açtı ama ses çıkmadı. Dudakları titredi, yüreği ellerinden kaydı. O an Ali, bir kez daha gülümsedi. Öyle kırık, öyle sarsılmaz bir sevgiyle güldü ki Şahnar’ın yüreğine ilmek ilmek kazındı sevgisi. Onlar artık birbirine aitti. Kalpleri birbiri için atıyor, birbirlerine mühür vuruyordu.

Göz kapaklarının ardında, kalbinin tam ortasında yanan bir seveda vardı. Her şeyin üstüne çöken ağırlıkla nefes almak bile zordu. Eli yüreğine gittiğinde nefesi yetmediği tam o an kapı aralandı.

Şahnar’ın bakışları hızla kapıya döndüğünde yüreği Ali olsun istedi ama ağır adımlarla içeriye İskender girdi. Üzerindeki ceket, kaşları çatık, bakışları kapkaraydı. Kızgındı belki de. Haklıydı da. Şahnar başını bir anda kaldırdığında gözleri dolu dolu oldu. “İskender abi,” dedi sesi kırılırken. Sonra ayağa kalktı, iki adımda İskender’in yanına vardı, korkuyla ellerini tuttu. “Ali...” dedi, sesi çatladı, nefesi kesildi. “Ali’yi götürdüler.”

İskender’in o sert ifadesi Şahnar’ı öyle görünce dağıldı. Ellerini kavradı. Güçlü, sakın ama içinde fırtınalarla “Biliyorum,” dedi sessizce. “Her şeyi biliyorum, Şahnar. Korkma. Ali de bir an önce yanımıza gelecek.”

Şahnar da buna inanmak istiyordu. İskender’e güveniyordu. Belki de herkesten çok. O yüzden sözüne inanmak istedi ve başını eğip gözyaşları avuçlarına süzülürken “Benim yüzümden

oldu,” dedi. “O... O beni korumak istedi. Engel oldu. Her şey benim yüzümden...” devamını hiçkırıkları doldurdu.

İskender, bir abi gibi ona sarıldığında “Şimdi değil,” dedi. “Şimdi bunları düşünmenin sırası değil Şahnar. Şu an tek yapmamız gereken şey Ali’yi buraya döndürmek. Ben uğraşacağım ama sen sadece sakın kal. Sakın bir delilik yapma tamam mı? Bilirim çünkü. Kendini suçlu görünce insanın yapamayacağı şey yok. Sakın kal istiyorum sadece senden. Biz hepimiz uğraşırken bir de sen önümüze yeni sorunlar çıkarma tamam mı abim?”

Şahnar, yüzünü kaldırdığında dayanamayacak gibi oldu. “Bir şartla,” dediğinde İskender’in kaşları çatıldı. Belki de çok görmüştü bir şeyler istemeyi Şahnar’a ama bir şey demedi.

“Beni Ali’yle görüştür İskender abi,” dedi dayanamayacak gibi. “Lütfen. Benim... Benim onu görmem lazım. Konuşmam lazım. Yoksa ben kendim gideceğim. Kimse de tutamaz beni burada. Bu gece mutlaka Ali’yi göreceğim ben. O yüzden sen götür. Ben de sessizce evimde oturup bekleyeyim sonra.”

İskender’in kaşları çatıldı. Kısa bir tereddüt etti sonra gözlerindeki o kararsızlık, yerini bir abi yumuşaklığına bıraktı. Kendini koydu yerine. Dila’ya ulaşmak isteyişi, ulaşamayışını, içinin ezilişini hissetti. Şimdi Şahnar ve Ali aynı durumdaydı. Engel olan olmak istemedi. “Tamam,” dedi yavaşça. “Ben ayarlayacağım. Birazdan gideceğiz. Yalnız...” diye ekledi parmağını doğrultup Şahnar’ın gözlerinin içine bakarak. “Çok fazla kalmayacaksın, tamam mı? Ve orada hiçbir delilik yapmayacaksın.”

Şahnar, Ali’yi görecektir olmanın heyecanı ile başını hızla salladığında “Söz veriyorum,” dedi. “Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece konuşacağım.” Onun gözlerinin içine bakmak istiyordu bir kez daha. Gözlerinin içine bakıp kalbindekileri söylemek istiyordu.

Tam o anda “Şahnar,” diyerek içeri giren o sesle ikisi de başını çevirdiklerinde Dila’yı gördüler. İskender kalbinden vurulmuşa dönmüştü onu görünce. Gözleri hâlâ nemli, yüzü solgundu ama duruşu hep dikti. Gözleri anbean onu takip etti. İskender’e yasak kıldığı kollarını Şahnar’a açtı ve “Nasılsın?” diye fısıldadı dolu dolu sararken. “Duydum olanları hemen koştum geldim.”

İskender’in yüreği parçalandı. O da o kolların arasında sarılmak, teselli bulmak istedi ama Dila’nın kolları bir ona yasakmış gibi dokunamadı bile. İskender izledi, bir adım bile atmadı. Atarsa Dila kaçır diye sadece baktı. İki kadın sessizce birbirlerinin omzuna yaslandılar. Dila gözlerini kapadı, Şahnar’ın omzunda biriken tüm ağırlığı hissetti.

“Çok kötüyüm, Dila,” dedi hıçkırıklar içinde. “Ali’yi götürdüler.”

Dila saçlarını sevdi ve “Gelecek,” dedi. “Gelir o, sen merak etme.”

Herkes Ali’ye o kadar güveniyordu ki Şahnar Ali’ye bu kadar yabancı kalışına üzüldü. Yine de inanmak istedi herkese. İçindeki seslere karşı onlara inanmak onu ayakta tutardı.

İskender, birkaç adım ötede onları izlerken gözleri Dila’nın yüzünde durdu bir an. Aralarında kelimeler yoktu ama bakışlarında saklıydı her şey. Dila onun gözleriyle karşılaşınca vurgun yedi sanki. İkisi de cayır cayır yanıyorlardı ama bencil olamadılar. Kendi dertlerini bir yana bırakıp başkalarına derman olmaya çalıştılar. Dila sadece kollarını değil bakışlarını da haram kılarcasına çabucak bakışlarını yere kaçırdı.

“Buyurun...” dedi Asuman Hanım ikisinin arasına girerek. “Gelin, oturun da rahat rahat konuşalım.”

İskender biraz duraksadı. Kadınların arasında yerinin olmadığını farkındaydı ama gitmek de gelmiyordu içinden. Dila aralarına bir kapı sokamıyordu burada ama kalamazdı da. Üstelik onu

yok sayan o bakışlar da istenmediğinin kanıtı gibiydi. Kapıya yönelip “Ben dışarıyı halledeyim, siz oturun,” dediğinde adım adım çıkarken gözleri her bir adımda Dila’nın üstünde takılı kaldı. Kalbinin içinde sakladığı her cümleyle, ona muhtaçlığıyla dışarı çıktı.

Kapı kapanınca geriye sadece kırık kalpler ve eksilmiş cümleler kalmıştı. Ama umut hâlâ bir köşede bekliyordu. Şahnar kanepeye oturduğunda karşısına oturdu Dila da. İkisinin de omuzları düşük, elleri birbirine kenetlenmişti. Asuman Hanım yüzünde yapmacık da olsa bir tebessümle “Ben size güzel bir çay getireyim,” dedi usulca. “Hepimize iyi gelir, içimiz ısınır.” Sesindeki sıcaklık o gergin havayı biraz olsun yumuşatmak ister gibiydi.

Teyzesi odadan çıktıktan sonra Şahnar başını kaldırdı. Gözleri doluydu ama ağlamıyordu artık. Ağlayacak gözyaşı da kalmamıştı. “Bizim yüzümüzden sizin de geceniz mahvoldu değil mi?” dedi suçlulukla Dila’ya doğru dönerek. Bir anlık duraksamayla iç çekti. “Ben herkese zarar ziyanım zaten...”

Dila, başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi. “Biz çok öncesinden ziyan olmuştuk zaten...” dedi kendi derdine yanar gibi. “Sizinle ilgisi yok. Sen bunları düşünme zaten. Toparlanmaya çalış. Ali seni böyle görürse bin beter olur oralarda.”

Şahnar başını eğdiğinde “Nasıl toparlanacağımı bilmiyorum Dila...” dedi çaresizlikle. Sesi boğuk, sanki içinden konuşuyor gibiydi. “Ali yok. Fırat öldü. Ne olacak bundan sonra bilmiyorum. Bildiğim tek şey bu dert beni çok yaşatmaz.”

Dila’nın sesi sertleşirken “Allah korusun,” dedi kaşlarını çatarak. “Duymayacağım bir daha ölüm laflarını. Ali gelecek. Herkes onun için çabalıyor. Tabii senin için de.”

O sırada Asuman Hanım tepsiyle içeri geldi. Üç kişilik çay bardağı dizilmişti. Buharları usulca yükseliyordu. “Şöyle sıcak

sıcak için de biraz kendinize gelin,” dedi, çayları önlerine bırakarak.

Şahnar bardaktaki buhara baktı. O an kelimeler boğazına dözildi, ama sonra yavaşça, neredeyse fısıltıyla “Sen haklıymışsın...” dedi Dila’ya dönerek. “Ali kapına gelirse kendini ölçüp biçip tartarak gelir demiştin. Gerçekten öyleymiş. O kadar yürekliymiş ki... Ben ona çok büyük haksızlık etmişim.”

Dila çayını alırken hafifçe gülümsedi. Bir dost sıcaklığıyla omzunu sıvazlarken “Ben de en başında sizden olmaz diye düşünüyordum ama olurmuş Şahnar,” dedi. “Ben de yanılmışım. Benim kardeşime senin gibi sevdasının arkasında duran bir kadın yakışırmış. Geldiğinde gönlünü alırsın merak etme.”

Şahnar başını öne eğdi. Dudaklarından tek bir kelime döküldü. Büyük bir inançla, umutla “İnşallah...” dedi. *İnşallah gelirsın Ali*, dedi içinden.

Ve ardından uzun, derin bir iç çekişle sustular. Sessizlik tekrar odaya yerleşti. Zaman biraz aktı. Çayın buharı azalırken salonun kapısında bir gölge belirdi.

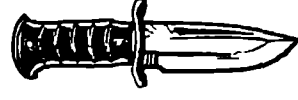
İskender kapı girişinde, omuzlarında ağır bir geceden çıktığını belirten yükü, gözlerinde acının getirdiği bir kızarıklıkla “Hazırsan gidelim, Şahnar,” dedi. “Çok vaktimiz yok.”

Bakışları Dila’nın üzerindeydi ve bir an olsun çekmedi. Şahnar bir anda doğruldu. İçinde bir telaş, bir kıvılcım doğdu. Tekrar Ali’yi görecektir olmanın heyecanı sardı her yanını. “Ben Ali’yi görmeye gideceğim,” dedi Dila’ya dönerek. Sesinde hem koca bir özlem hem de yürek burkan bir endişe vardı.

Dila ona sarıldığında “Selamlarımı ilet,” dedi sıcacık sesiyle. “Ben de birazdan eve geçerim. Yine konuşuruz. Eğer istersen çıkışta gelip bende de kalabilirsin.”

İskender’in bakışlarının üzerinde olduğunu biliyordu ama yok sayıyordu. Yoksa duramazdı, biliyordu. Burada Şahnar için,

Ali için vardı. Şahnar, Dila'ya sıkı sıkı sarılırken "Sağ olasın," dedi. "Sonrasına sonra bakarım. Şimdi bir gidip Ali'yi göreyim de." Dila dudaklarını birbirine bastırıp başını salladıktan sonra Şahnar heyecanla kapıya doğru yöneldi. İçinde karmakarışık duygularla, Ali'ye kavuşmanın sancısıyla kıvrandı. İskender zar zor bakışlarını Dila'dan alıp kapıyı açtığı anda soğuk gece yüzlerine vurdu ve onlar sessiz bir yolculuğa doğru yürümeye başladılar. Bir kadın sevdiği adama giderken bir adam sevdiği kadını ardında bırakarak yürüdü.

Görüş odası soğuktu, griydi. Şahnar'ın daha önce görmediği, hissetmediği bir soğukluk vardı her yerde. Sararmış duvarlar sessizce susuyordu. Kim bilir ne hikâyelere tanıklık etmiştir burası diye düşündü. Tavanın tek floresan lambası titreyerek yanıyor, odanın üzerine solgun bir ışık yayılıyordu. Metal sandalyeler, ince uzun bir masa vardı. Her şey mesafeli, her şey yabancıydı.

Şahnar içeri adım attığında kalbinin sesi yankılandı odada. Ayak sesleri boşlukta çoğaldı sanki. Polis, oturacağı sandalyeyi gösterdiğinde "Buraya," dedi kuru bir sesle. O da sessizce oturdu, elleri birbirine kenetlendi farkında olmadan. Parmakları titriyordu, tırnaklarını avuç içine gömüyordu ama yine de o titremeyi durduramıyordu. Oturduğu sandalye bile yabancı geliyordu ona. Oturduğu yere ısınamıyor, ucunda duruyordu âdeta. Soğuktu, buz gibiydi her yer ama kalbi yanıyordu.

Zaman geçmek bilmedi Ali gelene kadar. Duvar saati tık demiyor, saniyeler bile inatla duruyordu sanki. Gözlerini kapatıp derin bir nefes almaya çalıştı ama içi dar, kalbi sıkışmıştı. Gözlerini açtığı anda karşı duvardaki camın ardında silüetini gördü. Ali... Ali geliyordu. O uzun boyu, vakur duruşu, hep dik başıyla silüeti bile kalbini çarptırdı Şahnar'ın. Kapı aralandığında

ayaklanacak gibi oldu ama dizlerinde o dermanı bulamadı. Bir polis eşliğinde, adımları yavaş ve ağır gelen o adam girdi içeriye. Tam karşısında durduğunda Şahnar'ın gözleri dolmaya başladı. Ali tam önünde ellerini birleşmişti. O yürüyüş, o omuzlar, o bakışlar hep aynıydı. Ali her yerde başı dik durmayı başarabiliyordu ama Şahnar onun kadar dik durmakta zorlanıyordu.

Göz göze geldiler.

O an dünya durdu. Gürültüler sustu, nefesler tutuldu. Gözlerinde anlatılamayan bir şey vardı. Ne gözyaşydı ne öfke... İkinin de içinde kaynayan yüzlerce kelime, o bakışlarda tek bir cümleye sığıdı. *Ben buradayım*, diyordu ikisi de. İkisi de birbiri için oradaldı.

Polis kapının eşiğindeyken “Beş dakikanız var,” dedi emir verir gibi. Ali usulca başını eğdi, sonra gözlerini tekrar Şahnar'a dikti. Ağır ağır yürüdüğünde o birkaç adım, Şahnar'a bir ömür gibi geldi. Her adımında kalbi biraz daha sıkıştı. Ali tam karşısına oturup ellerini masanın üzerine koyduğunda Şahnar aklında hiç olmayan bir şey yaptı ve ellerini onun ellerine uzattı. Hiçbir şey söylemeden sadece bakiştılar bir süre. Zaman durmuştu. Şahnar vakitleri olmadığını bildiğinden fısıldar gibi “Ali...” dedi ağladı ağlayacak bir hâlde.

Ve onun ağlamaklı sesiyle Ali'nin omzu düşecek gibi oldu ama yine de dik durmak için çabaladı. Ellerini tutan ellerine baktı ve Şahnar'ın ellerini sıkıca kavradığında “Sakın üzölme,” dedi dik bir sesle. “Sakın o gözyaşlarını döküp de beni burada seni düşünmek zorunda bırakma.” Sonra aklını başından almak ister gibi, belki konuyu değışmek, belki bir gerçeğı dile getirmek istercesine “Hoş,” dedi gülümseyerek. “Düşünmediğim bir an yok ya.” İtirafı Şahnar'ın kalbini burktu. Bir ateş harladı. Daha farklı olma ihtimallerini yok eden Şahnar olmuştu ve bunun acısında kıvrandı. İçini çeken bir nefesle başını eğdiğinde “Sana bunu ben yaptım,” dedi neredeyse duyulmayacak kadar düşük

bir sesle. “Keşke giden tek o olmasaydı, Ali,” dedi tüm kalbiyle. “Keşke ben de...”

Ali birkaç dakika geç kalsa her şeye son verecekti aslında. O zaman Ali de burada olmayacaktı ama Ali bunu dillendirmesine bile izin vermedi. Elini sıkıca tutup kaşlarını çattığında “Unut onu,” dedi hâlâ bir ihtimal olduğunu bilir gibi. “Duydun mu beni, Şahnar? Bir daha senden böyle bir şeyi duymayacağım. Bak ben burada kalamam yoksa anlıyor musun? Beni burada yiyip bitiren o olur. Bana söz vereceksin şimdi. Bir daha böyle bir şey aklının ucundan bile geçmeyecek.”

Şahnar gözlerine baktığında gerçekten gözlerinde onun için endişelenen bir adam gördü. Ali sahiden endişeleniyor, korkuyordu. Senelerini verdiği adam tarafından ihanete uğradığında güveni ve inancı kalmamıştı ama şimdi Ali her şeyi değiştirir gibi bakıyor, konuşuyordu. Akli almıyordu bunu. Kalbi bu telaşa kapılmaya da korkuyordu ama kendine engel olamıyordu. “Neden?” diye sordu Ali’ye cevabı kendi bulamamış gibi. “Bunu neden yapıyorsun ki Ali sen? Ben bunları hak edecek ne yapmış olabilirim? Bizim seninle aramızda çok uzun zamanlar bile geçmedi. Hayatına girdiğimden beri her şeyi mahvettim. Sen neden bana bunu yapıyorsun?”

Ali’nin yüzüne bir tebessüm düştüğünde geçmişin kırıklarını da saklıyordu içinde. “Benim bir ailem yoktu Şahnar. Bana aile olmayı İskender öğretti. Aile için savaşmayı, gerekirse canını vermeyi, korumayı... Aile çok önemlidir. Aile kavramını İskender yeniden inşa etti bende. Benim tek ailem İskender, Üçbey, Dila’ydı bu zamana kadar.”

Sonrası onun bile kendinden beklemeyeceği bir şekilde dudaklarından döküldüğünde Şahnar yutkunmakta zorlandı. “Sen benim ailemsin Şahnar,” dedi, *dan* diye. “Sen bana bir cevap vermedin ama ben bilmiyorum, sana karşı öyle hissediyorum. Senin için gerçek olmasa da hiçbir şey, benim için gerçektir.”

Gerçek.” dedi sonra da üstüne basa basa. “Ben ailemi koruyorum. Ailemin birliğini sağlamaya çalışıyorum.”

Şahnar söylediklerini idrak etmekte zorlanırken beş dakika koca bir ömre yetmeyecek kadar kısa, ama unutulmayacak kadar yoğun geçmişti. İkisi de sanki birbirine temasla sarılmasa da gözleriyle, elleriyle, susarak sarıldılar.

Onlara bıraksalar zamanı durdurmak isterlerdi ama zaman hızlıca aktı. İçinde bulundukları gerçeği hatırlatır gibi polis kapıyı açtığı anda. “Süre doldu,” dedi.

Ali bir kez daha gözlerinin içine baktı Şahnar’ın. Apar topar götürüleceğini bildiğinden “Söz vermedin,” dedi panikle. Polis çoktan gelmiş, koluna girmişti. “Söz ver de bana aklım sende kalmasın.”

Hadi dercesine bakıyor, gözleri çaresizlikle parıltıyor, delicesine korkuyordu. Polis onu götürürken Şahnar yerinden kıpırdıyamadı. Kıpırdasa da bir şey yapamadı. Ali *hadi* dercesine son kez bakarken o bakışta umut vardı, seveda vardı, teslimiyet vardı ama asla olanlar için pişmanlık yoktu.

Polis kapıyı açtığı anda “Ali,” diye seslendi arkasından hızlıca ayaklanarak. Ali başını hafifçe çevirdiğinde hâlâ gözleri parlıyordu. Bir söz gibi, içini rahat ettirmek istercesine “Düğün hazırlıklarına başlıyorum,” dedi. Bu onların da miladıydı. Şahnar’ın kararı, onların başlangıcıydı. “Sen de çok oyalanmadan gel.”

Ali’nin yüzüne oturan tebessümle başını hafifçe eğdiğinde gerçekten aile olduklarını ve o aile için her şeyi yapabileceğini hissetti.

Dila eve geleli bir saat kadar olmuştu. Gecenin ayazı, yalnızlığı sarmıştı her yeri. Yatağına uzanmış, kıvrılmış, onca acının içinde bir başına savaşımaya çalışıyordu. Yatakta dönüp duruyor, gözüne bir gram uyku girmezken hangi derdin birine ağlayacağını bilemiyordu. Yüreğini taşıyamıyordu artık içinde. Bir gecede on yaş yaşlanmıştı sanki. Dizlerini karnına doğru çekip İskender'in başının değdiği o yastığı avuçları arasına alıp sarıp sarmalayarak kokusunu içine çekmişti. Ciğerlerine dolan o kokuyla da katıla katıla ağlamaya başlamıştı. Çok seviyordu. Öyle çok seviyordu ki bu sevgiyle bir başına ne yapacağını bilemiyordu. Gözlerindeki yaşlar yastığa akarken kokusunu da kaybetmekten korktu. Hem delicesine sarılmak istiyor hem de hemen tüketmek istemiyordu. Ondan kalan parçalar zamanla azaldıkça neyle dindirecekti acısını?

Sonra bir an camına vuran bir ışık belirdi. Bir arabanın farı odasının camına değdiği an içinde bir titreme başladı. Akli da kalbi de biliyordu onun İskender olduğunu. Esasında hareket etmemesi gerekiyordu. Hiç bakmamalı, kalkmamalıydı ama kalbi ona ihanet etti. Yataktan kalktı, çıplak ayaklarıyla sessizce pencereye yaklaştı. Parmak uçlarında sanki kendini gizler gibi doğrulduğunda ürpererek perdeyi araladığında kalbi duracak gibi oldu.

İskender oradaydı.

Sokağın kenarında, gri arabasının içinde, farları sönmüş ama ruhu hâlâ yanıyormuş gibiydi. Direksiyon başında oturuyordu ama hareket etmiyordu. Elleri boşlukta kilitlenmiş, gözleri onun penceresine kenetlenmişti. Dila'yı görmüyordu belki ama orada olduğunu biliyordu. Dila'nın akan gözyaşları İskender'i görünce daha da artarken içi acıyla burkuldu. İki kalp birbirine ulaşamadan aynı duvarın iki ayrı tarafında atıyordu sanki. İkisi de çaresiz, ikisi de çok âşıktı.

Dila âşık olduğu adamı izledi. Yüzü yorgundu. Gözlerinin altı çökmüş, elleri direksiyonun üzerinde güçsüzce duruyordu.

Dila bir an nefesini tuttu ve ellerini cama doğru götürdü. Sadece bakabildi. Sadece susabildi. Sevdiği adamın çaresizliğini görmek, derman olmamak kalbine bıçak gibi indi. Çok seviyordu. Çok sevdiği adam kapısının önünde yalnızdı ama gide-miyordu. Yüzünü cama doğru yasladığında yağmur biraz daha şiddetlendi. Sanki bu gece ikisi birbirine değmedikçe, dokunmadıkça gök bile onlar için ağlıyordu.

Onu buraya sürükleyen gece de aynı böyleydi. Ona ağlı-yordu gök, onun için ağlıyordu. O geceyi anımsadı.

Yağmur şiddetini arttırmış, gökten boşalırcasına yağarken Dila son gecesini yaşıyordu bu evde. Son saatleriydi, son anlarıydı. Gençecik yaşında, daha kendini bile yeni keşfetmeye başlamışken babası tarafından birine satılırcasına verildiğini öğrendiğinde canına kıymaya karar vermişti. Herkes yatıp ev sessizliğe büründüğünde elinde babasının silahı vardı. Onun silahıyla kıyacaktı canına. Babasının da yapmak istediği bu değil miydi zaten? Sevmediği birine vererek buna zemin hazırlamamış mıydı?

Elindeki silahı başına dayadığında gözyaşları yağmurdan daha şiddetli akmaya başladı. Öyle korkuyordu ki tetiğe eli gidemedi bile. Tir tir titrerken gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve kapı aniden açıldığında annesiyle göz göze geldiler. Şüphesiz ki bambaşka bir sebeple içeri dalan kadın kızını elinde bir silahla bulmayı beklemiyordu. “Dila!” dedi sessizce feryat eder gibi. Adımları koşarcasına yanına vardığında “Dila!” diye yakındı dizlerine vura vura. “Sen ne yapıyorsun, Dila!”

Yanına çömeldiğinde silahı elleri arasından alıp dizlerine canını umursamadan vururken “Sen bana evlat acısı mı yaşatacaktın Dila?” dedi. Silahı bacaklarının altına saklayıp Dilâ’yı omuzlarından sarsarken Dila “Ben zaten öleceğim ki,” dedi.

Gözyaşları yanaklarından aşağıya değil, ruhunun derinlerine aktı sanki. “Yarın beni tanımadığım bir adama verecekler. Ölmeyecek miyim ben? O yatağa girdiğimde, onun gözlerine baktığımda ben zaten ölmüş olmayacak mıyım? Bırak... Bırak bari canıma kendim kıyayım.”

Yaralı, çaresiz kadın kızını bağına basarcasına sardığında o tazecik bedeni, çocukluğunun kokusunu, korkusunu, kendisini hatırlatıyordu ona. Kendi kaderini kızına yaşatmak istemiyordu. “Yok, Dila’m...” dedi. “Yok... Sen bana bunu yaşatamazsın. Ben her şeye dayanırım ama senin acına dayanamam. Ne demek canına kıymak kınalı kuzum? Ne demek beni ardında koymak? Olmaz. Olmaz annem, olmaz.”

Annesi sardıkça Dila daha çok ağladı. Gerçeği dillendirerek “Ben evlenmem, anne...” diyerek ağladı. “Ben istemiyorum... Ben...” dedi iç çekerek hıçkırıklara boğuldu. “Çok korkuyorum...”

Kızı ağladıkça, avuçları arasında titredikçe yavrusunun derdine derman olmak istedi. “Evlenmeyeceksin,” dedi saçlarını se-vererek. “Evlenmeyeceksin, annem.” Annesinin sesi öylesine kararlı, öylesine emindi ki Dila şaşkınlıkla kaldı. “Ben seni buradan götüreceğim.”

Dila gözlerini kaldırdı, inanmayan, ürkek gözlerle bakarken aklında bir yere koyamadı. “Nereye götüreceksin anne?” dedi şaşkınlıkla. “Nereye gidebiliriz biz? Bizim kimimiz var?”

Annesi sustu bir an. Derin bir nefes aldı. Gözlerinde yıllardır sakladığı bir sırrın gölgesi dolaştı.

“Dila...” dedi sonra o sırrı onunla da paylaşır gibi “Benim bir abim var.”

O an, odada yağmurun sesi dışında her şey sustu. Dila’nın gözleri büyüdü. Kalbi bir anlığına durdu sanki. “Abin mi?”

Karşısındaki kadın başını hafifçe sallayarak eğdiğinde “Babam olacak o adam zamanında anneme...” dediğinde susmuştu.

Devamını getirmedi ama Dila anladı. Yüreği burkuldu, kalbi sıkıldı sanki. “Çok zenginmiş, itibarlı, güçlü, kuvvetli biriymiş. Evliymiş de. Annemin gücü yetmemiş. Bana hamile kaldığında aldırırlar, öldürürler diye hiç ses etmeden doğurmuş beni. Yaşlı bir adama vermişler annemi. O da sahip çıkmış bize.”

“Baban...” dedi Dila kendi derdini unutmuş, gözyaşlarını silip annesinin derdine dertlenirken.

“Gelmiş sonrasında,” dedi annesi. “Görmüş bizi ama sahip çıkmamış. Sizin varlığınızı öğrenirseler yaşatmazlar sizi, burada böyle sessizce yaşayın gidin demiş.”

Ne acıydı. Bir kadının hayatını mahvedip, mahvettiği yerde de bir başına terk edip gitmişti.

Dila “Sonra...” dediğinde “Sonrası o kadar,” dedi bir garip hâlde boş avuçlarını açarak. “Bir daha da aramadı sormadı bizi. Ama seneler sonra gençten bir oğlan geldi buldu beni annem ölünce. Evli olduğu kadından olan oğluymuş. Öyle çok bir kardeşlik bağımız olmasa da arada hâlimi hatırlımı sordu, ziyaret etti beni. Tohumunu aldığı adama göre daha merhametliydi. Babam olacak o adam ölmeden önce anlatmış ona bizi. Helallik al demiş. Ondan gelmişti.” Annesi omuzlarını silkerek gözlerini kaçırdığında kırgınlıkları saklıydı yüzünde. “Etmedim hakkımı helal. Allah’a havale ettim.”

Dila’nın içi gitti annesinin hikâyesine. Meğer o da babadan yaralı bir çocukluk geçirmiş. Çocukluk bile geçirememiş. Bu toprakların kadınları ne kadar çok acıyı saklamış içinde... Dila annesinin ellerini öpüp yanağına yaslariken “Şimdi ben...” dedi annesi saçlarını severek. “Seneler sonra aradım onu. Yardım istedim senin için. Sağ olsun o da kabul etti, kapısını açtı.”

Anlayamadığından kaşlarını çattı. “Nasıl?” dedi şaşkınlıkla. “Beni neredeyse doğru dürüst bile tanımadığın kardeşine mi göndereceksin?”

Annesinin yüreği burkuldu, gözleri çaresizlikle kavruldu. “Başka şansımız yok ki Dila’m,” dedi iç çeke çeke. Kızının ellerinin yüreğine basar gibi avuçladı. “Başka bir yol bulamadım. Biraz param var, cebine koysam çek git desem nereye gidersin? Hadi gittin diyelim babanlar seni iki güne bulur. Seni bulsalar da erişemeyecekleri bir yere gitmen lazım kızım. Onlar çok güçlü. Çok çok güçlü. Senin korurlar, kollarlar. Senden tek bir şey istiyorum sadece.”

Dila daha söylediklerini bile sindiremezken nedir dercesine baktığında “Kimse bilmeyecek Dila,” dedi. “Bu üçümüz arasında bir sır olarak kalacak. Dayın, sen, ben bileceğiz. O seni o güzel sesinle kocaman yapacak kızım. Alıp en yükseklerle, hak ettiğin yerlere koyacak. Öyle büyüyeceksin ki babanın gözü önünde olacaksın ama dokunamayacak. Sen öyle çok büyüyeceksin kızım. Söz ver bana,” dedi başını ona doğru eğerek. “Büyüyeceğine, güçleneceğine söz ver bana. Sırrımızı kimseye söylemeyeceğine söz ver. Söylersen Dila, biri duyarsa Dila’m, o aileden diğerleri yine rahat bırakmaz seni. Bir hak istersin diye, soy bulandı diye seni sağ koymazlar kızım. Sen her şeyi unutup kendi yoluna gideceksin. Sadece büyüyeceksin Dila. Çok büyüyeceksin. Bizi bile unutacak, sileceksin. Kendi aileni kendin kuracaksın. Başka yolumuz yok kızım. Başka umudumuz yok.”

Dila gözünde yaşıyla, kalbinde sonsuza kadar sürecektir bir hasretle başını salladığında annesi öyle bir sarıldı ki ona son bir veda olduğunu belli eder gibi. Dila’nın kemiklerini kırarcasına, öpe öpe, koklaya koklaya sardı. “Hadi,” dedi sonra da gözündeki yaş bile kurumadan. “Herkes uyurken çık şimdi. Köyün çıkışında seni bekliyorlar. Kimseye görünmeden kızım, kimseye ses etmeden çık.”

Dila ağlaya ağlaya, annesinin elini defalarca kez öperek ayaklandı. Döşekte kardeşleri sıralanmıştı. Öpemedi. Uyanırlar korkusuyla dokunamadı. Uzaktan kokladı ve bir çift patiğini, yelegini sırtına alarak kapıdan dışarı çıktı.

Uzulca açılan o kapı birazdan çok sert bir şekilde çarpacaktı yüzüne. Hiç açılmamak üzere, doğduğu büyüdüğü eve veda edercesine... Kapı eşiğinde annesine son kez sarıldığında “Hakkını helal et,” dedi Dila. Ağlaması bile güçlü kuvvetli değildi. Annesinden, kardeşlerinden ayrı düşüyordu ama acısını bile sessizce, derinden yaşamak zorundaydı. Avaz avaz bağırmalar hak görülmedi hiçbir zaman onlara. Annesi yeleğinin cebine sıkıştırdığı üç beş kuruşla kızını kapının dışına çıktığında “Helal olsun yavrum,” dedi. “Ben senden razıyım, Allah da hep razı olsun.”

Dila artık bir kapının ardındaydı ve bükülen boynu bir daha da hiç kalkmayacaktı. Annesi o kapıyı kapatmazsa gidemeyeceğini bildiğinden ikisi de birbirini gözleri yaşlı hâlde bıraktılar. O kapı suratına çarptığında bir başına kaldı Dila. Bir başına kaldı ama yıkılmayacağına söz verdi kendi kendine. Annesine söz verdiği gibi büyüyecekti. Çok büyüyecekti. Kimsenin de buna engel olmasına izin vermeyecekti. Gecenin ayazında, buz gibi havada koşa koşa köyden çıkarken su içinde kaldı. Annesinin mendile sardığı üç beş kuruş bile ıslanmıştı. Koştı, koştı, koştı. Hiç durmadan koştı. Yaşamak için, bir kadın olarak ayakta durabilmek için, onlara boyun eğmemek için koştı. Yolun sonu gerçekten de bir arabaya çıktı. Siyah, bu köye göre oldukça lüks kalan bir aracın kapıları onu gördüğünde açılarak “Dila Hanım,” dedi.

O gece ilk kez biri önünde ellerini bağlamış, ilk kez ona Hanım demişti. O gece miladı oldu her şeyin. O gecedan sonra da bir daha kimse onu aşağı görmemiş, herkes karşısında el pençe durmuştu. İşte tam o gece bir gül, kargaların çöplüğüne savrulmuştu.

Dila geçmişini, verdiği sözleri anımsayınca annesinin kendi aileni kuracaksın dediğini de hatırlamıştı. O da bir sözdü ve o aile İskender'di. Üstelik annesinin de onayını almıştı.

Kapısından bir an olsun gitmeyen, gönlünü titreten, aile sıcaklığını hissettiren o adamı terk etmeyi öldüramadı Dila. Bir gece bile ayrı geçiremezken, bu hisle baş edemezken binlercesini düşünemedi bile. O yüzden içindeki umutla, umutsuzlukla çıplak ayaklarını telefonun başına sürüdü. Dayısına her şeyi anlatacak, belki de ilk kez ondan bir şey isteyecekti. Borçlulardı Dila'ya. Annesinden kalma bir borçtu bu. Annesinden çalınan aileyi Dila'ya çok göremezlerdi.

Telefonun başına vardığında yanındaki defteri açtı ve seneler önce ona özel olarak verilmiş o numarayı çevirdi. Birkaç kez çaldıktan sonra “Cevdet Karameşe'nin malikânesi, buyurun,” dedi incecik bir ses.

“Ben...” dedi derin bir nefes alarak. “Ben Dila. Cevdet Bey evdeyse görüşebilir miyim?”

Onu tanır, bilirdi herkes. Senelerce Cevdet'in gazinosunun assolistiydi sonuçta. O yüzden yabancılamaı kimse. “Tabii...” dedi karşısındaki ses ikiletmeden. “Hemen çağırıyorum, Dila Hanım.”

Telefonu bir köşeye bırakıp gittiğini derinden duyduğu ayak seslerinden anlayabiliyordu Dila. Beklerken birkaç dakika bir asır gibi geldi sanki. Soğuk terler döktü, olabilecekleri hesap etmeye çalıştı. Yardım eder miydi yoksa daha da çıkmaza mı sokardı bir şeyleri bilemedi. Mahsun ve Serhan'ın aile bağlantıları Cevdet ile çok sıkıydı. Mahsun'u İskender'in öldürdüğünü söylemek, açık etmek her şeyi daha da çıkmaza sürükleyebilirdi ama başka bir şans da göremedi Dila.

Sonra o kaba ama nazik olmaya çalışan erkek sesi “Dila,” dedi endişeyle. Cevdet Karameşe telefonun ucundaydı. “Sen normalde aramazdın. Bir şey mi oldu?”

O gece bir söz vermişti annesine de Cevdet Karameşe'ye de. Cevdet onu koruyup kollayacaktı ama kimse gerçekleri asla bilmeyecekti. O yüzden görüşmeleri bile sınırlı olacak, patron

alışan ilişkisinden öteye gitmeyecekti. Ama bu gece başkaydı. Bu gece bir aile gibi yardım istiyordu Dila Cevdet'ten. O yûzden "Dayı..." dedi ilk kez, ona bile yabancı gelen o tonlamayla. "Müsaitsen yarın seni görmeye gelebilir miyim?"

Madalyonun İki Yüzü

BÖLÜM 8

Verilen sözler sırları böyle doğuruyordu işte. En sevdiğinize, hatta kendinize bile çok fazla dillendiremiyordunuz. Hele bir de canınızdan çok sevdiğiniz birine karşı verilmiş bir sözse diliniz lal oluyor kalıyordu. Dila o gece öğrendiği o sırrı ölene kadar peşinde götürmek için gizli tutmuştu. Her şeyim dediği, her şeyini bilen İskender'e dahi söylememiş, söylemeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Çünkü bu sır kendisine değil annesine aitti. O karanlık gecede onun tek istediği oradan kurtulmak, büyümek, çok büyümektir. Öyle de oldu. O, annesine ve Cevdet'e verdiği sırrı tuttu; Cevdet onu korudu, kolladı, büyüttü. Bugün bu konumdaysa bu kendi sesinin yanı sıra arkasına aldığı Cevdet Karameşe'nin gücü sayesindeydi.

Onunla tanıştıktan sonra çok fazla görüşmemiş, hiçbir şey de talep etmemişti. Şöhret basamaklarını bir bir çıkarken her şey ayaklarının altına serilmişti. İçinde annesinin, kardeşlerinin koca boşluğu öylece duruyordu ama onları görmeyi istediğini bir kez bile dile getirememişti Cevdet'e. Çünkü bu yola çıkarken verdiği sözde arkasındaki herkesi silmek vardı. Silmezse, açık verirse, bir boşluk bırakırsa bundan zarar gören annesi, kardeşleri olur diye içindeki o koca boşlukla yaşamayı öğrenmişti. Ama sonra o boşluğu İskender tamamlamıştı. Kendi sevgisini koymuş, kendi sevgisinin annesinin yerine geçemeyeceğini anladığı o yerde de Cevdet'in yapamadığını yapıp annesini getirmişti. Birkaç saniye, birkaç dakika, birkaç saat... Dila için öylesine kıymetliydi ki bir ömür verirdi o dakikalar için. İskender bunu hiçbir karşılık beklemeden sadece Dila için yapmıştı. Şimdi Dila, İskender'in doldurduğu o boşluktan onu atamıyordu. Kendisine ait olan bir yerden hak talep edemiyordu. Üstelik hak da reva da değildi hiçbiri İskender'e.

O yüzden, ilk kez Cevdet'e boyun eğip ondan yardım isteyecekti. Elindeki her şeyi de alabilirdi. Dila annesine verdiği sözünden bile dönerdi. Tüm şan şöhret hepsini olduğu gibi bırakıp giderdi. İsteddiği buydu. İskender ile gözlerden uzakta yeni bir başlangıç yapmak, sıradan ve mutlu olmak...

Telefonu kapattıktan sonra Cevdet'in yanına gidip konuşmak için dolabına yöneldi ve içinden eline gelen uyumuna bile dikkat etmediği iki parça kıyafeti alıp hızlıca üzerine geçirdi. Kabanını da hızlıca omuzlarına alıp merdivenleri aynı hızla inerken alışkanlığın getirisiyle ön kapıya gitti ama eli kapıya uzandığında daha açmadan çok şükür ki fark etti. Önden çıkarsa İskender ile karşı karşıya gelecekti ve Cevdet ile konuşmadan onun karşısına çıkamazdı. O yüzden adımlarının seyrini arka kapıya doğru değiştirdi. Kapıyı açtığı an korumaların hepsinin bakışları kapıya doğru çevrildi.

Dila'nın yüzünde katı, aksi ve gerçekten tahammülsüz bir ifade varken "Cevdet'e gidiyorum," dedi. "Ve şu an biriniz bile İskender'e beni gördüğünü söyler, haber verirse sizi Cevdet'in önüne bana ihanet ettiler diye atmaktan bir gram olsun çekinmem."

Yüzünde öyle net ve kararlı bir ifade vardı ki hiçbiri tek kelime edemedi. Birbirlerine bakıp çekimser kaldıklarında Dila aralarından öylece geçip gitti. Onların onayına ihtiyacı yoktu. Sadece gerçekten yapacağı şeyi dile getirmişti. Bu da onları öyle korkutmuş olmalı ki Dila aralarından geçip gittikten sonra sanki o kapı hiç açılmamış gibi elleri önlerinde karşıdaki boşluğa odaklandılar. Dila derin bir nefes alarak Ankara'nın ayazını ciğerlerine doldururken caddeye çıkan adımları taksiyi gördüğü an duraksayarak el etti. Şanslıydı ki boştu ve erkenden binebilmişti. Cevdet'in evini ezbere bilmediğinden ama cüzdanının bir köşesinde adresini sakladığından o kâğıdı şoföre doğru uzattı.

"Bu adrese gideceğiz," dedi. Şoför önce kâğıda baktı. Ardından aynadan arkadaki kadını kontrol ettiğinde "Cavidan..."

dedi. “Yani, Dila Hanım.” Öyle heyecanlanmıştı ki dili dolandı durdu. “Ben sizi hiç beklemiyordum.”

Dila hiç kimseyle konuşabilecek psikolojide değildi lakin kimseye karşı nezaketsiz de olamıyordu. O yüzden yüzünde sahte bir tebessümle başını eğerek “Biraz acelem vardı ama,” dedi. “Çok sürer mi gitmemiz?”

Şoför hızlıca bir kalkış yaparken “Yok yok,” dedi. “Ben hızlıca götürürüm sizi. Beklemediğimden heyecanlandım, kusuruma bakmayın.”

Yol gerçekten de söylediği gibi boş olduğundan hızlıca akıyordu ama şoför susmak bilmiyordu. “Benim Hanım da sizin hayranınız. Eve gidince söylesem inanmaz bana.” Yüzüne doğru keşke kanıtlayacak bir şey verseniz dercesine baktığından Dila çantasındaki imzalı fotokartlardan birini uzatarak “Selamlarımı iletirsiniz,” dedi.

Adam havada kaparcasına aldığında “Çok çok teşekkür ederiz,” dedi. Sesinden anlaşılıyordu ne kadar mutlu olduğu ama Dila’nın içi öylesine kasvetliydi ki ufacık bir şeye bile tahammül edemeyecek gibi hissediyordu. Başını çevirip dışarısını izlemek, sessizliği korumak istedi ama şoför susmamakta kararlıydı. “Aslında biz sizi sahnede de izlemek isterdik fakat malum hayat şartları... Öyle eğlenceye ayıracak pek bütçemiz olamıyor ama bir gün söz verdim mutlaka getireceğim.”

Adam kırık bir tebessümle ve heyecanla anlatınca Dila kayıtsız kalamadı ve “Ne zaman isterseniz beklerim,” dedi. “Benim davetlim olursunuz. Kapıya geldiğinizde adımı söylemeniz yeterli. Biz sizi ağırlarız.”

Adam bu gece milli piyango vurmuşçasına her saniye mutluluğu katlanırken “Bizi çok mahcup ediyorsunuz ama öyle olmaz ki,” dedi. “Biz nasıl ödeyelim sizin hakkınızı?”

Dila yüzünde zoraki bir tebessümle “Şu an beni hızlıca gideceğim yere vardırırsanız gerçekten borçlu bile kalırım size,” dedi.

Adam onu bir emir bildi ve Dila'ya çok şükür dedirtecek bir sessizliğe bürünüp “Hemen,” dedi direksiyona sarılarak. “Birazdan kapıdayız siz hiç tasalanmayın.”

Böylece adam susup yola odaklanmış, Dila da gidecekleri yere varmayı sabırsızca bekler hâle gelmişti. Kafasında türlü türlü konuşmalar çevirdi ama bir türlü nasıl giriş yapacağını bilemedi. En iyisinin o an aklına gelenler olduğu kanaatine vararak yolu bitirdiğinde koca bir malikânenin kapısına gelmişlerdi. Etraftaki koruma sayısı hiç görmediği, aklının hayalinin alamayacağı kadar çoktu.

“Geldik, Dila Hanım,” diyen taksiciyle şaşkın bakışları pencereden ayrıldı ve çantasını açtı. Tam cüzdanını alacaktı ki “Olur mu öyle şey,” dedi taksici. “Siz o kadar kıyak yaptınız bize. Ben sizden ücret alır mıyım?”

Kendi kazancından vereceğini bildiğinden Dila'nın içi rahat etmedi ve adamın sözlerini kulak ardı ederek cüzdanından eline gelen paraları alıp “Olmaz öyle. Buyurun lütfen,” diyerek hemen yanına doğru bıraktı.

Adam bir paralara baktı bir Dila'ya. Eline aldığı anda “Ama bu çok,” demeye kalmadan Dila yüzünde bir tebessümle “Eşinize tekrardan selamlarımı iletin. Çok teşekkür ederim, iyi akşamlar,” dedi.

Kapıyı ardından kapattığında artık aklındaki sorularla, sorunlarla Cevdet Karamiş'e'nin kapısında bir başınaydı. Tel örgülü, yüksek kapılar onun için açıldığında geleceğinden haberdar oldukları belli olur hâlde “Buyurun,” dediler.

Dila içeri doğru birkaç büyük adım attığında onu koca bir malikâne karşıladı. Bahçenin tam ortasında kocaman bir kuzgun heykeli vardı. Görünüşü bile insanı ürpertecek cinstendi. O heykelin yanında da bir araba park etmişti. Gecenin karanlığına rağmen bahçenin fazlaca olan aydınlatmaları etrafı gün gibi detaylıca gösteriyordu. Dila, kuzgun heykelinin etrafından

dolanıp merdivenleri çıkmaya başladığında kapı açılmıştı. Bakışlarını kaldırdığında görmeyi beklediği evin hizmetlilerinden biriydi lakin gördüğü o olmadı. Serhan Durmuş kapının hemen ardından çıkmış, bir eli cebinde, yüzünde silik ve yarım bir tebessümle merdivenleri inmeye başlamıştı.

Dila'nın duraksayan adımlarıyla karşı karşıya geldiklerinde Dila yüzünü asarak "Senin ne işin var burada?" diye sordu.

Serhan bu sorusuna tebessümle karşılık verirken "Sizli bizli konuşmayı bırakmışız bakıyorum," dedi. "Bundan ne kadar keyif duyduğumu anlatamam sana."

Dila'nın yüzü asıldı, midesi bulandı. Üstelik bu mecazen bir bulanma da değildi. İçi kalkıp duruyordu. Serhan'a ise bunu onun yüzündenmiş gibi göstermekten hiç çekinmedi ve "Seninle uğraşacak vaktim yok," diyerek yanından geçip gidecekti ki "Ali için yalvarmaya mı geldin?" diye sordu.

Dila attığı o bir adımlık merdivende durup kaşlarını çatarak başını geri çevirdiğinde "Ne?" dedi anlamamış gibi. "Ne yalvarması? Ali için neden yalvaracakmışım ki?"

Serhan, Dila'nın yüzünden bir şeyler arıyormuş gibi bakışlarını dolandırırken Dila bundan epey rahatsız oldu. "Ali için değil," dedi Serhan korkutucu bir sakinlikle. "Sen Ali için gelmedin buraya. Sen..." dedi sonra telaşa kapılmış gibi. "Sen İskender için geldin buraya."

Dila, Ali'nin tutuklanmasından ötürü olduğunu düşündüğünden konunun daha fazla üzerine gitmedi ve Serhan'a hiçbir şey demeden adımlarını tekrar merdivene yönlendirmişti ki Serhan korkuyla, panikle, endişeyle Dila'nın koluna soruldu ve "İskender için," dedi gözlerindeki karanlıkla. "Sen onun için geldin buraya. Dün... Dün terk etmiştin onu. Şimdi... Şimdi neden?"

Dila artık görebiliyordu. Serhan duygularını saklamıyor, açıkça belli ediyor ve bundan çekinmiyordu. Gözlerinde yanan

o ateşi görebiliyordu Dila ve bundan hoşlanmıyordu. O yüzden kolunu silkeleyip atarken “Evet,” dedi büyük bir öfkeyle. “Evet, onun için geldim. Onu çok sevdiğim için geldim. Sizin bu dünyanızdan, bu düzeninizden bıktığım için geldim.” Artık içi içine sığmıyor, bir an önce herkesten, her şeyden kurtulmak istiyordu. “Her şeyi size bırakmaya geldim. Bırakıp buradan sadece bana ait olan şeyleri alıp gitmeye geldim. Ben artık sizin bu düzeninizde yitip gitmek istemiyorum. Sizin dünyanızda iyi olan, güzel olan hiçbir şeye tahammül yok. Sizin kurallarınızla yaşamayacağım artık. Ben bizi, sevdiğim adamı ve kendimi buradan kurtaracağım.”

Bir itiraf gibiydi bu. Kendine de herkese de. İçi koca bir cesaretle dolmuş, sanki herkesin karşısında dimdik durup herkesi ezip geçecekmiş gibi hissetmişti. O yüzden içindeki bu ateşi kaybetmeden Cevdet’in karşısına çıkmak istemişti ki “Sen hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Serhan daha da hırslanmış bir öfkeyle önüne doğru geçerek. Dila’ya dokunmak istemiş ama Dila geri çekilerek aksi bakışlarıyla onu engellemişti. Serhan ellerini çekmek durumunda kalmış ama cümleleri bir bıçak gibi Dila’ya doğrultulmuştu.

“Senin sevdiğim dediğin adam gerçek bile değil,” dedi büyük bir sırrı kusarcasına. “Sen onun kim olduğunu bile bilmiyorsun. Seni sevmeyen, bir yalanın içinde büyüten bir adam için her şeyi yakıp geçiyorsun. Benim güzel olduğu kadar aptal olanım...” dedi acır gibi gözlerinin içine bakarak. “Senelerdir bir yalanın, yılanın koynunda uyuyorsun. İskender bir avcı ve sen onun tuzağına takılmış avısın.”

Anlayamadı Dila. İdrak edemedi. “Bu zırvalıklarını kendine sakla,” dedi Dila tükürür gibi. “Beni de rahat bırak.”

Bir adım atmıştı ki “Ben zırvalıyorsam git sen sor,” dedi tekrar önüne geçerek. “O gün evine gittiğin Seher Karakuş’a git sor. Oğlu Berzan’ı sor ona. Berzan olan İskender’i sor.”

Dila beyninden kurşun yemiş gibi oldu. Sarsıldı ama yıkılmadı. “Ne?” derken beyni uğulduyor, başı dönüyordu. “Ne saçmalıyorsun sen?”

“Git,” dedi Serhan öfkeyle. “Git saçmalık mıymış sor, öğren. Seni o gün orada gördükten sonra düştüm bu işin peşine. İskender açık bıraktı, ben de oradan sızdım. Her şey de bir bir önüme döküldü. O yaşlı, yana yakıla oğlunu arayan kadının oğlu İskender. Berzan Karakuş, İskender’in ta kendisi ve seni senelerdir kandırıyor.”

Dila her bir cümlesiyle vurulup vurulup ölmüyor, can çekişiyordu sanki. Kabul etmek istemedi. Düşüp bayılacak gibi oldu, gözleri kapandı ama kendini hızlıca toparlamaya çalıştı. İnanmadı. İnanmak istemedi. Adımları hâlâ merdivenlerin yukarısına çıkarken duyduklarını da unutmak istedi yüreği. Unutup kendi bildikleriyle devam etmek istedi ama bunu da yapamadı. “Eğer Cevdet’in yanına gidip İskender ile buradan gitmeyi teklif edersen,” dedi Serhan bir tehdit gibi. “Ben de peşinden geleceğim ve bildiğim her şeyi Cevdet’e anlatacağım.”

Dila oturtamıyordu hiçbir şeyi. Zihni öylesine bulanıktı ki etrafını bile zor görüyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Nereye adım atsa orada bir duvara çarpıyordu sanki. Ne gidebiliyordu ne dönebiliyordu. “Ne...” dedi Dila kesik kesik. “Ne anlatacaksın? Ailesi varmış saklamış demek neyi değiştirecek?”

Hâlâ konduramıyordu İskender’e. Kalbi bunun bir açıklaması var diyordu ve Serhan’a karşı boyun bükmek istemiyordu. İskender’e olan inancından vurulduğunu göstermek istemiyordu. Ama Serhan acımasızdı. Yüzünde imalı bir gülümsemeyle “Bildiklerim bu kadar değil elbette,” dedi.

Dila’nın dudakları aralandı ama sormaya bile cesaret edemedi. Duyacaklarını kaldıramaz diye, orada yıkılır kalır diye cesaret edemedi. Nefes nefese, başı dik durmakta zorlanırken ve kalbine batan hayal kırıklıklarının parçalarıyla “Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

“Seher Karakuş’a git,” dedi Serhan çok net ve ciddi bir ifadeyle. “Önce söylediklerimin gerçek olduğuna inan. Sonra sana devamını anlatacağım.”

Dila ne yapacağını bilemedi. Serhan’ın söyledikleri kulağında yankılanırken bir adım ileri atamıyor, aynı basamakta dönüp duruyordu. Kalbi deli gibi atıyordu ama artık aşktan değil, öfkeden, hayal kırıklığından, korkudan ibaretti. İçine düşen kuşku öylesine derin bir yarıktı ki adım attıkça daha da genişliyor, düşmekten korktuğu uçurum bir anda önünde beliriyordu.

Serhan’ın bakışları sırtına saplanmışken kendini Cevdet’in karşısına çıkacak gücü bulamadan basamaklardan aşağıya inmeye başladı. Her bir adımı zihnindeki fırtınayı büyütüyor, içindeki kararsızlık çığ gibi büyüyordu. Serhan’ın kelimeleri zihninde dönüyor, İskender’in yüzüyle çarpışıyordu. *İskender Oğuzbeyli ve Berzan Karakuş*, bu iki isim birer taş gibi oturmuştu içine.

Bahçeyi tekrar geçerken kuzgun heykelinin gölgesi üzerine düşmüş gecenin soğukluğu artık sadece havadan değil, içinden geliyormuş gibi hissetti. Buz kesmişti. Demir kapılar tekrar açıldığında ümidin kapıları bir bir kapandı sanki. O kapılar girdiği değil, kaçtığı bir hapisane gibi arkasından kapanırken caddeye çıkıp ilk gördüğü taksiye el etti. Taksi durduğunda “Siz gidin,” dedi sesi çatlamış, gözleri hâlâ pusluyken. “Ben tarif edeceğim.”

Şoför onu tanımıştı ama az önce denk gelen diğer şoför gibi sorular sormamıştı. Belki de Dila’nın hâlinden, yüzündeki renksizlikten soru sormaması gerektiğini anlamıştı. Arabayla ilerlediklerinde her şey biraz daha ağır gelmeye başladı Dila’ya. İçindeki kırık sesler, dışarıdan sessizlikle yankılanıyordu. O kadar karışıktı ki her şey İskender’in dokunuşunu hatırlıyor, ona nasıl baktığını gözlerinin önüne getiriyor ama bir yanından da Serhan’ın sesleri geçiyordu. Yalan... Tuzak... Av...

Tam o an, midesi bir kez daha burkuldu. Boğazına kadar gelen bulanma öylesine yoğundu ki nefes alması zorlaştı.

“Dur!” dedi aniden, sesi yükselmiş, öğürtüleri artmıştı. “Dur. Şurada. Hemen... Lütfen!”

Şoför refleksiyle kenara çektiğinde, Dila kapıyı hızla açtı ve ayakları yere değer değmez birkaç adım öteye koşup dizlerinin üzerine çökerek kustu. Bir değil, iki değil... İçinde ne varsa atarcasına. Ama çıkmıyordu. Acısı, soruları, korkuları hâlâ içindeydi. Ve sonra gözyaşları dökülmeye başladı. Sessizce değil... Hıçkırı hıçkırı. Gözyaşları birbirine karışıyor, boğazı yanıyor, yüreği sızlıyordu.

Yol kenarında öylece titrerken arkasından gelen şoför bir şişe su uzattı, “İyi misiniz?” diye fısıldadı korkarak. “Bir hastaneye gidelim mi?”

Dila cevap veremedi. Başını yalnızca çok az bir şekilde salladı, suyu aldı. Ağzını çalkalayacak kadar bile içemedi ilk başta. Sonra yudum yudum suyu içip yeniden doğrulduğunda hâlâ ağlıyordu ama daha sessizdi. Arabaya tekrar binerken gözleri uzaklara bakıyor, dudakları titriyordu.

“İsterseniz başka bir yere bırakayım sizi,” dedi şoför endişeyle.

“Hayır,” dedi Dila güçlkle. “Gideceğimiz yere az kaldı zaten.”

Arabada bir süre daha sessizlik oldu ve yol aktı. Her şey geride kaldı ama Dila aynı yerdeydi. Sokağın köşesini dönünce gördü evi. Küçük, eski bir evdi. Bahçesinde saksılar, kırık bir tahta sandalye, eski perdelerin arkasından dışarıyı gözetleyen bir kadın vardı.

Taksi yavaşladığında Dila başını kaldırıp cama doğru yaklaştı. Ellerini dizlerinde sıkınca parmaklarının nasıl titrediğini fark etti.

“Geldik,” dedi kısık sesle. “İnebilirim ben.”

Şoföre parayı uzattığında adam parayı kabul etti ama gözlerini ondan ayıramadı. “Yalnız gitmeyin isterseniz,” dedi. “İyi görünmüyorsunuz. Eşlik edebilirim kapıya kadar.”

Dila başını iki yana sallayıp “Hallederim,” dedi. “Ama teşekkür ederim teklifiniz için.”

Arabanın kapısını açtığında soğuk yüzüne çarptı. İndi ve ayağı kaldırıma bastığında hâlâ yürüyüp yürüyemeyeceğinden emin değildi. Kendinde o gücü son bir gayretle bulup kapıya doğru ağır adımlarla ilerledi. Sanki her adımı İskender’in geçmişine, yalanlarına gidiyordu. Kendisine yalan söylemiş bir adamın gözlerinin içine, bir annenin göğsüne bastırıldığı gerçeğe doğru yürüyordu. Avuçları terliydi, boğazı düğümlüydü. Kapının önünde durdu. Elini zili çalmak için kaldırdı, tereddüt etti. Kapının ardındaki gerçek, hayatının bütün yönünü değiştirebilirdi. Senelerini, senelerini verdiği o aşkın yalan oluşunu... Elini yavaşça zile uzattı. Bastığında çıkan ses içindeki sessizliği bir anlığına deldi. Sonra yaşlı kadın korkuyla perdeyi araladı. Dila’yı gördüğünde ise yüzünde güller açtı.

Kapı yavaşça açılırken Dila’nın nefesi tutuldu. Göz göze geldiler. Yaşlı kadın heyecanla, birini görmenin sevinciyle “Sen...” dedi. “Sen o güzel kızsın.”

Dila’nın gözleri nemliydi. “Ben...” dedi. Sesi bir hayli kırık ve yorgundu. “Nasıl olduğunuzu merak ettim de geldim.”

O kadının gözlerinde, duruşunda, sesinde bile İskender’e ait bir şeyler aradı. Annesi olabilecek kadar benziyordu da ama zihni hep benzemeyen yönlerini görmek istedi. Saçlarını benzetemedi mesela. Boyu da uymuyordu. Yalan olmasını umduğu her şeyi zihni ona tek tek sundu ama içindeki şüpheyi bir an olsun atamadı.

Yaşlı kadının bakışları derinleştğinde mahcubiyetle kısıldı. Ardından kapıyı biraz daha açtığına “Buyur, içeri gel,” dedi canı gönülden. “Gel oturalım, kızım. Gel.”

Dila bir adım attı.

Sonra bir tane daha.

O kapının ardında, yıllar boyu saklanmış bir sırrın cevabı bekliyordu. Adımları ilerledikçe evin kokusu hemen içine doldu. Eski eşyalar vardı evin içinde. Soluk renkli perdeler, kenarları tiftiklenmiş koltuklar, sehpa üzerindeki danteller eskiydi ama temizdi. Her şey öylece duruyordu. Sanki zaman burada durmuş ama yaşam bir şekilde mecburiyetten devam etmişti. Dila içeride adım adım ilerlerken duvarlardaki çerçevelere takıldı gözleri. Bazılarının içi boş, bazılarında sararmış fotoğraflar vardı. Gözleri İskender’i aradı. Onun evinde Halit onu aldıktan sonra çekilmiş birkaç kare fotoğrafı vardı ve Dila çok âşık olduğundan hepsini aklına kazımıştı.

Kadın ellerini ovuşturarak “Kusura bakma, kızım,” dedi utana sıkıla. “Biraz dağınık... Hem de yavaşım biraz artık. Yaşlandık tabii.”

Dila başını sağa sola sallayarak “Esağfurullah,” dedi. Sonra biraz çekinerek ama sesi yumuşak bir hâldeyken kadının yanına doğru oturup “Berzan...” dedi. “Oğlunuz... Geldi mi? Bulabildiniz mi?”

Kadının yüzündeki silik tebessüm bir anda düştü. Gözleri doldu, ağzı hafif aralandı ama cevap hemen çıkmadı. Sonra bakışlarını yere indirdi, başını iki yana yavaşça salladı. “Yok...” dedi kısık bir sesle. “Yok yavrum, gelmedi... Bulamadım. Siz de bulamadınız, değil mi? Yine elim boş kaldım öylece.”

Sesi çarladı. Gözleri yerde bir noktaya kitlendi, sanki orada oğlu duruyormuş gibi “Berzan’ım kayboldu...” dedi ağlamaklı hâlde. “Benim güzel oğlum. Küçüçüktü daha. Gitti, gelmedi.

Ben her gün kapıya bakıyorum hâlâ. Bir ses, bir iz, bir haber gelir diye ama yok.”

Dila'nın boğazı düğüm düğümdü. İçi paramparça olmuştu. Kendine hâkim olmaya çalışarak çok zor bir şey ister gibi “Fotoğrafı var mıydı hiç?” diye sordu. “Yani... Belki görürsek, belki bir yerde denk gelirsek daha kolay olur tanımak. Belki bir ipucu buluruz.”

Kadın başını birden kaldırdı. Sanki o ana dek aklına gelmemiş gibi. “Olmaz mı?” dedi. “Olmaz mı var tabii, var! Fotoğrafsız olur mu hiç?”

Sonra yavaşça doğruldu. Ayakta bile zor duruyordu ama kendinden emin bir şekilde yavaş yavaş yürümeye başladı. Adımları ağırdı ama düzdü. Dakikalar gibi gelen birkaç saniyenin ardından kadın elinde küçük bir kutuyla döndüğünde kutunun içinden titreyen elleriyle bir fotoğraf çıkardı. Renkleri solmuş, kenarları kıvrılmış eski bir kareydi. Kadın öyle bir bakarak uzattı ki Dila zarar veririm diye bile çekindi.

“İşte...” dedi kadın iç çeke çeke. “Berzan'ım bu.”

Dila uzanıp fotoğrafı aldığı anda elleri titriyordu. Yutkundu. Sonra bakışlarını yavaşça fotoğrafa indirdi.

Ve dünya durdu.

Zaman yok oldu.

Kalbi bir saniyeliğine atmaya unuttu.

Fotoğraftaki çocuk, İskender'in ta kendisiydi. Gözlerinden tanıdı. Yanağındaki o çukurdan, gülümseyince yanağına düşen o ifadeden, kaşlarının şeklinden, dudağının kenarındaki kıvrımdan tanıdı. Dila gerçek olmasın dercesine, ağlarcasına, feryat edercesine başını geri çekti. Bir nefes aldı ama yetmedi. Nefesi ciğerlerine doldu ama içini yaktı. Göğsü daraldı. Elleri titredi. Fotoğraf avuçlarının içinde kıpırdamadan dururken Dila'nın gözleri doldu. Gözyaşlarını tutamadı. Yanaklarından yaşlar

sessizce süzüldü. Neler yaşadığını idrak edemedi. Her şeyin bir kâbus olmasını ve uyanmayı diledi. Başladığı yerden çok daha kötü hâle gelmişlerdi. Sanki artık her şey dönülemez bir noktaya ilerliyormuş gibi hissediyordu ve bu his onu tüketiyordu.

Sonra annesini ilk gördüğünde İskender'in o tavrı geldi aklına. Aslında her şey ortadaydı. Serhan görebilmişti ama Dila yanındayken fark edememişti.

“Ben iyi değilim,” diyerek yutkunmaya çalıştı. “Beni böyle görmeni istemezdim ama ilk kez böyle kontrolümü kaybetmiş gibi hissediyorum.”

Cavidan ne yapacağını bilemedi. Elinin tersiyle İskender'in yüzünü okşayarak “Ne oldu?” diye sorduğunda İskender kısa bir öksürükle boğazını temizlemeye çalıştı ama yutkunamadığı o hisler nefesini keser gibi oldu. “Sana bir şey soracağım ama irdeleme, olur mu?” dedi İskender. “Sana söyleyeceklerimin dahasını sorma. Ben söylediğimle kalayım sadece. Çünkü...” Gözyaşları akmadan elinin tersiyle sildi, o sarsılmaz hâlimden bir şey kaybetmemeye çalıştı. “Ben kendimi toparlayamıyorum.”

Cavidan usulca başını salladı. O ne kadar isterse o kadar dahil olurdu. Elleri yüzünde şefkatle dolanırken “Benim annem öldü,” dedi İskender küçük bir çocuk gibi omuzlarını düşürerek. “Ben o günden beri anneleri sevemiyorum. Ölmemesi gereken bir zamanda öldü. Benim en ihtiyacım olduğu anda öldü. Kendi bile isteye öldü. Şimdi bu kadın yana yakıla oğlunu ararken annem ölmeden önceki konuşmalarımız geldi aklıma. Ben affedemiyorum annemi, Cavidan. Bu beni kötü biri yapar mı? Onu özlüyorum ama affedemiyorum. Annemi affedememek ona haksızlıkken bu yüzden kötü olmak bana hak mı?”

İbrâhim
İçimdeki putları devir
Elindeki baltayla
Kırılan putların yerine
Yenilerini koyan kim
Güneş buzdan evimi yıktı
Koca buzlar düştü
Putların boyunları kırıldı
İbrâhim
Güneşi evime sokan kim
Asma bahçelerinde dolaşan güzelleri
Buhtunnasır put yaptı
Ben ki zamansız bahçeleri kucakladım
Güzeller bende kaldı
İbrâhim
Gönlümü put sanıp da kıran kim
Âsaf Hâlet ÇELEBİ

Kırılmıştı.

Yıkılmıştı. Kandırılmıştı. Koca bir aşka inanmış, uğruna her şeyden vazgeçmişti. Ve şimdi o inanç içinde paramparça olmuştu.

İskender Oğuzbeyli gerçekten Berzan Karakuş'un ta kendisiydi.

O an her şey alt üst oldu içinde. Sırtını koltuğa dayayıp başını geriye yasladığında gözlerini kapattı. O kadar çok şey vardı ki hissettiği, hangisinin daha çok acıttığını bile bilemiyordu. Sadece içi yandı, kalbi paramparça oldu. Yaşlı kadın ise hiçbir

şeyin farkında değildi. Gözleri umutla fotoğrafa takılmış, yıllar öncesine gitmişti bile. “Ben o zamanlar hep bu fotoğrafı cüzdamımda taşırdım...” dedi hâlâ hiçbir şey değişmemiş gibi. “Her yere yanımda götürürdüm. Ama kimse görmemiş. Bulamadım oğlumu.”

Dila ise o cümlelerin altında eziliyordu. Bir anne, bir çocuk, bir yalan... Kendisi ise bu gerçeklerin neresinde durduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, bildiğini sandığı hiçbir şeyin gerçek olmadığıydı. Ellerinde tuttuğu fotoğrafı uzun uzun inceledikten sonra, yavaşça kadına geri uzattı. Parmakları titriyordu, gözleri hâlâ doluydu ama ağlamamaya çalışıyordu. Ağlamıyordu ama ağlamaktan daha başka bir şeydi içindekiler. Parçalanıyordu. Kalbinin içi kırık camlarla dolmuş gibi her nefeste bir tanesi daha batıyordu içine. Fotoğraf kadının avuçlarında yeniden yer bulduğunda Dila dudaklarını zorlayarak “Ben...” dedi titrek sesiyle. “Ben biraz daha bakınayım. Belki bir yerlerde rastlarım. Belki bir haber çıkar. Çok teşekkür ederim her şey için.”

Kadın başını salladı ama gözleri hâlâ uzak bir geçmişin içinde kaybolmuş Berzan ile yaşıyor gibiydi. “Bir şey çıkarsa bana mutlaka haber edin, olur mu?”

Dila başını salladı. Gülümsedi sanmıştı ama yüzündeki ifade gülümsemeden çok ağlamamak için kendini tutan birinin donuk ifadesiydi. Ardına bile bakmadan çıktı evden. Kapının kapanma sesi hafifti ama Dila’nın içinden geçen fırtınanın yanında yer gök sarsıldı sanki. Kalbi böylesi bir yalanın sebebini anlayamıyor, içi taşıyamıyordu.

Soğuk hava çarptı yüzüne. Sanki her şey bir rüya olsa şu rüzgârla uyanırmış gibiydi ama uyanamıyordu. Çünkü bu rüya değil gerçeğin ta kendisiydi ve gerçek nefes aldırmıyordu artık.

Adımlarını hızlandırdı. Sokak dar geliyordu. İçindeki karmaşayı, dışarının ıssızlığı bile susturamıyordu. İskender bu gerçeği neden saklamıştı? Hadi saklamıştı, o gece gördüklerinde neden söylememişti? Neden o gece kollarında annesi için ağlamıştı?

Bu kadın onu yana yakıla ararken İskender neden annemi affedemiyorum diyerek içini dökmüştü? Kalbi, göğsüne sığmıyordu artık. Elini yüreğine koyup bastırmak istedi ama elleri arasında can verecek gibiydi. Ne kadar yürüdüğünü bile bilmeden ilerledi ama yolun sonu karanlığa çıktı. Bir ayak sesi daha duyuldu arkasından. Dila bir an duraksadı, sonra yürümeye devam etti ama o adımlar yaklaşmaya devam etti. Sonra karanlığın ta kendisi içine çekercesine karşısına dikildi. Serhan oradaydı. Gözleri Dila'nın gözlerinde, yüzü gergin ama bakışlarında haklı çıkmanın gururu vardı.

“Şimdi inandın mı söylediklerime?” dedi alçak bir sesle. Sesi alçak ama kelimeleri hiç de yumuşak değildi. Belki de Dila öyle hissediyordu. Serhan'ın haklı çıkmasından, İskender'in onları bu hâle düşürmesindendi ona batan bu his. Başını çevirip başka tarafa baktı. Göz göze gelmemeye çalıştı. Gözleri parlıyordu ama karşısında ağlamayacaktı. Yutkundu. Boğazı düğüm düğümdü. Dila ne kadar bakmak istemese de Serhan bunun zevkini yaşar gibi onun döndüğü yöne geçiyor, damarına basıyordu.

“Öğrendim işte,” dedi Dila bir avazda. “Gerçeği öğrendim. Sen haklıymışsın. Ne duymak istiyorsun Serhan benden?” Sesi çatladı. “Neden hâlâ peşimdesin? Neden hâlâ karşımda duruyorsun?”

Serhan, gözlerini kaçırmak bir yana adım adım yaklaştı. Sanki bu henüz başlangıçmış gibi “Çünkü hepsi bundan ibaret değil,” dedi.

Dila kaşlarını çattı. Duymak istemedi devamını. Henüz bunları kaldıramamışken dahasının ne olduğunu bile kestiremedi. “Duymak istemiyorum,” dedi açıkça. Yanından çekip gitmek istedi.

“Derviş Karakuş'u...” diyerek durdurdu Serhan onu. “Yani Berzan'ın, İskender'in öz babasını... Cevdet Karameşe öldürdü.”

Dila vurulmuş gibi kaldı o sokağın orta yerinde. Gözleri büyüdü, kalbi hızlandı. Gecenin içinde başka bir sessizlik çöktü şimdi. Serhan'ın sesi yankılandı kulaklarında. Zihni bir girdap gibi çekildi.

Cevdet Karameşe.

Dayısı. İskender'in babasını öldürmüştü. Dila olduğu yere çakılmış gibiydi. Gözleri sabitlenmişti. Duyduğu şeyler aklında birbiriyle çarpışıyor, hiçbir yere varamıyordu. O kadar çok gerçek vardı ki hangisine inanacağını bilmiyordu artık. Aklına gelen ihtimallere ise inanmak bile istemedi. Konduramadı.

Onun konduramadıklarını Serhan devam ettirdi. "İskender bunu en başından beri biliyordu," dedi. "O yüzden bize yaklaştı. Sana yaklaştı. İçimize sızmak için. Daha da yakın olmak, daha da derine girmek için seni kullandı. O seni hiçbir zaman sevmeydi."

Son cümlesi Dila'nın içindeki tüm camları tuzla buz etti.

Seni kullandı. Sevmeydi.

O kelimeler beyninde yankılandı. *Kullandı. Sevmeydi.*

Onun yanında olan, gözlerinin içine bakarak konuşan, herkesi karşısına alan, onunla yataklara uzanıp koynunda uyutan, sabah gözlerinin içine uyanan adam... Hepsi koca bir yalandı.

Gözleri yavaşça Serhan'a döndüğünde bu kez bakışları tarifsiz, gözleri dolu doluydu.

"Değil..." dedi hıçkırıklar içinde. "O kadar da değil."

O aksini duymak için düşmanına bile yalvaracak hâldeyken "O kadar, Dila," dedi. "Senin gözünde büyüttüğün İskender Oğuzbeyli, senin duygularını kullanmaktan çekinmeyen şerefsizin teki."

Yıkılmıştı. Tüm bildikleri yerle bir olmuştu.

İskender Oğuzbeyli bir yalandı. Berzan'ın içinde ise aşk yoktu. Yalan vardı. İntikam vardı. Babasının cinayeti vardı.

Dila derince bir nefes aldığı anda ve artık inkâr edebileceği savunabileceği hiçbir şey elinde kalmayınca ağlamaktan başka hiçbir şey yapamadı. Gözleri, Serhan'ın gözlerinde kilitliydi. Sanki biri içeriden canını çekip almış, dünyayı durdurmuştu da sadece onlar kalmıştı ortada. Rüzgârın sesi bile susmuş gibiydi. Serhan'ın dudaklarından dökülen sözler durmaksızın Dila'nın zihnine bir tokat gibi çarpıyordu.

Serhan, Dila'nın ağlayan hâlini başını eğerek içi gider gibi izlerken “Gerçekleri Cevdet’e söylerken yanımda olmak ister misin?” dedi, “Sen de intikamını almış olursun böylece. Belki biraz için soğur.”

Dila olduğu yerde öylece kaldı. Yüzüne çarpan soğuk havayı bile hissetmiyordu artık. İçinden bir yer buz gibi olmuştu. Cevdet’e söyleme ihtimalini hiç düşünmemişti ve şimdi paniklemiş halde “Ne... Ne söylemesi?” dedi. Sesini duyduğuna kendisi bile şaşırdı.

Serhan bir adım daha attı. Artık o kadar yakındılar ki Dila'nın göz bebeklerinde bir şeyler arar gibiydi. “Senelerce bizim aramızda yaşamış, Dila,” dedi sakın sakın. “Sırf intikam için adım adım yaklaşmış. Kendi babasının kanının izini sürerek gelmiş. Ben öğrendiğimde önce seninle konuşmak istedim. Çünkü bu bence önce senin hakkındı ama artık daha fazla bekleyemem. Gidip Cevdet’e her şeyi anlatacağım ve İskender hak ettiğini bulacak. Sen de yanımda olmak ister-”

“Hayır,” diye haykırdı Dila. Ciğeri daraldı. O an yutkundu ama boğazından geçmeyen bir şey vardı. Panik gözlerine vurdu. Tüm bedeninden yayılan korkuyu durduramıyordu.

“Hayır...” dedi, neredeyse yalvaran bir tonda. “Hayır, bunu yapamazsın. Yapmayacaksın.” Titreyen elleri Serhan'ın bileğini

tuttu. İlk kez düşmanının elini yalvararak tuttu. Onu sevmeyen ama kendi kalbinden de atamadığı adam için.

Ve o an Serhan'ın yüzü değişti. Bir şey oldu. Yumuşadı. Sanki içinde bir hayal vardı da o hayal Dila'nın dokunuşuyla gerçek olmuş gibiydi. Sanki yıllardır beklediği o yakınlık gözlerinin önüne serilmişti. Ama Dila'nın tek derdi, İskender'in canıydı. Bunu düşünmek içinde başka bir tarafın acıyla kıvrınmasına sebep oldu. Dila ona aşkla dokunmuyordu. Sadece ölmesini kabul edemiyordu. O an bile İskender'den ölesiye nefret etti. İlk temaslı anlarını bile varlığı bozmuştu.

Serhan daha ilkinin şokunu atlatamazken Dila elini daha sıkı kavradı. Gözleri doluydu. "Ne olur..." dedi. "Sakın kimse söyleme. Kimse bilmemeli bunu. Ne olur, Serhan. Sana yalvarıyorum."

Serhan'ın yüzüne bir hayal kırıklığı gölgesi düştü. Gözleri karardığında öfkeyle çekti elini.

"Sen..." dedi o kırıklıkla. "Sen hâlâ onu seviyorsun." Sesi de cümleleri gibi kırılmıştı ama bir anda yükseldi. "Her şeye rağmen mi, Dila?" Bir adım geri attı, sonra yeniden yaklaştı. "Seni kandırmasına rağmen hâlâ mı? Hâlâ mı onun canı için endişeleniyorsun?!"

Dila dayanamayıp ağlamaya başladığında sanki sadece bir gözyaşı değil tüm içiyle ağlıyordu. Bunca yıldır kimseye gösteremediği, bastırıldığı, içinde biriktirdiği her şeyle İskender için, İskender'in canı için ağlıyordu. Ve sonra dizlerinin üstüne düştüğünde toprağa değil, İskender'in canına çöktü sanki korumak ister gibi. "Lütfen..." dedi hıçkırı hıçkırı. "Ne istersen yaparım. Ne olur... Yapma bunu ona."

Serhan'ın yüzü yeniden değişti. Bu kez bakışlarında saplantılı bir hayranlık vardı. Onu en dipte, en zayıf hâlinde ilk kez böyle görüyordu. Kendi için olmasını dilerken o başkası için yalvarıyordu ve yalvarırken bile çok güzeldi. Serhan o güzelliğe

yutkunarak baktığında tüm olumsuzlukları kendine çevirmek adına “Ne istersem mi?” diye sordu. Sesinin tonunda bile sınırları zorlayacak bir adamın tonu vardı. Dila dolu dolu gözlerini ona doğru dikip başını salladığında ağlamaktan kırılmıştı.

“Bu dünyadan, bu düzenden çekip gitmek istediğini söylemiştin bir saat önce...” Dila’nın yüzü düşmeye başladı. “Kabul ediyorum,” dedi Serhan. “Ama seni bu dünyadan çıkaran İskender olmayacak. Biz gideceğiz, Dila. Benimle geleceksin. Bundan sonra sadece sen ve ben olacağız.”

Dila’nın gözleri büyüdü, gözündeki yaşıyla dondu kaldı. Dila’yı istiyordu. Bütünüyle. Bundan sonrası için istiyordu. İskender’in canıyla kendi esareti arasında bir eşikteydi ve o eşik yerle gök arasındaki o derin uçurum gibiydi.

Gazinonun arka tarafı, sabahın erken saatlerinde bile tıklım tıklımdı. Çünkü İskender Oğuzbeyli gece yarısından itibaren Dila’ya ulaşamadığından herkesi ayağa kaldırmış, şehrin altını üstüne getirmişti ve maalesef ki onu bulamamıştı. İşte o yüzden içeride yankılanan tek şey, İskender’in öfkesiyle sarsılan duvarlardı. Herkes susmuştu. Herkes nefesini tutmuştu. Ve herkes, İskender’in bir adımını, bir bakışını bekliyordu.

Elinde tuttuğu kadehi sertçe masaya bıraktığında camın çatlayan sesiyle birlikte bir ürperti gezdi odada. Kadeh avuçları arasında parçalanmıştı.

“Hâlâ bir haber yok mu?!” diye patladı. Sesi öyle gür çıktı ki camlar titredi. Etrafına dizilmiş korumalar bir adım geri çekildi. Kimse göz göze gelmeye cesaret edemedi.

“Yok abi...” dedi içlerinden biri. Sesi bile varlığı gibi küçüldü. Cunta İskender’in önünde kimse büyüyemedi. “Baktık

her yere. Cevdet'e gitmiş ama kapıdan dönmüş. Sonrasını da bilen yok."

İskender'in şakakları atıyordu. Dişlerini sıktı. Kafasında dönüp duran tek bir görüntü vardı. Dila'nın gidişi. Yüzündeki o karmaşa. Elini tutuşu. Son bakışı...

Birdenbire gözleri kalabalığın arasında birine kilitlendi. Dün gece ön kapıda duran, Dila'nın çıkmasına ses etmeyen korumaya. Hırsını birinden almak istediğinden öfkeyle üstüne yürüdü. O bir şey diyemeden bir yumruk patladı yüzüne. Sertti. Beklenmedikti. O kadar hızlıydı ki herkes donup kaldı.

"Nasıl bırakırsınız lan?!" diye bağırdı. "Neye güvenip bıraktınız onu o kapıdan?!"

Koruma eli önünde, başı önde, yutkunarak "Abi..." dedi. "Cevdet'e gideceğim dedi. Biz... Bir şey olmaz sandık..."

İskender o anda adamın yakasına yapıştı. Diğer eli yumruk olmuştu ama zor tutuyordu kendini. Gözleri delirmiş gibiydi. "O kadın benim canım!" diye hırladı. "Benim canıma bir şey olursa her birinizin canını tek tek alırım."

Kapıdan gelen bir hareketlilikle Üçbey telaşla içeri girerken "Abi," dedi. "Toplantı başlamak üzere. Gitmemiz lazım. Ali abinin infazını verecekler."

İskender'in çenesindeki kaslar kilitlenmişti. Yumruklarını gevşetti ama gözlerinde koca fırtına vardı. Her yer öylesine savrulmuştu ki o an içinden çıkamıyordu.

"Sikeyim böyle işi!" diye kükredi. Yanında duran sandalyeye bir tekme savurduğunda sandalye duvara çarpıp parçalandı. Bir nefes aldı ama o nefes ciğerine bile değmedi. Gözleri boşluğa kaydığı anda dudakları aralandı, boğuk ve çaresiz bir sesle "Dila hâlâ yok..." dedi. "Geceden beri ortada yok, Üçbey."

Üçbey yanına yaklaşıp "Abi..." dediğinde o da çaresizdi. "Buluruz Dila yengemi. Eminim bir şey olmamıştır ama sen

toplantıya katılmazsan oy hakkın sayılmayacak. Zaten bir avuç kişiyiz Ali abiyi kurtarmaya çalışan.”

İskender’in gözleri yere düştü. Başını eğdi. Derin bir nefes verdi ama göğsü yine dolmadı. Kafasında Dila vardı. Korkmuştu. Kendisine ait olanı koruyamamış gibi hissediyordu. Ama diğer tarafta yıllardır omuz omuza yürüdüğü Ali’nin kaderi duruyordu.

Yutkunup başını kaldırdığında gözlerinde kırılmış, karışmış, dağılmış bir adam vardı.

“Döndüğümde bana Dila’yı bulmuş olacaksınız.” dedi, taş gibi bir sesle. “Bulamadığınız her saatte birinizin kafasına sıkarım.”

Ve o an herkes onun gözlerinde sevdiği kadının izini bulamazsa bir adamın düşeceği çukuru gördü. Sadece kendisini değil herkesi beraberinde gömecekti.

Üçbey ile hızlıca çıkıp arabaya bindiklerinde sabahın ayazı Ankara’nın damarına işlerken İskender arabanın camına başını yaslamıştı. Şehir sanki sessiz bir mezarlık gibiydi. Dila’nın sesini hatırlıyordu. Elini tutuşunu, yalvarışını... Aklından bir türlü atamıyordu. İçine yerleşen o yabancı korku ilk kez bu kadar büyüktü.

Oturduğu koltukta sessizlik hüküm sürerken direksiyon başındaki Üçbey birden başını çevirerek “Bulacağız abi...” dedi. İskender ses etmeyince “Dila yengemi diyorum abi,” dedi tekrar. “Buradan bir çikalım, söz ben bulacağım. Gerekirse Ankara’yı tek tek arar, her taşın altına bakarım.”

İskender gözlerini camdan çekmeden sadece başını hafifçe eğdi. İçindeki kaynama artık dışına taşacak kadar yoğundu. Yol bitip de köşkün önüne geldiklerinde giriş kapısının etrafı korumalarla çevriliydi. Silahlar, telsizler, dikkatli bakışlar. Herkes tetikteydi. Araç içeriye alındığında bir güvenlik çemberi içinde ilerlemeye başladılar.

“Devlet başkanında yok böyle koruma anasını satayım,” dedi Üçbey. Arabadan indiklerinde Üçbey arkasında durmuş gölge gibi onu takip ediyordu.

“Bu kargaların içinde Allah yardımcın olsun abi,” dedi fıslıtiyla. İskender bir şey demedi. Sadece yürüdü. Kapıdaki iki adam üstünü ararken tek kelime etmeyen İskender gözünü içeriye dikmişti. Adımlarını atarken omuzlarındaki ağırlığı kimse göremedi ama her adımda bu gece birileri için bir mezar kazıyordu sanki.

Üçbey kapının önünde kaldığında İskender köşke girmiş, salona doğru ilerlemişti. İçeride gergin bir hava hâkimdi. Büyük masa, kalın perdeyle kaplı pencereler, duvarda asılı tablolar ve masanın etrafında oturmuş adamlar... Hepsi güçlüydü, hepsi karar verendi ve bu güç zehirlenmesini iliklerine kadar taşıyorlardı.

İskender’in adım sesleriyle Halit masanın başından dönüp geriye doğru baktı. Gülümsediğinde o gülüş İskender’in sinirlerine dokundu. Her şeyin sebebinin Halit olduğunu bildiğinden Dila’yı bulduğu an onun ipini çekmekten geri durmayacaktı. “Gel İskender, gel,” dedi. “Geç otur. Biz de seni bekliyorduk başlamak için.”

İskender hiçbir şey söylemeden yürüyüp yerine oturdu. Omuzları dimdikti. Gözlerini karşısındaki herkesin üzerinde kısa kısa gezdirdi. Herkes yerindeydi fakat Serhan’ın sandalyesi boştu.

İçini saran yabancı bir hisle, bir anda başını kaldırdı. Aklına gelenin başına gelmemesini dileyerek “Serhan nerede?” dedi. Sesi sakın gibi çıksa da içinde koca bir sarsıntı vardı.

Halit’in gülümsemesi biraz daha genişledi. Sanki beklediği an tam da buydu. “Senin haberin yok tabii değil mi?” dedi keyifle “Daha gazeteler dağıtılmamıştır tabii... Malum bu sabah çok şey oldu.”

Ceketinin iç cebinden buruşturulmuş bir gazete parçası çıkardı. Özenle katlayıp önüne bıraktı. “Ben bu haberi sana vermek için önceden bir kopya almıştım.”

İskender sert bakışlarını onun üzerinde tutup ardından kâğıdı açtığı anda ve gözleri başlığa kaydığında tüm salon susmuştu.

Okuduğu her bir satırda solukları salonun içine alev topu gibi düşüyordu.

Sürpriz Nikâh!

Türkiye’nin yükselen yıldızı şarkıcı Cavidan (Dila), uzun süredir aşk yaşadığı konuşulan iş insanı Serhan Durmuş ile dün gece sessiz sedasız nikâh masasına oturdu.

Çiftin yakın çevresinden edinilen bilgiye göre sade bir törenle evlenen ikili, düğün sonrası balayına çıkmak üzere şehirden ayrıldı.

Magazin dünyası sürpriz evliliği konuşurken Cavidan’ın bu ani kararı hayranlarını şaşırttı.

Serhan Durmuş’un ise son dönemde iş hayatındaki agresif hamlelerinin ardından özel hayatında da hızlı kararlar alması dikkatlerden kaçmadı.

İskender’in gözleri satırların üzerinde dondu kaldı. Harfler artık birer kurşun gibiydi. Her kelime göğsünün tam ortasına saplanıyor; Cavidan, Serhan, evlilik, balayına çıkmak... Cümleler birbirine karışıyor, kulağında uğultu gibi dönüyordu.

Parmakları gazetenin kenarlarını sıkarken kâğıdın hışırtısı duyuldu. Yumrukları iç içe geçmişti sanki. Tırnakları kâğıda geçtiğinde bir şeyler çatırdamaya başladı. Masanın etrafındaki herkes bu karanlıkta sustuğunda Selim öne doğru çıkarak “Şimdi gönül meselelerinin sırası değil İskender,” diyerek kapatmaya çalıştı ama İskender başını kaldırdığı an sözleri geri tepildi sanki.

Gözündeki o grilik bile o an siyaha döndü. Soluklarını tutmuş adamlara baktı ama kimse onunla göz göze gelemedi. O gözlerde öyle bir karanlık vardı ki Halit bile istemsizce geriye yaslandı. Bir anlık irkilme herkesin üzerinde gezindi. Masadaki diğer üyeler kolçaklarına tutunmuş nefes almaktan çekinmişti.

İskender Oğuzbeyli'nin bu sabah canına kastedilmişti.

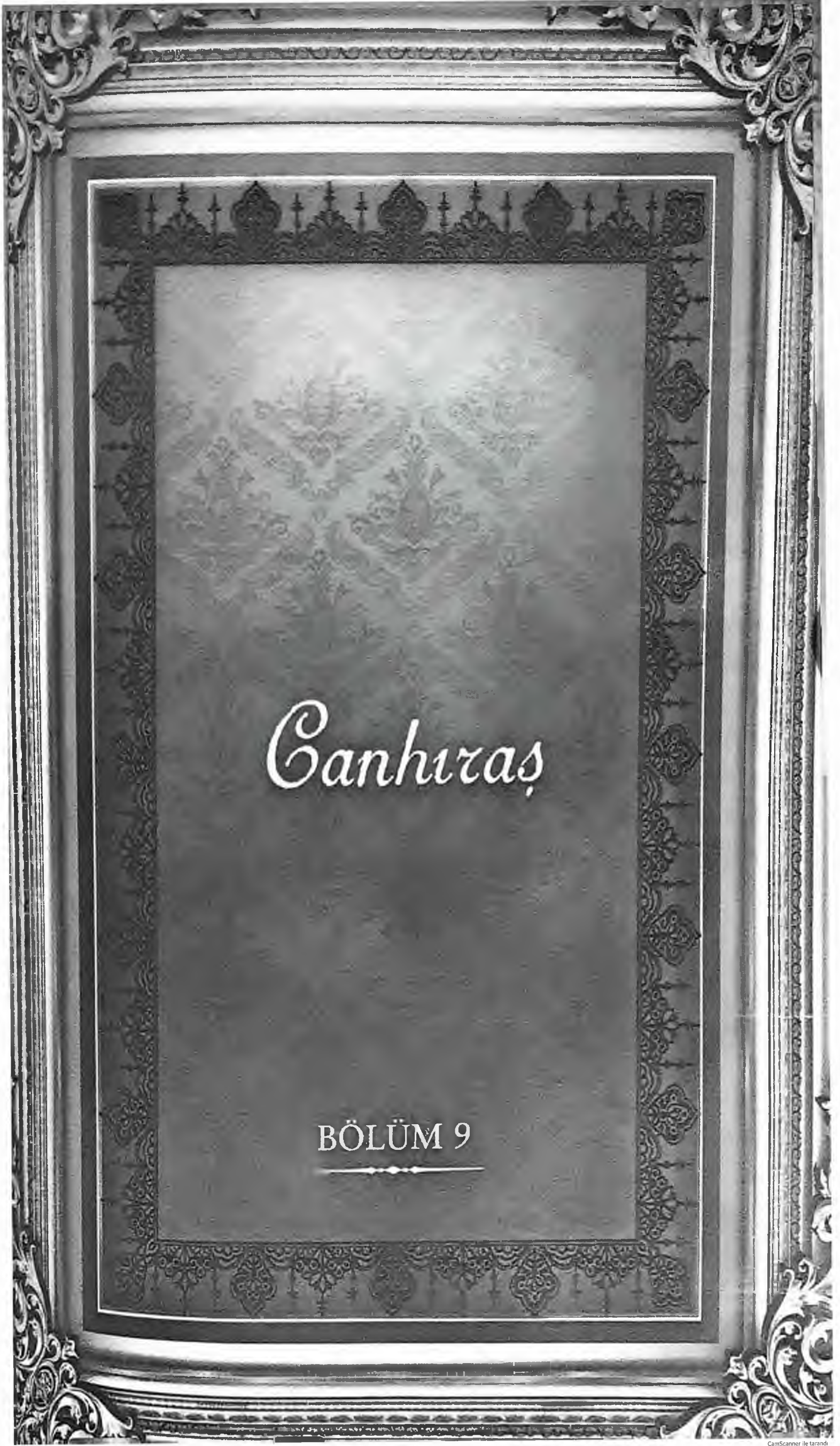
Şakaklarında atan damar yüzündeki gerginlikle birlikte belirlenleştğinde eli yavaşça önündeki gazeteyi kaldırdı ve hiçbir şey demeden kâğıdı parça parça etti. Gazetenin yırtılan parçaları avuçlarından süzülüp masaya ve yere düşerken her biri bir lanet gibi etrafa saçıldı.

İskender yerinden kalkmadı. Bağırmadı da. Ama içindeki fırtına öyle kudurmuştu ki orada bulunan herkes o an bir şeyin bittiğini ve çok daha korkunç bir şeyin başladığını hissetti.

İskender o karanlık, dipsiz ve durmaksızın büyüyen gözlerle sadece baktı ve o bakıştan sonra hiç kimse buradan sağ çıkamayacak gibiydi.

İskender bir yıkımı yaşıyordu.

İki gündür yaşananlarla ilk defa, bir oyunun dışında kaldığını hissetmişti. İlk defa kendisine ait olanın elinden kayıp gittiğini görmüştü. Ama en çok da ilk defa İskender Oğuzbeyli gerçekten kaybetmişti.

CamScanner ile tarandı

1

CamScanner ile tarandı

*10 Ay Sonra
Ankara Cezaevi*

Ali,

Nereden, nasıl başlasam sana bir şeyleri anlatmaya, bilmiyorum. Aslında anlatmak istiyor muyum, onu da bilmiyorum. Ben sadece sana yazmak istiyorum Ali. İçimden taşanları başka türlü tutamıyorum çünkü. Sana yazdıkça, kalem kâğıda aktıkça içimde biraz olsun rahatlıyor. Seni ilk tanıdığımda Dila, 'o sana gelmeden önce kendini ölçüp biçip tartarak gelmiştir' demişti. O an söylediğini anlayamamıştım ama bugün anlıyorum. Benim sana tavırlarıma rağmen arkamda duruşunla, bize böylesi sahip çıkışınla ben anlıyorum, tanıyorum seni. Sonra kendime bakıyorum, ben senin yanına yakışıyor muyum diye. Cevaplarım beni tatmin etmiyor ama her şeye rağmen seni istediğimi artık biliyorum. İstiyorum ben seni Ali. Özlüyorum ben seni.

Senden sonra çok şey değişti buralarda desem de bu kaos, bu karmaşa her zaman vardı. Ama sanırım sen buradayken ben bir şekilde güvende hissediyordum. Dışarıda kıyamet bile kopsa, içerideki herkes birbirine düşman da olsa senin varlığın bendeki o sarsılmaz duvarmış. Sen gidince, o duvar çatlayınca anladım. Her şey oradan sızıyor artık ve ben en çok senin için korkuyorum. Orada güvende değilsin biliyorum. Uykularım varla yok arası. Her an senden kötü bir haber alacağım diye elim yüreğimde bekliyorum. Her yer sessizliğe gömüldüğünde başlıyor en çok korkularım. O günü geri alabilsem diyorum ama bazı şeylerin geri dönüşü de olmuyor onu da biliyorum. Üzerinden on ay geçti ama burada her yer hâlâ senin adını fısıldıyor bana. Her köşede senden bir parça var, her yerde sesin kulağımda.

İskender abi, babam, herkes senin için uğraşıyor ama herkes öylesine dağıldı ki kimse kimseyi toparlayamıyor. Hele İskender abi... Dila'nın gidişiyle, Serhan ile evlenişiyle öyle bir hâle girdi ki yaşayan bir ölü gibi. Korkuyorum, Ali. Korkuyorum ki kendi dertlerinde yok olup giderken seni de sürükleyecekler.

Seni, seninle birlikte kendimi, didişmelerimizi, sohbetlerimizi, senin yanındaykenki hâlimi, birine sırtını yaslamamanın güvenini, korkmadan, tereddüt etmeden arkamı dönebileceğim tek kişiyi öz-lüyorum. Gel artık, Ali. Gel ve kendinle birlikte beni de bana getir.

Şahnar

Kâğıt, Ali'nin ellerinin arasında hafifçe titriyordu. Sanki ne kadar sıkıldığını fark etmeden parmaklarının arasına kısırmış, harflerin üzerine doğru düşecek gibi olmuştu. Şahnar'ın yazısına, o tanıdık, köşeli ama incelikli harflere baktıkça tebessüm etti. Onu tanımak için çok fırsatı olmamıştı ama burada bile bir şeylerini öğreniyordu. Satır satır, kelime kelime içine işli-yordu her bir harf. O artık Şahnar'ın yazısını bile tanıyordu. Gözlerini bir yere sabitleyemiyor, bir nefes alıp tekrar mektuba dönüyor, tekrar tekrar okudukça her defasında daha da derine çekiliyordu. On aydır gönderdiği her bir mektubu kitap gibi ardı ardına dizmiş, baştan dönüp dönüp okuyordu. Şimdi bir sayfa daha eklenmişti o kitaba. Onların hikâyesini yazıyordu sanki her bir mektup.

Koca bir özlemi, yaşanmamış, yaşanacak günlerin hevesini sığdırmıştı o birkaç paragrafa. Şahnar'dan gelen her satırın altı doluydu ama en çok "Seni özlüyorum, Ali. Ama sadece seni değil, ben kendimi de özlüyorum. Senin yanındaykenki hâlimi," deyişi sıkıştırmıştı Ali'nin kalbini.

Başını hafifçe geriye yasladığında bir anlığına gözlerini kapattı. Şahnar'ın sesi doldu zihnine. Onun kokusu, onun göz-leri, onun öylece susmaları, bağırışları, teni, gülüşü hepsi döndü

geldi içinde bir yerlere oturdu. O oturduğu yerde de öyle bir iç çekti ki Ali ne ara böylesi bir sevdaya düştüğünü sorguladı içinde.

Tövbe etmemişti bir daha sevmemeye ama olmaz gibi de geliyordu. Bir kez yaşanan bir daha yaşanmaz gibi geliyordu ama yaşıyordu Ali. Hem de belki de büyümüş yanıyla daha olgunca ve gerçekçi bir hâlde yaşıyordu. Seviliyordu. Bir kadın tarafından sanırım gerçekten sevmeye başlıyordu. Sözünden çıkmıyor, onun gelişini bekliyordu. Şimdi, şu an, o kadın tarafından yazılmış mektup kollarının arasındaydı. Her şey bitti diye düşünürken demek ki bir yerden tutunmak mümkündü ve bunu hissetmek Ali'yi yaşamaya, senelerdir kapalı tuttuğu gözlerini açmaya itiyordu. Yeniden doğuş gibiydi Ali, Şahnar'ın o ateşiyle yana yana doğuyordu.

Derince iç çektiğinde ciğerleri sızladı. Bulundukları koğuş rutubetin ve eski taş duvarların karışımı bir kokuya sahipti. Yüksek tavanlardan sarkan tek bir floresan göz kırpar gibi yanıp sönüyordu. Duvarlardaki sıvalar yer yer dökülmüş, demir ranzaların ayaklarında eski pas lekeleri birikmişti. Soğuktu. Her daim buz gibi soğuktu burası ama asıl soğukluk duvarda değil içinde oturuyordu herkesin.

Ali yatağın kenarında, mektubu dizlerinin üstüne bırakmış, başını duvara yaslamış düşünürken ranzanın diğer ucundan bir ayak sesi yaklaştı. Cılız adımlar yerde sürüklenerek gelen demir iskemlenin sesine karışıyordu. Tam karşısına sandalyeyi koyup oturan, yanma gelen, koğuşta “İhtiyar” diye anılan Yusuf'tu. Saçları iyice seyrelmiş, elleri nasır tutmuştu. Yüzünde yılların oturttuğu çizgiler vardı ama gözleri hâlâ canlıydı.

“Hayırdır, Düzceli?” dedi sesi gür ama yumuşacık çıkarken. “Yengeden mi gelmiş yine?”

Ali, hafifçe başını kaldırıp oturuşunu düzelttikten sonra gülmüseddi. Yarı hüüzün, yarı umut dolu, içinde Şahnar'ı barındıran bir gülüştü bu. “Bana başka yazan mı var be abi?” diye sorarken

mektubu göğsüne doğru çekti. Sanki başkası okuyacakmış gibi içgüdüsel bir koruma hareketiydi bu yaptığı. Şahnar'ı kendine saklama, içinde tutmaydı.

Yusuf iç çekerek ellerini dizlerine koyarken parmakları arasından sarkan kehribar tespihi de çekiyordu. “Ah şu kadınlar...” dedi keyifli sesiyle. “Bizi bin derde sokarlar ama yüzümüze de o gülümsemeyi bir onlar koyar.”

Yusuf, Fırat'ın ölümünün bir namus meselesi olduğunu düşünüyordu. Ali de bozmuyordu. Bir sessizlik olduğunda Yusuf, Ali'ye kaçamak bir bakış attıktan sonra “Özlemiş mi seni?” diye sordu iyice sıkıştırmak ister gibi.

Ali çok fazla konuşmazdı. Sadece böyle Şahnar'dan mektup gelince bir dili açılır, gözlerinin içi gülerdi. Yusuf'ta hiç kaçırmazdı böyle anları. Sanki bir boşluğunu yakalamış gibi oradan sızar, o heyecanlı hâllerine eşlik ederdi.

Ali gözlerini mektuba çevirdiğinde parmak uçlarıyla harflerin üzerinden geçti. Sanki dokunarak ezberliyordu her şeyi. Sanki o mektuba dokununca Şahnar'a da dokunuyordu. “Öyle diyor ama...” dediğinde yüzünde bir kırmızılık belirdi sanki. Emin olamıyordu, açık açık birilerine sormak, anlatmak da istiyordu ama mahremiini döküyormuş gibi cesaret de edemiyordu.

Yusuf başını eğdiğinde gülererek içten bir mırıltıyla “Öyledir, öyledir,” dedi. “Kadınlar öyle candan gelmeden yazmaz öyle şeyler. Özledim diyorsa özlemiştir.”

Ali bir iç çekti. Korkuyordu. Ona kavuşunca da böyle sevmeye devam eder miydi? Dışarı çıkınca hissettikleri onları bir arada tutmaya yeter miydi? Kavuşunca kaybetmekten de korkuyordu.

“Seni çok tutmazlar burada zaten,” dedi Yusuf tespihini iki eli arasına alarak. “Cunta'nın seni buradan alması an meselesidir. Geliyor bizim de kulağımıza bir şeyler. Yakındır, şu kapılar açılır sana. Kavuşur, bir daha da bırakmazsınız birbirinizi.”

Ali gözlerini kapattı. Yusuf'un sesi bir ağırlık gibi oturmuştu omzuna. Sözleri hem teselli gibiydi hem de bir umudu aşılyordu içine. Bir süre hiç konuşmadılar. Floresan yine göz kırptı, ranza gıcırdadı. Gökyüzü görünmüyordu ama içeride zaman ağır ağır geçiyordu.

"Ne konuşuyorsunuz siz orada öyle?" diyen Mehmet'in sesiyle "Sevdalık," Dedi Yusuf gülerek.

Ali mektubu özenle katladığında iç cebine, sanki göğsünün altına yerleştirmiş gibi koydu. Sonra Mehmet'e doğru baktı. "İyi," dedi Mehmet, Ali'ye doğru göz kırparak. "Allah seveni sevdiğine kavuştursun ama bizi de sabaha vardırınsın. Hadi ışıkları kapıyoruz, geçsin artık herkes yerine."

Yusuf ağır ağır ayaklandığında "Hadi Allah rahatlık versin," dedi Ali'nin omuzuna doğru vurarak. Dudakları arasında bir ısıklıkla ağır adımlarla ilerlerken Ali yatağına doğru geri çekildi. İçerisi soğuktu ama bir mektup, bir sevda, iki kelime umut içini az da olsa ısıtıyordu insanın. Bir de yattığı ranzanın tavanındaki Şahnar'ın fotoğrafı en güzel düşleri kurduruyordu insana. Koğuş ağır ağır uykuya çekilmeye başladığında ranzalardan gelen aralıklı soluk sesleri yorgun bir gecenin sonunda demir parmaklıkların ardında kendilerini bile unutmaya çalışan o adamların sesiydi. Burada herkesin bir derdi vardı ve burada o dertler sanki katlanarak büyüyordu. Ali'nin de içindeki dert bir sevdaya dönerek büyümüşü. Şimdi burada ona olan hasretiyle de katlanılamaz hâle geliyordu. Sırtüstü uzandığı yatağına gözlerini tavana dikmişti ama görmüyordu. Zihni mektubun satırlarında, gözleri Şahnar'ın fotoğrafında kalmıştı. Yatağının üstüne iliştirdiği fotoğraf duvarın en kuytu köşesinde asılıydı. Karanlıkta belli belirsiz seçiliyordu ama o bakışı, o gülümseyişi ezbere biliyordu artık. Zihninde onu canlandırmak istercesine gözlerini kapattığında "Bir gün daha geçti," dedi içinden. "Bugün de hayatta kaldım. Bir gün daha sana yaklaştım."

Tam o yorgun dalgınlık içinde gözleri kapanmak üzereyken tuvalete gitmek için isteksizce doğruldu. Ranzadan inip sessizce yere bastığında terliğini sürüyerek lavaboya yöneldi. Koridor karanlığa çoktan hapsolmuştu. Duvarlarda eski rutubet izleri, kırık dökük fayansların arasındaki kirler yıllardır silinmemiş gibiydi. Tam köşeyi döndüğünde arkasındaki ayak seslerini fark etti. Hemen dönmedi ama dikkatini de o yöne verdi.

Adımları aynı seyirdeydi. Durmadı ama hızlanmadı da. Lavabonun kapısından içeri girdiğinde ayna karşısına geçip musluğu açtı ve ellerini suyun altına soktu. Göz ucuyla aynaya baktığında arkasından gelen kişi artık tamamen görünüyordu. Genç sayılmazdı, yüzü çatlaklarla dolu, dudaklarının kenarında izler vardı. Gözleri ise hiç de tekin bakmıyordu. Ali'nin içinden soğuk bir dalga geçti ama belli etmedi. Adam sessizce kapıyı kapattığında kilitlemedi. Gerek bile duymadı. Çünkü niyeti sessizlikti. Sonun çığlıksız gelmesiydi. Ali gözlerini ondan ayırmadan ayna üzerinden bakarken "Abbas abinin selamı var," diyerek adımlarını hızlandırdı ama tam o anda, tuvalet kabinlerinden birinin kapısı açıldı. Ali kim olduğunu bile göremeden bir gölge yıldırımından daha hızlı hareket etti.

Sessizlik bir bıçak sesiyle delinirken o sivri metal adamın şah damarına battı ve adam soluk soluğa "İskender abinin de sana selamı var," dedi. Saplanan bıçağın sesiyle adamın hırıltıları yankılandı fayanslarda. Abbas'ın adamı olduğu yerde sendeledi. Gözleri büyüdü, ağzından boğuk bir hırıltı çıkarak dizlerinin üstüne yığıldı. Ali, bir ona bir de birdenbire ortaya çıkan diğer adama baktı. Bu çocuk yeni gelen, koğuştaki pek konuşmayan, kenarda köşede duran ince yapılı ama gözü kara biriydi. Kimseyle, Ali'yle bile fazla diyalogunun olmaması göze batmamak içindi. Onu İskender yerleştirmişti buraya. Adamın eli hâlâ bıçakta, soluk soluğa Ali'ye döndüğünde "İskender abi dedi ki," diye girdi konuşmaya. "Az kaldı, biraz daha dayansın."

Kan kokusu odaya yayılırken “İskender abine can borcum arttı,” dedi gülerek. “Her zaman bu kadar hızlı davranmasın, ben de halledebilirdim birkaçını diye düşünüyorum.”

Çocuk hâlâ nefes nefeseydi. Gülerek gözlerini devirirken “Ben orasını bilmem,” dedi. “Ben bana denileni yaparım. Siz çıkınca aranızda helalleşir borçlarınızı ödersiniz.”

Ali, genç çocuğun omzuna doğru vurarak “Eyvallah,” dedi.

Genç çocuk başını eğdiğinde “Geç hadi sen,” dedi. “Ben burayı hallederim.”

Ali başını salladığında ensesinde dolanan o Azrail’in nefesiyle ilerlemeye başladı. İlk değildi ve muhtemelen son da olmayacaktı. Masadan infaz emri çıkmıştı. O günden beri de bunu çok kez denemişlerdi. Başarılı olamadıkça da daha da delirmişler, içeri birini sokma işini sıklaştırmışlardı. Bu işin sonu nereye varacaktı, bilmiyordu ama onun ölmeye niyeti yoktu. Şahnar’a kavuşmak için söz vermişken artık gerçekten ölmeye niyeti yoktu.

İçeride zaman Ali için nasıl geçmiyorsa İskender için de o kadar geçmiyordu. Meyhanede sırtını duvara vermiş, zamanın çoktan unuttuğu bir sokakta öylece duruyordu. Sararmış duvarların üzerinde yıllar önce asılmış ama kimsenin bakmadığı siyah beyaz fotoğraflar vardı. İçlerinden birinde de Dila’nın İskender ile çekilmiş fotoğrafı vardı. Beraber geldikleri zamandan, ikisi de hâlâ çok genç ve çok âşıkken güldükleri bir fotoğraftı. İskender’in gözleri o kareye daldığında parmağıyla garsona *gel* işareti yaptı.

Kapının önü silahlı korumalarla doluydu ve bir garson gözlerini bile kırpmadan onların emrini bekler gibi bir köşede duruyordu.

“Buyur abi,” diyerek eğildiğinde “Kaldır şunu,” dedi İskender bakmaya bile dayanamadığı fotoğrafı göz ucuyla işaret ederek.

Garson hızlıca duvara yöneldi, fotoğrafı aldı ve gitmeden hemen önce tereddütle “Ne yapayım peki abi?” diye sordugunda İskender öylece baktı kaldı. Ne at gitsin demeye gönlü razı oldu ne de sakla diyebilecek kelimeler çıktı dudaklarından. Öylece bakıp kaldığı o anda “Götür işte oğlum bir yere,” dedi Subaşı İdris araya girerek. “Hadi yürü, yürü.”

Garson koşar adım oradan uzaklaşırken İskender derin bir iç çekti. Çektikçe içinin acısından kavruldu. Bir köşede hafif bir keman sesi çalıyordu ve öylesine içliydi ki insanın kalbine dokunacak kadar kırık döküktü.

İskender, masanın ucunda sol elinde bir rakı kadehi, sağ eli masaya açık, hareketsizce serilmişti. Gözleri bir noktaya sabitlenmişti. Ne duvarı görüyordu ne camdan dışarıyı. Sadece içindeki boşluğu seyrediyordu. Çok uzun süredir sadece o boşlukta yaşıyordu. Dila gittiğinden beri hayat onun için ağır ağır akıyor, günden güne nefesini kesiyor, günleri eksik yaşıtıyordu. Keşke diyordu her gün içinden keşke hiç yaşatmasa diyordu ama buna bir son da veremiyordu. Ali’yi oradan kurtarmadan yapamıyordu. Yaş almamış ama yaşlanmıştı gittiğinden beri. Saçlarına aklar düşmüş, ruhu canından çekilmişti. Ankara’daki tüm meyhaneleri evi bellemiş, geceleri sabahlara burada vardırmıştı o gittiğinden beri. Kafasının ayık olduğu vakitlerde ona gitmemek için kendini odalara kilitletirken kendini tutmak için kurduğu o cümle: “O artık başkasının karısı,” olmuştu. Bunu dillendirdikçe daha da kahrolmuş, kahroldukça da kahretmek istemişti. Günler zehir, yaşamak ızdırap gibi gelmişti.

Bu gece de yanında eşlikçisi Subaşı İdris vardı. O da aynı dalgınlıkla kadehine bakıyordu. İkisi de konuşmadan saatler

geçmiş gibiydi. Rakı sürahisi iki kez değişmiş, meze tabaklarının yarısı daha dokunulmamıştı bile.

Dila gideli on ay olmuştu.

On ay.

Üç yüz gün.

Yüzlerce gece.

İskender o üç yüz gün boyunca susarak bağırmayı öğrenmişti. Hiçbir şey demeden dağılmayı, her gün onun için yaktığı yüzlerce sigarada onun için boğulmayı öğrenmişti. Rakının ilk yudumunda boğazına oturan o acının adı bile Dila'ydı artık. İskender'in nedeni, İskender'in sonu oydu.

Kadehini kaldırmadan önce gözlerini kapattığında dudaklarının kıpırdanışı göz kapaklarına yansıyan görüntüsüneydi. Sonra sessizliği o bozdu.

“Diyorum ki çeksem gitsem,” dedi kafasındakileri bir anlığına ortaya tüm öfkesiyle bırakarak. “Çeksem alsam o itin yanından. Sonra diyorum ulan bırakıp gitti seni. Sen neyi alacaksın. On ayda kurdum durdum kendi kendime. Zihnimde karşı karşıya gelince bile yanıyor ortalık.”

İskender, Subaşı İdris'e doğru konuşuyordu ama o sanki duymuyordu. Gözlerine olan o boş bakışta “Benim kafa zaten gidik de,” dedi, gözlerini İdris'ten kaldırmadan “Sen ne düşünüyorsun abi? Geldiğimizden beri tek kelime laf etmedin. Bir şey mi var diyeceğim de hayatımız altüst olmuş neyini soracağım bilmiyorum.”

İdris başını hafifçe çevirdiğinde bakışları hâlâ boşlukta idi ama gözlerinin içinde o yılların yorgunluğu gizliydi. “Ali'yi...” dedi derin bir iç çekerek. “Şahnar'ın cahilliği benim derdim oldu da çocuğun da başını yaktık.”

İskender sigarasını dudaklarına götürürken “Onun başı değil yüreği yanıyor abi sen de biliyorsun,” dediğinde İdris duraksadı.

Gözlerinden türlü türlü şeyler geçti. Bunlardan biri de gerçekten onların bir sevdaya düştüğü gerçeği.

“Öyle sahiden,” dedi elindeki tespihle oynarken. “Benim kız da aynı. Olmaz diye tuttururken şimdi her gece Ali için yaş döküp el açarken görüyorum onu. Yine de benim kızımın işlediği suçu üstüne alması başımı eğiyor be İskender.” Önündeki kadehten büyükçe bir yudum içtiğinde sanki gözlerinde bir şeyler kesinleşmiş gibi bir bakış vardı. “O gece onu ben yalnız bırakmayacaktım,” dedi kendi kendine söylenerek.

İskender anlayabiliyordu Subaşı İdris’i. Ama o da biliyordu ki olması gereken buydu. Kendisi de İdris de bu olayda aynısını yapardı.

“Çocuk bir başına, hem öksüz hem yetim,” dedi vurgulayarak. “Baba olup sahip çıkamayacağıma kızımın vebalini öde-
tiyorum. Hiç sinmiyor içime İskender...” dedi başını iki yana sallayarak. “Hiç!”

İskender ona doğru eğilerek “Kızını mı atacaktın ateşe abi?” dedi kaşlarını çatarak. “Biz Ali’yi zor koruyoruz. Gerçeklerle Şahnar’ı ortaya bırakırsak sen bugün burada...” devam edemedi, etmek istemedi İskender. Zira Subaşı İdris’e de bu ihtimal çok ağır gelmişti. O yüzden sesinin tonunu biraz daha düşürüp sakince “Ali’yi oradan çıkarmanın yolunu bir şekilde buluruz, bulacağız. Sen şimdi başka bir şey düşünüp ortalık yerde de dillendirip durma şu meseleyi.”

Subaşı İdris tatmin olmamıştı bu cevaptan ama susmaktan başka bir şey yapamadı. “Abbas’tan haber var mı? Aylardır yok ortalıkta.”

İskender kadehini dudaklarına götürdükten sonra kafasını hafifçe salladı. “Abbas, oğlundan sonra dağılmış,” dedi sonra. “İçiyor, susuyor, öfke saçıyor muş etrafa. Tek evladıydı. İntikam yeminleri edip duruyormuş. Bugün birini daha yollamış Ali’ye. Canını almadan durmayacak belli. Masa da onayladı.

Biz direniyoruz ama daha çok bastırıyorlar. Bir noktada yetişemeyeceğiz diye korkuyorum ben de.”

İdris göz ucuyla baktıktan sonra başını hafifçe sallayarak “Benim aklımda var bir şeyler ama bakalım...” dedi.

İskender bu bakışlardan da tavırdan da hoşlanmamıştı. Kaşlarını çatarak “Söyle ne var aklında,” dedi. “Belki bir yere varırız beraber.”

İdris şöylece bir arkasına yaslanarak “Yok,” dedi içli içli. “Ben biraz daha düşüneyim. Kesinleşsin, sonra zaten konuşuruz seninle.”

İskender bir şeyler yapacak olmasından işkillendiğinden “Abi...” dedi uyarır gibi. “Abbas’a falan bulaşayım deme. Aklından onunla ilgili şeyler geçiyorsa bizi bitirirsin diyeyim sana.”

Subaşı İdris hiç düşünmeden kaşlarını yukarı kaldırarak “Yok be oğlum,” dedi. “Öyle bir şey değil. Ben bir karara varayım sana da danışırım zaten. Önce bir etrafı toparlamam lazım.” Tam o sırada konuyu dağıtmak istercesine “Beni geç sen şimdi,” dedi. “Sen anlat bana. Ne zaman toparlanacaksın sen be oğlum? Gideli senesi gelecek hâlâ kafan ayık gezdiğin bir gün yok.”

İskender içini çekti. Omuzları çökük değildi ama içinden bir dağ yıkılmış gibiydi. “Ben bu saatten sonra toparlanmam, abi.” O sırada fonda Dila’nın söylerken içli içli söylediği bir şarkı çalmaya başlayınca kadehini bir dikişte bitirdi. “Toparlanmam ama dağıtırım. Ben dağıtırsam da kimse toplayamaz, onu biliyorum.”

İdris başını eğdiğinde derin bir nefes aldı. Sevdalık zor şeydi. O da rahmetli karısını çok sevmişti. Sevmiş ve babasından almakta zorluk çekmişti. Senelerce beklemiş, o kapıları kırk kez aşındırmış ama sonunda sevdiğini almıştı. Şimdi İskender’in sevdası kara sevdaya dönmüştü. Sevdiğim dediği kadın başkasıyla evliydi. Üstelik o başkası bir zamanlar en yakın arkadaşlarından biriydi. Subaşı İdris kendini yerine koyunca bile

delirecek gibi oldu. İskender'in sürekli olarak içmesine de hak verdi. Çünkü böylesi bir dertle insan akliselim duramazdı. O yüzden birkaç saniye sessizlik olduktan sonra gözlerini İskender'e dikerek korkuyla "Dila elbet buraya gelecek oğlum," dedi.

Sesinde İskender'in canı için bir endişe vardı. Kaderi bilemezdi ama olacakları tahmin ettiğinden hiç de iyi şeyler olmayacakmış gibiydi. Serhan, tersi pis bir adamdı. İskender'in namı zaten belliydi. Bir kadın için ikisi de karşı karşıya geldiğinde ortalık yangın yerine dönerdi. "Elbet bir gün dönecek bu topraklara. O zaman ne yapacaksın?"

İskender gözlerini bir noktaya sabitlediğinde bile korktu Subaşı. O gözlerindeki grilik sanki seneler önce sönen yangını tekrar tekrar başlatıyordu. Sadece duymak, düşünmek bile bir kıyameti getiriyordu. "İşte ben de o yüzden diyorum ya abi dağıtırım diye," dedi içinde hissettiği öfkeyle, acıyla. İçi kan ağlıyor, âdeta can çekişiyordu.

Subaşı İdris yine de tedirginlikle "Ya dönerse..." dediğinde bakışları ona korkuyla sabitlenmişti.

"Bilmiyorum," dedi İskender buz gibi bir sesle. "Akli varsa dönmesin buralara. Ben gidip onları bulmadım." Ağır ağır yutkundu. "O da dönmesin buraya."

Sözlerinin sonunda sesi titremedi ama boğazı düğümlendi. İdris onca derdiyle birlikte sigarasından bir nefes aldı. Masanın üstündeki küllüğe doğru eğildiğinde külü usulca düşerken gözleri İskender'inkine değdi. "Bırak oğlum," dedi bir ümit vazgeçiririm umuduyla. "Gençliğini ziyan etme. Olan olmuş. Giden gitmiş. Sen de yolunu çiz artık."

İskender'in yüzüne belli belirsiz bir tebessüm düşerken kadehine yansıyan Dila'nın yüzüyle "Benim yolum Dila'yla son buldu," diyerek başını önüne eğdi. Baktığı yerde olmasına bile dayanamıyordu. Kadeh avuçlarının arasında parçalanacak gibi

sıkılırken kendi kendine fısıltı gibi “Sadece yeminim için yaşıyorum artık,” dedi.

O yemindi başını derde sokan ama bunu bilmeyi bile hak görmemişti Dila ona. Hiçbir açıklama yapmadan öylece ortada bırakıp gitmişti. Konuşulması gereken çok konu, hesaplaşılması gereken meseleler vardı.

Meyhanenin içi ağır ağır rakı kokusu dolarken “İskender...” dedi Subaşı İdris derinden gelen bir sesle. Sigara dumanı ve geçmişten kalma özlemler birbirine karışmış, İdris’in zamanı yâd edercesine “Çok şey yaşadık be,” demesiyle dile gelmişti. “Çok hakkımız geçti birbirimize. Şu dünyada oturup da böyle iki kelam edeceğim üç beş kişi varsa birisi de sensin. İnan candan öte görmem seni. Öyledir bende yerin. O yüzden ölümlü dünya. Sen bana hakkını helal et.”

Dışarıda felaket bir yağmur başlamıştı. İskender bakışlarını o camdan çekerek “Ne helalliği şimdi, hayırdır?” dedi tekrar içine düşen kuşkuyla. “Bana bak, senin o aklından neler geçiyor?”

Subaşı İdris derinden bir kahkaha atar gibi “Ulan sen de her şeyden şüpheyeye düşüyorsun be,” dedi. “Gelmiş yaşıma kaç... Çilingir sofrasında biz de içimizi açtık işte. Bir ayağım çukurda. Ben istemeyeceğim de kim isteyecek?”

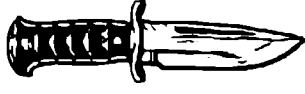
İskender kaşları çatık arkasına yaslanırken “Deme abi bana öyle şeyler,” dedi. “Daha yaşın kaç senin? Yolun uzun. Ali ile Şahnar’ın düğününü yapıp torun seveceğiz daha. Sen dede, ben amca olacağım. Didişip duracağız en çok kimi seviyor diye. Ölüm laflarını etmek yok. Ben etmiyorsam sana hiç yok.”

İdris yüzünde bir gülümseme, hiç gerçekleşmeyecek bir halin umutsuzluğundaymış gibi “Bir helallik istedik demediğin kalmadı be İskender,” dedi dolan gözlerini gizlemek için dışarı çevirerek.

İskender o an fark etmedi ama o gözlerden birkaç damla da usulca aktı. “Etmem abi,” dedi inatla. “Öyle erkenden göçüp gidersen helal fâlan etmem.”

Subaşı İdris boğazındaki yumruyu zar zor yutkunarak kadehini İskender’inkine çarptığında dudaklarında silik bir tebessümle “Eyvallah,” dedi.

Ve o dakikadan sonra içeride o iki adam, bir zamanlar uğruna savaştıkları şeylerin yıkıntıları arasında susarak ayakta kalmaya çalıştı.

Güneş demir parmaklıklardan süzülerek içeri düştüğünde henüz koğuşun içinde uyku hâli devam etmekteydi. Betondan örülme bu küçük odalarda her daim sabahlar geceyle karışırdı zaten. Bir küçük odada uyuyup uyanmaktan başka yapılacak çok da bir şey yoktu. Dışarıda yetmeyen zaman burada bitmek bilmiyordu ve burada zaman sadece gardiyanların adımlarıyla bölünüyordu.

Ali, gözlerini araladığında nefes nefeseydi. Ranzanın alt katında yastığın kenarında birikmiş terle birlikte hızlıca soluklanırken zihni gördüğü rüyanın tesiri altındaydı. Şahnar’ın ellerinin arasından kayıp gittiğini görüyor, bir uçurumda sürükleniyordu. Onu en çok perişan edense elini tuttuktan sonra düşüyor oluşuydu. Kurtaramayışına yandı, kavruldu. Elini yüzüne sürerek derin bir nefes aldı. Yine de yetmedi. Sonra onu sakinleştirebilecek tek şeye, ranzanın üstüne, kenarına sıkıştırılmış Şahnar’ın fotoğrafına kaydı. Oradaydı. Gülümsüyordu. Hep olduğu gibi o dik ifadesine yakışacak bir gülümsemeydi bu. O an uzaktaydı ama Ali’nin göğsünde bir sızı kadar yakındı.

“Uyandın mı paşam?” dedi İhtiyar, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle. Üzerinde oduncu gömleği, onun üzerine geçirilmiş kahverengi deri bir yelek ve başında kasketi vardı. “Hadi, sofran hazır.”

Kahvaltı için hazırlıklar başlamıştı. Görev bölümü vardı ama genelde durumu olmayanlar para karşılığı yapmayı teklif eder diğerleri de pek işe yanaşmazdı. Burada da düzen öyle devam ediyordu. Masalar kurulmuş üzerine ekmekler, birkaç peynir dilimi, birkaç zeytin tanesi konmuştu. Metal tabaklar masaya dizilirken metal bardakların içine de çaylar koyulup servis ediliyordu. İçerideki herkes o rutine alışmış, alışmak zorunda kalmıştı. Her lokma cezanın bir parçasıydı zaten. Sadece ölmek için yeniyor, günleri tamamlamaya çalışıyordu herkes. Birkaç kişi sessizce sandalyelerine oturmuş kimseyle konuşmadan yemeklerini yiyorlardı.

Ali ayaklanıp masaya doğru ilerlediğinde “Dün gece yine biri şişlenmiş,” dedi masada oturan sessizlerden biri. Ali sandalyesini usulca çektiğinde Ali’nin yanında oturan dün akşamki genç çocuk, başını eğmiş, ekmeğini çayına batırarak yemekle meşguldü. Göz ucuyla Ali’ye bakıyor, konuşmak için an kolluyor gibiyken konuyu açan çocuk “Bu kaçınıcı oldu,” dedi öfkeyle.

Başını masadan kaldırıp bakışları herkesin üzerinde gezindi ama sanki en çok Ali’nin üzerinde kaldı. “Kimse de üstlenmiyor. Neyden sebep bilmiyoruz bile. Sıra bize de mi gelecek ben anlamıyorum ki. Geceleri uyku bile tutmuyor. Şimdi böyle konuştum diye kim yapıyorsa gece benim işimi bitirecek belki de.”

Ali’ye doğru uzun bir bakış attığında göz göze geldiler. Ali gözlerini kaçırmadı. Ne bir söz ne bir mimik oynattı. Sadece sessizlikçe sessizliğin içinden geçen bir meydan okuma gibi birbirlerine baktılar.

“Bu işi yapan kimse er ya da geç ortaya çıkacak zaten,” dedi korkuyla karışık bir öfkeyle. “Ben istiyorum ki sıra bana gelmeden olsun bu.”

İhtiyar, gergin yüzünü genç adama doğru çevirerek “Biraz daha konuşursan gerçekten sana sıra gelecek gibi,” dedi. “Önüne dön, sesini de kes. Kimsenin sana bir şey yapacağı yok ama çok konuşanın da dilini keserler. Hadi!” dedi bağırarak. “Kim yaptıysa çıkar ortaya zaten. Yapın kahvaltılarınızı.”

İhtiyar’ın sözü devralıp araya girmesiyle koğuşun içi bir sessizliğe büründü ama o gerginliği dağıtmaya yetmedi. Sanki herkes huzursuzlanmış ve kafalarında sıra bize ne zaman gelecek telaşına düşmüşlerdi.

Genç çocuk başını eğerek “Abi...” dedi belli belirsiz. “Çok üstüne oynamaya başladılar. Sakın açık vereyim deme.” Sesi haklı bir endişeye büründüğünde Ali çenesini sıkarak gözlerini önündeki yiyeceklere dikti. “Olacakla öleceğe çare yok,” dedi soğukça. “Zaten herkes biliyor da açıkça söyleyemiyor.” Sesi ne öfkeli ne korku doluydu. Kaderin getirdiğine yaşayacağını bilmenin getirisi bir kabullenişti. O yüzden ayağa kalkarak “Size afiyet olsun,” diyerek sessizce yatağına yürüdü. Üst ranzaya uzandığında tavanı izledi bir süre. Sonra yanına iliştirilmiş küçük kutuyu çekti ve içinden mektupları çıkardı. Şahnar’ın el yazısı tanıdığı en güzel kelimelerle süslenmişti. Sayfaları açtı, baştan sona okudu. Sonra bir daha. Bazı kelimelerde durdu. Bazı cümleleri fısıltıyla tekrar etti.

“Ulan,” dedi içinden. “Bir kavuşayım sana. Bir kavuşayım...”

Aklı hayali alamadı ne denli seveceğini, saracağını. Ona dokunur gibi dokundu mektuplara. Ne sıkı sıkıydı ne de gevşek. Özene bezene tuttu. Mektupların köşeleri yıpranmıştı. Kimi kat izinden neredeyse yırtılmak üzereydi ama Ali için her biri bir soluk, bir nefesti. O mektuplar olmasa bu nefes alınmazdı.

Zaman geçti. Güneş batıya kaydı. Koğuşun içine akşamın gölgeleri çöktü. Diğer mahkûmların bazıları kart oynuyor, kimisi volta atıyor, kimisi pencereden dışarıyı izliyordu. Ali ise hâlâ yatağındaydı. Elinde Şahnar'ın son mektubu, bir insan tüm gün aynı şeyleri okur muydu? Okurdu. Ali hepsini ezberlemişti ama yine de okurdu. Baş parmağı kâğıdın üstünde yavaşça gezinip dururken demir kapı açılıverdi. Bir gardiyan o soğuk duruşuyla kapı girişinde dikildiğinde gözleri Ali'yi buldu.

“Ali Yaman,” diye seslendi tok bir sesle. Üstelik sesinin tonu bu sefer diğerlerinden farklıydı.

Ali başını kaldırıp “Hayırdır?” dediğinde herkes dönüp ona baktı. Gardiyan elindeki teslim kâğıdını ona doğru uzatarak “Serbestsin,” dedi.

Zamana bir hançer saplandı sanki. Olduğu yerde öylece kaldığında anlamaya çalıştı, yutkundu. Hiç beklemediği bir anda gelen bu özgürlük bir tuzakmış hissi yarattığından “Nasıl?” diye sorarken buldu kendini.

“Serbestsin işte,” dedi gardiyan. “Asıl katil ortaya çıkmış. İşlemlerin gün bitmeden yapıldı. Çıkıyorsun.”

Ali'nin içi büyük bir korkuyla doldu. Aklına ilk gelen Şahnar'ın itiraf etmiş olabileceği oldu ve bu ihtimalle panikleyerek “Kim?” dedi. “Kimmiş?”

Gardiyan ise bir sır küpü gibi, Ali'yi uğraştırmak istercesine “Orasını çıkınca kendin öğrenirsin,” dedi. “Hadi toparlan, vedalaş, çıkıyorsun.”

“Hadi evlat hadi,” dedi İhtiyar heyecanla. “Sanki biraz sonra ‘Yok, çıkmayacağım,’ diyecek gibisin. Topla pılını pırtını. Bak mektupların sahibi seni bekliyordur dışarıda.”

İnşallah, dedi Ali içinden. İnşallah bekliyordur, diye geçirdi. Hızlıca yürüyüp yatağının altındaki çantayı çekti. Üzerinde neredeyse silinmiş harflerle *Ali Yaman* yazan, rengi solmuş,

yıpranmış o kumaş çantayı alıp fermuarını açtı. Eşyalarını tek tek eline aldı. Kimi iç çamaşırı, kimi bir tişört, kimi eski bir atkıydı. Birkaç parçanın hepsini tıktırırken bir anda duraksadı. O buraya geldiğinde eli boş, hiçbir şeysiz gelmişti ve ondan önce kalanların eşyalarını kullanmıştı kendi eşyaları gelene kadar. Hepsine baktı bir kez daha ve öylece hepsini yatağın üzerine bıraktı. Sadece bir avuç mektubu aldı eline. Varı yoğun da oydu zaten. Şahnar'ın elleriyle yazdığı, her satırında Ali'yi yaşatan, onu ayakta tutan o mektuplardı. *Şimdi dedi içinden. Şimdi beni sana o mektupları yazmak durumunda bırakma Şahnar. Benim ödediğim vebali bir de sen ödeyerek bana bu işkenceyi yaşatma.*

Bir an önce olanı biteni öğrenmek telaşındayken “Abi,” diyerek ardını döndüğünde İhtiyar'ı hemen arkasında gülümserken buldu. “Kalsın burada bu eşyalar. İhtiyacı olan birine verirsiniz.”

İhtiyar'ın gözleri hüznle, burukça dolar gibi olduğunda başını sallayarak sırtını vururken “Veririz evlat,” dedi. “Veririz elbet.”

Ali bir anda kollarını adama sararak “Abi...” dedi. “Hakkını helal et.”

“Helal olsun paşam,” dedi sırtına vura vura. “Sen de helal et.”

“Ne yaptım ki abi,” diyerek geri çekildiğinde vedanın ağırlığı sardı her yanını. “Geleceğim ama sık sık ziyaretine.”

“İstemez,” dedi İhtiyar kaşlarını çatarak. “Düşmesin bir daha buralara yolun, kâfi.”

O kaş çatmanın ardından gelen gülümsemeyle tekrar sırtına vurduğunda birer birer herkesle vedalaştı. Sarıldı, tokalaştı, göz göze geldi. Her birinde bir hikâye vardı. Kimi yarım kalmış, kimi anlatılamamış, kimi hiç konuşulmamış hikâyelerdi ama Ali hepsini biliyordu.

En sona dün geceki genç çocuk kaldı. Ali gözlerinin içine bakarak sarıldığında “Senin borcun borç bende,” dedi bağrına basar gibi. “Bir gün ödenir, kardeşim. Ben unutmam. Sağ olasın.”

“Sen sağ ol abi,” dedi genç çocuk mahzun bir tebessümle. “Sen sağ ol. Gerisi mühim değil.”

Eyvallah dercesine bir hareketle geri çekildiğinde eline çantasını aldı ve çantasında sadece Şahnar’ın mektupları vardı. Yüreğinde ise iç içe geçmiş onlarca duygu asılıydı. Özgürlük, hüznün, kayıp, umut, ama en çok da korku vardı. Şahnar’ın gerçekleri anlatmış olmasının korkusu.

Kapının önündeki gardiyan “Hadi, bittiyse çıkalım,” dediğinde yavaşça ona doğru yürüdü. Kapının eşiğine geldiğinde herkese son kez baş selamı verip çıktı o kapının ardından. Aylar sonra onun üzerine değil onun ardından kilitlendi kapılar. Yürüdüğü koridorlar şimdi özgürlüğe ve umuyordu ki Şahnar’a çıkıyordu.

Koridor bitip de dış kapıya birkaç adım kaldığında gardiyan “Bundan sonrası sende,” dedi. “Allah bir daha düşürmesin.”

Ali, başını hafifçe eğdi. “Âmin,” Dedi canı yürekten ve ilk adımı attı. Sonra bir adım daha, bir adım daha derken o uzun, loş, rutubet kokan koridor sona erdi.

Demir kapı açılıp da dışarı adımını attığında yüzüne serin bir rüzgâr çarptı. Gökyüzü kızılığa bürünmüş bir maviydi. Özgürlük gökyüzü kadar uzakken artık ellerinin arasındaydı.

Başını kaldırdı, derin bir nefes alıp gözlerini kapattığında kalbinin ritmini değiştiren o sesi duydu. “Ali,” dedi feryat gibi, yakarış gibi, hasret gibi, sevda gibi.

Bir tek o sesle kalbinin ritmi darmadağın oldu. Onun sesi aylar sonra bile tam kalbine dokunmayı başaran tek şeydi. Ali gözlerini açtığında onu gördü ama bıraktığı kadın gibi değildi.

Siyah bir pardösü giymişti. Saçları darmadağın, yüzü solgundu. Gözleri öyle doluydu ki ağlamasa içinden taşacak gibiydi. Ağlıyordu. Hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, bir anda koşmaya başladı. Ali olduğu yerde dondu kaldı. Şahnar ona doğru koştukça her bir adımı yüreğine saplanıyordu. Yaklaştı, geldi, elleri titreyerek Ali'nin göğsüne kapandı. Ağlıyordu. Katıla katıla ağlıyordu. Öyle bir ağlamaktı ki bu, suskun geçen ayların, bastırılmış gecelerin, özlemin, kaybın ve çaresizliğin tek bir bedende taşınmayacak kadar büyüdüğüünün kanıtıydı.

Ali'nin kolları yavaşça onu sararken göğsünde büyüyen sevda ateşi sevdiği kadının gözünden düşen yaşla daha da hiddetlendi. Ne yapacağını bilemedi önce. On ay boyunca bu anı hayal etmişti. Ama hiçbir hayal Şahnar'ın göğsünde hıçkırı hıçkırı ağladığı bu gerçeğe denk değildi.

“Şahnar...” dedi dimdik durarak. Saçlarını okşadı, avuçları sırtını kapladı. “Ne oldu?” diye sordu her şeyi çözebilecekmiş gibi bir güvenle.

Tam o an Ali'nin gözleri, Şahnar'ın omzunun üzerinden ileride duran İskender'e takıldı. İskender de Şahnar'dan farksız değildi. Siyahlar içindeydi. Başını öne eğmiş, bir elini cebine sokmuştu. Arkada Üçbey vardı ve o neşeli halinden eser yoktu. Gözlerinde bir matem, bir suskunluk ama en çok da bir sahip çıkma hali vardı. İskender, Şahnar'ı ağlatan neyse onu da sırtlanmıştı sanki.

Ali, endişeyle, korkuyla ve tahammülsüzlükle Şahnar'ın yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda artık kötü bir şeyler olduğundan emindi. “Ne oldu?” dedi bir daha. “Kime ne oldu, Şahnar?”

Şahnar gözlerini kaçıramadı bile. Ali'ye bakarken ateş gibi dudakları titredi. Ağzından çıkan kelimeler boğazına takıldı.

“Babam...” dedi devamını getiremedi. Sanki kelimeler değil de kalbi çatlıyordu. Eli cebine gitti. Titreyen parmaklarıyla bir kâğıt çıkardı. Islanmış bir kâğıttı bu ve üstünde Ali’nin adı vardı. O zarfı Ali’ye uzatırken bütün bedeni titriyordu. Ali önce mektuba baktı sonra Şahnar’a. Kalbi bir bıçakla ortadan kesildi sanki. Gözleri yanmaya başladı. Mektubu yavaşça aldığı anda başparmağı kâğıdın köşesinden geçtiğinde kalbi bu gerçeği kaldıramamaktan korktu.

Ve rüzgâr yine esmeye başladı.

Gökyüzü hâlâ turuncuydu ama o an, Ali’nin içinde bir şeyler söndü sanki. Şahnar’ın gözyaşları avuçlarına düşerken mektup elinde titriyordu.

Ve o mektubu okurken hayat bir kez daha Ali’yi tam orta yerinden böldü.

Ali’me...

Bu satırları sana yazarken elimde kalem, yüreğimde dağ var oğlum. Nasıl başlarım, nereden girerim konuya bilmiyorum ama artık yol ayrımına geldiğimizi kabul etmenin zamanı geldi. Hayat bazen seni öyle bir köşeye öyle bir sıkıştırır ki ne ileri gidebilirsin ne geri dönebilirsin. İşte ben şimdi tam oradayım. Kendi yolumu çizdim Ali’m. Geride ne bırakacağımı da kime ne emanet edeceğimi de bilerek çizdim.

Bu günahın bedelini ben ödeyeceğim, oğlum. Her şeyi, tüm gerçeği üzerime alacağım. Öyle gizli saklı değil, açık açık, yüksek sesle yapacağım bunu. Biliyorum, daha içeri adım atmadan işimi bitirecekler. Varsın olsun. Ömrüm sizin yolunuza feda olsun. Benim vicdanım rahat olacak. Çünkü sizin önünüzü açıyorum.

Çünkü sizi hayatta tutuyorum. Çünkü Şahnar'ımı sana emanet ediyorum...

Sana "Oğlum" diyorum ya Ali, o kelimeyi boşuna kullanmıyorum. Sen benim öz evladım gibiydin. Kanım değilsin belki ama canımın en derin yerindensin hem vallahi hem billahi. Yıllarca sırtımı yasladığım, güvendiğimsin sen. Duruşunla, yüreğinle, sadakatinle, sözümünden önce gözümle sevdiğimsin sen benim. Bir gözüm Şahnar'ım, bir gözüm sensin. İki gözüm...

Ben gideceğim oğlum ama sen kalacaksın. Sen yaşayacaksın. Benim yapamadığım, başaramadığım her şeyi sen yapacaksın. Ben bir ömür boyunca yıkılan duvarlara yaslandım, sen yıkılmayacak bir ev kuracaksın kendine Şahnar'ımla.

O yüzden Şahnar'ım sana emanet.

O beni ne kadar kötü bilse de ben onun adını her andığımda içime bir huzur dolardı. Şimdi o huzuru sana devrediyorum. Ona gözün gibi bak. Sevgini esirgeme. Mutlu et, mutlu ol, oğlum.

Tüm malım, mülküm ne varsa hepsi senindir. Sadece toprak değil bıraktığım bunca yıl namım, şerefim her şeyim senindir. Sen taşırsın, biliyorum. Senin yüreğin geniş, senin omuzların sağlam.

Ben bu satırları yazarken ağlamıyorum Ali'm. Sen de ağlama. Çünkü içim rahat. Gözüm arkada değil. Sadece bir tek şey istiyorum senden. Sakın bana üzülme. Ben bu dünyada hak ettiğim her şeyi yaşadım. Şimdi sırayı size devrediyorum. Mutlu olun, yaşayın. Siz yaşarsanız ben yerimde rahat uyurum.

Elveda demek kolay değil ama her vedanın içinde bir kavuşma ümidi saklıdır. Belki başka bir yerde, başka bir hayatta bir gün yine sırt sırta veririz seninle.

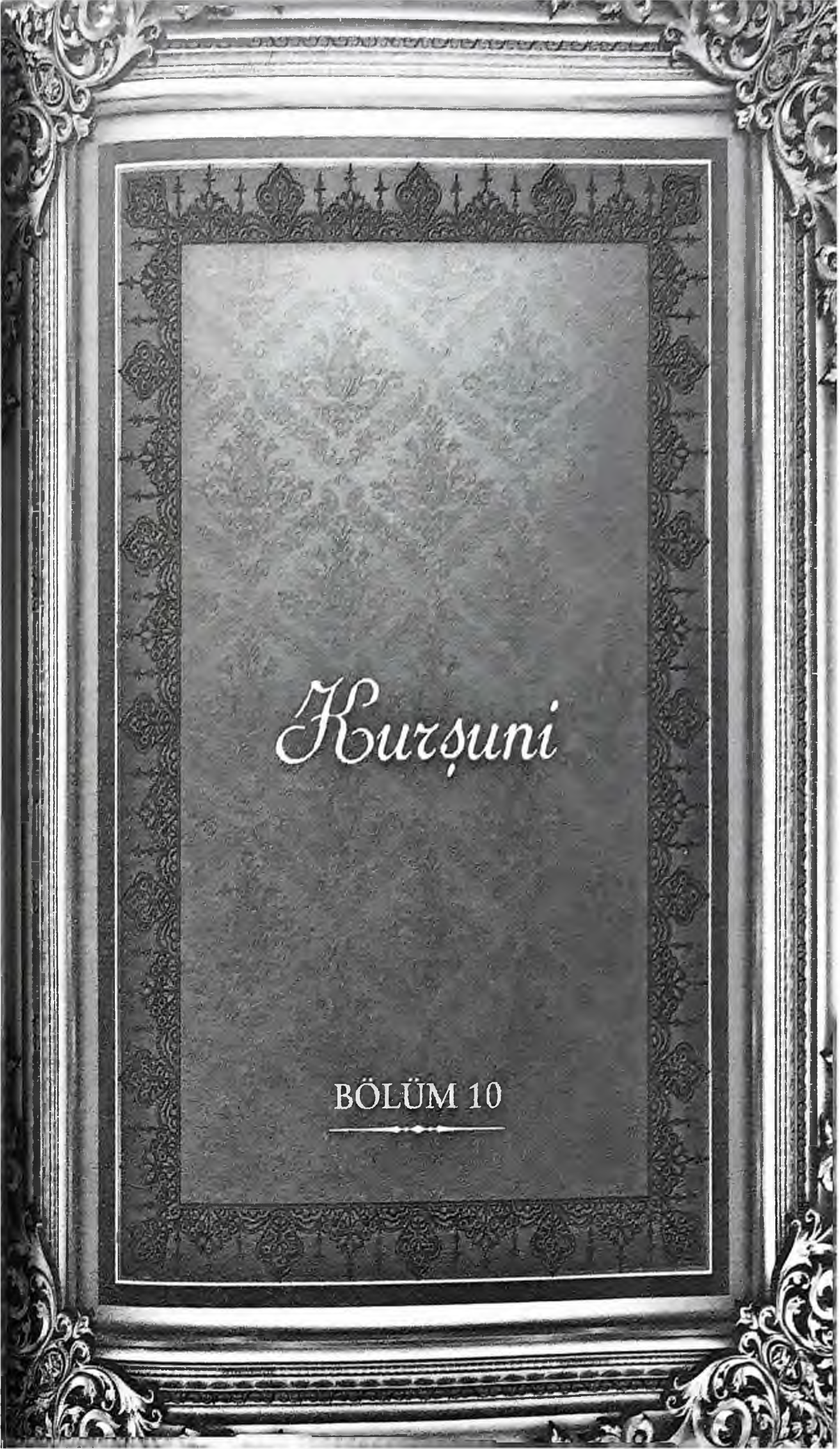
Sen benim oğlumsun.

En değerlimi sana emanet ederek gidiyorum, oğlum.

Kendine de Şahnar'ıma da iyi bak.

Kalbimle, canımla, ömrümle...

Subaşı İdris

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

İtalya

Milano, Navigli kanalları yakınlarında bir apartman dairesi...
Dila, İskender ile arasındaki aşkı bir renge sığdıracak olsaydı kurşuni derdi. Ne siyah kadar keskin ne de beyaz kadar aydınlık. İkisinin arasında bir yerde. Ne tam yaşanabilen ne de bırakılabilen... Sırtına saplanan ama göğsünde hissettiği o kurşunun renginde. Kurşuni bir sevdaydı bu. Ciğerini delen ve şimdi yaşa yaşayabilirsen diyen...

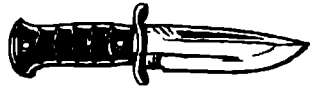
Aylar geçmişti. İhanete uğradığını öğreneli ve ihanet edeli aylar geçmişti. En çok istediği, dilediği, *yaşayamam* dediği İskender'siz yaşayalı aylar olmuştu. Allah onu da sevdasıyla sınamıştı. Biliyordu ama Dila. Hep biliyor, hep hissediyordu. İskender'e doyamadan bir ömrün son bulacağını biliyordu. Biliyordu bilmesine de bu son buluşun onun tarafından bir ihanetle olacağını hiç tahmin etmemişti. İhanetine karşılık o da ona en büyük ihaneti etmişti ve İskender bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Ona ihanet ederken bile kendi canının bir parçasını bırakmıştı ardında. Büyük bir günahın bedelini aslında en çok kendisi ödemişti. İçi yanıyor, ciğeri parçalanıyor, göğsünün tam ortası yangın yerine dönüyordu.

Sabaha gri perdeleri aralayıp içeriye zorla süzülen bir ışıkla beraber kara haberle başlamıştı. Camın dışında ince bir yağmur yağıyordu. Sessiz ama huzursuz bir şehir gibiydi Milano. Özellikle bugün. O yağmurla, sessizlikle birlikte. Çünkü o sessizlik yas olarak çökmüştü evin üzerine.

Subaşı İdris'in ölüm haberi gelmişti. Gelmişti ve tüm dengeleri altüst edecek şekilde sinmişti üzerlerine.

Dila pencerenin önündeydi. Sırtı kapıya dönüktü. Uzun bir gri hırkaya sarınmış, elleri dirseklerine sarılı, cama yaslanmadan duruyordu. Yağmur damlaları camdan ağır ağır süzülüyordu. Sanki içeride olup biteni göğün kendisi bile hissediyordu. İçindeki sıkıntı onu boğarcasına boğazına yapıştığında elini göğsünün üzerine koydu. “Allah’ım sen bana yardım et,” dedi içinden defalarca. “Sen bana dayanma gücü ver.”

Yatağın ucundaki bavul yarım açık bir şekilde duruyordu; içine konmuş birkaç kıyafet, gelişigüzel bırakılmış bir kazak, buruşturulmuş bir gömlek... Hepsi yarım kalmış gibiydi. Dila gibi... Dila’nın ardında bıraktıkları gibi. Şimdi o ardında bıraktıklarını, o dağılımlığı görecekti aylar sonra. O hengâmenin içine apaçık dalacak ve dik durması gerekecekti. Hâlbuki o daha kendi içinde bile yüzleşmeye hazır değilken kimin karşısına nasıl dikilecekti, bilmiyordu. Üstelik öfkesi gitgide daha da artmış, içinde kaldığı hâlde vermesi gereken kararlar İskender’e binlerce ah etmişti. O ahlar dönüp onu, ondan olanı bulsa yine Dila kavrulacaktı. Aklında geçmişin anıları dönüp dururken içlerinden birine hapsoldü.

İnsan yaşarken öğreniyordu. Yaşadıklarımız bizi biz yapıyordu. Dila kendini uzun zamandır bir çıkmazda hissediyordu. Sanki elleri ve kolları bağlanmış gibiydi. Gazino ve ev dışında hiçbir yere çıkmıyor, hiçbir şey yapmıyordu. Zaten istese de yapamazdı. Kendini yetersiz hissediyordu. Hiç gibi... Hiç olmak nasıl bir histi, biliyor musunuz? Dila biliyordu. Ve bu histen nefret ediyordu. O biriydi, Dila’ydı. Bireydi, kadındı, canlıydı. Her şeyden de öte insandı. Hissediyordu, yaşıyordu, nefes alıyordu, düşünüyordu ama son birkaç gündür bunların hepsinden çok uzaktı.

Yine odasının camından gökyüzünü izlerken ve yaşlar bir bir yanaklarından süzülürken neye ağladığını bile bilmiyordu. İçinde bir sıkıntı vardı. Kendi hayatının neresinde olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

“Dila?”

Odasının kapısı açılıp da içeri Gülbahar abla girdiği zaman bile bakışlarını çekmedi gökyüzünden. Sadece, “Yalnız kalmak istiyorum,” dedi kadının hiçbir şey söylemesine izin vermeden ve yeniden kendi içine gömüldü. Gülbahar abla da hiçbir şey demeden odaya girdiği gibi geri çıktı. Bir haftadır böyleydi Dila. Son bir kez arkasına bakıp aşağıya gittiğinde Ali dikkatli gözlerle kadını bekliyordu.

“Ne oldu?”

Kafasını sağa sola salladı Ali.

“Yalnız kalmak istediğini söyledi.”

“İskender abi seni bekliyor deseydin ya?”

“Konuşmama izin vermedi ki.” Sesini biraz yükseltti Gülbahar abla. “Kapı dışarı eder gibi konuştu.”

Ali kaşlarını çatığında “İyi de abla yalnız kalmak istiyorum dedi diye dışarı mı çıkılır dan diye!” diyerek kafasını sağa sola salladı. “Ben ne diyeceğim şimdi? Git de ki İskender abi seni bekliyormuş, önemliymiş.”

Gülbahar abla derin, çok derin bir iç çektiğinde “Kolaysa git sen de, Ali,” dedi sesi bezgince çıkarken. “Bir haftadır bu hâlde bu kız. Ben kimseye gidip bir şey demem.” Ali ters bir şekilde baktığında Gülbahar abla derin ve bıkkın bir nefes daha aldı. “Tamam,” dedi pes etmiş şekilde. “Tamam, bir kere daha gideceğim sabahtan beri dört kere gitmemişim gibi ama bu son.” Kafasını sağa sola salladı. “Bir kere daha kovar gibi yaparsa daha da gidemem yanına. Gitmesi gerekenler gitsin. Bizimle haber yollamasın.”

Ali kaşları çatık bir şekilde kafasını salladığında Gülbahar abla geldiği gibi geri çıktı yukarı. Odanın kapısını çalma zahmetine girmede bu seferki çıkışında. Dila da zaten çok umursamadı. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki ne olup bittiğiyle ilgilenmiyordu.

İskender'le aralarında olup biten, daha doğrusu olmayan her şey aklını kurcalayıp duruyordu. Ne olacaklarına bu kadar takılacağını düşünmemişti.

“Dila.”

Gülbahar abla yanına girdiğinde Dila bir iç çekip camdan dışarı bakmaya devam etti. Bugün sadece kendi kendine kalıp düşünmek istiyordu.

“İskender seni bekliyormuş.”

Dila kaşlarını çatı. Bir öyle bir böyle davranıp duruyordu bu adam. “Beklerse beklesin!” Dila'nın suskunluğu gibi konuştuğu an da İskender'den geçiyordu. Sabahtan beri İskender yüzünden bıçak açmayan ağzı yine İskender'in tek bir hareketine çözülmişti.

“Gelmiyor musun yani?”

Omuz silkti Dila. “Yok,” dedi. “Gelmiyorum.” Ardından da aynanın karşısına geçip saçlarını taramaya başladı. “Kendisini görmek istemediğimi iletirsiniz siz.”

Saçını bir sağa bir sola atıp tararken İskender'in gelip bu odadan kendisini alacağını adı gibi biliyordu. Bu odadan istese de istemese de çıkacaktı ama kendi canı sıkılıyorsa İskender'in de canı sıkılabilirdi biraz. Saçını aheste aheste tarayıp ne giyeceğine karar verirken Gülbahar abla odadan çıktı.

Aşağı inerken Ali'ye ne söyleyeceğini düşünüp duruyordu. Merdivenler bittiğinde bıkkın bir nefes verip içeri girdi. Resmen aralarındaki kum torbası görevini Gülbahar abla görüyordu. Ali çıkarken bıraktığı aynı çatık kaşlarla yine kendisini bekliyordu ki onun çatık kaşlarının yanına bir tane daha eklenmişti.

“Nerede Dila?”

İskender Oğuzbeyli olağanca ağırlığı ile salonu doldurmuştu. Geniş omuzlarını germiş, bacaklarını hafifçe aralamıştı ve elinde de ufak bir tespih tutuyordu. Her şeyiyle burasının sahibi benim dercesine oturuyordu salonun ortasında .

“Gelmedi.”

Neyi nasıl diyeceğini bilemeyince dan diye söylemişti Gülbahar.

“Gelmedi demek,” dedi ağır ağır İskender. Başı hafif eğik bir şekilde yerdeyken usul usul kaldırdı ve karşısındaki kadına baktı. “Ne yapıyor odasında?”

Gülbahar ne diyeceğini bilemeyip ağzını balık misali açıp açıp kapadı, ardından da “Saçlarını tarıyor,” cümlesi döküldü dudaklarından. Kafasını hafifçe eğerek gülümsedi İskender. Anlamıştı Dila’nın ne yapmak istediğini. İşbu ya, nazlanıyordu İskender’e. Varsın nazlansındı. Çekerdi o nazı gönül rızasıyla İskender.

“Saçlarını tarıyor?”

Ağır ağır sorar gibi konuştuğunda Ali hemen atıldı. “Ben çıkayım istersen,” dedi. “Bir de ben konuşayım.”

İskender ayağa kalktı yine ağır bir şekilde. “Ben çıkarım,” dedi ve merdivenlere yöneldi. Dila’nın odasının önünde durduğunda içeriden hazırlanma sesleri geliyordu. Gülümsedi yandan bir şekilde. Nazı da başkaydı kendisi de. Farklıydı bu kadın; herkesten, her şeyden çok ayırıydı.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden sert bir şekilde araladığında hazırlığı bitmiş olan Dila yandan bir şekilde adama baktı.

“Nezaket nedir bilmez misin?”

İskender güldü.

“Aşağıda misafiri bekleyen ev sahibi odasından çıkmıyor ve bana nezaket mi diyor?”

Dila kaşlarını kaldırarak İskender odaya girmeden hemen önce sıktığı parfümü kenara bıraktı.

“Siz misafir miydiniz? Oysa ben sizi ev sahibi sanıyordum.”

İskender derin bir şekilde Dila’ya baktı. Söylenecek çok söz vardı ama dökülebilecek tek bir hece bile yoktu aralarında. İkisi de bunun bilincinde bir şekilde derin derin birbirlerine baktı. Bu oldukça uzun süren sessizliği Dila başlatmıştı ve kendi başlattığı işi kendi bitirdi.

“Eee,” dedi. “Neden geldin?”

İskender güldü. Gerçekten güldü.

“Seni almaya geldim.”

Dila kaşlarını çatı.

“Yok.” Omuz silkti. “İstemem.”

Bu sırada çantasını hazırlıyordu. İskender onun bu tavrına bir kere daha güldü. “Pek de isteksizsiniz, Dila Hanım.”

Saçını savurdu Dila.

“Dimi dimi,” dedi ve ardından da ekledi: “Nereye götüreceksin gelmeyi kabul edersem?”

İskender iç çekti. “Yeni bir yer açılmış. Geçenlerde konuşuyordu çocuklar. İlk görmek senin hakkındır diye düşündüm.”

Biliyordu Dila orayı. Methini çok duymuştu. Herkes ayıla bayıla anlatıyordu. Şehrin her yanı ayaklarının altında diye bahsediyorlardı.

“Neyse ki istemiyorum.”

Dila’nın sözleriyle tezat olan hareketleri İskender’i gülümsetmeye devam etti. Önden çıkan Dila’nın peşine takılırken derin, çok derin bir iç çekti. Dila önde, istemem yan cebime koy havasında; İskender, Dila’nın arkasında onun her bir adımına mest ola ola evden çıktılar. Kapıdaki arabanın yanına geldiklerinde İskender, Dila’nın kapısını açtı.

Dila belli etmemeye çalışsa da İskender gibi bir adamın kapısını açmasına mest oldu. Dila bindikten sonra İskender de kendi tarafına geçti ve ardından yol su gibi akıp geçti.

Sonunda o ünlü yere geldiklerinde Dila kafasını kaldırıp göklere uzanan kuleye baktı. Masalsı bir şato gibiydi. İskender'in yine kapısını açmasını bekledikten sonra birlikte kulenin en tepesine ulaşmak için yan yana ilerlediler.

"Hoş geldiniz, İskender Bey."

Kendisini kapıda karşılayan adama hafif bir şekilde başını eğerek cevap verdi İskender. Adamın yönlendirmesiyle birlikte terasa ilerlerken ikisi de sessizdi. Dila şaşkınlık içinde etrafını izliyordu. Duyduğuna göre özellikle akşamüstü ve sonrasında çok kalabalık oluyordu burası. Saatlerce sıra bekliyordu insanlar burada yemek yemek için. Bu akşam bahsedilenin aksine kimse yoktu.

Giriş merdivenlerini bir iki hamlede çıktılar.

Asansör hızla en üst kata çıkarken Dila kalbinin çarptığını hissetti. İkisi de sanki sessizlik yemini etmiş gibi konuşmuyorlardı. Sonunda asansörün geldiklerine dair çıkardığı o sesle kendi içlerinde girdikleri savaştan çıkmışlardı. İkisi de farklı düşünceler ama aynı tutku ve arzular içinde cebelleşiyorken bunlardan bihaberlerdi.

"Buyurun İskender Bey, buradan."

Asansörün bitiminde kendilerini karşılayan adama yine aynı baş selamını verdi İskender. Dila'yla birlikte cam terasın geniş koridorundan ilerlerken Dila etrafına baktı.

"Hiç kimse yok." Nefeslendi. "Çok kalabalık oluyor demişlerdi."

İskender yandan bir şekilde Dila'ya baktı. "Kapattım."

İskender'in dudaklarından dökülen tek kelimeden oluşan cümleyle Dila'nın adımları duraksadı.

"Ne yaptın?"

İlk seferde anlamamış gibi bir kere daha sorguladığında İskender kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

“Mekânı kapattım,” dedi. “Bu gece tüm Ankara bizim.”

Dila her cümleinin değil, her bir harfin ağırlığı altında ezildikçe ezildi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki atışları tüm bedeninin titremesine neden olmuştu. Yutkunmakta bile zorluk çekti. Elindeki çantayı daha sıkı sardı ve İskender’e baktı.

Yine ve yine bir şey diyememişti. Denecek milyonlarca şey vardı ama onlar susarak anlaşıyorlardı. Dila gülümseyen gözlerle İskender’e baktı ve iç çekti.

“İskender Oğuzbeyli farkı mı?”

İskender kafasını öne eğerek gülümsedi. Dila o gülümsemeyi görmedi ama sessizliğinin ağırlığından bile anlamıştı gülümsediğini. Bir insan başka bir insanı sessizliğinden tanır mıydı? Dila tanıyordu. İskender’le aralarında sessizlik üzerine kurulu bir ilişki vardı. Milyonlarca cümle kurmak isteyip de hiçbir şey kuramadan yan yana var oluyorlardı. Evet, ikisinin yan yana geldiklerinde aldığı her bir nefes bir varoluştı. Dila bunu kabul etmişti artık.

Terasın yemek kısmına geldiklerinde Dila karşılaştığı manzaraya bakakaldı. Şehrin ışıkları ve bulundukları yükseklik aklını başından almış, hatta büyülemişti. Ankara olağanca güzelliğiyle karşısında duruyordu. Normalde şehir ışıklarının sakladığı yıldızlar artık onlara bir kol mesafesindeydi. Dila sanki uzansa yıldızlara dokunacakmış gibi hissetmişti o anlarda.

İskender’in özel olarak hazırlattığı masaya geldiklerinde Dila hayran hayran etrafına bakıyordu. Aynı bakışlar İskender’de de vardı ama manzaraları farklıydı. Dila, Ankara’nın ayaklarının altına serilen güzelliğine bakarken İskender, Dila’nın büyülenmiş hâlinin güzelliğine hayran kalmıştı.

Bir ömür onu sarıp sarmalamak istiyordu ama gerçeklikleri gözlerinin önündeyken tozpembe hayallere kapılmak büyük bir aptallık olurdu.

“Ankara...” dedi İskender aralarındaki sessizliği bozarken. “Ayaklarının altında.”

Dila gülümsedi. “Senin de...” Durdu. “...derdim ama Ankara hep senin ayaklarının altında, Oğuzbeyli.”

İskender, Dila’nın sözlerine gülümserken dilinin ucuna kadar gelen tüm sözleri yutarak kızın güzelliğini izledi ve “Ben de senin, Dila,” dedi iç çekerek. “Ben de hep senin.”

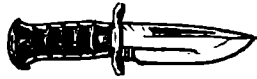
Dila mest olmuş gibi izlerken sözleri içine işledi; utandı, kı-zardı. Konuyu değiştirmek için “Güneşin batışını izlemek çok güzel olurdu burada,” dedi.

Önlerine konulan yemekleri yemeye başlarken içi giderek man-zaraya baktı Dila.

“Başka bir zaman güneşin batışına da geliriz.”

Dila’nın gözlerinin içi güldü. “Geliriz, değil mi?”

Çocuksu bir heyecanla sorduğu soruyla İskender gülümsedi. “Geliriz,” dedi. Gelirler miydi gelmezler miydi, bilinmezdi ama Dila bugün mutluydu. Garip bir dengesizlikle başladığı gün mutlulukla son bulmuştu.

Ne bir daha oraya gidebilmişlerdi ne de artık öyle nazını ni-yazını çekebilecek bir ilişki içindelerdi. İskender ve Dila artık iki yabancıydı birbirlerine. Bu kadar tanıdık olan iki yabancı onca hasretin içinde ne yapacaklardı, hiç bilmiyorlardı. Salon kapısından içeri hizmetçileri Maria girdiğinde Dila daldığı o geçmiş anılarından hızlıca sıyrıldı. Elinde ütüsü yeni yapılmış

siyah bir elbise vardı. Kenarları dantelli, sade ama şıktı. “*Signora*⁶ Dila,” dedi İtalyanca aksanıyla, ürkekçe. “Bunu cenaze için hazırladım. Valize koyalım mı?”

Dila başını eğip sadece baktı elbiseye. Hiçbir şey söylemedi. Çünkü zihni o an ne elbisedeydi ne de Maria’nın söylediğinde. Sadece gidişini düşündü ve gittiğinde yaşanılacakları. Kalan her şey parça parça vardı ve o parçaları toparlayamıyordu. Maria bir süre bekledikten sonra usulca yatağın üzerine bıraktı elbiseyi. Tam o sırada Serhan içeri girdi. Takım elbisesinin ceketini bir elinde, gömleğinin üst düğmeleri açık, saçları dağınık ve gözleri bir hayli huzursuzdu. Maria, Serhan’ı görünce kenara çekilerek bir baş selamıyla odadan çıktı. Serhan’ın odaya girişi bile o gerginliği peşinde getirmişti. Dila’nın tereddütleriyle Serhan’ın korkusundaki isim aynıydı: İskender Oğuzbeyli.

Serhan bir süre Dila’ya baktı sadece. Onun sessizliğinde gömülü duran düşünceleri okumak istedi. Aklındakileri gitmeden bilmek, hatta elinde olsa hiç gitmek bile istemedi. Dila’nın gözlerinde gördükleri de hissettiklerini doğrular gibiydi. O dağınık aylardır peşini bırakmamıştı ama şimdi çok daha net olarak hissediyordu. Ona doğru yaklaştığında omzunun birkaç adım gerisine kadar geldi ama dokunmadı, dokunamadı. Serhan, Dila’ya hiç dokunamadı. Yaptıkları anlaşmada kâğıt üstünde bir evlilikten öteye gidememek Serhan’a günden güne dokundu ama en azından artık yanında olduğunu bilmek kendini dizginlemesine sebep oldu. Umudu hep diriye. Dila bir gün Serhan’ı gerçekten sevecekti. Bunun inancıyla beklemeye devam etti.

“Saat üçte kalkacak uçak,” dedi. Sesi endişelerini taşır gibi ulaştı Dila’ya. Öfkeli, tahammülsüz ve korkutucuydu. Bakışları açıkta kalan valize baktığında “Valizini hâlâ hazırlamamışsın,” dedi.

Dila cevap vermedi. Sadece camın dışında bir noktaya sabitlenmiş bakışları vardı. Orada ne gördüğünü yalnız kendisi

⁶ *Hanımefendi*. (İt.)

biliyordu. Ankara vardı göz kapaklarında. Bir köhne meyhanede sigarasını yakışını izlediği adam vardı. Hayalleri vardı ve o hayallerin yıkılışı vardı.

Serhan dişlerini sıkıp “Dila,” dediğinde Dila irkilerek arkasını döndü ve eli boğazındaki görünmez yuları gevşetmek ister gibi boynuna dolandığında “Dalmışım,” dedi sakince. “Hazır sayılır valiz.”

“Çok bir şey almana gerek yok zaten,” dedi Serhan ona doğru adımlayarak. “Sadece bir hafta kalacağız. Belki o kadar bile değil.” Biraz daha yanaşıp tam karşısına geçtiğinde korkularını daha sakın ama korkutucu gözlerini ona dikerek döktü. “Birbirimize verdiğimiz sözler var Dila, unutma,” dedi tekrar hatırlatırcasına, belki de tehdit edercesine. “Ben hepsini tuttum, tutmaya da devam etmek istiyorum. Sen tutmazsan ben de...”

Buraya gelmeden önce anlaşma sadece İskender’in canı üzerineydi ama buraya geldikten sonra her şey değişmişti. O yüzden artık öncelikleri de farklıydı. Artık imkânsız sevdaları önceliği bile olamayacak konumdaydı. “Tamam,” dedi Dila gözlerini belerterek. “Bu konuşmaları kaç kez yapacağız Serhan? Tamam dedim ya. Her seferinde boynuma doladığın ipe bir düğüm daha atmana gerek yok.”

“Ben uyarayım da...” dedi yüzü kasılırcasına çekilirken. “Cenazeye katılıp döneceğiz. Sadece bu.”

Dila içinin sıkıntısıyla sırtını döndüğünde Serhan’ın gözleri Dila’nın sırtında geziniyordu ve hâlinin, tavrının getirdiği tedirginlik kalbini tırmalıyordu. “Oraya gittiğinde de bu asık suratını devam ettirme, sevgili karıcığım,” dedi imayla üstüne basar gibi. “Mutluyuz ya biz hani.”

Dila ağırca arkasını döndüğünde yüzü solgundu ama gözleri öfke doluydu. Hissettiği şeyleri bile açıkça gösterememek çok ağır geliyordu. “Bir cenazeye gidiyoruz biz, Serhan.” Dedi bağırırcasına. “Sadece cenaze de değil üstelik. Subaşı İdris benim

hayatımda yer etmiş biriymiş. Oraya gidip mutlu rolü yapmamı istiyorsan bunu sakın benden bekleme. Çünkü ben acımı göstere göstere yaşayacağım.”

Serhan yumruklarını sıktağında “Umarım acın sadece cenazeye karşı olur, Dila,” dedi. Söylediğı kelime, bir ricadan çok emirdi. “Umarım öyle olur. Seni o düzenden çıkarıp burada böyle huzurlu bir hayat yaşamayı sağılayan bendim. Sakın bana ihanet etmeye kalkma. O gün ben sana tüm gerçekleri anlatmasaydım bir intikam uğruna harcanıp gidecektin. Şimdi burada huzurlu bir hayat yaşıyorsan benim sayemde.”

Dila’nın gözleri şaşkınlıkla irileşirken dudakları acı bir te-bessümle kıvrıldı. “Hayat mı yaşıyorum?” dedi. Parmaklarıyla yatağın ucundaki valizin kenarına öfkeyle dokunduğunda “Bir gecede beni bir valize sığdırıp buraya tutsak ettiğın hayat mı?”

Serhan’ın yüzü gerildi. Öfkesiyle korkusu karışıyordu birbirine. “Geri dönersen, Dila!” dedi parmağını ona doğrultarak. “Onu görüp ona kanarsan! Onunla konuşursan-” “Cenazeye gidiyoruz, Serhan,” diyerek böldü Dila. “O kadar. Kimsenin yaptığı hiçbir açıklama bugün içinde olduğumuz gerçeğı değıştirmeyecek benim için, merak etme. Korkun İskender’e dönmemse o artık ihtimal dahilinde bile değıl.”

Serhan gözlerini kaçırarak yutkundu. Kırılganlığını, öfkesini saklamak için ceketini giydi, yakasını düzeltti. İnanmak istiyordu. Dila’ya inanmak istiyordu. Artık İskender hayatlarında olmayacaktı. Buna inanmak istiyordu. Dila onundu artık ve öyle olacaktı. “Bir hafta,” dedi kendine tekrarlaya tekrarlaya. “Sadece bir hafta. Sonra geri döneceğiz. Her şey eski düzende devam edecek. Bir hafta Serhan, bir hafta. Dila senin! Artık kimse alamaz!”

Başını eğip bavulun fermuarını çekti. Kapatırken sanki içini de kapatıyordu. Yüzüne oturan ifade donuktu. Ne umut vardı ne de isyan. Sadece ne yapacağını bilemeyen, geçmişini sırtına

yük gibi almış bir kadının çaresizce devam etmeye çalışmasıydı hâli.

Tekrar kapı çaldığında Maria başını uzattı ve “Sürücü geldi, bayım,” dedi.

Serhan derin bir nefes alarak Dila’ya baktığında Dila gizlemeye çalıştığı duygularla valizine elini atacaktı ki valizi eline alan Serhan, “Gidelim,” dedi kısık sesle.

Ve o an Dila az önce camdan baktığı gökyüzüne, evine son kez döndü. Milano’ya, bu ülkeye vedaydı bu bakış ama asıl veda, içinde kalmış o yarım kalan hikâyeydi. Ve şimdi Ankara, yaraları açmak, hikayeleri tamamlamak için onları bekliyordu.

Subaşı İdris evine son kez gelmişti. Son kez girmişti o kapıdan ve son kez yatıyordu kızının dizlerinin dibinde.

Evin içinde ağlama seslerinden başka bir şey yoktu. Kalabalığın içinde herkes susuyordu ama her bir yürek başka bir yerden gözyaşlarıyla haykırıyordu.

“Babam...” dedi Şahnar gözyaşlarını akıtıp usul usul kefeninin üzerine okşarken. “Bak ne çok sevenin varmış. Bak herkes seni nasıl güzel anıyor.”

Subaşı İdris’in cansız bedeni odanın tam ortasına serilen beyaz örtünün üzerine usulca yatırılmıştı. Duyan herkes akın etmişti eve. Yararının dokunduğu, kimseye söz etmeden el uzattığı ne çok insan olduğunu Şahnar kapının önünde mahşer kalabalığını görünce anlamıştı. Subaşı İdris meğer ne çok kişiye baba, abi, kardeş olmuştu. İnanamadı öldüğüne. Sanki hâlâ bir şey söyleyecek gibiydi. Hâlbuki gözleri çoktan kapanmıştı bu dünyaya. Ölüm, babasını almıştı sessizce koynuna.

Başucunda diz çöken Şahnar elleriyle babasının örtüsüne tutundu katıla katıla ağlarken. Sanki o eller babasını tutarsa ölüm geri adım atar sandı. Geri getirir babasını sandı. Sanki o örtünün altındaki yürek bir an yeniden atacak gibi sıkı sıkıya sarıldı. Ama sessizlik, babasının sessizliği öyle derindi ki her şeyin bittiğini bağıra bağıra haykırıyordu. Yoksa durmazdı babası. Duysa Şahnar'ının feryadını, durmaz kalkar, okşardı saçını, buradayım derdi.

“Çok iyi adamdı,” dedi kadınlardan biri gözyaşları içinde. “Oğlumu nasıl bataklıklardan aldı da getirdi yanıma. Ben öldü bilirken oğlumu o yaşattı.”

Biri dualar okuyor, biri ağıt yakıyor, öbürü sessizce gözyaşlarını siliyordu. Her biri Subaşı İdris'in ölümüyle yas tutuyordu. Bir duvar yıkılmıştı sanki herkesin içinde. Şimdi el uzattığı herkes çatısız hissediyordu kendini.

Asuman Hanım ise bir anne gibi, her zaman olduğu yerde, Şahnar'ın tam başucunda oturuyordu. Yüzü solgun, gözleri kıpkırmızıydı. “Eniştem...” dedi sessiz yakarışlarıyla. “Nasıl...” Dudakları titriyordu. “Nasıl kıydılar da senin gibi bir adamı toprağa düşürdüler...”

Şahnar'a uzattı ellerini sonra, başını göğsüne çekti. Şahnar için için ağlıyordu. İncecik omuzları sarsılıyordu her soluğunda. “Teyze, biz şimdi ne yapacağız?” diye sordu hıçkırıklar içinde. Öyle sessiz, öyle içli, öyle çaresizdi ki. Hem öksüz hem yetimdi artık. Çılgılık atmadan paramparça olmak gibiydi her bir yaşı. O acı, içine çöreklenmişti. Yüzünden değil, gözlerinden değil, kalbinin ta derininden akıyordu gözyaşı.

“Saracağız, teyzem,” dedi göğsüne basa basa. “Birbirimizi saracağız, birbirimize sarılacağız.”

Sokaktan gelen ayakkabı sesleri, içerideki tespihlerin tıkırtısına karışırken yüzler de eğikti.

“Alın,” dedi bir kadın uzattığı tepsiyle bir helva tabağını önlerine koyarak. “Babanın ruhuna değsin kızım. Siz de yiyin.”

Şahnar avucuna tutuşturulan bir helva kâsesinde bile feryat fıgan oldu. Büyük büyük tencerelerde kavrulan helvalar herkese dağıtılıyordu. Tencereler büyüktü ama kederi de bir o kadar ağırdı. Şeker kokusu ilk defa kimsenin içinde tatlı bir his bırakmıyordu.

Bir çatal aldı, boğazı düğüm düğüm oldu. Titreyen dudaklarıyla gözünden akan yaşı teyzesi sildi. Tatlı değil, acıydı ilk defa.

“Baba...” dedi Şahnar kısık bir sesle dudakları titreyerek. “Annemden sonra şimdi de sen... Neden en çok sevdiklerimi alıyor hayat benden? Ben bu tatlıyı hiç sevemedim.”

Çok ağır geldi bu acı. Kendinden ötürü oluşundandı belki. Bir sevdaya kapılıp herkesi harcaıışı çok ağır geldi. Gözleri karardı, bir baş dönmesi tuttu. Sanki dünya bir anlığına olduğı yerden kaydı, odadaki bütün sesler boğuklaştı. Şahnar, başını yana çevirdi, eli örtünün üzerine düştü. Nefesi değışirken içinden geçen ona da şu an burada bir son yazılmasıydı. Ölmeyi diledi.

“Şahnar!” diye bağırdı Asuman Hanım panik içinde. “Şahnar, yavrum.” Sesi kıyamet gibiydi, rengi bembeyaz kesilmişti. Titrer gibi bir hâl vardı vücudunda.

“Biri koşsun!” dedi Asuman Hanım bağıra çağıra. “Hemen! Ali’yi çağırın! Koşun...” dedi yakarırcasına. “Koşun... Evladım... Şahnar’ım gidiyor, koşun!”

Yanında diz çöken küçük bir akraba çocuğı gözleri kocaman açılmış bir hâlde fırladı dışarı. Dışarıda hava pusluydu. Gerçi Ankara’da hava hep pusluydu. Aralıklarla inen ince yağmur, avlunun taşlarını ıslatmıştı ve bahçede erkekler kalabalık bir halka oluşturmuştu. Siyah ceketler, eğilmiş başlar, dudaklar arasında intikam yemini içeren kelimeler vardı.

İskender, ellerini ceketinin cebine gömmüş, gözleri etrafı tarar haldeydi. Subaşı İdris giderken omuzlarına bir yük daha bırakmıştı. O akşam konuşurken bir vedaydı sözleri ama İskender anlamamıştı. Anlamadığı için kendine kızgındı, öfkeliydi. Kendisini suçlu görüyordu engel olamadı diye.

Nasıl bir şeysin sen, dedi kalbindekine der gibi öfkeyle. Yanımda insanlar ölüyorum diye bağıırıyor, ben senden başka bir şeyi duymuyorum. Nasıl bir şey senin sevdan da çıkmıyor.

Derin bir nefes aldığıında Ali yanındaydı ve o da pek iyi görünmüyordu. Biraz ötede Üçbey sigarasını yavaş yavaş rüttürüyor, gözlerini kalabalıktan kaçırıyordu. O bile bugün keyifsizdi, yalanlar yoktu. Herkesin canı çekilmişti Subaşı İdris ile birlikte.

Yine de kalanlar için hayat devam etmek zorundaydı. Gidenler boşa gitmiş olmasın diye daha çok zorundaydı. Defin için saat belirlenmiş, mezarlıkta yer açılmıştı ama herkesin zihninde asıl düşünce bu işin burada bitmeyeceğiydi. Bitirmeyeceklerdi.

“Durmayacaklar,” dedi İskender, sesi kısık çıksa da çok net bir ifadeyle. Ali’ye dönmeden konuşuyordu. Gözlerini cenaze evine dikmişti. “Sıradaki sensin, Ali,” dediğinde yavaşça döndü ona. “Senin de canını isteyecekler. İdris yetmeyecek onlara. Subaşı gitmeden önce kendi canı yeter diye düşündü ama yetmeyecek.”

Ali başını eğdi. Söylenecek bir söz yoktu. “Benim canım inan derdim değil,” dedi Ali derdi kalbindeymiş gibi. “Bunlar namertçe davranıyor. Korkum Şahnar’a da bulaşırsalar diye.”

“Koruma sayısını iki katına çıkardım,” diye devam etti İskender. “Bu saatten sonra da etrafında çember olur, öyle gezer. Bir kale inşa ederiz orada yaşar.”

Ali alayla güldüğünde “Buna yaşamak derse,” dedi. Ali için hiç sorun değildi; yeter ki Şahnar hayatta olsun, mutlu olsun,

yaşasındı ama Şahnar tutsak bir hayatı hayattan sayıp yaşamazdı.

“Mecbur diyecek,” dedi İskender. “Biz bu düzeni yıkana kadar bizim dediğimize uyacak.”

Düzeni yıkmak sözünü ilk kez duymuştu İskender’den ve kaşları çatıldı. İskender’in tek bir bakışı sonra dercesine bir cevap olduğundan üstelemedi ve tekrar önüne döndü.

“Senin de dikkat etmeni istiyorum, Ali,” dedi hemen peşine. “Sakın tek başına bir yere çıkma. Kimseye güvenme. Kiminle iş birliği yaptıkları bile belli değil bu namussuzların.”

Tam o sırada kalabalığın arasından çocuk yaşlarda biri koşarak geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Ayakkabısının teki çamura batmıştı ve elleri titriyordu. “Abi...” dedi sesinde hem korku hem bir rahat varken. “Ali abi!”

Ali olduğu yerde kaşlarını çatarak doğrulurken “Ne oldu lan!” diye sorduğunda “Abi,” dedi nefes nefese. “Ali abi, Şahnar abla... Şahnar abla fenalaştı!”

Ali tek bir cümlesiyle öyle hızlı koştu ki eve doğru adımları hiç olmadığı kadar hızlıydı. Ali’nin ayak sesleri taş zemine çarpa çarpa ilerlerken “Şahnar!” diye yeri göğü inletmesiyle içerideki kalabalık iki yana açıldı. Yüreği ağzında, gözleri tek bir yere kilitlenmişti. Şahnar’ın başı, Asuman Hanım’ın dizine yaslanmıştı ve yüzü bembeyazdı. Yanına çöküp başını elleri arasına aldığı anda “Yavrum,” dedi tatlı bir tınıyla. “Bak hadi bana.”

Göz kapakları yarı aralıktı ama ruhu sanki başka bir yere gitmişti. Hiç düşünmeden kolları arasına sararken titreyen bedenini göğsüne bastırdı.

“Ben artık dayanamıyorum,” diye mırıldandığında Ali derin bir nefes aldı. Bir cümle bile olsun duymak yetmişti. Ama

Şahnar'ın vücudu sanki pamuktanmış gibi hafifti o an. Oysaki bu çaresiz hâli Ali'nin yüreğine ağırlık olarak çökmüştü çoktan.

Asuman Hanım, eli göğsüne giderek “Bir anda oldu,” dedi. “Yığıldı kaldı birden.”

“Bir şey yok,” dedi araya giren yaşlı bir kadın, komşulardan birisiydi. “Tatlıdan sonra fenalaştı... Sanırım tansiyonu düştü. Çok ağladı yavrucağı. İçinde tutmuş da tutmuş her şeyi. Dayanamadı bedeni.”

Ali hâlâ kollarındaki kadına bakıyordu. Şahnar'ın kirpikleri titriyordu ama tam açılmamıştı gözleri. O an onu ilk kez görmüş gibi uzun uzun baktı. Ne kadar küçülmüş, ne kadar kırılmıştı. İçinde bir yer acıdı Ali'nin. Nasıl saracaktı bilmiyordu ama bir daha asla kimse ona bunu yaşatmayacaktı.

“Ben Şahnar'ı yukarı çıkarayım,” dedi boğuk bir sesle. “Durmasın artık burada.”

Ölü, ölüm, kötülük değmeyecekti artık Şahnar'ın canına. Dikkatlice, sevdiği kadını usulca kollarına aldı. Öyle hafif, öyle küçüktü ki en güçsüz hâlinde bile kucağından hiç indirmeden bir ömür dolanabilirdi.

Şahnar başını Ali'nin göğsüne yaslamış sıcaklıkları birbirine karıştırırken o üst kattaki odaya vardılar. Ali, Şahnar'ı yavaşça yatağın üzerine bıraktı ve perde aralığından içeri süzülen solgun gün ışığı, Şahnar'ın yüzüne vurdu. İşte Ali için zaman o küçük odada bir anlığına durmuştu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu Şahnar'ın ve Ali'nin içi kıyılıyordu bu hâline. Çığlık bile atmadan sessizce, içli içli ağlıyordu ama içinde yıkımlar oluyordu. Ali biliyordu, hissediyordu ve çare olamamanın sancısını o da yaşıyordu.

“Bir şey söylesene bana,” dedi Ali. “Hadi konuşalım seninle.”

Şahnar böyle devam ederse hasta olacaktı biliyordu ve buna izin veremezdi.

Şahnar'ın bu ruh hâliyle kuracağı tek cümlede “Benim yüzümden...” demek oldu hıçkırarak. “Her şey benim yüzümden. Önce sen, sonra babam.”

Ali, Şahnar'ın başucuna çöktü. Ellerini uzattı, iki yana süzülen yanaklarını avuçlarının içine aldı. Onun o titreyen, yaralı, suçlu gözlerine baktı.

“Bak bana...” dedi. “Şahnar, güzelim...” Yüzüne bir tebessüm kondururken sesi de sıcacıktı. “Bir bak bana, lütfen...”

Şahnar gözlerini kaldırdığında göz göze geldiler. O an Ali'nin içinde bir yangın vardı. “Ben orada aylardır nasıl yaşıyorum, biliyor musun?” diye sordu o ona öyle derman biziz dercesine bakarken. “Senin hayaline tutunarak.”

Şahnar'ın saç tutamlarını bir baba şefkatiyle okşuyordu o an; bir eş, bir sevgili, bir abi, bir anne... Şahnar neyi hissetmek istersen o an ona dönüşün istedi parmakları. “Bana gönderdiğin her bir satırı ben ezberledim, Şahnar. Şu an birini oku de, sana sırasıyla ezbere okurum. Nerede kalemin duraksamış, nereyi yazarken çekinmişsin, nerede hızlı hızlı yazmaya çalışıp anlatmak için heyecanlanmışsın, ben hepsini tek bir kalem tutuşunda ezberledim. Ben on ayda seni yazından ezberledim, Şahnar.”

Şahnar'ın sesi bile çıkmadan dinliyordu. “Ulan, dedim içimden. Benim çıkmam lazım. Benim bu kadına kavuşmam lazım. Kavuşup yazarak anlatamadıklarını dilinden dinlemem lazım. Şahnar, sen benim yüzüme hiç dolu dolu gülmedin,” dedi her birine görmeden hasretmiş gibi. “Ben senin kahkahalarını merak ediyorum. Dizine uzanıp seni izlemeyi merak ediyorum. Nasıl uyursun sen mesela, ben çok merak ediyorum. En sevdiğin yemeği, en sevdiğin şarkıları. Neyi sevmediğini, Şahnar. Seni en çok neyin kızdırdığını...” Duraksayıp “Ben hariç,” diyerek tebessüm ettiğinde Şahnar da gülümsedi küçücük ama o gülümsemeden bile çekindi. Babası aşağıda öyle yatarken çekindi ve yasakmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Ali ise o gülümsemeyi yakalamıştı ya bir daha ölse bırakmazdı. Parmak uçlarıyla dudağının kenarına dokunduğunda “İşte bu...” dedi fısıldar gibi. “Bunu gizleme. Bunu bize yasak eyleme.” İç çeker gibi alnını alnına yasladı. “Şahnar, benim tüm dayanağım bunlara kavuşabilmenin umuduydu. Seni böyle gördükçe, böyle ağlarken, gözümün önünde erirken ben zaten ölürüm.”

Şahnar’ın kaşları çatılır gibi olduğunda “Bakma öyle,” dedi. “Gerçekten ölürüm, Şahnar. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok ki. Bir ailem yok. Ben öylesine bir ömrü tamamlamak için yaşıyordum. Şimdi seni buldum. Ailemi kurmak istiyorum. Sen bana geleceğim dedin, Şahnar. Çabuk çık, bekleyeceğim dedin. Ben hiçbir şey yapmadan durduysam sana kavuşmak içindi. Ulan, ben ben...” dedi kendini göstererek. “İçeride rahat durabilir miydim sence? Gerekirse bir ömür çıkartmasınlar ben durmaz, durulmazdım Şahnar. Kimseye el bile sürmedim. Etliye sütlüye karışmadım. Sırf senin için. Sana bir an önce kavuşmak için. Ben kendimi zapt eyleyemezken sana kavuşma arzusundan yaptım her şeyi. Eğer sen diyorsan ki yaşamayalım bitsin. Tamam, Şahnar. Yaşamayalım.”

Şahnar, “Ali,” diyerek ayaklandığında boğazı kupkuruydu ve sesi endişesinden dolayı çatlak çıkıyordu. “Sen yaşayacaksın. Sen yaşamalısın.” Ellerini onun çenesine sardığında ilk defa birbirlerine bu denli yakın temas içindeydiler. “Ben sana da bir şey olmasına dayanamam.”

Solukları birbirlerine karışıyor, tek nefesi soluyorlardı. Şahnar’ın elleri Ali’nin saçlarına doğru karıştığında Ali yutkunarak “Sen de yaşayacaksın o zaman,” dedi. Tam bir şey diyeceği anda “Bu yaşamak değil, Şahnar,” dedi. “Çok kayıp verdik, çok bedel ödedik. Sence baban böyle mi olalım isterdi? Baban bunun için mi feda etti kendini, Şahnar? Baban mektubunda seni bana emanet ederek gitmiş. Ben o emanete sahip çıkamazsam nasıl veririm babana hesabını? Sen bana bunu mu reva göreceksin?”

“Ali...” diyerek başını eğdiğinde her şey çok karışıktı, karmaşıktı. “Ben nasıl yapacağımı bilmiyorum ki. Elimde değil. Nereye dönsem sebep olduğum durumla yüzleşiyorum.”

“Artık öyle bir şey olmayacak,” dedi Ali söz verir gibi. “Bugünü bir atlatalım. Bundan sonra burada da kalmayacaksın. Hemen, Şahnar. Hemen o nikâhı kıyacağız. Sonra da yeni bir evde, yeni bir hayata başlayacağız seninle ve o evde, evimizde senin tek derdin biz olacağız. Ben seninle gerçek bir evlilik yaşayacağım, Şahnar. Biz o evliliği yaşayacağız seninle.”

Göz göze geldikleri o an ikisi de o evliliğin halkasının içine çoktan girmiş gibi hissetti. Sadece bir imza kalmıştı. Gönülleri, ruhları birbirine aitti artık. Şimdi bile, şu an bile öyle bir bakıyorlardı ki birbirlerine ikisi de birbirine içi gidiyordu.

“Ama...” dedi Şahnar, Ali’nin dudaklarına bakarak. “Çok erken değil mi? Durum böyleyken...”

Şahnar’ın gözlerinin takıldığı o yerde zar zor yutkundu Ali ve “Geç bile,” dedi. “Dahası olmaz. İnan bana...” dedi tekrar yutkunarak. “Olmaz. Benim seni bir an önce nikâhıma almam lazım.” Tekrar yutkunduğunda dudaklarını ıslattı diliyle. “Geç bile,” diye tekrarladı sonra da.

İkisinin elleri birbiri üzerindeyken, gözleri birbirinde asılı kalmışken kapının tıklanmasıyla Şahnar hızlıca geri çekildi ve Ali eğildiği yerden kalktığında hâlâ Şahnar’ın bıraktığı etkinin tesiri altındaydı. Kapı usulca aralandığında gözünün yaşı hâlâ kurumamış olan Asuman Hanım içeri doğru girerek “Cenaze...” dedi. “Vakit gelmiş.”

Mezarlığa gideceklerdi ve son görev belki de en zoruydu. Özellikle Şahnar için. Gözünde yine bir yaş birikir gibi olduğunda ayaklanıyordu ki “Sen evde kal,” dedi Ali şansını denemek ister gibi. Ama olmadı elbette. Şahnar’ı hiç kimse burada tutamazdı böyle bir anda.

“Olmaz,” diyerek başını salladığında ayaklandı. Başörtüsünü omuzlarından aldı, başına güzelce örttü ve “Gideceğim,” dedi. “Ben de orada olacağım. Babamı yalnız bırakmam.”

Ali daha fazla ısrar etmeyecekti. Gelmek hakkıydı ve Ali’nin de görevi onu oraya sağ salım götürüp koruyup kollayıp evine geri getirmektir. Başını sallayıp elini Şahnar’ın beline attığında Asuman Hanım önden adımlamaya başladı. Şahnar’ın ise aklında bir soru vardı. Ali’nin yanındayken her şey tamam gibiydi ve onun gitmesine artık katlanamazdı. O yanında olursa belki bir ihtimal bir şeyler düzelebilirdi.

“Ali,” diyerek bileğini tuttuğunda birbirlerine döndüler. “Döndüğümüzde sen de burada kalacaksın değil mi? Gitme, Ali... Lütfen.”

Ali gülümseyerek “İki gün boyunca kapıda,” dedi. “Sonrası hep koynundayım. Bundan sonra kovsan da gitmem.”

Ankara griydi. Hep griydi. Şehir bulutlarla doluydu, sanki Subaşı İdris için çoktan yas tutuyor gibiydi. Uçak beton piste indiğinde uçaktan inen ilk Serhan oldu. Ardından Dila. Üzerinde içinin rengine bürünmüş, siyah, dizlerine kadar inen bir pardösü vardı. Tıpkı üzerindeki gibi içi de kapkara korkularla kaplıydı.

Her bir adımı yere kuvvetle basarken yüzü öylesine solgun, dili öyle sessizdi ki hostesin onu tanıyıp imza isteyişini bile işitmemiş, karşılık vermemişti. Buraya gelmeyeli sanki aylar değil asırlar olmuştu. Yine de öyle hissederken bile aynı kalbi taşıyor, aynı sızıyla sızlıyordu bugün bile. İskender’in adı, düşüncesi bile yeterdi kalbini yerinden sökmeye. Şimdi onca zaman sonra

onu yeniden görecekti ve bu düşünce midesine bıçak saplanıyor gibi hissettiriyordu.

“Serhan Bey, hoş geldiniz,” dedi koyu takım elbiseli korumalardan biri. Kapının önünde iki *VIP* araç ve onlarca koruma aynı anda bekliyordu.

“Hoş bulduk,” dedi Serhan elindeki bavulları adamın eline tutuşturarak. “Bir sıkıntı yok, değil mi? Her şeyi dediğim gibi ayarladınız. Kimse yanaşmayacak. Evi de didik didik ettiniz, korumaları yerleştirdiniz.”

Dila alayla gülümsedi. İskender ile görüştürmemek için araya duvarlar örmeye yemin etmişti. Birkaç saat önce ölüm haberini almışlardı ve Serhan hemen her şeyi organize etmişti. Bu nasıl saplantılı bir sevmekti?

“Her şey sorunsuz, efendim,” dedi adam. Serhan’ın yüzü yine de gergindi. Her zamanki kaygılı bakışları bugün her saat daha da derinleşiyordu. Dila’ya doğru bir bakış attı ama Dila cevap vermedi. Dila’nın böylesi suskunluğunda da korkuyordu. Fırtına öncesi bir sessizlik olmasından endişe duyuyordu.

Araç hareket ettiğinde Dila cam kenarına oturmuştu ve Serhan da hemen karşısında bacak bacak üstüne atmıştı. Elleriyle yakasını düzelterek “Bu şehir beni geriyor,” dediğinde “İskender burada çünkü,” dedi Dila hiç çekinmeden, yüzüne bile bakmadan. “Yanında olmasa da onun şehrinde nefesini bile üzerinde hissedersin. Kimsenin görmediği bir gözü vardır onun. Sanki bu şehirdeki herkesi tek tek izler, bilir ne yaptığını. Onun sınırlarındayız,” dedi Serhan’a doğru dönerek. “Bence de gerilmelisin.”

Göz göze geldiklerinde upuzun bir boşluk geçti aralarından. Serhan başını iki yana sallarken yumruklarını sıktı. “Ben seni ondan zorla almadım, Dila,” dedi dişlerini sıkarak. Sesi öfkeli olsa da en çok korkusu vardı o öfkenin ardından. “Senin kendini

kurtarman gerekiyordu ve ben sana yardım ettim. Şimdi de evliyiz. Sen benim karımsın.”

Dila cevap vermedi. *Karımsın* sözü boğazında bir düğüm oluşturduğunda başını cama çevirdi ve o düğüm çözülmediği sürece de bir kelime bile edemezdi. Parmaklarını kucığına kenetlediğinde tırnaklarını kendi tenine batırdığının bile farkında değildi. Bu şehir ona çok tanıdıktı ama yabancıydı da artık. Yine de her köşesinde bir hatırası vardı. Tüm gölgeler İskender’in uzanan kolları gibiydi. Baktığı her yerdeki bir çift göz, İskender’e aitti.

“Eve uğramayacağız,” dedi Serhan’ın o sesi o sessizliği yararcasına. Zorlama bir sakinlikle çıkıyordu ama gerçeğin emareleri de açıkça okunuyordu. “Cenazeye geç kaldık. O yüzden direkt oraya geçeceğiz.”

Dila başını salladığında araç arkasındaki korumalarla ağır ağır ilerlemeye devam etti. Dışarıdaki insanlar telaşla koşuyordu ama Dila’nın içinde bulunduğu arabada zaman neredeyse hiç akıyor gibiydi. Mezarlığa birkaç metre kala Dila’nın kalbi daha fazla atmaya başladı. Onu görecekti. İskender’i. Deli gibi korkuyordu. Kendinden de, İskender’den de...

Araba mezarlığın taşlı yoluna girip de durduğunda Dila’nın kalbi de durdu sanki. Elleri belirgin şekilde titriyordu ve buna engel olamıyordu. Serhan’ın gözleri Dila’ya takıldığında dudakları arasından “Saçmalama,” dedi. Sesinin tonunda bastıramadığı bir öfke yatıyordu. Dişlerini birbirine bastırmış, yumruklarını sıkıyordu.

Dila kendine mukayyet olabilmek için derin bir nefes aldı, ellerini sıktı ve oturduğu yerden ayaklandı. Aracın kapısı korumalar tarafından açıldığında ilk inen Dila oldu. Hemen peşine de Serhan.

Örede gördüğü o cenaze tablosunda insanlar vardı. Çok insan vardı. Mahşer yeri gibi bir kalabalıktı her yer. Simsiyah

giyinmişti hepsi. Solgun yüzler, başı öne eğilmiş kadın ve erkekler, gözyaşlarını akıtmaktan çekinmeyen kadınlar... Bir cenaze ne kadar kalabalık olabilirse o kadar kalabalıktı. Sonra onu gördü.

O kalabalığın tam ortasında, biraz daha ötede İskender Oğuzbeyli'yi gördü. Mezarın hemen başında, elinde bir kürekle mezara toprak atıyordu. Sırtı dönüktü ama omuzları koca bir dağ varmışçasına kamburlaşmıştı. O yük, o ağırlık, iki sevdalıyı birbirine ayrı düşürmüştü kaderin ta kendisiydi. Biliyordu, Dila. Biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyi taşıyordu sırtında.

“İskender...” diye mırıldandı sessizce. Adını anınca bile Dila'nın ciğerlerine bir bıçak saplanmış gibi oldu. Kısacık ama onu canından edecek bir sancıydı bu. Boğazı düğümlendi ve ona ait her şey bir anda zihninde canlanmaya başladı. Gülüşü, sesi, elleri, varlığı, yokluğu ve en son kaldıramadığı o ihaneti çarptı yüzüne.

Bütün aylar boyunca adını anmamıştı ama şimdi sadece sırtını görmek bile içinde susturduğu tüm duyguları bir anda ayağa kaldırmıştı. Kalbi hızlandığında “*Neden?*” diye sordu içinden. “*Neden yaptın sen bunu bana?*” Yanağından bir damla yaş süzüldüğünde rüzgâr onu kurutmadan hemen önce dudaklarına inmeyi başarmıştı.

Sonra her şey tuz buz oldu. Serhan'ın o hâlini fark etmesiyle, girdiği o girdaptan aldı onu. Elini bir anda tutuşu oldukça sert ve dayanılmazdı.

“Yürü,” dedi dişleri arasından. “Benim karım olarak yürü, Dila. Kim olduğunu bilip ona göre davranarak yürü. Sabrımın sınırındayım. Bu şehri herkesin mezarı yaptırma bana.”

Sesinde buyurganlık kadar korkaklık da vardı esasında. Dila'yı tekrar İskender'e kaptıracağı korkusu. Bir sınır çizmeye çalışıyordu ve o sınırları İskender'in aşacağını biliyordu. O yüzden o sınırı Dila'nın çekmesi için baskı uyguluyordu. Dila

istemeyerek o elin sürüklediği yöne doğru bir adım attığında topuk sesleri taşlara çarparak mezarlıkta yankılandı. Dila'nın dizlerinin bağı çözülmüştü ama adım adım ilerliyor, zorla ilerletiliyordu.

Toprak kokusu daha keskindi artık. Uzaktan gelen duaların sesleri daha net duyuluyordu. Cenazeye doğru yaklaşırken bir çift göz, kalabalığın arasından ilk göz onlara doğru dikilmişti; bu, Üçbey'in ta kendisiydi.

Tebessüm etmek istedi. Bir sürü güzel anılar canlandı aklında. Üçbey'in yalanları, arkasında oluşu, birlikte çözdükleri sorunlar ve başlarına açtıkları belalar ama bıraktığı gibi bula-madı. Dila'nın yükselmeye duran dudakları Üçbey'in çatık kaş-larıyla karşılaşınca yavaşça eski yerine indi. O artık ne onların Cavidan ablasıydı ne de Dila yengesi. Bir hiçti. Bunca zaman ailesi saydığı, arkadaşı bildiği insanları böyle yabancı görünce katıla katıla ağlamak istedi Dila.

Üçbey'in ise bakışları bir anlığına dondu, elindeki tespih yarım kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanındaki Ali'yi dürterek "Abi," dedi. "Abi, gelmiş abi. Yemin olsun gelmiş."

Ali, Üçbey'in o kadar dürtmesiyle "Kim gelmiş lan?" diyerek bakışlarını çevirmesiyle o da dondu kaldı. Üçbey gibi şaşkınlığa bürünmemiş, bir düşmana bakar gibi bakmıştı. Gözleri Dila ve Serhan'ın üzerinde kaldığında ve ellerine indiğinde daha da çatılmıştı kaşları. Dila elini çekmek istedi ama Serhan izin vermedi. Dila'nın yüzü bembeyaz, Serhan'ın eli sıkılı, parmak kemikleri bile bembeyaz olacak şekildeydi. Adımlarını da hiç durdurmadı Serhan. Ama Dila geçmişine, arkadaşlarına yürüyormuş gibi hissetmedi. Sanki başka bir zamana, yabancı bir yere çıkmıştı yolun sonu.

Ali'nin bakışına karşılık ellerini birbirlerinden ayırmadıklarında "Ne yaptığını sanıyor bunlar?" demişti ki Üçbey ileri atılacak gibi oldu. Onu durduran da yine Ali oldu. "Bırak," dedi.

“Madem gelmeyi göze aldı, yaşanacaklar da kabulüdür. Girmeyeceğiz biz araya.”

Üçbey durdu ve Dila ile Serhan’ın da adımları son buldu. Hocanın “Buyurun duaya,” demesiyle dizleri üstünde eğilenlerle, ellerini açanlarla birlikte sessizlik bir uğultunun içinden yükselen yakarışa dönüştü.

Ve tam o an İskender, elindeki küreği son kez toprağa bıraktı. Derin bir nefes alıp avuçlarını bile temizlemeye yeltenmeden yavaşça doğrulduğunda yüzü görünmüyordu henüz ama Dila nefesini tutmuş bir hâlde onu izliyordu.

Sonra...

Sonra döndü ve o an gözleri Dila’nın gözlerine değdi. İkisinin de kalbi aynı anda yerinden söküldü sanki. Zaman durdu, toprak bile nefesini tuttu.

İki bakış, iki hayat, tek bir yıkımla bir mezarın kenarında yeniden buluştular. İskender’in gözleri büyüdü. O an, ellerinin düşüşünün bile farkında değildi. Bir şey ezildi içinde. Ayakta duruyordu ama ruhu sanki orada, Dila’nın önünde diz çökmüştü. Dila ona bakıyordu. Dila aylar sonra tam karşısında ona bakıyordu. Gözyaşları yanaklarına değil de İskender’in içine akıyormuş gibi sızlatıyordu yarasını. İkisinin de kalbi orada, İdris’in toprağında bir daha kapanmamak üzere açılmış bir yaraya dönüştüğünde ilk kez karşı karşıyaydılar.

Toprak kokusu hâlâ havada asılıyken İskender’in de gözleri hâlâ Dila’nın gözlerinde asılıydı. Ta ki o bakış aşağı kayana kadar.

Bir el. Dostun eli, düşmanın eli, sevdamn eli birbirine karışmıştı. Dila’nın incecik, beyaz, titrek eli Serhan’ın elini kavramıştı. Sahiplenir gibi, aitmiş gibi. O an İskender’in yüreğinden bir şey koptu. Dişlerini sıktı, gözleri büyüdü. Burnundan çektiği nefes bile zehir gibiydi. Hissettiği öfke ilk kez bu denli kuvvetli, yakıcı ve karanlıktı.

Bir adım atacağı anda okunan duayla birlikte duraksadı. Son görevini yerine getiriyordu herkes Subaşı İdris için. İskender durdu, durdu, durdu...

Ömür boyu ettiği en büyük sabrı etti. Taş olsa çatlayacak kadar durdu. Birkaç saniye bir asırmış gibi gelirken durdu.

Bir saniye...

Bir saniye daha...

Gözleri hâlâ Dila'nın elindeyken, gözündeyken, nefesini bile tutmuşken sadece ona bakıyordu. Onun tuttuğu o ele bakıyordu. Artık bir yabancı olan ama hâlâ kalbinin tam ortasında hüküm süren o kadına bakıyordu.

Ve sonra hocanın duayı bitirmesiyle birlikte kalabalık kırırdanmaya başladı. Baş sağlığına uzanan elleri bile görmedi İskender. Ayakları yeri yerinden edecek gibi kuvvetle oynadığında adımları da bakışlarının odağına doğru yol aldı.

Herkes nefesini tutmuş onlara bakıyordu. İskender yürüdükçe kalabalık ortadan ikiye ayrılıyordu. Dudakları sımsıkı, gözleri ateşten birer toptu. Ve tam Dila'nın karşısında durduğunda Dila'nın nefesi kesildi. Korkudan titreyen bedeniyle başını iki yana salladı yapma dercesine ama İskender'in içindeki öfke, bütün mantıkları yakmıştı.

"İskender, sakın bir delilik yapayım deme," diyen Serhan'ın sesiyle gerilen çenesi onu da daha da büyük bir karanlığa itti. Serhan'ı yok sayıp hiçbir şey söylemeden bir anda Dila'nın Serhan'ı tutan bileğini kavradı.

"İskender," dedi Dila panikle ama İskender durmadı. Sıcacık bir temas, aylardır hasretini çektiği ama şimdi öfkeyle titreyen bir tutuştu bu.

"Benimle geliyorsun," dedi İskender. Sesi hem buz gibi soğuk hem de titreyen bir alev gibiydi. Hem donuyor hem yanıyordu.

Serhan bunu hiç beklemediğinden bir adım atmış yanındaki küreği eline alarak “Sen ne yaptığını sanıyorsun lan!” demişti ki Ali ve Üçbey kollarına iki yandan girerek “Sen bir ağır ol,” dediler.

Serhan kollarını silkeledi ama başarılı olamadı. “Karım lan o benim!” dediğinde İskender’in çenesi kasıldı, gözleri öfkeyle kısa bir an kapanıp açıldı.

Dila ise tir tir titriyordu. “İskender, saçmalama,” dedi cansız kelimeleriyle. “Bırak beni.”

Ama İskender çoktan Dila’yı çekmeye başlamıştı bile. Dila’nın ayakları yerden kesilmiş gibi onun peşinden sürüklenirken gözleri yaşla dolmuştu.

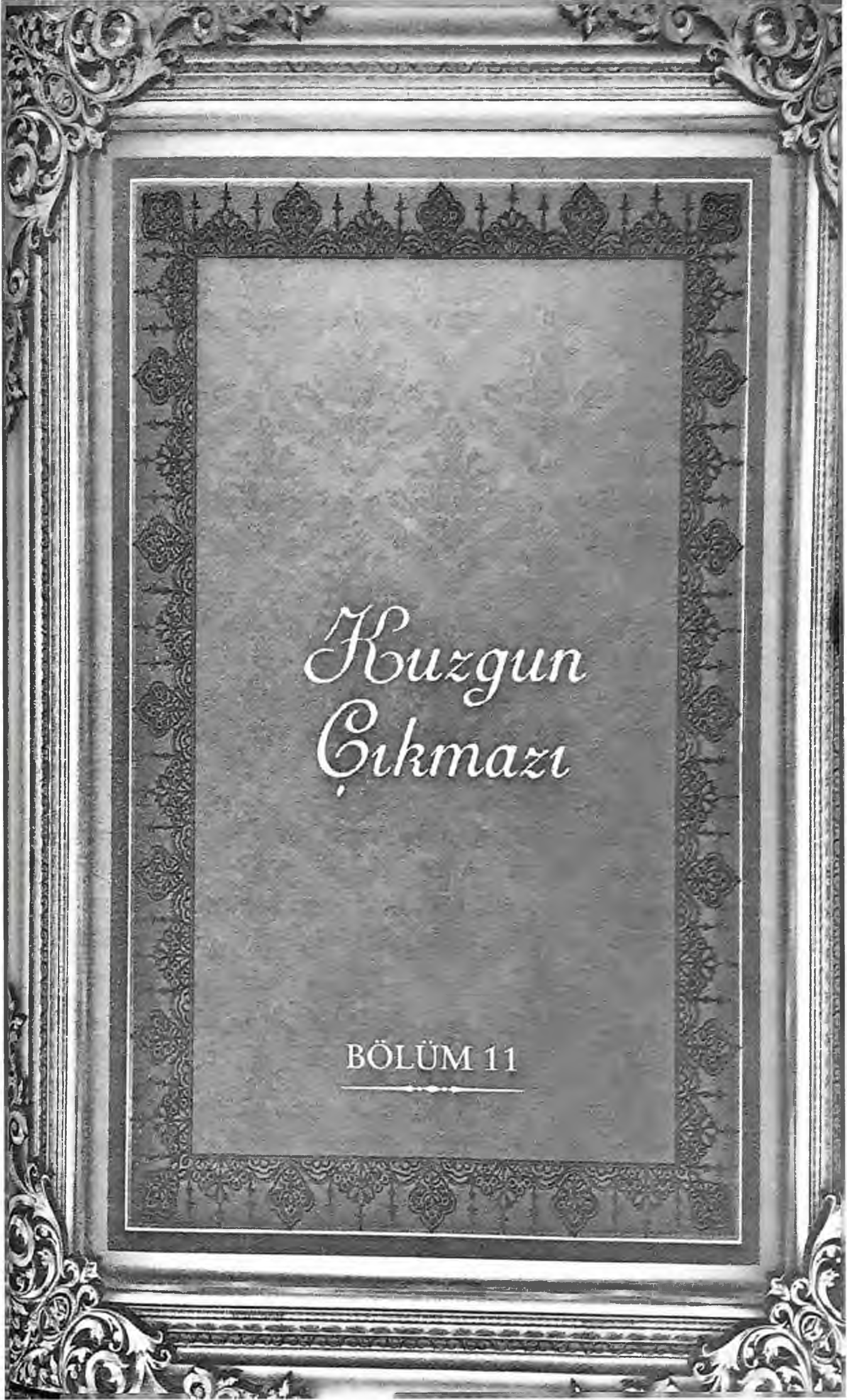
Etrafı saran Serhan’ın adamlarına Serhan “Bir şey yapsanıza lan!” diye haykırsa da hiçbiri İskender’in korkusundan tek bir adım bile atmadı. Çünkü hepsi İskender’in gözünün içini biliyordu. O bakışları ölümün ta kendisiydi ve hiçbiri o bakışa karşı duracak kadar cesur değildi.

Dila da tanıyordu. Hem İskender’i hem de Serhan’ı. O yüzden Serhan’ın şu an bu yapılan şey gururuna dokunmuştu ve bunun bedelini ağırca yaşatacağından hiç şüphesi yoktu. O yüzden, korkuyla İskender’in canını yakacağını bile bile ama bundan da çekince duymadan “Bırak beni,” diye bağırdı. “Serhan’ın karısıyım ben. Böyle çekip götüremezsın sen beni.”

İskender, arabanın kenarına geldiğinde Dila’nın sözleriyle çarpılmış gibi kaldı. Dila’ya bakarken hâlâ gözlerinin içi doluydu ama artık sadece bir sevgi yoktu. Öfke de vardı artık aralarında. Dila’nın söylediği söz kursağında takılıp kalsa da sesi bile titremeden “İyi o hâlde,” dedi arabanın içine doğru bindirircesine bir hamle yaparak. “Gücü yetiyorsa elleriyle getirdiği karısını gelip benden alsın.”

Kapıları kilitleyip kendi tarafına bindiğinde araba mezarlıktan uzaklaşırken Dila’nın gözleri korkuyla geriye doğru kayar

gibi oldu ama tek ve kısacık bir an gördüğü Serhan'ın elinde öylece kalan kürek olmuştu. Yarım ve gömülmemiş bir sevdanın üzerinde durur gibi onların üzerinde durmuştu.

CamScanner ile tarandı

Bazen insan kendi hikâyesinin sonunu kendisi yazıyordu ve her hikâye mutlu bitmiyordu. Dila'nınki de öyleydi. Öldüğü gün değildi onun hikâyesinin sonu. İskender tarafından ihanet kurşununun yüreğine saplanmasıydı. O gün anlamıştı. Onlara mutlu son yoktu. O gün anlamıştı işledikleri günahların bedelini er ya da geç ödeyeceklerdi.

Ama yine de sevda insanın aklını alamayacağı kadar büyük ve karmaşık bir şeydi. O kadar ki şu an o vebali birlikte ödeyeceklerini bildiği halde burada, şimdi, tüm ihanetlerine rağmen İskender'in canı için endişe ediyordu. Sürekli olarak arkasına bakarken “Durdur arabayı,” diye bağırdı. Kapının kilidini açmak için yeltendi ama başarısız oldu. Kapı kilitliydi ve İskender'in de durmak gibi bir niyeti yoktu. Elleri direksiyona sıkı sıkı tutunmuş, gözleri yola sabitlenmiş, birbirlerinden ayrı geçen onca ayın öfkesine tutunurken Dila ona doğru dönerek “Sana diyorum,” diye bağırdı. “Hemen durdur arabayı. Sen ne yaptığını sanıyorsun? Sen beni nasıl kaçırır gibi bindirirsin bu arabaya!”

“Gibi değil zaten,” dedi İskender damarına basmak ister gibi. “Tam olarak seni kaçırıyorum şu an, Dila.”

Göz göze geldikleri o an, aylar sonra birbirine tutunan o gözler birbirini hiç bırakmak istemedi ama öfkeleri öylesine büyüktü ki aşkın ateşinde kavrulduklarını anlayamadılar bile.

“Beni bırak,” dedi Dila öfkeyle elini torpidoya vurarak. “Ne istiyorsun ki sen benden hâlâ?”

Ağladı ağlayacak bir hâldeydi ama göstermiyordu. “Ne mi istiyorum?” dedi İskender şaşkınlıkla. “Ben senden ne zaman

ne istedim ki Dila? Biz seninle evleniyorduk lan, evleniyorduk!” diye bağırdığında araba sallanır gibi oldu. “Sen siktiri boktan bir şeyleri bahane edip beni terk ettin. Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan senin evle-” İskender ağzına bile alamadı. Dilini ısırды, elini yumruk yapıp direksiyona vurduğunda “Senin haberini gazeteden öğrendim lan ben!” diye bağırdı. “Ben mi ne istiyorum senden?” Öfkesi bıçak gibi keskindi ve ikisini de öldürmeye yemin etmiş gibiydi. “Asıl sen benden ne istedin lan! Sen benden ne istedin!”

Dila titrek nefesleriyle ona doğru bakarken hızları bir hayli yüksekti ve daha cevabını beklemeden İskender başını hızlı hızlı sallayarak “Konuşacağız ama,” dedi. “Hepsini tek tek konuşacağız. Bana her şeyi anlatacaksın.”

“Benim...” dedi Dila. “Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok.”

İskender’in ne denli parçalandığını görüyordu. En azından İskender görür sanmıştı ama görmüyormuş gibi olan bu tavrıyla gözlerinin içinde Dila’nın silüeti kırgınlıkla parçalandı. “Benim var ama,” dedi yine de vazgeçmeden. “Benim var ve sen benimle o konuşmayı yapacaksın.”

Dila’nın elleri titriyordu, gözleri İskender’e bakmamak için direniyor ama her seferinde ona tutuluyordu. Ona ihanet eden bir adama bir açıklamayı hak görmüyordu ama kalbindeki o sevdaya da engel olamıyordu. Kara sevda mıydı bu, kördüğüm müydü? Niye hâlâ bitmiyor, aylar sonra bile gördüğünde bu denli yüreğini çarptırıyordu?

“Sen anlamıyor musun söylediklerimi?” dedi Dila. “Bizim aramızdaki her şey bitti. Konuştuğumuz hiçbir şeyin önemi de yok şu saatten sonra çünkü sen bana dair hiçbir şeyi hiçbir zaman hak etmedin. Bitti. Tekrarlayayım mı?” diye sordu ve tane tane “Bit-ti!” dediği an İskender’in o kararmış bakışları ona döndü.

Gözleri bir yangını, öfkeyi taşıyordu ve cümleleri de aynı oranda hem yakıcı hem de çaresizceydi. “Bitti. Bitti. Bitti,” diye tekrarlardı ve yakıcı soluğu aralarına döküldüğünde omuzları düşer gibi oldu. “Ulan bittiyse neden hâlâ bu kadar acı veriyor o zaman? Biten şey böyle acır mı?”

Dila bu itirafı beklemediğinden öylece kalakaldı. İskender Oğuzbeyli. Namıdiğer Cunta İskender; ona ihanet ettiğini düşündüğü kadına ilk gördüğü anda, tüm öfkesine rağmen *canım acıyor* demişti. İçini açmış, aşkının bitmediğini haykırırcasına omuzlarını devirmişti. Dila bununla dağılacak gibi olduğunda, o bakışların altında çıplak kalır gibi hissettiğinde bakışlarını kaçırarak camdan dışarı baktı ve kendini toparlamaya çalıştı.

Serhan’ın delirmiş olduğuna emindi ve bunun bedelini muhakkak ödetecekti. Çok iyi biliyordu ki bunu da İskender üzerinden yapacaktı. Eli şakaklarına giderken “Bak,” diyerek İskender’e döndü. “Ben artık evliyim, İskender. Ben, Serhan ile evliyim.”

İskender anlayamadı. Nasıl bu denli rahat söylediğini aklına hayaline sığdıramadı. O, onu tanıdığı ilk andan beri başka birini zihnine dahi misafir etmemişken Dila’nın bu denli rahat cümlelerini yüreği kaldıramadı. Gerçek ağır geldi. Yüzü ekşidi, midesi kasıldı.

“Eğer şimdi beni bırakırsan Serhan’ı tutabilirim, anladın mı? Ama biraz daha inatlaşır da beni alıkoymaya devam edersen bu işin sonu hiç iyi bitmeyecek.”

İskender başını geriye atarken yüzünde acıyla, öfkeyle karışık bir gülümseme vardı ve “Bitmeyecek mi, Dila?” diye sordu bir anda kasılmış yüzünü ona doğru çevirerek. “Ne yapacak, kocan beni mi öldürecek? Öldürmezse adam değil,” dedi inadından dönmez gibi.

“Adamlarını yollamıştır. Çoktan peşimizdelerdir. Birazdan keserler zaten önümüzü,” diyerek olayın ciddiyetini anlatmaya

çalışıyordu ama İskender hiç oralı değildi. Yanlarında İskender'in korumaları yoktu. Bir başlarındaydılar ve zaten artık herkes İskender'e düşman kesilmişken istediği desteği almak Serhan için hiç de zor değildi.

"Kesin," dedi hâlâ inatla. "Ben senden cevaplarımı almadan seni hiçbir yere bırakmıyorum." Yüzüne öyle net bir tavırla baktı ki Dila dönüşlerinin olmadığını anladı. "Onda da karşıma dikilecek cesaret varsa gelsin seni benden alsın."

Dila başına giren ağrıyla şakaklarını ovarken "Ulan madem bu kadar istemiyordun beni görmeyi, niye geldin?" diye sordu dönerek. "Ben gelip bulmadım seni. Sen niye geldin? O Serhan piçi seni neden bana geri getirdi? Bilmiyor muydunuz siz bu-
raya gelirken bunların olacağını?"

"Sahi, İskender," dedi Dila gözlerini kısarak. "Madem o kadar seviyordun, böyle çok âşıktın, neden benim peşimden gelmedin?" Gülümsedi ve o gülümseme bir gerçeğin imasını taşıyordu. "Dur ya da ben sana söyleyeyim," dedi tekrar ona doğru dönerek. "Çünkü her şey koca bir yalandı. Sen beni hiçbir zaman sevmedin. Oyunun bozuldu senin. Ben Serhan ile evlenince işine yaramaz bir parçaya dönüştüm ve sen peşimden gelmeye bile lüzum görmedin. Bitti, Berzan Karakuş," dediği o an bir gerçek kurşun gibi beynine saplandı. Dila'nın her şeyi bildiğini anladığı o an gözlerinde beliren şaşkınlık Dila'nın düşündüklerini doğrularcasınaydı. Öyle hissetti ve "Bitti," dedi acı bir gülümsemeyle başını sallayarak. "Senin başlattığın o oyunu ben bitirdim. İşine yarayamadım sanırım, üzgünüm."

İskender ağır ağır yutkunurken gözlerinden bin bir endişe geçti ve az önceki o yüksek hâlden hiç eser kalmadı. Bunu beklemiyordu ve onun için de taşlar zihninde tekrar dağılmıştı. Aylardır hesap etmediği tek şeyle karşılaşmıştı bugün. Dila'nın gerçek kimliğini bilmesiyle... Neyi ne kadar bildiğini bilmiyordu ama artık tüm gerçekleri ikisinin de ortaya sermesi gerektiğini biliyordu. "Konuşacak bir şeyimiz yok demiştin," dedi

vitesi arttırırken. “Çok şey varmış Dila ve biz bugün onların hepsini tek tek konuşacağız.”

Dila teslim olmuş gibi arkasına yaslanırken yüzüne hayal kırıklığı barındıran bir gülümseme koydu ve “Ben her şeyi öğrendikten sonra sen konuşsan ne konuşmasan ne?” diye sordu. “Sen bu konuşmayı çok daha öncesinde yapacaktın, Cunta. Ama yine de seni dinleyeceğim,” dedi yüzüne iğrenircesine bakarken. “Bunca zaman saf bir âşık olarak beni kandırdığın yalanlarını dinledim. Şimdi gözlerinin içine bakarak nasıl da ciğeri beş para etmez bir adam olduğunu görerek dinleyeceğim.”

Ağırdı İskender için. Çok ağırdı ama sesi çıkmadı. Sakladığı gerçekler boynunu büktü. Sevdası yalan değildi ama sakladıkları da bir gerçektir. O yüzden ağzını bile açmadan artık ikisi de sessizliğe bürünmüş bir hâldeyken ve ikisinin de aklındaki düşünceler paramparçayken büyük bir yüzleşme için yol aldılar. Sonu ne getirirdi bilinmezdi ama geçmişin gizemini ortadan kaldırarak tamamlanmamış bir hikâyeyi bitireceklerdi.

Yolun sonu eskiden İskender ile kaldıkları o evde bittiğinde Dila evi görür görmez titremeye başladı. Arabanın motor sesi sustuğunda Dila’nın elleri dizlerinde öylece kalmıştı. Camdan dışarı bakıyordu ama gördüğü şey eski günlerin o derin sancısıydı. Anılar birer birer döküldü göz kapaklarına. Zaman orada durmuş gibiydi. Kapısı aynıydı, bahçeye bakan küçük pencere perdesizdi hâlâ. Küçücük balkonun demirleri paslanmıştı ama hâlâ sağlamdı. Rüzgârla sallanan o dala raktığı fuları bile oradaydı hâlâ. Rengi solmuş, yıpranmıştı ama dalında kalmak istercesine direniyordu. Kendini düşündü. Çoktan sivruluşunu düşündü. Bir fular kadar tutunabilecek dal bırakmamıştı İskender ona. Öfkesi arttı, hasret dilini prangaya vurdu. Her tarafı geçmişle örtülüydü, her yanı suskunlukla konuşuyordu.

Yutkunduğunda kapı koluna uzanan eli titredi önce, sonra açtı kapıyı. Topuklarının sert sesi kaldırıma değdiğinde bile bir şeyler koptu içinde. İndikten sonra bahçeye yöneldi. İki adım

attı sadece. İki adım atabildi ama o iki adım bir ömrü yürümek gibiydi.

Dizlerinin bağı çözülmüş gibi gözleri evin pencerelerinde, balkon demirlerinde kaldı. İskender o balkondan ona seslenmişti bir zamanlar. Bahçede çiçekleri sularken kahvaltıya çağır-mıştı. Bu evde de bir sürü yaşanmışlık biriktirmişlerdi. Tıpkı koca şehirde biriktirdikleri gibi.

Dila bir iki adım daha attığında İskender de indi ardından. Sert ama temkinli adımlarla ona yaklaştığında bir adım arkasında durdu. Nefesini bu denli üzerinde hissetmek içini ürper-tirken “Eskiler geldi aklına, değil mi?” diye sordu.

Dila gözlerini kaçırmadan evin camlarına baktı ama cevap vermedi. İskender ise onun kokusunu solur gibi derin bir nefes alırken sesi yutkunur gibi yavaş ama ağırdı. İçine çekiyordu sanki. Hasretle, özlemle, canı yana yana içine çekiyordu Dila’yı.

“Ben...” dedi sesi titrerken. “Ben sen gittiğinden beri koca bir şehirle beraber yasını tutuyorum, Dila. Her yerde senden bir iz, her sokakta gölgen var sanki. Aylardır aldığım soluk bile azap benim için bu şehirde.”

Dila birden döndüğünde gözleri kararmıştı. Öfkesiyle de değil sadece, yüreğiyle de dönmüştü. Öylesine gitmiş gibi davranan İskender’e karşı, gerçeklerin yakıcı ve yıkıcılığıyla dönmüştü. O kadar kırık, o kadar parçalanmıştı ki kelimeler kan gibi dö-küldü dudaklarından.

“Vicdan azabıdır o!” dedi öfkeden sesi çatlarken. “Ne de olsa beni de bizi de yalanlarınla, sakladığın gerçeklerle öldüren sendin, İskender!”

İskender’in yüzü yavaş yavaş soldu. O güne kadar birçok silahın namlusuna kafa tutmuştu ama Dila’nın gözlerindeki o kırgınlık en korktuğu şey olmuştu. Gerçekten, ilk kez Dila’yı kaybettiğini o an hissetti ve bundan ölesiyle korktu.

Yüzü düşmedi sadece, içi de düştü. Yüreği göğsünde bir boşluk gibi çarptı. Gözlerini kaçırmadı ondan. Bir şey söyleyecek gibiydi ama dili kurudu. Nereden başlasa kendini anlatabilir bilemedi ve sonra hızla yanından geçerek kapıyı açtığı anda “İçeri geç,” dedi. “Konuşacağız.”

Dila bir süre kıpırdamadan bekledi ama bu hikâyeyi bitirmek için o kapının eşiğinden geçmesi gerektiğini bildiğinden ayaklarını sürüyerek o kapıdan içeri girdi.

Ev aynı evdi ama artık onların yüreği birbirine öyle imkânsız öyle yabancıydı ki. Yine de tüm imkânsızlıkların içinde, güvensizliklerin içinde yürekleri birbirine yanandı.

Kapı gıcırdayarak arkasından kapandığında İskender onun hemen arkasındaydı biliyordu ama Dila, bir adım bile atmadan hemen eşikte öylece duruyordu. Bakışları evin içinde dolandı. Her yer tozluydu. Sanki hiç yaşanmamış gibi ya da yaşanmış, sonra terk edilmiş gibi. Her şey bıraktığı yerdeydi. Eczaneden aldığı ilaç poşeti bile bir köşede öylece duruyordu. Sanki zaman bu evde donmuştu ama anılar, hissettirdikleri hiç soğumamıştı.

İlk adımı attığında ayaklarının altındaki parke bile onu tanımaya çalışıyordu. İkinci adımda elleri eşyalara dokundu. Üçüncüdeyse gözleri koltuğun kenarına takıldı. Battaniyesi orada duruyordu. Koltuğun köşesinden öylece sarkmıştı. Sanki Dila az önce kalkmış da birazdan geri gelecekmiş gibi yerli yerindeydi. Anılar zihnine bir bir döküldü. İskender ile o battaniyenin altında kurduğu hayaller şimdi başına yıkılmış gibiydi.

Elini usulca uzattığında parmak uçları battaniyenin köşesine değdi ve o anda başka bir gerçekle göğsü sızladı, içi çekildi. Kurdukları hayallerin gerçeği yarım kalmış bir hâlde aralarında duruyordu. Kalbinin üstüne sanki küçücük bir el bastırmış gibiyken avuç içiyle göğsünü tutmak zorunda kaldı. İçinde bir şey büyüdü, kırıldı, öfkeyle doldurdu ama susmak durumunda kaldı. İskender ile beraber işledikleri günahın vebali onları buldu ve bundan sadece Dila haberdardı.

Derin nefesler alıp ilerlerken gözleri çerçevelere kaydığında küçük masa üstünde hâlâ birlikte çekildikleri fotoğraflar duruyordu. Yan yana, gülümseyerek ve hâlâ birbirlerinin gözünün içine aşkla bakarkendi her bir hatıra.

İçeri girdiklerinden beri Dila'nın adımlarından başka ses yokken "Her şey bıraktığın gibi, Dila," dedi İskender. "Hiçbir şeye elimi bile süremedim."

Sesi geçmişten gelen hasretini çektiği ama artık ona ait olmayan bir parça gibiydi. Dila arkasını dönmedi. Eli hâlâ göğsünde, bakışları hâlâ fotoğraflardaydı.

İskender derin bir nefes aldığı anda "Ama yokluğunda..." dedi sesi sanki içinden kazıyarak çıkarcasına. "Buradan da çıkıp gidemedim. Her sabah kalktığımda gözüm o kapıya gitti sanki çıkıp gelecekmişsin gibi. Her gece yattığımda o battaniyeye sarıldım kokun kalmıştır da beni saran senmişsin gibi. Ben bu şehrin her sokağında senden kalanları, senin kokunu aradım, Dila. Zamanla soldu gitti ama ben yine de aradım."

Dila hâlâ dönmedi. Gözünden bir damla yaş süzülürken sevdiği adama inanamamanın acısı en çok onun yüreğini dağladı. Dudaklarını kıpırdattı ama tek bir kelime bile çıkamadı. Gücü tükenmiş, kalbi kırılmıştı.

"Hiçbir zaman..." dedi İskender. "Hiçbir kadına o koltuktaki battaniye kadar bile yer açamadım hayatımda. Sen, Dila!" dedi sesindeki öfke kırıntılarıyla. "Benim eskiden dost bildiğim, bugün düşmanım olanla evlenip hiçbir şey demeden siktir olup giderken ben hayatımda bir kişiye bile yer açmadım, açmadım."

Dila sonunda ona doğru döndüğünde yüzü öfkeli, gözleri dolu doluydu. "Ben mi?" dedi öfkeyle kendini gösterirken. "Ben miyim suçlu, İskender?"

Üzerine doğru yürüyüp elleri göğsüne vurulduğunda öfkesi bir taşa dönmüştü ve o taş avuçlarındaydı sanki. İskender

sarsıldı ama düşmedi. “Sen beni kullanmadın mı?” dedi gözlerindeki hayal kırıklığıyla “Sırtıma sapladığın bıçak yerine karşıma geçip sıktığın bir kurşun daha onurluca olurdu.”

İskender’in çok ağrına gitti. Yurkunmak istedi, beceremedi bile. “Ne biliyorsun?” diye sorduğunda Dila’nın yüzünde kesik kesik bir gülümseme vardı ve bakışlarını kaçırdığında “Bana anlatmadığın o gerçeği,” dedi. “Berzan Karakuş olduğunu biliyorum. O gece anneni gördüğümüzde yıkılışının sebebini artık biliyorum. Benimle oynadığını, beni hiç sevmediğini, senin için sadece almak istediğin intikamın bir parçası olduğumu biliyorum.”

Dila o kadar öfkeliydi ki İskender ona bakarken söyleyeceği hiçbir şeyin hükmünün olmayacağını da biliyordu aslında. Sağa sola gidiyor, yarım bıraktığı her şeyi yakıp yıkmak istercesine etrafa atıyordu. Yastıklar sağa sola uçuşurken komodinin üzerindeki kristaller tek bir el hareketiyle paramparça oluyordu.

“Beni hiç sevmediğini biliyorum, İskender,” diye bağırdığında belki de en acı veren kısmını boğazı yırtılırcasına haykırıyordu. “Ben senin için canımdan bile geçerken senin beni hiç sevmediğini biliyorum.” Çenesi titreyip omuzları düşecek gibi olduğunda dik durmak için direndi. Sevdiği adamın yüzüne, gözlerinin içine bakıyordu ama her baktığında ağlama isteğiyle dolup taşıyordu. İskender Oğuzbeyli koskoca bir yalanın vücut bulmuş hâliydi ve Dila senelerce bunu göremeyişine, hâlâ o yalanı çok sevişine katıla katıla ağlamak istiyordu.

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi İskender bağırarak. “Sen benim ne yaşadığımı, ne sınavlardan geçtiğimi, kendi ettiğim yemine bile ihanet ettiğimi bilmiyorsun.”

Dila’nın yüzünde bir gülümseme vardı ve bu gülümseme inançsızlığın göstergesi gibiydi. İskender söyledikleriyle ona ulaşamayacağını anlamıştı. Dila bildikleriyle kendine bir duvar örmüştü ve o duvarın ardına kendini kapatmıştı. “Neden öğrendin?” diye sordu İskender kendisi de bazı parçaları

tamamlamak ister gibi. Aklındaki ihtimaller hâlâ Dila'ya kavuşmak istercesineydi. Bu evliliğin gerçek olmadığını en başından beri biliyordu ama şimdi zorlanmış olma ihtimaliyle baş başaydı. “Serhan mı?” diye sordu. “O öğrenip herkese söylemekle mi tehdit etti seni? O yüzden mi evlendin?”

Dila ağzını açacağı sırada “Onunla gerçek bir evlilik yapmadığını biliyorum, Dila!” dedi. “Bugün burada gerçekleri konuşacağız. Sen burada yeminler de etsen kimse o herifle gerçek bir evlilik yaşadığına inandıramaz beni. Söyle bana,” dedi tekrar bir umut ona doğru adımlayarak. “Tehdit mi etti seni?”

Onların arasındaki öyle bir aşktı ki değil birilerini yüreğine almak, aklının ucundan bile geçireceğine inanmazdı kimse. O yüzden Dila inkâra tutuşmadı. “Evet,” dedi başını sallayarak öfkeyle. “Onunla aramda olan bir aşk evliliği değil. Sırf senin canını yakmak için evlendim. Senin bana ettiğin ihanete karşılık ben de sana ihanet ettim. Benim Serhan ile aramda geçen bir aşk evliliği değil ama artık gerçek bir evlilik, İskender.”

İskender, Dila'nın her cümlesinde bir kurşun yemiş gibi kalıyordu. Sevdiği kadına baktığında hissettiği o gerçek her an daha da ağır geliyordu sanki. Dila evliydi. Dila ona inat evlenmişti. İskender'in beyni parçalanacak gibi oldu bu gerçekle.

“Ayrıca,” diye devam etti Dila aynı öfkeyle. “Her yerde eli kolu olan bir tek sen değilsin. O gün anneni gördükten sonra...” İskender, anne kelimesini unutalı seneler olmuştu. Şimdi böyle yüzüne yüzüne vuruldukça kendini toparlamakta zorlanıyordu. “Bir şeylerden şüphelendim. Senin hâlinden ve tavrından, Ali'ye söyleyeceğim ilgilenecek demenden ve ne Ali'nin ne de bir başkasının haberi bile olmayışından şüphelendim. Sen o kadına kimseyi yollamamışsın. Konusu açıldıkça kapattın. Ben de şüphelendim. Şüphelendim ve peşine düştüm. Kadının evine gittiğimde senin çocukluk fotoğrafını görünce netleştirdi her şey. Hikâyenin bir kısmını annenden dinledim sonrası çevreden, etraftan duyduklarım oldu. Baban Derviş Karakuş'un Cevdet

Karameşe ile olan husumetinden bahsettiler bana. Sonra da parçaları yavaş yavaş oturttum. Bana sürekli olarak onu soruşun, benimle yakın olmak isteyişin... Sen en başından beri benim kim olduğumu biliyordun, İskender. Sen benim onun yeğeni olduğumu biliyordun. Ona yanaşmak için de beni kullandın.”

Hikâye doğruydu. Sadece bunları ona anlatan Serhan olmuştu. Dila öylesine âşıktı ki Serhan’ın uzaktan gördüğünü Dila dibindeyken görememişti. Aptallığına yandı, nasıl kandığına ağladı. En çok da böyle çok sevişine, kendi yüreğine karşı mahcup düşüşüne *ah*landı. “Ne olacaktı, İskender?” dedi merakla. “Nerede bitecekti bu hikâye? Nereye vardıracaktın? Sonunda Cevdet’i öldürdüğünde ben ne olacaktım? Beni de mi öldürüp bir kenara atacaktın yoksa işim bitti deyip öylece kenara mı koyacaktın?”

İskender Dila’ya baktı, baktı, baktı... Eğer ona inanmayacaksa ve buradan dönüşleri yoksa bir ömür sadece öylece bakmayı da tercih edebilirdi. Bir ömrü onun gözlerine bakarak tamamlayabilirdi ama Dila’nın buna da rızası yoktu. Onun gözlerine bakarak ölmesine bile izin vermezdi. O yüzden “Geç,” dedi koltuğun birini göstererek. “Geç otur, anlatacağım sana her şeyi.”

Dila başını dikti. Emin olamamaktan değildi ama onun emri gibi hareket etmek istemediğinden kararsız kalsa da o karşısına oturduğunda Dila da koltuğa doğru adımladı. İskender cebinden bir sigara çıkarttı ve bakışlarını karşıya doğru diktiğinde önce sigarasının ucunu yaktı. İçini de açıp yakacaktı çünkü birazdan.

“Biz kendi hâlinde bir aileydik,” diye girdi konuya. “Babamın İstanbul’da küçük bir şirketi vardı. Mal alır satar, etrafta da sevilir, güvenilirirdi. Öyle aşırı zengin değildik ama fakir de sayılmazdık. Günden güne babamın işleri iyileştikçe daha görünür bir adam hâline geldi. Biz buradan hiç gitmedik ama. Annem, ablam, ben hep buradaydık. Annem buraları, komşularını

sevdiğinden babam gider gelirdi. Ablam çok başarılı bir öğrenciydi mesela. Bir sürü hayali vardı. Hangimiz daha zekiyiz yarışına girerdik onunla. O doktor olacaktı, ben babamın şirketini devralıp büyütecektim. Yalan değil, kavga ederdik ama birbirimizi de bir başka severdik.”

Ablam derken gözlerinin içinin güldüğünü hissetti Dila ve yavaşça yutkundu. İskender bir nefes daha çekti sigarasından. “Normal bir hayat sürüyorduk yani. Ta ki Cevdet Karameşe hayatımızı piç edene kadar.” Gözleri öfkeyle dolduğunda “Benim tüm hayatımı altüst edene kadar,” dedi. Kaşları çatılmış, dudakları bükülmüş, gözündeki yaş akmamak için direnir hâldeydi. Dila’nın yüzüne bakamadı bile. İlk defa bu denli cırılçıplak hissediyordu kendini.

“Babamdan haberdar olmuş. Kaçak malların giriş çıkışı için babamı kullanmak istedi. Güvenilirliğinden yararlanmak istedi. Benim babam namuslu adamdı. Böyle şeylerle hiç işi olmazdı. Bir iki kere çalmışlar kapısını ama babam hayır demiş, silah bile çekmiş. Yine de durmamış senin dayın.”

Dila’ya baktığında o dayın iması öyle vurguluydu ki öfkesini anbean okudu. “Babam da bir çare aramış durmuş. Sonra bir arkadaşına bahsetmiş bu olaydan. Polislerle iş birliği yapıp bunların teklifini kabul edecek, hepsini de yakalatacakmış.” Yüzünde bir gülümseme vardı İskender’in. Acı dolu bir gülümseme-ydi bu. “Benim babam anlamaz ki böyle işlerden. Şeref yok-sunu insanların ne denli el kol saldıgını bilmez. O arkadaşım dediği adammış zaten bunların bağlantısı. Babamdan o bahsetmiş Cevdet’e. Planından da böylece haberdar olmuş Cevdet. İplikleri pazara çıkacak korkusuyla daha babam polise gide-mededen bir akşamüzeri kurşun yağdı üzerimize.”

İskender bir gözünün yaşını parmağıyla daha akmadan silerken sesi bile çatallı çatallıydı. “Öncesinde korkutsunlar diye küçük bir çocuk yollamışlardı babama. Cengiz’di adı. Benim yanımda bir bıçak sallamıştı babama. Babam o çocuğu aldı,

nasihatler etti, yolundan çevirdi. Çocuk da Allah var düzeldi. Kesmiş onlarla bağlantısını, doğru yolu bulmuş. Babama gelir gider sohbetini dinler, nasihatler alırdı. Babam bir konuşsun Dila...” dedi iç çekip gülümseyerek. Ablasından ve babasından böyle övgüyle bahsederken Dila’nın gözünün içine bakmak istiyor, o çocuk İskender’i göstermek istiyordu. “Konuşsun sabaha kadar dinlemek istersin. Öyle bir adamdır benim babam. Her sözü bir ders gibidir. Bu çocuk geldi gitti, hep dinledi babamı.”

Dila ağzını bile açmıyor, İskender’i dinliyordu. Araya girmeden her şeyi öğrenmek istiyordu. İlk defa bu kadar açık, ilk defa gizli saklı yoktu aralarında.

“Bir gün yine...” dedi İskender o kara günün sıkıntısı yüzüne vurmuş haldeyken. “Bir gün yine Cengiz geldi, oturduk, sohbet ettik. Ablam da vardı. Babam dükkânda bizimle konuştu, konuştu, konuştu... Sonra da hadi yemeğimizi de bu akşam beraber yiyelim dedi. Biz hep beraber yolu tuttuk. Ablamın bir elinden Cengiz, bir elinden babam tutmuştu. Ben önünde idim onların. Arkamı dönüp dönüp babamdan bildiklerimi, önceden anlattıklarını böbürlenerek anlatıyordum. Benim babam çok büyük adamdı ve ben onun oğluydum. Gururlanarak öğrettiği her şeyi aynı gururla anlatıyordum.” Gülümsemesi “Tam eve gireceğiz, Dila,” dediği an dondu. “Bir sürü kurşun sesi yankılandı bahçede. O benim adım bile atamadığım bahçe var ya, sevdiklerimin mezarıyla doldu. Kulaklarımı tıkadım ama babam daha arkasını bile dönmeden onlarca kurşun ablama, babama, Cengiz’e saplandı. Kimse korkudan dışarıya çıkamadı bile. Babam, Dila...” dediğinde gözlerine baktı ve o kapkara gözlerinde yangınlar çıktı. “Babamın ölüsü benim üstüme düştü. Ben babamın altında kaldım. Ben babamın ölüsünün altında kaldım, Dila,” dedi o anda donmuş kalmış gibi.

Dila ne diyeceğini bilemedi. İçi yanıyordu. Sevddiği adamın ihanetine rağmen acısına, bu hâline, çaresizliğine içi yanıyordu. Yapabilseydi, aralarına bunca şey girmeseydi sarıp sarmalayacaktı

fakat ne tek adım atabildi ne dili yüreğini ferahlattı. Avuç içlerini sımsıkı bastırarak derince yutkundu. İskender ise ondan bir şey bekledi. Tek bir cümle, belki bir gülüş, ufacık bir merhamet kırıntısı bekledi çocukluğu için ama Dila'nın put gibi duruşuyla o da yıkıldı. Sonra tekrar anlatmaya devam etti.

“Kimse çıkmadı dışarı uzunca bir süre. Adamlar da tüm ailesini katlettik düşüncesiyle gittiler oradan. Annem bile ne zaman sonra korka korka çıktığında ben onu hiç öyle görmemiştim Dila. Sanki benim annem değildi o. Bembeyazdı. İnsandan kan nasıl çekilir o zaman gördüm ben. Üzerimde babamın ölüsü varken, ablamın eli bana doğru uzanmışken, annem çığlık atıp çöktüğünde anladım bu acının bambaşka olduğunu ve hayatımın o gün aslında orada son bulduğunu. Çöktü annem yanımıza ve dizlerine vura vura, ablama, babama sarıldı. Benim yaşadığımı bile çok sonradan idrak ettiğinde delirmiş gibiydi. Çok sevdiği babamın ölüsünü kucaklayıp kaldırdı üstümden ve ikimizde kan revan içindeyken kucakladı beni. Annem küçücük bir kadındı benim...” dedi o anlar zihninde canlanıyormuş gibi bir duvara bakarken. “Benden bile zayıftı o zamanlar ama öyle bir kuvvetlendi ki babamı tek seferde çekip beni de kucakladı. Kucakladı ama bir anne şefkati yoktu sanki gözlerinde. Diyorum ya o gün annem de öldü sanki benim. Beni içeri taşıırken ‘Sakın bilmesinler,’ diye diye götürdü. ‘Senin ölmediğini bilir-seler senin için de gelirler,’ dedi durdu.”

Dila yutkunarak “Biliyor muydu annen, yani onları?” diye sorduğunda İskender dudak bükerek başını salladı.

“Biliyormuş sanırım. Babam bahsetmiş ona. Ben de sandım ki annem benim için korktu da beni de öldürmesinler diye beni sakladı.” Dila anlamayarak kaşlarını çatığında “Cengiz’i ben olarak defnettiler,” dedi İskender. “Kimi kimsesi yoktu zaten. Berzan Karakuş yazdılar ve ablamla babamın mezarının yanına defnettiler onu da. Ben evde, küçücük bir dolabın içinde bekledim biliyor musun?”

Dila'ya döndüğünde gözleri dolu doluydu. “Annem eve biri girer diye odada bile bırakmadı beni. Kilitli bir dolap vardı oraya soktu, üstüme de kilidi vurdu. Ben ablam ve babam defnedilirken orada yoktum. Öldü bildi herkes beni.”

“Ama seni tanıyanlar vardır mutlaka,” dedi Dila anlamayarak. “Cengiz’i nasıl senin yerine koydular? Hiç mi kimse anlamadı, görmedi daha sonrasında seni?”

Hikâye burada bitmemiş, burada başlamış gibi İskender acıyla gülümserken “Cenazelerin üstünü örtüp kimseye göstermedi annem. Hızlıca alelacele gömdüler. Vakti bile bekletmedi. Evin arka tarafında mezarlar. Öyle çok kimse de gelmedi zaten. Korktu herkes onca adam onca silah, cesaret edemediler cenaze katılmaya bile.”

“Sonra?” dediğinde en azından artık sakinlikle dinliyor oluşu bile İskender için bir şeydi.

“Sonra...” dedi derin bir nefes alarak. Sigaranın birini söndürüyor, birini yakıyordu. Yetmiyor gibi, ardı ardına geliyordu hepsi. “Cenaze işleri bitti, herkes evine çekildi, annem de eve geldi. Beni bayılmak üzereyken dolaptan çıkarttığında ben yine de tek kelime etmedim ona biliyor musun? Beni düşünüyor dedim. Bir başımıza kaldık, anneme sahip çıkmam gerek artık dedim. O dolabın içinde türlü türlü şeyler kurdum. Gidecektik buradan. Ben bir iş bulacaktım. Babamdan kalan ne varsa satıp terk edecektik buraları. Anneme bakacaktım ben. Evin erkeği olmuştum artık. Bir gecede büyümüştüm. Babam giderken annemle ablamı hep bana emanet ederdi. Bundan sonrasında da annem bana emanet dedim kendimce bir şeyler kurdum. Acımı bile yaşayamadan ne yapacağımızın derdine düştüm.”

Hikâyenin devamında kurduğu gibi olmadığını anlamıştı Dila. Sormaya da cesareti olmadığından sadece sustu. İskender ise döktü içini. Seneler sonra ilk defa bu denli uzun uzun anlattı. Kendine bile bahsedemezken ona anlattı.

Dila “Sanırım düşündüğün gibi gitmemiş,” dediğinde dudaklarını birbirine bastırıp başını ağır ağır salladığında gözleri kapalıydı. Acının o kasvetli tebessümü sinmişti dudaklarına.

“O gece beni o dolaptan çıkardıktan sonra benim annem gerçekten ölmüştü, Dila,” dedi. Âdemelması bile ağır ağır düştü, yutkunamadı. “Aklını kaybetmiş bir kadın vardı karşımda. Senin de gördüğün gibi. Zihni gidip geliyordu. Beni unutmamıştı ama artık bir evladı da yoktu gözünde. Ben beni korumak için saklıyor zannederken o intikam için gizlemiş beni. Gecenin bir yarısı ayaklarım bile cırılçıplakken buz gibi havada dışarı attı beni. Ağladım, yalvardım, korktum. İçeri girmek istedim ama izin vermedi.” Titrek elleri kendi gömleğine dokunur gibi olduğunda gözünden bir damla yaş süzüldü. “Tam şuramdan tutup kapı önüne attı beni. Babanın ve ablanın intikamını almadan bu eve gelme,” dedi. “Ben anne diye ağladım, o intikamımızı alana kadar annen yok senin dedi bana.”

Gözündeki yaşı elinin tersiyle sildikten sonra burnunu çekti. Dila’nın da gözleri dolu doluydu. Dudaklarını ısırıyor, gözleri bulanıklaşıyordu. “Sonra annem de öldü işte benim,” dedi o yaşlı gözlerle gülümsemeye çalışarak. “O gün ben annemi de öldürdüm içimde. Ali’yi buldum, kardeşim oldu. Yine de intikamımdan vazgeçmedim. Annem istedi diye değil ama kendim yemin ettim. Hayatımı piç ettiği için hepsinin intikamını alacağıma yemin ettim. Onların arasına girdim, içlerine sızdım. Cevdet’in en yakını olup her şeyi alaşağı etmek istedim. Ben Berzan Karakuş’u o gün orada toprağa gömüp İskender Oğuzbeyli’yi büyüttüm.”

Dila bakışlarını İskender’den çekip parçaları kendi kendine tamamlayarak “Ben de İskender Oğuzbeyli’nin büyürken kullandığı parçalardan biriydim,” dedi. “Hikâyemi çoktan öğrenmiştin ve bana yanaşarak yerini sağlamlaştırmak istedin.”

Canı yanıyordu. Çok yanıyordu. Çocuk İskender'in intikamını, öfkelerini anlıyordu ama yalan bir aşkın acısı da içini deşiyordu.

İskender masummuş gibi telaşa bürünmedi. Yine aynı sakinlikle "İlk geldiğin gün," dedi. "Sende bir şeyler olduğunu anlamıştım. Yalan değil; güzeldin, çok güzeldin. Gördüğüm ilk an ömrümde ilk kez bir kadına böylesi iç çekmiştim ben." Hâlâ ona bakarken iç çeker gibi, gözleriyle onu içer gibiydi. "Hikâyeni öğrendim ve benim için kesinlikle doğru bir yoldun. Bana âşık olman işime gelirdi. O niyetle çıktığım yolda sen bu hikâyede bana doğrultulmuş bir bıçak oldun, Dila," dedi o acı tebessümle. "Ben sana âşık oldum. Daha doğrusu ilk günden olmuşum. O yola çıktığımda anladım. Günlerce, gecelerce düşündüm, senden kaçtım ama yine sana vardım. Ben seni bu yolda harcayamazdım, Dila. Böylesi çok âşıkken kendimi de harcayamadım. Sonu ölüm olsun dediğim o yolda ben ölümden de senin için caydım. Senelerce mücadele edip geldiğim o konumdan ben senin aşkınla vazgeçtim. İntikamımı bir kenara bıraktım."

Dila'nın yüzünde bir gülümseme varken "Bu bırakmış hâlin miydi, İskender?" dedi.

"Evet," dedi İskender hiç düşünmeden. "Bırakmış hâlimdi, Dila. Bu dünyadan öylece çekip gidemezsin, hele ki senin gibi bir kadını alıp hiç gidemezsin. Seni bana bırakmazlardı. Halit bir zaman sonra benden şüphelenmeye başladı, beni sevemedi ama onların işine de yarıyordum. Yine de harcayamayacakları kadar da önemli biri değildim. Tek bir yanlışıma bakardı. Sen de o yanlıslardan biriydin. Seni bana yâr etmezlerdi, etmediler de Dila. Senelerce sana yakınlaşmaya çalıştığım her an bir infaza sürüklendim ben. O yüzden de sana varamadım. Ölmek hiç mühim değildi, korkum ölmek de değildi. Ama ben bu intikamdan vazgeçiyorsam eğer seninle yaşamak da isterdim. O yüzden büyümeyi seçtim. Daha çok içlerine girdim ve elime

önemli belgeler geçirdim. Amacım o belgelerle onlara bir tehdit oluşturup sadece seni alıp gitmekti bu dünyadan. O kıvama gelene kadar da senden hep uzak durdum, seni benden hep uzak tuttum. Tutabildiğim de anca bu kadar oldu. Yine de tüm şehir bizim sevdamızı konuştu. Bizim dillendiremediğimiz o sevdayı ben herkese nakış nakış işledim. İskender Dila'nın, Dila İskender'indi."

Artık değildi. Büyü bozulmuştu.

"Şimdi bana bunları anlatıyor olman neyi değiştirecek?" diye sorduğunda İskender onun gözlerinde bir umut, bir inanış aradı. Onca şeye rağmen Dila yanında değil tam karşısındaydı.

İskender dudak bükerek "Bilmem," dedi. "Ben suçsuzum demiyorum sana. Suçluyum. Senden gizledim, sakladım. Birkaç kez anlatmak istemedim ama onu da beceremedim. Gidersin diye, beni anlamazsın diye korktum. Seni yaşayabiliyorken yaşamak istedim. Yalan da değil en başında bir oyun gibi başladım. Belki de sen çekip gidince arkandan gelemeyişim de bundandı. Ben bizim mutlu sonumuza hiç inanamadım. Bana bu dünyada kesilen bir cezaydı senin gidişin ve ben sensiz son günlerimi bir azap gibi yaşamaya başladım. Bir amacım yok artık bu dünya için. Ben senin bana kestiğin o cezaya razı oldum. Ali'nin hayatını yoluna sokmaya çalışıyorum sadece. Babamı ve ablamı benden koparan tüm pislikleri onun da etrafından temizledikten-" Bir anda kapıya vurulan yumruklarla "Dila!" sesi yankılandı dışarıda. Serhan onları bulmuştu ve Dila'nın kalbi çarpıp duruyordu. Oturduğu yerden hızlıca ayaklandığında İskender de kalkmıştı ki aylar sonra Dila'nın elleri İskender'in kollarını buldu. Korkarak, titreye titreye, buz gibi ellerle kollarını sardığında "İskender," dedi. "Bırak beni artık. Sen de söyledin, bize zaten mutlu son yoktu."

Kapıdan "Dila!" sesi yükselirken İskender'in kaşları çatıldı ve bir adım öne çıkacakken yine ona engel olan Dila oldu. "Ben yolumu seçtim, İskender," dedi. Sesinde korku vardı İskender

bunu hissediyordu. O yüzden “Bak, Dila...” dedi sakince, kendine inandırmak ister gibi. Eli o güzel yüzünü aylar sonra kavradığında “Benim güzel Dila’m,” dedi. “Ben mutlu sonumuza hiç inanmadım dedim ama insanoğlu umut etmeden duramıyor. Gel,” dedi yalvarırcasına. “Sen bana gel, Dila. Unutulmaz belki aramızda yaşananlar ama mutsuz da olacaksak beraber oluruz. Sana yemin ediyorum ki ben hislerim konusunda sana hiç yalan söylemedim. Ben seni çok sevdim, Dila. Çok da seviyorum hâlâ. Sen şimdi bana seninleyim İskender de, ben herkesi karşıma alırım. Hiç hakkım değil ama ne olur bir şansımız daha olsun.”

*“Denizle tuz gibi karıştı aklım
 Bir sana tutkunum, bir sana düşman
 Kalbim avucunda, yok gizli saklım
 Bir sana tutkunum, bir sana düşman
 Dalgalara yenik düştü yüreğim
 Yelkenler perişan, yerde direğim
 Gelgitlere boyun eğdi yüreğim
 Bir sana tutkunum, bir sana düşman
 Bir sevdazedeyim köhne kayıkta
 Gönül anaforda can kayalıkta
 Temmuz güneşisin sen aralıkta
 Bir sana tutkunum, bir sana düşman”*

Yıldız Kenter

Bir ona tutkundur, bir ona düşman Dila... İçi söküle söküle sevdiği adamın gözlerinin içine bakarken çıktığı yoldan geri dönemedi. “Bizim sonumuz yok, İskender,” dedi son kalan umudunu da yerle bir ederek. “Senin bana zamanında anlatmadığın gerçekler bizim bugün sonumuzu getirdi. Bizim sonumuzu getireceğini bile bile niyetlenerek çıktığın o yolda niyetin kabul oldu. Senin de dediğin gibi bundan gayrı bize mutlu son yok.

Yollar ayrıldı, hikâyemiz bitti. Yolun açık olsun, İskender. Bizim yolumuz sona erdi.”

Ellerini İskender’in üzerinden çektiğinde gözündeki yaşla ardına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü. Titrek elleri kapının kulpunu çevirdiğinde İskender gözü ardında kala kala bakrı ona. Belki bir umut döner, sarılır, sarar sandı ama yapmadı. Dila ardına bile bakmadı. İskender de gidemedi. Öylece bıraktığı yerde kaldı. Dila kapıyı açıp hızlıca çıktığında ardından sertçe kapattı. İskender gözündeki yaşla tebessüm ederken geçmişi anımsadı. Çıplak ayak, buz gibi kapı önünde annesinin kapısını çaldığında ve korkuyorum dediğinde o kapı açılmamıştı ona. Bir kış günü evsiz kalmıştı. O gün dışarıdaydı. Bugün bir evin içindeyken yine bir kapı kapatılmıştı yüzüne. Şimdi içerideydi ama yine evsiz kalmıştı.

Ne Berzan Karakuş evine sahip çıkabilmişti ne de İskender Oğuzbeyli. “Ne kadar büyürsen büyü,” dedi kendine. “Sen hep evsizsin.”

Seneler sonra ev bildiği o yer Dila’ydı ve onu da bir harabeye çevirmişti.

“Beni sevmeyi seçtiğin günle gitmeyi seçtiğin gün arasında bir ömür geçti Dila ve ben o ömrün içinde yok oldum. Beni sevdiğin günler cennetim, gittiğin gün cehennemim oldun.”

Şimdi bu ev, İskender’in mezar taşı gibiydi. Adı yazılmamış, toprağa düşmemiş ama sevdası içine gömülmüş bir adamın mezarının ta kendisiydi.

Bir kayıp yaşamıştı Şahnar. Büyük bir kayıp... Üstelik kendi yaptığı hatalar buna sebep olmuştu. Seçimleri ve seçimlerinin getirdikleri...

Mezarlıktan sonra hâlâ tehlikenin geçip geçmediğini bilmediklerinden Ali onu çok fazla orada tutmadan eve getirmişti. Eskiden babasının izleri olan ama şimdi sadece yası tutulan o evde Şahnar nereye, hangi odaya sığacağını bilememişti. Adım attığı her yer babasından izler taşıyor, onu boğuyordu. En son gözlerini kapatıp teyzesinin kucığında, o saçlarını severken tüm düşüncelerini susturmak istediğinde Ali dışarıda arkalarında kalan o karmaşıklığı toplamakla meşguldü.

“Ali abi,” dedi Üçbey sıkıntıyla. “Biz İskender abimi öylece bıraktık ettik de bu Serhan iti peşine takıldı. Bir sıkıntı çıkmasın abi.”

Ali sigarasını dudakları arasında derince çekerken “Gönderdim ardından birilerini,” dedi. “Her şey üst üste geldi anasını satayım. Ne burayı bırakabiliyorum ne oraya gidebiliyorum. Üzerimizdeki kara bulutlar dağılamadı gitti.”

Hava buz gibiydi ve gök yarılmaya hazırdı. En son ne zaman güneşli bir gün yaşadıklarını hatırlamıyordu bile. Ali’nin türlü düşüncesinin yanında ise Üçbey’in tek derdi “He bana güvenmedin yani abi,” olmuştu. Dudaklarını bükmüş, başını hızlıca sallarken sanki eksik olan bir oymuş gibi tavırlanınca “Seni buraya gömerim, Üçbey,” dedi Ali tahammülsüzce. “Bir sen eksiksin başıma anasını satayım. Onca derdimiz tasamız var.”

Üçbey normalde olsa bu tavrını epey uzun sürdürürdü ama şimdi Ali’nin ne denli sıkıntıda olduğunu görebiliyordu. Adamın

saçlarına bile birkaç gün içinde kırlar düşmüş, cildi pul pul dökülmeye başlamıştı.

“Sahi,” dedi Üçbey de tedirginlikle. “Dila yenge geri döndü. Bundan sonra ne olacak ki? İskender abimi biz tutamayız gibi geliyor. Serhan iti de boş durmaz. Dila yenge desen tercihini yapıp gitti. İskender abinin bu kadar kanına, gururuna dokunurken biz ne yapıp bu adamı durduracağız abi?” Daha cevabını almadan “Gerçi,” dedi kafasına takılmış gibi. “İskender abimin de bence bize anlatmadığı şeyler var. Dila yengenin gidişinden sonra toparlayamadı ama benim tanıdığım abime göre daha az tepki verdi. Sanki suçlu kendiymiş gibi. Kendi cezasını çekiyormuş gibi.” Ali’ye doğru bir cevap versin diye baktı ama Ali sigarasını yerde söndürerek derin bir nefes aldı.

“Öyle çok kafanı yorma sen her şeye. Öğrenmemiz gereken bir şey olsa anlatırdı zaten bize. Ben bir şey olacağını da düşünmüyorum. Serhan, İskender’e bulaşmaya cesaret edemez. Başına bela olarak sarmak istemez. Bir an önce Dila’yı da buradan alıp gitmek isteyecektir. Şu birkaç günü atlatırsak ben her şeyi bir şekilde yoluna sokacağım.”

“Sen ne yapacaksın ki?” diye sorduğunda “Yapmam gereken ne varsa,” dedi Ali hiç düşünmeden. İskender’i hayata yeniden tutundurmak için sebepler bulacaktı ama biliyordu ki ne yaparsa yapsın içindeki Dila sevgisini atamayacaktı.

Bir gök gürlemesi daha aralarına girdiğinde havaya doğru bakarak “Hadi sen gazinoya git de orayı hallet,” dedi Ali. “Bu hafta kapalıyız diye savsaklamasınlar işleri. Öyle önüne geleni de doldurmasınlar içeri yokluğumuzda. İskender’den haber gelirse de ulaştır bana.”

Üçbey başını salladığında Ali eve doğru giderken o da arabasına doğru yürüdü. Ali eve girdiğinde derin bir sessizlikle karşılaştı. Gözleri ilk olarak etrafı tarayıp Şahnar’ı aradı. Salonda olmadığını görünce üst kata çıkacaktı ki Asuman Hanım indi usul usul. Ali’nin endişeli gözlerini gördüğündeyse “İyi şimdi,” dedi.

“Uyudu biraz. Sürekli kâbuslar görüyor ama nasıl toparlanacak bilmem.”

Merdivenleri bitirdiğinde koltuğa usulca oturdu. Gözlerinde, üzerinde bir yorgunluk vardı. Sanki o da bir gecede onlarca yaş almış gibiydi.

“Alışacak,” dedi Ali kendinden bilir gibi. Gözleri bir boşluğa daldığında ellerini birbirine kenetlemiş o da koltuğa oturmuştu. “İnsanoğlu her şeye alışıyor. Unutamayacak ama alışacak.”

“Eniştemden kalan koltuk boş oğlum,” dedi Asuman Hanım Ali’ye doğru dönerek. “Bir oğlu olmadığı için her şey Şahnar’a kaldı ama o baş edemez hiçbirisiyle. Senin de yerine geçmen için...”

“Yarın nikâh kıyacağız,” dedi Ali de ona doğru dönerek. “Koltuğa geçmek için değil ama. Şahnar’ı götüreceğim buradan. Bu dünyadan çok uzakta, tüm yaşananları unutacağı bir yere gideceğiz.”

“Her şeyi ardınızda mı bırakacaksınız?” diye sordu Asuman Hanım endişeyle. Ardını dönmek demek Subaşı İdris’in sahip çıktıklarını da yarı yolda bırakmak demekti. Bir sürü yetim, öksüz vardı.

“Halledeceğim ben hepsini,” dedi Ali aklında kurup bir sonuca vardırması gibi. “Sadece Şahnar’ı düşünüyorum ben. Onu muhatap etmeyeceğim hiçbir şeyle. Nikâhı da öyle kendi aramızda bahçede yapar geçeriz.”

“İyi düşünmüşsün,” dedi Asuman Hanım sessiz sessiz. “Bekletmenin anlamı da yok zaten. Bir an önce olsun bitsin. Şahnar da evini yuvasını bilsin. Belki...” dedi umutlu gözleri parlarken. “Bir çocuğunuz da olursa ona aldanıp unuttur her şeyi.”

Ali’nin aklına düşüşü öyle sarstı ki onu. Tüyleri diken diken oldu, yüreği kamaştı. Şahnar’dan bir çocuğu olması... Haya-lini bile kurmamıştı bu zamana kadar. Öyle imkânsız gelmişti.

Utandı, ne diyeceğini bilemedi. “Bir yoluna koyalım da her şeyi,” dedi sessizce.

O an üst kattan gelen “Baba!” çığlığıyla Ali saniyeler içinde fırlarken Asuman Hanım da hızlıca ayaklanmıştı. Ali’nin adımları üçer beşer üst kata çıktığında Şahnar’ı yatağın üstünde otururken nefes nefese ve camdan dışarı bakarken gördü.

“Güzelim,” dedi hemen yanında bitip saçlarını elleri arasına alarak. “İyi misin? Bir şey yok bak,” deyip göğsüne aldığı Şahnar’ın yüreği kuş gibi atıyordu. “Buradayım ben.”

Şahnar’ın elleri Ali’nin bileğini sardı. “Babam,” dedi nefes nefese. “Babamı gördüm. Buradaydı sanki. Benimle bir şey konuşacakmış gibi geldi ama ağzını açtığında kanlar...” Tıkandı. “Ali,” dedi ve durdu. “Babam kanlar...”

“Şşş...” dedi Ali parmakları saçlarını arşınlarken “Bir şey yok. Kâbus gördün sadece. Buradayım ben, bak. Geçti.”

Şahnar hâlâ tir tir titriyordu. Ali onu sıkıca sardı. Göğsünde korkularını yumuşatmaya çalıştı. “Ali,” dedi sesindeki yumru hiç hareket etmezken. “Ben nasıl alışacağım? Buna nasıl alışılır?”

Ali yatakta geriye çekildiğinde onu da göğsüne doğru çekti. “Sana ben kendi ailemden bahsetmedim hiç değil mi?” diye sordu. Şahnar, Ali’nin göğsünden bir an olsun kalkmıyordu. Başını iki yana salladığında “Benim bir kız kardeşim vardı,” dedi. Sesinde bir gülümseme vardı ve bu Şahnar’ın beklediği bir şey değildi. Sessizce anlatmasını beklerken elini Ali’nin göğsüne doğru yasladı. Kim derdi ki bu iki inatçı keçi birbirlerinin her şeyi olacak diye?

“Birbirimizi çok severdik. Annem, ben, kardeşim ve baba diyemeyeceğim o şerefsiz birlikte yaşırdık. Kendisi yokken biz fakirdik ama mutluyduk. Soğan ekmek yer, hatta bazı geceler aç uyur ama yine de birlikteyken hiç sesimizi çıkarmazdık.” Parmakları Şahnar’ın saçlarını okşuyordu. “Çok içerdi, Şahnar,” diye devam etti hikayesine. “Öyle çok içerdi ki beni, kardeşimi, annemi

döver dururdu. Hele para yoksa öyle beter olurdu ki. Tüm öfkelerini bizden çıkarırdı.” Öfkesi hâlâ diri dururken tükürür gibi bahsetti ondan. “Yaşıma bakmadan daha çocuk sayılabilecek yaşta çalışmaya başladım ben. Sırf onun içkisi için. Annemle kardeşimi dövmesin diye. Benim annem çok güzeldi, Şahnar,” dediğinde sesi öyle yumuşamıştı ki. “Ağzı var dili yok derler ya öyle bir kadındı. Biz dayak yemeyelim diye bizi altına saklardı, hep kendi siper olurdu. İçli içli ağlar, yine de gıkını çıkaramazdı.”

Kendini suçlar gibi gözleri kısıldığında göz pınarından bir damla yaş süzüldü. “Birazcık büyük olsaydım ben alıp gidecektim onları oradan,” dedi dudaklarını ısırarak. “Üç beş kuruş atıyordum kenara ondan gizli ama biriktirmeye hiç yetmedi. Bir gece işten eve döndüğümde yine babamı onları döverken buldum. Bu sefer çok başkaydı ama. Gözü iyice dönmüştü. Nereden bulduysa da silah bulmuş. Anneme para yetmiyor, bul, getir yoksa öldüreceğim dedi. Araya girmeye çalıştım ama tek eliyle silkeleyip atabileceği kadar küçüktüm ben.”

Şahnar yutkunamıyordu bile. Ali’nin o sesi, hikâyesi, garip haline karşı sarılmaktan öteye gidemiyordu. Dokundukça daha çok dokunmak istiyor, yüreğine basmak istiyordu.

“Silahı kardeşime doğru doğrulttuğunda annem üstüne doğru atıldı ama o silah patladı Şahnar. Hem de iki kere. Biri kardeşime, biri anneme. Ben öylece kaldım arkalarında. İkisinin de cansız bedenleri önüme düştü ve ben o günden beri bir gün zihnimden atamadım onları. Hani insanın gözünün döndüğü an var ya o an ben onu yaşadım. O kadar sarhoştum ki ilk anlarda akıl edemedi öldüklerini. Bocaladı. İşte orada o silahı elime alıp şarjörü bitirene kadar sıktım ona. Sonrası da buraya yolculuk zaten. Silahta benim parmak izim var diye ailesini katletti diye geçtiler haberlere. Sonra da düzeltme gereği bile duymadılar. Kimsesizdim ben zaten artık. Suçlu, kodese atılmış öyle bir çocuktum.”

Şahnar ne diyeceğini bilemeyerek ayaklandığında hikâyenin böyle olmasını hiç beklemiyordu. “Ali,” dedi düşündüklerinden

utanmış gibi yutkunarak. Birbirlerine baktıkları o an Şahnar elini Ali'nin yüzüne doğru atıp usulca sevdi. "Ben..." dedi bir damla yaş da onun gözünden akarken. "Ben bilmiyordum."

Ali ağlamasına bile kıyamazken şimdi kendisi için ağlamasına hiç kıyamıyordu. Gözyaşlarını parmağının ucuyla sildikten sonra "Ağla diye anlatmadım," dedi. "Mademki bize bizden başkası yok bundan sonra, bil diye anlattım. Benim annem ben, biz yaşayalım diye öldü. Senin baban da sen mutlu yaşayabil diye yaptı ne yaptıysa. Şimdi senin kendini kahretmen, kendini suçlayan babanın uğraşlarına haksızlık."

"Ama..." dedi Şahnar ne diyeceğini bilemeyerek. "Üzülmeden nasıl durulur, ben bilmiyorum Ali. Ben senin gibi güçlü duramıyorum."

"Ben de duramadım," dedi Ali hiç düşünmeden. "Üzülmek de insana has bir duygu. Gülmek kadar doğal ağlamak da. Ama bunu sürdürmemek önemli olan. Biz bizim için ölen insanları yaşayarak anacağız. Öyle güzel yaşayacağız ki onlar da yattıkları yerde huzurla uyuyacak. Az önce dedim ya sana benim o görüntü gözlerimin önünden hiç gitmedi diye. Ta ki ne zamana kadar biliyor musun?"

Bir yatağın üzerinde, dip dibe, göz göze bakarlarken, birbirlerine kördüğüm gibi bağlanırlarken "Seni görünceye kadar," dedi. "Sana âşık oluncaya kadar. Sen benim hayatıma girdin gireli başka bir şeyi uğratmaz oldun zihnime. Şahnar, ben sana tutuldum," demesini Şahnar da hiç beklemiyordu ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Ömrümde görmedim böyle bir şey ben. Bana en büyük travmamı bile unutturacak bir sevda bıraktın sen benim içime." Eli Şahnar'ın yüzünü kavradığında parmakları dolandı durdu teninde. "Ben o sevdanın da öylece eriyip gitmesine izin vermeyeceğim. Yaşatacağım ben seni Şahnar. Seninle de çok güzel yaşayacağım. Girdin artık sen benim gönlüme. Kimse yerinden edemez." Dudaklarına doğru yanaştığında "Sen bile," dedi.

Ve o an o ilk adımı Şahnar attı. Ali'nin geldiği o adımları dudaklarıyla mühürledi. Dudaklarını dudaklarına yasladığında ve elleri birbirine dolandığında birbirlerini öptüler. İlk kez ama son olmamanın keyfiyle...

Zor birkaç saat geçirmişti Dila. Öğrendikleri bir yana, o öğrendikleriyle başa çıkarken başa çıkması gereken bir adam da vardı yanında. Evden çıktığı gibi Serhan'ın koluna yapışıp arabaya sürüklerken kendisinin bile bu denli güçlü olduğunu bilmiyordu. İskender ile karşı karşıya getirmemek için tüm gücünü kullanıp o arabaya sürüklemişti. Şimdi ise Serhan'ın elleri direksiyonda, kemiklerine kadar gerilmişti. Direksiyon simidini öyle sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı. Arabanın içi öfkeyle doluydu. Camlar buhar yapmış, motorun sesi bile Serhan'ın nefes alış verişlerine yetişemiyordu. Atamıyordu öfkesini, çıkaramıyordu hıncını. Karısını herkesin ortasında onun yanından alıyor oluşunu hazmedemiyordu.

Dila ise yanında sessiz, gözleri önünde ama zihni başka yerdeydi. Az önce yaşananların ağırlığı hâlâ üstündeydi. İskender'in sesi, gözleri, anlattıkları, geçmiş... Her şey, hâlâ üzerinden atamadığı ağır bir yükü.

Serhan birden frene bastığında araba bir kenara çekildi. Bağırmadan ama boğuk bir öfkeyle, dişlerinin arasından "Nasıl götürür seni?" diye sordu kükreyerek. "Ne konuştu seninle? Ne anlattı sana? Yine nasıl kandırdı?"

Dila başını ona çevirdiğinde yüzünde koca bir yorgunluk vardı. Bir kadının her şeyi içinde sindirmeye çalıştığı o yorgunluk... O yorgunluğun içinde de Serhan ile savaşmak bir hayli güç geliyordu.

“Kimsenin beni kandırdığı falan yok,” dedi başını dikerek. “Ne bekliyordun buraya gelirken? Öylece gelişimizi kabullenip susacak mıydı? Ben onunla evlenecekken seninle evlendiğim haberleri sardı her yanı. Buraya geldiğimiz gibi de hesabını sordu işte. Neden olduğunu sordu.”

“Sen?” dedi Serhan nefesini tutmuş gibi. “Sen ne dedin?”

“Geçmişte yaşadıklarımız yüzünden onu affedemediğimi ve canını yakmak için seninle bir yola girdiğimi söyledim.” Serhan’ı tatmin etmemiş gibi çehresi gerilirken “Ve artık seni sevdiğimi,” diye devam etti Dila. “Oyunun gerçeğe dönüştüğünü söyledim.”

Yalandan da olsa onu sevdiğine dair Dila’dan bir şeyler duymak kısa bir an yüzüne bir tebessüm olarak düşse de içindeki öfke bir anda baskın gelerek direksiyona bir yumruk indirdi.

“Benim karım!” diye diye vurdu direksiyona. “Herkesin içinde beni rezil etti. Aldı seni benden. Güçsüz bıraktı beni. Sen de bana engel oldun. Orada onun canını almalıydım. Sen...” diyerek acı çeker gibi bir ifadeyle ona baktığında “Hâlâ onu seviyorsun,” diye devam etti.

Dila gözlerini kaçırmadı ama söylediğini inkâr da etmedi. “Seninle bir anlaşma yaptık, Serhan,” dedi tok bir sesle. “Ben de bu anlaşmayı hiç bozmadım. Her şeyi konuştuğumuz gibi söyledim. Geri kalanı özelime giriyor ve ben seni oraya sokmayacağım.”

Serhan dönüp gözlerinin içine baktığında kalbindeki kıskançlıkla, geçmişin gölgesinden bir türlü kurtulamayışıyla kıvrandı. “Mahvedeceğim onu,” dedi hırıltıyla. “Bir daha sana yaklaşamayacak kadar yok edeceğim. Sen de bana söz vermiştin. Onunla görüşmeyecektin ama sen de tutmadın ki sözünü. Gittin onunla bak. Ben niye o zaman sözlerimi tutuyorum ki Dila?”

Dila’nın içine korku milim milim yayılırken göğsü sızladı. “Yeter,” diye bağırdığında bir bıçak gibi kesip atmakta istedi her şeyi. “Bak bana. Ben şu an neredeyim? Senin yanıdayım. Evet onunla gittim çünkü o defteri bizzat kendi ellerimle kapatmak

istedim. Ama geri döndüm. Kendi irademle döndüm. Bundan sonrası da olmayacak zaten.”

Serhan'ın gözleri doldu. Öfkesinden değil, içinde tuttuğu korkudan. Dila'nın ona yenik düşmesinden, Dila'yı kaybetmekten korkuyordu. O yüzden “Yarın derhâl buradan gidiyoruz,” dedi. “Bir daha da ne olursa olsun dönmeyeceğiz.”

Serhan son sözü söylemiş gibi arabayı tekrar çalıştırdığında Dila hiçbir şey demedi. Belki de en doğrusu buydu. Her şeyi ardında bırakıp tekrar gitmek ve bir daha dönmemek.

Serhan'ın Ankara'daki evine geldiklerinde Dila'nın kapıda gördüğü kişiyle yüzüne bir gülümseme indi. Gülbahar abla, anne dediği diğer yarısı kapının tam önündeydi ve arabanın duruşuyla birlikte öyle hızlı indi ki aylardır göremeyişinin hasretiyle sıkı sıkı sarıldı ona. Öyle sıkıydı ki kadının ilerleyen yaşından sebep sendelemesine sebep oldu.

“Gülbahar abla,” dedi iç çeke çeke. Başını omzuna koyduğunda ağlama isteğiyle doldu taştı. Buraya geldiğinden beri ona değen gözler çok soğuk, çok yabancıydı. Bir tek Gülbahar'ın elleri bir anne sıcaklığında sarmıştı onu. “Çok,” dedi iç çeke çeke. “Çok özledim seni.”

“Ben de kızım,” dedi Gülbahar abla bağrına basarak. “Ben de çok özledim. Geldiğini duyar duymaz vardım buraya. Burnumda tütüyorsun aylardır.”

Arkadan Serhan'ın arabanın kapısını kapatmasıyla geri çekildi. İki kadına doğru bakarak yürürken “Siz rahat rahat oturun,” dedi ondan beklenmeyecek bir iyi niyetlilikle. “Ben yukarıdayım.”

Belki de Dila'nın ne denli hasret çektiğini, yalnızlaştığını ve birini görmenin iyi gelişini hissetmişti. Dila hiçbir şey demeden kadını kolundan tutup “Gel,” diyerek çektiğinde Serhan'ın peşinden eve girdiler. Yabancı olduğu o evde nereye oturtacağını, nasıl ağırlayacağını bilemeden gördüğü ilk koltuklara “Şöyle oturalım, gel,” diye çağırdı.

Gülbahar da ona çşlik etti. Karşılıklı oturduklarında “Anlat bana,” dedi Gülbahar her şeyin merakında ve telaşındayken. “Bir anda ne oldu da gittin? Sen bu adamla...” derken sesini inceltti ve merdivenlerden yukarı doğru baktı. “Nasıl evlendin? Hem de İskender’i öyle çok severken...”

Dila derince bir iç çektiğinde “Sorma abla,” dedi. “Bana ne olur bunları sorma. Öyle olması gerekiyordu, öyle oldu.”

Gülbahar sessiz sessiz başını sallarken Dila’nın ellerine doğru sarıldı ve Dila zoraki bir gülümsemeyle “Sen anlat asıl,” dedi. “Ne oldu yokluğumda? Kim ne tepki verdi gidişime? İskender ne yaptı? Ne dedi? Gürkan baba çok kızdı mı gidişime?”

Gülbahar ardına yaslandığında eli hâlâ Dila’nın üzerindeydi. “Sen gittikten sonra çok şey oldu,” dedi gözleri üzerinde dalıp giderken. “Gürkan Oğuzbeyli çok kızdı. Sen gittikten sonra İskender’in adının yanında bir daha adı anılmayacak bu evde, dedi. Nalan’ı zaten biliyorsun,” dediğinde yüzünde imalı bir gülümseme vardı. “Ben demiştim diye başlayarak tonla şey söyledi.”

Biliyordu Dila. Nalan onu hiçbir zaman sevmemişinden bu duruma en mutlu olan da o olmuştu. Dila’nın da umurunda değildi gerçi Nalan’ın ne düşündüğü. “Hilal,” dedi sadece. “Hâlâ kötü mü davranıyor çocuğa? Nur ne yaptı?”

“Çok şükür artık Hilal’e dünyayı dar etmiyor,” dedi Gülbahar içini biraz olsun ferahlatarak. “Birini buldu kendine. Evlenecekler herhâlde. Kendine meşgale bulunca Hilal de derin bir nefes aldı.”

“İyi biri mi bari?” diye sordu Dila endişeyle. “Hilal’e daha büyük sorun olmasın sonra? Gerçi İskender araştırmadan evet demez ama.”

“İyi biri, iyi biri,” dedi Gülbahar başını sallayarak. “Çok şükür, Allah o yavrucuğa acıdı da bu deliye akıllı başında biri verdi nasıl olduysa.”

Dila'nın içi rahatlamış gibi nefes aldığında "Nur da üniversiteye hazırlanıyor," dedi gülerek. "Mektepli olacakmış."

Dila'nın yüzüne bir gülümseme daha düştü. Nur'u da Hilal'i de severdi. O yüzden hep iyi olsunlar istedi.

"İskender peki?" diye sordu Dila korka korka. "Ben gittikten sonra ne yaptı?"

İskender'in adı geçince Gülbahar'ın da söyleyeceklerinden sebep yüzü düşer gibi oldu. "Vallahi Dila," dedi Gülbahar. "Senin öylece çekip gitmenden sonra beni şaşırtan da İskender oldu."

Dila anlamadığından kaşları çatılınca "Hiç kılını bile kıpırdatmadı," dedi Gülbahar bir kurşunu kalbinin tam ortasına saplar gibi. "Sanki sen hiç hayatından geçmemişsin gibi öylece sessizliğe büründü, işine devam etti. Senden sonra gelen Seren Petek'i aldı hemen gaziinoya. Oranın kraliçesi etti onu. Sen bir konuşuluyorsan onu bin konuşturdu. Şimdi her yerde adı yan kılanıyor. Ben hiçbir şey anlamadım bu işten." Hayretle dudak büktü. "Sanki senelerce seni seven İskender o değilmiş gibiydi."

Dila kalbinden de beyninden de vuruldu sanki. Çok sevdiği adamın sevdasının yalan oluşunu bir kez daha idrak etti. Bugün söyledikleri bile bir yalandı ibaretti demek ki diye düşündü. Dila bilerek ve bilmeyerek neredeyse tüm ömrü boyunca İskender Oğuzbeyli tarafından kandırılmıştı.

"Anladım," diyerek başını salladığında diyecek başka cümle de bırakmamıştı İskender ona. Boğazına oturan bir yumruyla "Ben bize bir çay koyayım," diyerek ayaklandığı o salondan mutfakta hıçkırı hıçkırı ağlamaya yol aldı. Kendi yarasına, İskender'in olmayan sevdasına...

Bahçede hazırlıklar sürüyordu. Çok büyük bir nikâh olmayacak olmasına rağmen Ali yine de elinden geldiğince Şahnar'a yakışır şekilde hazırlamaya çalışıyordu her şeyi. İkramlar hazırlanmış, misafirler için oturacakları yerler düzenlenmişti. Çok fazla kişi çağırmamışlardı ama yine de hiç yok değildi. Babasının dostum dediği birkaç kişi, kol kanat gerdiği yetimlerden bazıları, Ali'nin yakın çevresi bir bahçeyi dolduracak kadar olmuştu.

Yetimler etrafı güvenlik için sarmışken ve havanın kasvetine karşı korunaklı bir alan da hazırlanırken İskender Oğuzbeyli'nin kapıdan giriş yapmasıyla herkes kısa bir anlığına duraksadı. Dünden sonra onu gören olmamıştı. Yaşanılanlar da bir hayli merak edilirken bakışlarında bir şey arıyorlardı ama o şeyi İskender'in vermek gibi bir niyeti yoktu. Hatta öyle bir bakmıştı ki hepsi hızlıca önüne dönüp koşturmalı telaşlarına bürünmüşlerdi. Siyah kabanının dik yakalarını düzelterek ileri doğru bir adım atarken ter içinde kalmış Üçbey yanına gelerek "Abi," dedi. Nefes nefese oluşuna karşı merakına yenik düşerek "Nasıl merak ettim seni var ya abi," dedi. "Dün neler oldu ki? Konuştunuz mu? Niye sana ihanet etmiş abi? Niye terk etmiş gitmiş bizi?"

Kısa bir anlığına hafızasını kaybetmiş gibi deli cesaretiyle sorduğu soru İskender'in gitgide büyüyen bakışlarında kendisinin ufacık kalmasıyla "Yani şey abi..." demesiyle son bulmuştu. İskender derin bir nefesle göğsünü şişirerek "Ali nerede?" diye sordu.

Üçbey; sormadı, ısrar edemedi, merakına rağmen tek bir kelime bile çıkmadı ağzından. Parmağı içerisini işaret ederek "İçeride abi," dedi. "Şahnar yengenin yanına gidecekti."

İskender içeriye girmenin doğru olmayacağını düşündüğünden sadece başını sallayınca Üçbey "Ama Selim abiler arka tarafta abi," dedi. "Oraya alayım seni de. Sorup duruyorlardı zaten."

İskender'in yüzünden düşen bin parça olduğundan tek bir kelime bile etmedi. Adımları cevabını verdi. Bahçenin arka tarafına

doğru yürümeye başladığında Üçbey de onunla gidecekti ki kapıdan giren o peri kızı ayaklarına pranga vurdu. Ne İskender'i gördü ne de İskender'in ona gülerek baktığını. Sevdalandığını anlamıştı İskender. Üçbey'in yalanlarının içinde saklayamadığı tek gerçek İpek'e olan o saf duygularıydı. İskender onu öylece orada bırakıp masadaki yerini aldığı anda Üçbey bir adım bile ilerleyememişti yerinden.

İpek'in ona bakan bakışları kapkara ve soğuktu. Üçbey ertesi gün buluşmak için sözleştikleri o yere yaşanılanlardan dolayı gidememişti. Ali'nin tutuklanması, Dila'nın gidişi Üçbey'i kendini bile düşünemeyecek bir hayat koşturmasına sokmuştu. Şimdi o peri kızı karşısında ona alınmış gibi bakarken ne söyleyeceğini de bilemedi. Kendi için de gelmemişti zaten. Kapıdaki çocuklardan birine "Ali Bey nerede?" diye sorduğunda Üçbey ne söyleyeceğini bilmesede de hızlıca yanına varıp karşısına dikildi.

"Peri..." dedi sonra kısa bir öksürükle kendini düzelterek "Yani İpek Hanım," dedi. İpek tek kelime bile etmedi. Elinde Ali'nin sipariş ettiği takı kutularının olduğu paketle birlikte sessizce dikilirken Üçbey'in yüzüne dik dik baktı sadece. Kimseden ses çıkmayınca da İpek başını ne oldu dercesine iki yana salladığında Üçbey'in şaşkın dudakları iki yana aralanmış hayranlıkla bakıyordu karşısındaki güzel kadına. Sanki bir daha göremeyecek gibi, o buluşmaya gidememenin pişmanlığındaydı.

Ona dalmış bir hâlde öylece bakarken İpek'in bu sessizliğe dayanamayıp gitmek için ilerleyecek olmasıyla "Dur," dedi tekrar önüne geçerek.

İpek durdu ama sert tavrından asla ödün vermedi. "Konuş o zaman sen de," dediğinde kaşları hâlâ çatıktı. Üçbey kıvrandı, evirdi çevirdi ve ne diyeceğini bilemezken "Ben gelemedim," diye girdi konuya. Belki de ilk kez bu denli açık ve net bir tavırla doğruları konuştu. "Çok şey geçti başımızdan. Sen de duymuşsundur ya. Ali abi, Dila yenge derken ben nerede olduğumu bile

şaşırdım. Değil sana gelmek, buralardan başka bir yere adım bile atamadım.”

İpek tam ağzını açacak gibi olduğunda “He hiç mi vaktin olmadı, sonra gelseydin dersen de yüz bulamadım İpek Hanım,” dedi başını hafifçe eğerek. “Sizin tarafınızdan kabul gördüm ve geledim. Sonra da karşınıza çıkmaya cesaret edemedim ama yemin ederim,” dedi tüm içtenliğiyle. “Gece, gündüz, yerken, içerken, yürürken ne bileyim ben her an her saniye işte... Sizi düşünüp duruyorum. Çok etkilendim ben sizden İpek Hanım. Bir de siz beni kabul edince, görüşmek isteyince ben bu dünyanın, kendi dünyamın en mutlu insanı oldum. Sizin tarafınızdan sunduğum sebeplerin bir kabulü var mı bilmiyorum ama-”

“Çok vakit kaybettik, Üçbey Bey...” dedi ciddi bir ifadeyle. Üçbey kabul görülmediğini düşünüp başını eğmişti ki “Bizde ciddi meseleler çok uzatılmaz,” dedi. “Madem ciddisiniz bu akşam nikâh sonrasında boşluğunuz varsa görüşelim.”

“Var,” dedi Üçbey heyecanla. “Olmaz mı? Var tabii. Benim burada çok bir işim yok zaten. Ali abim hemen evet desin ben kaçarım buradan. Hiç. Yok yani benim işim hiç.”

İpek gülümseyerek “Peki o zaman,” dediğinde gözlerinin tam içine baktı. “Ben de şu takıları teslim edeyim de bir an önce evet desinler o hâlde.”

İpek son kez gülüp yanından geçip giderken bakışları Üçbey’in içini deldi sanki. İç çeke çeke ardından baktı sadece. Dudakları aralanmış, âşık gibi sırttırken yanına gelip elini omzuna atan arkadaşını fark etmedi bile.

“Ne oldu lan?” dedi dalga geçercesine. “Kıza yine aptal âşıklar gibi bakıyorsun. O kız sana yüz vermez. Sen hayal kurma boşuna.”

Üçbey ise belki de ilk kez doğruyu söyledi. “He...” dedi alaya alır bir ifadeyle başını sallayarak. “Sen öyle san. Kız benimle

evlenmek istiyor oğlum. Gece buluşacağız. Sonrası da nikâh Allah'ın izniyle..."

İlk kez doğruyu söylemesine karşı senelerce yalan söyleyişinden ötürü kimse ona inanmadı. Arkadaşı tabii tabii dercesine alaya alırken "Biraz ufak at, Üçbey," dedi yanından ayrılırken. "Bazıları aşırıya kaçıyor."

Yalan değildi, ilk kez gerçektir ama kimse inanmadı. İnanmamasını da önemsemedi Üçbey. Nasıl olsa görecektir. İpek'in gönlünü alıp o nikâhı bastığında herkes görecekti. O yüzden bu akşam bu nikâhın bir an önce bitmesi gerekiyordu. Her şeyi hızlandırmak istercesine Üçbey koşuşturmaya başladığında Şahnar odasında gelinliğiyle aynaya bakıyordu.

Farklı şartlarda, en azından yakın zaman öncesine dönebilse babası Ali ile evlenmesini teklif ettiğinde bugünkü aklıyla asla hayır demezdi. Fırat'ı siler atar, ardında bırakır, peşine düşmezdi. Ali'yi tanıdığı, sevdiği ve en azından babasının hayatta olduğu bir ömür geçirirdi. Şimdi ise bir başına, yine en çok Ali'yi severek onunla bir aile bağı kuracaktı. İki yalnız, iki yaralı birbirlerine derman olacaktı.

Gelinliğini bile kendisi seçmemiş, teyzesi yıllardır terzisi olan kadınla neredeyse bir gecede halletmişti. Yine de aynada kendine bakınca içine sinmişti. Giydiğinin de önemi yoktu esasında, yanındaki kişinin Ali olmasıydı onun içini rahatlatan.

"Canım kızım," diyerek içeri giren teyzesi, gözü yaşlı olmasına rağmen gözyaşlarını ardına atmıştı. Şahnar'a bugün her şeyin iyi olduğuna, olacağına inandırmak ister gibi gülümseyip yanına vardığında saçlarını tek tek sevdi. "Ne de güzel oldun beyazlar içinde."

"Annem de görmek isterdi," dedi kırık bir tebessümle. "Babam da tabii. Ben de şimdi onları düşünüyordum. Tüm bunlar yaşanmasaydı ve ben babam Ali'yi ilk karşıma getirdiğinde kabul etseydim keşke." Asuman Hanım hiçbir şey diyemeyince Şahnar

daha fazla kimseyi üzmemek istemediğinden “Ama mutluyum teyze,” dedi tebessüm etmeye çalışarak. Elini tutup öperek alnına koyduğunda “Allah senden razı olsun,” dedi. “Annemin yokluğunda bana anne oldun. İyimde de kötümde de hep desteğindin. Helal et bana hakkını.”

“Yavrum,” dedi Asuman Hanım gözlerindeki biriken yaşlarla. “Helal olsun, ne demek. Ben de senin bir annen sayılırım hem. Teyze, anne yarısı demek. Ben yapmayacağım da kim yapacak? Benim tek gayem senin mutlu olman.”

“Mutluyum,” dedi Şahnar hiç şüphe duymadan. “Gerçekten çok mutluyum teyze. Ali’nin benim için doğru adam olduğunu biliyorum. Üstelik ben onu gerçekten yürekten de seviyorum. Biz istemeden bir araya geldik ama şimdi beni ondan kimse ayıramaz. Senin gönlün, yüreğin rahat olsun. Bundan sonra biz mutlu olalım diye kaybettiklerimiz için bir ömür mutlu yaşayacağım. Ali’yi de o kadar mutlu edeceğim.”

Asuman Hanım’ın yüzüne bir gülümseme oturdu, içi ferahlamış gibi derin bir nefes aldı. “Senden şunları duydum ya daha da bir şey istemem Şahnar’ım,” dedi ellerini öpe öpe. “Tek isteğim sevdiğinle beraber olmandı. Bu dünya başka türlü çekilmezdi kızım. Ali de hem babanın istediği gibi bir damattı hem de ailemize yakışır, seni taşıyabilecek bir adam. Yanına da yüreğine de yakışır kızım. Rabb’im iki cihanda da saadetinizi nasip etsin.”

“Âmin,” diyerek başını eğdiğinde yüzünde hafif bir tebessüm vardı ve onlar birbirlerine minnetle, sevgiyle bakarken kapının tıklanmasıyla birlikte “Müsaade var mı?” diyen bir ses doldurdu odayı. Ali’nin sesi.

Asuman Hanım hiç orada durmadan “Gel oğlum gel,” diyerek kapıya doğru yürüdüğünde Ali eşikte bekliyordu. Şahnar’a baktı, baktı, baktı... Bakmaya doyamadı. Şahnar’ın elleri önünde, dantelli bir gelinliğin içinde bu dünyadan çok uzakmış gibi güzel duruyordu.

Asuman Hanım'ın odadan çıkmasıyla birlikte içeri doğru o hayran bakışlarını çekmeden bir adım atarken "Ben buraya gelirken," dedi sesindeki hayranlık cümlelerine de geçerek. "Bir gelin bulacağımı sanıyordum ama melekler yeryüzüne inmiş sanırım."

Şahnar'ın yüzüne oturan tebessüm bu sefer gerçekten, çabasız bir haldeydi. "Sen de çok şıksın," dedi Şahnar da ortamı neşelendirmek ister gibi. "Gören mafya değil iş adamı zannedecek."

Ali'nin de yüzüne epeyce büyük bir tebessüm düştüğünde "Öyle değil miyim zaten?" diye sordu. Yanına yaklaşmış, Şahnar'ın ellerini tutmuş ve gözlerine tüm ciddiyetiyle bakarken "Çok güzelsin," diye fısıldamıştı. "Şimdi izin verirsen o günele bir ömür ait olmak istiyorum."

Şahnar'ın kalbi okşandı böyle güzel sevmeye. "Her şey hazır mı?" diye sorduğunda Ali eliyle kapıyı işaret ederek "Seni bekliyor," dedi. "Sen gelersen tamam olacak."

Şahnar o an hiç düşünmeden o eli sıkı sıkı tuttu ve "Gidelim o zaman," dediğinde onca yaşanmış şeye rağmen dimdik durup el ele çıktılar herkesin karşısına. Ali'nin kolunda, adım adım bahçeye doğru inerken Şahnar'ın kalbi göğsüne sığmıyordu. Bir yanda yılların acısını taşıyan yorgun ruhu, diğer yanda Ali'nin avucundaki sakinlik vardı. Bahçeye açılan kapının eşiğinden geçtiklerinde çiseleyen yağmurun damlaları beyaz tüllerin arasından geçip Şahnar'ın duvağına dolanıyordu. Hafif bir rüzgâr, saçlarının arasına karışırken gelin yoluna serilmiş taşların arasından ilerledi.

Bahçeye kurulan nikâh masası çiçeklerle bezenmişti. Davetlilerin arasında oturan herkes sessizleşmişti. Henüz yas evi olduğundan kimse abartı tepkiler veremiyordu. Herkes bir görevi yerine getirmek için buradaymış gibiydi. Asuman Hanım bir yanda elini kalbine bastırmış gözyaşlarını tutmaya çalışırken, İskender Oğuzbeyli, nikâh memurunun hemen solunda dimdik ve sert bir ifadeyle bekliyordu. Tüm o sert görüntüsüne rağmen Ali ve Şahnar yaklaşırken bir abi edasıyla Şahnar'a göz kırptı, Şahnar

da hafifçe başını eğerek karşılık verdi. Şahnar ona Subaşı İdris'in emanetiydi.

Şimdi ise o emaneti sahibine teslim etme vaktiydi. Ali, sandalyesini çekerek Şahnar'a yer gösterdiğinde Şahnar etrafındaki herkesin gülümseyen, hayranlıkla bakan yüzlerine kısa bir an göz gezdirdi. Ama sonra tekrar döndü ve sadece Ali'ye baktı. O an başka hiçbir şey yoktu. Artık kendi dünyalarında mutlu bir son yazma vaktiydi. Nikâh memurunun "Değerli misafirler..." diyerek başlayan cümleleri olması gerektiği gibi usulca devam etti. Önce Şahnar'a sonra Ali'ye yönelttiği soruda verdikleri cevap çok netti. İkisi de *evet* dedi, gönülden gelen bir sesle.

Sıra imzaya geldiğinde önce Ali, sonra Şahnar kalemi eline aldı. Kalem kâğıda değdiğinde Şahnar'ın gözleri bir an bu anı görmek isteyip göremeyen annesiyle babasına kaydı. Ama ardından derin bir nefes aldı ve onları yanında hissedermiş gibi attı o imzayı. Ve sonra alkışlar çok yüksek olmayacak şekilde yankılandı bahçede. Ali ve Şahnar resmi nikâhlarını o an orada kıymış oldu. İskender'in ve Asuman Hanım'ın şahitliğinde girdikleri o yuvayı sadece resmi nikâhla değil dini nikâhla da tamamladılar.

Hepsi bitince birbirlerine döndükleri o an Ali dudaklarını Şahnar'ın alnına yasladı ve bir mühür gibi dokundurduğunda "Hoş geldin," dedi Şahnar'a. "Bir evim yokken bana ev oldun. Bundan sonra sen ne dersen ben de o olacağım."

"Sen hep böyle kal," dedi Şahnar yüzüne dolu dolu gözlerle bakarak. "Ben başka bir şey istemem. Hoş geldin, Ali," dediğinde iç çekti. "Ailem yok artık derken bana aile oldun. Bundan sonra sen ne dersen ben de o olacağım."

Bağlılıklarını aynı sözlerle taçlandırırdıkları an sanki her şey tamamlanmış gibi hissetti Şahnar. Artık biliyordu, Ali onun hayatının en önemli parçasıydı ve onu da kaybetmek gibi bir niyeti yoktu. Herkes sırayla yanlarına gelip onları tebrik ederken etrafta koşturanlar davetlilere ikramlarda bulundular. Çok sesli bir tören olmadı ama olması gerekeni de yerine getirdiler. O yüzden töreni

de çok uzatmadan herkes yavaş yavaş dağılırken Ali de arabayı hazırlatmıştı.

“Çıkalım mı artık biz de?” diye sorduğunda hemen hemen herkes gitmişti bile. Başını salladı Şahnar ve teyzesiyle son kez vedalaştıktan sonra kapıya çıktığında hiç beklemediği bir şey gördü ikisi de. Gelin arabasının üzerine *Sonsuza Kadar* yazılı bir pankart asılmıştı ve Ali de bunu beklemiyor olsa gerek “Bu ne lan?” diye sorduğunda Şahnar gülmeye başladı.

“Sen mi yaptın bunu?”

“Sence?” dedi Ali şaşkın gözlerle. Sonra içinden “Ah ulan, Üçbey,” diye söverken “Üçbey’in işidir,” dedi. Etrafına bakındı ama göremedi. Muhtemelen hızlıca oradan tüymüştü. Yazıyı söküp atacakken Şahnar’ın “Bırak kalsın,” demesiyle duraksadı. Anlamamış gibi yüzüne bakarken “Evlendik biz,” dedi Şahnar. “Bu da gelin arabası işte. Ne olacak ki kalsa?”

Şahnar sorunca, isteyince hiçbir şeyin önemi kalmadığından “Sen öyle diyorsan,” dedi Ali. Yazıyı Ali planlamamıştı ama dikiz aynasına küçük bir muska iliştirilmişti nazar değmemesi için. Kapıyı açarken bir an durup Şahnar’a baktığında gördüğü durgun ifadeyle “Yoruldun mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Şahnar. “Onca badireler atlattık, Düzceli. En hafif ve en rahatlatıcı kısmıydı bu.”

Ali de hak verir gibi dudaklarını birbirine bastırdığında nazikçe kapıyı açtı. Şahnar oturdu, gelinliğinin katlarını usulca içine çekti. Ardından Ali de bindi ve kapı kapandığında göz göze geldiler.

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Şahnar.

Ali kontağı çevirdi ve yola koyulduğunda “Yakınlarda bir yere,” dedi. “Sonrası için biraz buradan uzaklaşır, ne yapacağımıza karar veririz.”

İskender'in mal varlıklarından biri olan yakınlardaki bir villaya gideceklerdi. Şahnar nerede yaşamak istediğine karar verdiğinde de Ali yeni düzeni ona göre kuracaktı. Yol gidene kadar sessizce geçti. İkisi de kendi iç düşüncelerindeyken eve vardıklarında Şahnar, Ali'yi beklemeden kapıyı açtı ve gördüğü devasa villaya bakarak "Güzelmiş," dedi. "Senin mi burası?"

"Sayılır," dedi Ali hiç düşünmeden. "İskender ile aramızda sen-ben muhabbeti olmuyor. Benim olan her şey senindir de tabii ama beğendiysen tamamen senin de olabilir."

Bunu hiç beklemediğinden "Bonkörüm diyorsun yani, Düzelceli," dedi gülerek. Birlikte eve doğru adımladıklarında "Evliliyim," dedi Ali, bu kelime hoşuna gitmiş gibi sesinde güzel bir tını bırakmıştı. "Karıma karşı öyle olmam gerekiyor."

Sanki sadık bir birliktelik, evlilik, sadakat için var olmuş gibiydi Ali'nin tüm cümleleri, davranışları, tavırları. Şahnar ona her baktığında kalbi biraz daha çarpıyordu.

"Alışırsam hep isterim, Düzelceli," dedi gülerek. "İlk günden bu kadar ipleri elime verme."

Birlikte içeri girdiklerinde mermer zeminde yankılanan adımları odalara doğru yayılıyordu. Şahnar, Ali'yi takip etti. Birbirlerine çok yakın ama aynı oranda uzak yürüdüler üst kata kadar.

"Alan memnun..." dedi gülerek. "...veren memnun."

Kesinlikle öyleydi ve bunun bozulmasını da istemiyordu. Merdivenlerin sonunda Şahnar'ın gelinliğinin eteklerinden düşen duvakla birlikte duraksadıklarında Ali'nin eli kapının koluna gitti. Kapıyı yavaşça açtı. Oda yatak odasıydı. Geniş bir yatak, pencerenin hemen önüne konmuş bir oturma köşesi ve altın, krem tonlarının zarif uyumuyla döşenmişti. Her şey düzenli, her şey hazır. Ama içleri henüz öyle değildi. Şahnar'ın kalbi de Ali'ninki de bir hayli hızlı atıyordu.

İçeri girdiklerinde önce Ali sonra Şahnar durdu. Karşılıklı, odanın tam ortasında öylece kaldılar. Zaman sanki o an yavaşladı. Ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilemediler. Bakışları etrafta gezindi durdu ama yine en son birbirlerine çarptığında ve sessizlik rahatsız edici bir boyuta geldiğinde aynı anda, birbirlerinden habersiz “Ali...” ve “Şahnar...” dediler.

İsimleri çarpıştı havada. Sonra Ali derin bir nefes alıp adımını geri çektiğinde ilk adımı attı. “Ben içeride yatabilirim, Şahnar,” dedi sesi yumuşak ama ciddi bir tondayken. “Senin rahat hissetmeni istiyorum.”

Şahnar bir an ne duyduğunu anlamaya çalışarak baktı. Böyle konuşmamışlardı. En başından beri Ali’nin isteği bambaşkayken “Gerçek bir evlilik olsun istiyordun,” dedi şaşkın bir tınıyla. “Ne değişti ki birden?”

Sanki kalbi kırılır gibi oldu. Ali’nin onu istemediğini düşününce ne yapacağını bilemedi.

Ali ise sözlerinin hep ardında durduğundan “Hiçbir şey,” dedi gönlünü rahatlatır gibi. “Ama sen istemiyordun. Bu yüzden seni zorlayamam. Ne zaman istersen o zamana kadar beklerim ben. Acele etmemize gerek yok.”

Bu sözleri söyledikten sonra arkasını dönüp kapıya yürümeye başlamıştı ki Şahnar’ın içinden geçen sıcaklık bir anda damarlarında aktı. Kalbinin sesi, zihninden daha önce davrandı.

“Ali!” diyerek panikle seslendiğinde Ali bir anda durdu. Döndüğünde Şahnar birkaç adımda önüne geçmişti. Yanıyordu sanki gözlerinin içi, teni...

Ali bakmaya bile kıyamazken “Ben...” dedi Şahnar gözlerini ondan ayırmadan. “İstiyorum. Seninle gerçek bir evlilik yaşamak istiyorum. Beklemek de istemiyorum. Bugün ben senin karınım. Kalben de bedenlen de bunu yaşamak istiyorum.”

Ali bunu hiç beklemediğinden ve Şahnar dudaklarına doğru bu kadar istekle bakarken kendini tutması bir hayli güçtü ve bir iki adım attığında “Ateş sensin,” dedi o da dudaklarına doğru bakarak. “Ama ateşle oynayan da sensin.”

Yavaşça yaklaştılar birbirlerine. Sessizlik yeniden odaya yayıldığında bu defa daha huzurluydu. Tenleri değil, kalpleri birbirine değdi önce.

“Yanalım istiyorum,” diye fısıldadı Şahnar titrek bir solukla. “Kül olalım istiyorum.”

Ali bunu bir emirmiş gibi algıladığında hiç ikiletmedi. Başını eğip dudaklarını Şahnar’ın dudaklarına usulca kondurduğunda dünya sanki bir an durdu. Onu gördüğü andan beri iç çekerek baktığı dudaklarını derin bir tutkuyla öptü. Şahnar’ın da Ali’den aşağı kalır yanı yoktu. Son zamanlarda öyle çok düşlemişti ki, ilk adımı atan Ali olsa da onun da eli Ali’nin ensesine uzanmış, yaklaşmayı durdurmak değil, derinleştirmek için kendine daha sıkı bastırır hâle gelmişti.

Artık hiçbir şey eksik değildi. Onlar birbirlerinin birer parçasıydı. Ruhlarıyla, kalpleriyle ve şimdi artık tüm bedenleriyle.

Dila bavulun kapağını açık bırakmıştı. Üzerine rastgele atılmış birkaç kıyafet, henüz karar verememişliğin sessizliğinde yatıyordu. Bir süre sadece ayakta durdu. Ne elini uzattı bir şeye ne de gözlerini bavuldan ayırabildi. İçinde bir yer ısrarla gitmemesi gerektiğini fısıldıyor gibiydi. İskender ile konuştuktan sonra Gülbahar ne kadar aksini söylese de aklından atamıyordu söylediklerini. Kalbi öylesine doluydu ki onun aşkıyla başka hiçbir şeyi gözü görmek istemez gibi yine onda duruyordu zihni. Ama Serhan’la yurt dışına döneceklerdi. Dönmek zorundaydı. Herkesin

yaşamayı için, İskender'in ihanetine karşılık dönmesi gerekiyordu. Ama Dila'nın içi darmadağındı.

Henüz tam olarak bile boşaltmadığı valizinden çıkardıklarını geri koyarken ev sessizdi. Serhan birkaç saat önce çıkmıştı. Gitmeden önce görmesi gereken birkaç kişiyi göreceğini söylemişti. Dila da hiçbir şey dememişti bu isteğine. Başında durduğu anlar bir azap gibi gelirken tek başına durmayı ödül saydı.

Tam bavula eğilmiş son pantolonu düzgünce yerleştiriyordu ki kapı çalmaya başladı. Bu çalış da normal bir çalış değildi. Sanki kapıda alacaklı var gibi güm güm diye vurulan yumruklar sert, hızlı ve tedirgin ediciydi. Üstelik aralıksız vuruluyordu.

Dila donakaldı. Kalbi boğazına dayanmış gibiydi. Eli istemsizce duvara gittiğinde korkuyla kapıya doğru yürüdü. Camdan bakmadan açmak istemedi. Küçük, dar pencereye gözleri kaydığında ise gördüğü şey gözlerinin irileşmesine sebep oldu.

Bir kadın vardı kapıda ama herhangi bir kadın gibi değildi. Kendisi... Resmen *kendi yüzüne bakıyordu*. Gözleri aynı, kaşlarının şekli, dudak çizgisi sanki dışarıya değil aynaya bakıyordu. Üzerinde ince krem bir trençkot, alttan kot paçaları görünüyordu. O an fark etti. Üzerindekiler de Dila'nın o sabah giydiği kıyafetlerin aynısıydı.

Kadın cama daha da yaklaşarak panikle "Aç kapıyı!" dedi. "Hemen! Sana anlatacaklarım var! Vaktimiz yok. Kendini kurtarman gerek! Serhan gelmeden anlatmam gerek."

Dila hâlâ ne olup bittiğini anlamamış bir hâlde neredeyse bilinci dışında hareket ederek kilidi çevirdi. Belki de kaybedecek bir şeyi olmadığından, belki de Serhan'dan bir kurtuluş yolunu bulduğundandı bu cesareti. Tüm korkusuna rağmen kapıyı aralandığında kadın bir adımda içeri girdi, hızla kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı.

Gözleri hâlâ Dila'daydı ve o an sanki evin içinde iki Dila vardı.

“Sen...” dedi Dila sesi titreyerek. “Sen kimsin?”

Kadın nefes nefese, kısık ama aceleyle “Ben Duygu,” dedi. “Çok vaktim yok. Dinle beni. Sana zarar vermek için gelmedim ama senin kendini kurtarman gerek. Serhan sandığın gibi biri değil.”

Dila’nın alnı kırıştı. Geriye bir adım attığında “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Hâlâ deli gibi korkuyordu. Karşısında ikizi varmış gibiyken yumruklarını sıkı sıkı bastırıp geri adımladı.

Kadın gözlerini Dila’dan ayırmadan “Bana bak,” dedi. “Senin aynınım, görüyor musun? Bunu bana Serhan yaptı. Çünkü sana takıntılı. Dila...” dedi korkuyla. “Serhan çok tehlikeli biri. Hatta...” Yutkundu ve o yutkunmada buz gibi bir gerçek vardı. “Hatta kendi kardeşi Mahsun’u bile senin için öldürdü.”

Ve o an içerideki hava buz gibi kesildi. Dila’nın başı dönmeye başladı. Bir şey söyleyecek gibiydi ama kelimeler dilinde kaldı. Gözleri sadece kadının üzerinde asılı kaldığında tüm gerçekler yeni doğacak fırtınanın sessizliğine gömüldü ve artık hikâyenin sonu çok yakındı.

CamScanner ile tarandı

Her şeyin bir sonu vardı. Başlayan her şey bir gün mutlaka biterdi. Doğmak ve ölmek gibi. Saklanan yalanlar eninde sonunda gün yüzüne çıkardı. Kaçtığın yerlere de yüzleşmek için dönerdin mesela günün sonunda. Her şey zıddıyla var olurdu bu dünyada. Tıpkı İskender ve Dila gibi.

Yıllarca İskender'in sakladığı yalanlar Dila'nın gerçeklerinde kaybolmuştu ama günün sonunda ikisi de o yalanların altında kaldığında anlamışlardı ağırlığını. Dila kaçıp gittiğinde bitti sanmıştı ama döndüğünde ve yüzleştğinde anlamıştı bir gün mutlaka kaçtığın yere tekrar vardığını. Şimdi ise Serhan'ın gerçeklerinin gün yüzüne çıkma sırasıydı.

Karşısında duran kadın onun gözlerinin içine bakarak bir yalanın tam ortasında yaşadıklarını, hatta o yalana kurban edildiklerini söylüyordu ama Dila anlayamıyor, anlamlandıramıyordu.

“Ben...” dedi hâlâ endişe içinde nereye saklanacağını bilemeyecek. “Ben anlamıyorum seni.”

Kadın sesindeki panikle sürekli olarak etrafına bakarak “Bana bak, Dila,” diyerek kollarına yapıştı. Bu kollarına yapışma hâli zarar vermek için değil, çaresizlik dokunuşuydu. “Senin ay-nınım. Bana bunu yapan Serhan.”

“Nasıl?” diye sordu Dila. Gerçekten karşısındaki kadına defalarca kez baktı ve kendi yansımasını gördü.

“İlk başta beni bulduğunda benden gerçekten hoşlandığını sanmıştım,” dedi kadın açıkça. “Bana kibar davranıyor, nazikçe yaklaşıyor, güzel hediyeler alıyordu. Meğer bunları sana benzediğim için yapıyormuş. Sana kavuşana kadar kendini benimle

avutuyormuş. Zaman içinde bana çeşitli kıyafetler getirmeye başladı. Bunlar kullanılmış şeylerdi ve sürekli onları giymemi istedi. Saçımı boyattım, kesimimi değiştirdim, kullandığım parfümlerden, yaptığım makyaja kadar birkaç ay içinde Serhan beni kendine göre şekillendirdi. Günün sonunda aynaya baktığımda sana dönüştüğümü fark ettim. Belki aptallık diyeceksin ama o dakikaya kadar ben takıntılı bir hasta olduğumu anlamadım. Her şey çok yavaş ilerledi.”

Dila duyduklarını anlamlandıramayarak zoraki bir şekilde yutkundığında “Bunlar gerçek mi?” diye sordu. Teni buz kesmiş, elleri ayakları titrer hâle gelmişti. Serhan’ın ne denli tehlikeli biri olduğunu biliyordu ama bu kadarını tahmin etmemişti. Kadın başını olumlu anlamda salladığında anlatmaya devam etti.

“Fark ettiğimde gitmek istedim ama artık her şey için çok geçti. Serhan beni, ailemi, sırlarımı ve borçlarımı biliyordu. Belki de şimdi düşününce...” dedi midesi bulanıyormuş gibi. “Beni o borçların içine sokan bile o olabilir.” Akli darmadağınken “Benimle bir anlaşma yaptı,” dedi Dila’nın yüzüne bakarak. “Senin yerine geçecektim, onu sevecek, onunla senmişim gibi ilgilenecektim. O bir hasta, Dila,” dedi teni bile buz kesmiş gibi. “O çok takıntılı bir hasta. Seni kendine öyle bir takıntı hâline getirmiş ki bu uğurda kardeşini bile harcadı.”

Dila yutkunmakta zorlanırken “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Kalbi amansızca çarpıyordu ve bir yandan ne yapacağını düşünüyordu.

“Ben bana sunduğu teklifi kabul etmek zorunda kaldım çünkü peşimdeki borç yaptığım kişiler en az Serhan kadar tehlikeliydi. O günden sonra da ben onun kara kutusu oldum. Benim yanımda artık numara yapmasına gerek kalmadı çünkü beni kendine bağlamıştı bildikleri ve beni kurtarıyla. O ne derse onu yapmak zorunda kaldım, aksi hâlde peşimdekileri başıma tekrar bela edecekti.”

Dila sonucun nereye varacağını merakla beklerken kulakları uğuldamaya başladı. Dışarıda gökten boşalırcasına bir yağmur bastırdı, göğsü sızladı. Serhan herkesin sırrını biliyordu ve herkesi bir şekilde kendine mahkûm ediyordu.

“Bir gece sarhoş bir hâlde yanıma geldiğinde hiç yapmayacağı bir şey yapıp o da bana bir sırrını açık etti. Kardeşini bile bile ölüme yolladığını söyledi.” Dila iyice pürdikkat kesilmiş ona bakarken kadın devam etti. “Kardeşinin de seni sevdiğini, sana takıntılı olduğunu anlattı. Aslında onu sana iten de Serhan olmuş. Seninle doldurmuş aklını, sana ulaşabilmesi için onu gazlamış durmuş. Sen reddettikçe de erkekliğine oynamış. Senin bir hiç olduğunu, onun ise Durmuş ailesinden olduğunu söyleyip üstünde baskı kurmasına sebebiyet vermiş.”

“İyi de neden?” dedi Dila dehşet içinde. “Bir insan kardeşine neden yapar bunu?”

“Çünkü seni istiyor,” dedi kadın üstüne basa basa. “Bu uğurda da herkesi harcar. Seni bile,” dediği an Dila’nın beynine bir kurşun saplanmış gibi oldu. “O gece onu o otele yollayan da sana o çiçeği gönderen de Serhan’dı. Hepsini planlı bir şekilde ayarlamış. İskender’in görmesi ve oraya girmesi için. Sonrası da İskender’i açıkça karşısına alabileceği ve ipini çekebileceği bir süreç olacaktı.”

Her bir düşüncede, her bir cümlede Dila bir kez daha sarsılıyordu. “Kardeşini o gece otele yolladığında berbat bir hâldeydi ve kollarıma, yani sen saydığı o kollara teselli bulmaya geldi. Her şeyi o gece anlattı ama sabah bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Ben de korktuğumdan bahsedemedim. Çünkü ilk defa bir sırrını vermişti ve öğrendiğimi anlarsa beni de öldürebilirdi. Korktum.” Derince bir nefes aldığı anda başını önüne eğdi ve “Çok korktum,” diye tekrarladı ağlamaklı bir hâlde.

Dila neyi nereye koyacağını bilemiyordu. Nefes alamıyormuş gibi eli boğazına gittiğinde “Peki şimdi...” dedi zar zor. “Şimdi neden anlatıyorsun bunları bana?”

“Çünkü başıma bela olan herif öldü,” dedi. Dila’nın kısa bir an boşluğuna dokunmadan “Kim?” diye sormasıyla başka sırları da belki de çözmüş oldu. “Fırat,” dedi. “Abbas’ın oğlu.”

Her şey zihninde tek tek oturmaya başladı Dila’nın. Belki de Fırat, Şahnar olayında bile Serhan’ın parmağı vardı. Abbas ve Subaşı arasında bir gerginlik yaratıp masayı ikiye bölüp kendine taraf toplayacaktı. “Oydu,” diye mırıldandığında bakışları sabit kalmıştı. “Herkesi içten içe dağıtan Serhan’dı.”

Duygu, yarımca duyduğu kelimeleri hiç düşünmeden “Evet,” diye onayladı. “Öyledir mutlaka, Dila. O öyle kötü biri ki etrafındaki herkesi bir şekilde kendine bağlıyor. Hatta senin yanında bir kadın vardı...” Adını hatırlamaya çalışır gibi kısa bir an düşüncelere girince “Biraz orta yaşlı,” dediği an Dila “Gülbahar,” dedi ve hiç beklemediği, annem dediği o yerden de o darbeyi yedi.

“Evet,” dedi Duygu hiç düşünmeden. “O, Gülbahar. O da ona çalışıyor.”

Dila’nın sırtındaki bıçakların sayısı her bir gerçekte artarken içinde bulunduğu hâlden nasıl kurtulacağını bilemedi. Göğsü daraldı, kalbi sıkıştı. Aylardır yanında kaldığı adam hasta ruhlu. Bunu biliyordu ama bu kadarını tahmin bile edemezdi.

Tam bir şey diyeceği sırada dışarıdan içeriye vuran araba farlarının ışığıyla ikisi de aynı anda dışarı baktı ve ikisinin de kalbi aynı adamın korkusuyla çarpmaya başladı. “Beni görmemesi lazım,” dedi Duygu panikle. “Görürse yaşatmaz. Görmemesi lazım.”

Dila sakın olmalıydı. Onca öğrendiği şeyde bu çok zordu lakin sakın olmalıydı. O yüzden derin bir nefes alarak kızın kolundan tuttu ve “Gel benimle,” deyip arkadaki ardiye odasına doğru sürükledi. Kapısını açıp kızı içeri soktuğunda “Sakın sesini çıkarma,” dedi. “Üst kata çıktığı an seni buradan çıkarcagım.”

Kız sadece başını salladı ama yüzünden bile korkusu okunuyordu. Dila kapıyı hızlıca çektikten sonra odanın ortasına vardığında aynı saniyelerde kapı açıldı ve Serhan ile göz göze geldiler. Dila fark ettirmemeye çalışsa da ilk defa bu kadar korkuyordu. İlk defa birine karşı nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

“Sen ne arıyorsun burada?” diye sordu Serhan kaşlarını çatarak. Usulca kapıyı kapattığında gözlerinde bir sorgulama vardı. Dila başta bocaladı ama sonrasında sorduğu sorunun cevabının çok da zor olmadığını o korku halinde idrak ederek “Bu evden dışarı adım atmadığıma göre evin herhangi bir yerinde olmam çok normal değil mi?” dedi. “Neyi sorguladığını anlamadım. Oturuyor olsam neden oturuyorsun mu diyecektin?”

Serhan’ın donuk yüzü hafifçe gevşeyerek gülümsemeye çalıştı ve “Yok canım,” dedi. “Saat geç oldu, neden ayaktasın manasında sormuştum.”

Dila gerginliği belli etmemek adına odanın içinde dolaşırken “Uyku tutmadı,” dedi. “Yarın döneceğiz ve ben biraz ülkemin havasını soluyup hasret gidermek istedim.”

Kollarını göğsünde bağlamış, onun gözlerine bakmamak için öylece dolanıyordu ama Serhan’ın tek bir sözü onu olduğu yere mıhladı. “Sen evde tek misin?”

Dila arkasını bile dönmeden birkaç saniye öyle kaldığında kalbi büyük bir gümbürtüyle atarak “Evet,” dedi. “Neden sordun?”

Usulca arkasına dönmüş, gözlerinden bir şeyler okumak istemişti. Serhan’ın gözleri ise yerdeki ıslak ayak izlerinin parkeye düşen izlerindeydi. “Bunlar ne o hâlde?” dedi.

Dila’nın kalbi şimdi duracak kadar hızlıydı. Duygunun ayak izleri ardiyeye doğru gidiyordu ve Dila nasıl toparlayacağını bilemedi. Çok hızlı olması gerektiğinden “Dışarı çıktım biraz,” dedi bir anda. “Sonra da yağmur bastırdı. Ayakkabılarımı çıkarmadığımı son anda fark ettim. Temizlerim şimdi.”

Tam birkaç adım atmıştı ki Serhan'ın içine sinmemiş gibi adımları takip etmesiyle "Serhan," dedi Dila bir anda. Ona ismiyle çok fazla seslenmezdi. Söyleyeceklerini söyler, genellikle muhatap olmamaya çalışırdı. Şimdi uzun zaman sonra adıyla seslenmesi Serhan'ın duraksayıp ona sırttan bir ifadeyle dönmesine sebep olduğunda "Adımı ne güzel söylüyorsun," dedi. "Daha sık yapmalısın bunu."

Dila'nın midesi daha çok bulanıyordu ve bir an önce kurtulmak istediğinden Serhan ona yaklaşırken "Kötü kokuyorsun," dedi. "Neredeydin bütün gün bilmiyorum ama şu an aşırı derecede rahatsız oluyorum."

Bu sözler Serhan'ın anında adımlarını durdurmasına sebep oldu ve kendini koklayarak "Özür dilerim," dedi. "Bütün gün koşturuyordum. Şimdi duş alırım."

Dila iyi olur dercesine başını hafifçe salladığında Serhan üst kata doğru çoktan adımlarken gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı bile. Öyle bir hastalık boyutundaydı ki sadece adını söylemesi bile her şeyi unutturmuş, bayram yerine dönmesine sebebiyet vermişti. Dila'nın gözleri belli belirsiz ardiyedeyken Serhan son adımda "Çıkınca," dedi ve Dila hızlıca bakışlarını ona çevirdi. "Biraz bir şeyler içip sohbet edelim mi?"

Her şeyi biraz daha ilerletmek istiyordu ve adını söyleyişinden umut etmişti bunu. Dila zaman kazanabilmek adına başını salladığında "Ama lütfen iyice yıkan," dedi. "Koku üzerine dehşet sinmiş."

Serhan bu sözden sonra kırklanacaktı. Hele ucunda Dila ile uzunca sohbet etmek varken. "Merak etme," diyerek gülümseğinde merdivenlere tekrar hızlıca yöneldi ve Dila da peşinden gidip duşa girdiğinden emin olduktan sonra tekrar geri döndü. Ardiyenin kapısını açıp "Çabuk ol," dediği an Duygu hızlıca çıktı.

Gözlerinde korku, üzerinde koca bir panik vardı. Dış kapıdan çıkmadan hemen önce “Kurtar kendini,” dedi Dila’ya. “Senin hâlâ İskender’e âşık olduğunu anlarsa, onunla olmayacağını, ona âşık olmayacağını idrak ederse seni öldürecek. Sakın onunla buradan gitme. Ben elimden geleni yaptım.” Elini sıkı sıkı tutup tekrar “Kurtar kendini,” dedi ve ardına bile bakmadan koşmaya başladığında Dila öğrendikleri ve yapacakları arasında bir eşikte kaldı.

Bakışları içeri kaydığında içeri girmeye cesaret edemedi. Dışarı kaydığında ise belki de bir sona gidecekti, bilemedi. Zaman kısıtlıydı ve önünde iki seçenek vardı. Ya Serhan’ın yanında ölecekti ya da İskender’e gidecekti. Gökyüzü bu gece hiç olmadığı kadar şiddetli yağarken Dila kendine uzunca vakitler tanımadı. Bir adım dışarı attığında peşine devamı geldi. Birkaç hızlı adımın ardından koşmaya başladı. Hiç durmadan koşmaya.

Yerler sıırılsıklamdı. Ayakları çamurlara batıyor, ince toprağın kayganlığı altında kayıp düşmemek için dişlerini sıkarak hızlanıyordu. Yağmur sanki gökyüzünden değil de doğrudan üzerine boşalıyordu. Her damla yüzüne çarpıyor, saçlarını alnına yapıştırıyor, nefesini kesiyordu. Kalbi, göğsünden çıkacak kadar sert atıyor, kulaklarında yankılanan tek ses Duygu’nun ona söyledikleri oluyordu. Serhan kaçtığını fark ettiyse çoktan yola çıkmış olmalıydı. Bunu düşünmek bile dengesini bozarken birkaç kez arkasına baktı. Karanlıkta beliren her gölge ona Serhan’mış gibi geliyordu. Ciğerleri yanıyor, boğazı kuruyor ama duramıyordu. Durursa yakalanacaktı. Durursa her şey bitecekti.

Sonunda ana sokağa ulaştığında nefes nefeseydi. Ellerini dizlerine dayayıp hızlıca soluklanırken sokak lambaları yağmurun altında titreyerek yanıyordu. Elini göğsüne bastırarak etrafına bakındı. O sırada ileriden gelen taksinin sarı ışığı yağmur damlaları arasından gözlerine vurdu. Dila neredeyse kendini yola atarcasına öne atıldığında “Dur,” dedi bağırarak. “Dur, lütfen.”

Taksi ani bir frenle durduğunda silecekler hızla çalışıyor, iç-
riden hafifçe şaşkın bir adamın bakışı ona yönelirken “Canına
mı susadın be kadın?” dedi yaşlı adam. “Öyle atlanır mı yolun
ortasına?”

Dila adamın azarını bile işitmeden kapıyı hızla açıp kendini
içeri attı. “Altın Sahne’ye, lütfen!” dedi nefes nefese. “Lütfen
beni oraya götürün!”

Titreyen sesi, sokaktaki o ev hâli taksicinin gözlerini dikerek
ona bakmasına sebep olduğunda yüzündeki çamurları ve yağ-
murdan sıılsıklam olmuş saçlarını fark etti. Bir an duraksadı.
Ona doğrulmuş o bakışlar yıllardır bu sokaklardaki poster-
lerden tanıdık olunca “Hanımefendi...” dedi aynı şaşkınlıkla.
“Siz... Siz Cavidan’sınız, değil mi?” dedi hayretle.

Dila gözlerini kapatıp nefesini kontrol etmeye çalışarak yal-
varır gibi “Evet,” dediğinde arkasına doğru baktı ve “Şimdi
lütfen,” dedi. “Beni bir an önce götürür müsünüz?”

Adam toparlanıp başını hızla salladığında Cavidan’ı gör-
menin, onu arabasına almanın heyecanı vardı üzerinde. “Tabii!
Tabii ki! Hemen!” dedi ve gaza bastı. Araba hızla ilerlerken si-
lecekler yağmurla savaş verecek kadar hızlı yağıyor, dışarıdaki
yol hızla akıp gidiyordu. Taksici dikiz aynasından birkaç kez
ona baktıktan sonra kısık bir sesle “Peşinizde birileri mi var,
Cavidan Hanım?” diye sordu.

Dila korktu, bahsedemedi. Kimse Serhan’ı karşısına almak
istemeydi. Burada bırakıp gitmesinden de korktuğu için boğa-
zındaki düğümü zor yutarak başını iki yana salladı. “Hayır,”
dedi sakinleşmeye çalışarak. “Bir an önce gitmek istiyorum sa-
dece.”

Adam daha fazla bir şey söylemedi. Dudaklarını birbirine
bastırdı ve gaza biraz daha bastı. Yol boyunca tek ses yağmurun
arabaya çarpan o sesiydi. Sokaklarda büyük afişler vardı. Işıklı
tabelalarda Seren Petek’in gülümseyen yüzü parlıyordu. Bir

zamanlar o tabelalarda kendi posterleri olurdu ve *Cavidan* adı altın harflerle yazılır, herkes ona bakardı. Ama şimdi hiçbirinin önemi yoktu. Eskiden yerinde başkasının adını görünce, iması bile edilince kıyameti koparan o kadın gitmişti. Şimdi sadece kurtulma isteği vardı. O afişlere tek bir bakış bile atmadan aklında sadece İskender'e varmak vardı. Onunla gitmek, onunla bu dünyadan silinmekti tek arzusu.

Yağmur damlaları camdan süzülürken araba Altın Sahne'nin önünde durdu. Dila derin bir nefes alıp elleri titreyerek kapıyı açacakken "Ben," diyerek taksiciye döndü. "Üzerime para almadan çıkmak zorunda kaldım. Sizin içinde sorun olmazsa ödemeyi sonra yapsam olur mu?"

Tanınırlığının o ayrıcalığını ilk kez kullanmak zorunda kaldı ve onda da bin bir mahcubiyet yaşadı. "Olur mu öyle şey, Cavidan Hanım?" dedi taksici gülümseyerek. "Senelerce sizin şarkılarınızla efkârlandık biz. Taksimde sizi taşımak bile bir şereftir benim için. Borcunuz yok. Gönlünüz rahat inebilirsiniz."

Normal bir vakitte olsa Dila bunu asla karşılıksız bırakmazdı ama şimdi sadece gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedi kısık bir sesle ve titrek elleri kapıyı açtığı anda usulca indi. Senelerdir ev sahibi olarak geldiği o gazinonun kapısına şimdi bir yabancı olarak uğradı.

Bir iki adım attığında kapının önünde duran iri yapılı iki koruma yağmurdan sıırıslam olmuş hâliyle Dila'ya öylece baktakaldılar. Başta kim olduğunu anlayamadılar. Sadece kadının yüzünden süzülen damlalar, gözlerindeki telaşı gizleyemiyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra içlerinden biri, kısık bir sesle onu tanıdığı an "Dila..." dedi. "Dila abla."

Kimse onu burada görmeyi beklemiyordu. Gideli aylar olmuştu ve gittiği günden beri neredeyse kimse adını anmaya cesaret edememişti. Dila, nefesini toparlayamadan bir adım daha öne çıktığında dudakları titriyordu ve bir hayli aceleci tavrıyla

“İskender...” dedi. “İskender burada mı? Benim hemen onu görmem gerek!”

Birbirlerine baktıktan sonra diğer koruma kaşlarını çattı. Tereddütlü bir ifadeyle başını yana eğdiğinde “Üst katta...” dedi. “Ama kimse rahatsız etmesin demişti.”

Bu ise Dila’nın hiç umurunda olmadı. Söylenenleri duymamış gibi, nefes nefese içeri adım attı. Ayak seslerinin güçlü tınısı mermer zeminde yankılanırken korumalar sadece bakakaldı. Hiçbiri elini kaldırıp onu durdurmaya cesaret edemedi.

Dila ise aylar sonra gazinonun içine adım attığında nefesi kesilmişti. Ona ait olan bu yer şimdi bütünüyle değişmişti. Eskiden kendi afişleriyle süslenen duvarlarda şimdi Seren Petek’in gülüşleri vardı. Dev posterler, loş ışıkların altında parlıyordu. Bir zamanlar kendi sesiyle çınlayan bu salonu şimdi başkasının şarkısı dolduruyordu. Seren Petek tam şu an sahnede idi. Kırmızı kadife perdeler ağır ağır sarkıyor, altın avizelerden süzülen ışık etrafı aydınlatıyordu. Masaların etrafında toplanan kalabalığın arasında kahkahalar yükselirken içeriden gelen yoğun sigara dumanı Dila’nın ciğerlerine doluyordu. Eskiden onun için alkış tutan eller şimdi Seren Petek’i alkışlıyordu. Dila başını eğdi, kulaklarını kapatmış gibi yürüdü. Seren’in sesi kulağına çarptı ama onun için bir uğultudan ibaretti. Zira onun artık assolist olmak gibi bir gayesi yoktu. Tek istediği buradan kurtulabilmekti. Kalbi öyle sert atıyordu ki adımlarını duyamayacak kadar bastırıyordu. İskender’e giden adımlar yetişmiyordu sanki. Merdivenlere yöneldiğinde ayakları ağırlaştı. Ahşap basamaklar yağmurla ıslanmış ayakkabılarının altında gıcırdadı. Düşmemek için tutunarak yürümeye başladığında her basamakta geçmişten bir an gözlerinin önünden geçti. O sahneye ilk çıkışı, İskender’in onu hep en önden seyredişi, alkışların arasında hissettiği kalp çarpıntısı her biri zihninde döndü durdu. Adımları yankılandıkça da kalbi daha da sıkıştı. Sonunda bildiği o kapının önünde durduğunda ne yapacağını bilemedi ama

çok vakti de yoktu. Serhan muhakkak ki kaçtığını anlamış ve ilk olarak buraya gelmişti.

Eli titreyerek kapı koluna uzandı. Nefesi hızlandı, göğsü daraldı. Tek bir an bile beklemeden kapıyı açtığında içeride ağır bir sessizlikle karşılaştı. İskender deri koltuğa yaslanmış, elinde bir kadeh tutuyordu. Gözleri duvardaki çerçeveye kilitlenmişti. Birlikte çekildikleri bir fotoğraf duvarda hâlâ asılıydı ve İskender ona bakarak içiyordu. Bir fotoğrafa, bir İskender'e baktı. İskender'in yüzünde hüznün ve özlemin karıştığı derin bir ifade vardı. Sanki aylarca, sessizce o resimde yaşamıştı.

İskender ise aniden açılan kapının sesine başını çevirince kaşları hızla çatıldı. Yüzündeki bakış, "Kim bu densiz?" der gibiydi ama sonra gördü.

Dila'yı gördü.

O an zaman durdu. Kadehi elinden düşürecek kadar sarsıldı. Dudakları aralandı ama sesini bulmakta zorlandı. Gözleri yağmurdan sırlıklam olmuş, nefes nefese duran o kadında takılı kaldı.

"Dila..." dedi boğazından çıkan kısık bir sesle, şaşkınlığın getirdiği en saf hâliyle. "Senin..." Duraksadı ve ayaklanmaya çalıştı. "Senin burada ne işin var?"

Dila hızlıca içeri bir adım attı. Üzerindeki elbise tenine yapışmış, saçlarından hâlâ damlalar süzülüyordu. Gözleri kızarmıştı. Çünkü içinde aylarca bastırdığı acı, özlem ve korku aynı anda yanıyordu. Dudakları titredi ve yutkunarak "Birbirimizi yarı yolda bıraktık, İskender," dedi. "Çok can yaktık, çok günah işledik ama şimdi..." Başını hafifçe öne eğdiğinde "Sana ihtiyacım var," dedi. "Ve biz buradan bir an önce gitmeliyiz."

İskender'in gözlerinde öyle bir ateş yandı ki Dila dediği an hiç düşünmeden her yere gidecekken duraksayışı onun için korktuğundandı. Birkaç adımla yanına hızlıca vardığında "Bir

şey mi oldu?” diye sordu endişeyle. “Serhan sana bir şey mi yaptı?”

Dila’nın korkusu çok fazlaydı. Serhan’ın buraya gelmesi an meselesi olduğundan “Şimdi sormasan, İskender?” dedi telaşla. “Gidince anlatacağım ama biz bir an önce buradan çıksak olur mu?”

Dila bir şey isterse o nasıl hayır diyebilirdi ki? Dila’nın gözlerindeki telaşı gördüğünde sorgulamayı bıraktı. Bir an bile tereddüt etmeden “Sen gidelim dersin de ben gelmem mi, Dila?” diye sordu.

Sesindeki o tonda cayır cayır yanan derin bir özlem vardı. Ardından eliyle kapıyı işaret etti. Dila öne geçti, İskender arkasından sessiz ve hızlı adımlarla ilerledi. Aylar sonra birlikte, yan yana aynı yolu yürüdüler. Yaşanılanların telafisi mümkün müydü bilinmez ama sevdaları öyle ağırdı ki bu da karşı konulamaz bir gerçek olarak tam aralarında duruyordu. Koridora çıktıklarında geçen garsonlar, kapıdaki korumalar, hatta gelen misafirler bile aylar sonra yan yana gördükleri bu iki sevdalıya şaşkınlıkla baktılar. Gözlerindeki inanmazlık apaçık okunuyordu. İmkânsız bir şeye bakar gibi baktılar. Kapıya geldiklerinde İskender korumalara ağır bir ses tonuyla “Biz çıkıyoruz,” dedi. “Soran olursa-”

Tam o anda sanki içgüdüsel bir refleksle Dila’nın eli İskender’in koluna dokundu. Parmakları titriyordu. Korkusundan gözleriyle yalvarır gibi bakarak “Söyleme,” dedi sessizce, dudaklarının ucuyla.

İskender’in bakışları, onun koluna dokunan o ince ele kaydı. Neydi onu bu kadar korkutan bilmiyordu ama Dila aylar sonra ilk kez ona sığınıyor, dokunuyordu. İskender’in bakışları o parmaklarında, ellerinde, onu tutuşunda kaldığında Dila hemen fark edip elini geri çekti. İskender’in içindeki boşluk daha da büyüdü. Bir zamanlar ona ait olan kadın şimdi zar zor dokunuyordu ona ve İskender’in içi çekiliyordu. Dudaklarını zar zor

aralayarak korumalara dönüp “Soran olursa bilmiyorum dersiniz,” dedi.

Sonra da Dila’nın içi biraz olsun rahatlasın istercesine İskender ona dönüp gülümseyerek başını hafifçe salladı. Yanağının kenarında beliren o çukurda kalmak isterdi bir ömür ama Dila yüzünü bir anda çevirdiğinde bir duvara toslamış gibi oldu. Yine de yanındaydı. Bununla da yetinebilirdi. Birlikte ağır adımlarla dışarı çıktıklarında yağmur hâlâ dinmemişti ve gecenin karanlığında, ay ışığıyla damlalar yerleri parlatıyordu. İskender’in arabası birkaç adım ötede, farları loş ışık altında parlıyordu. İskender önden gidip kapıyı açtı. “Geç,” dedi kısa bir sesle.

Dila titreyen elleriyle ereğini toplayarak arabaya bindiğinde içeri girdiği anda ciğerlerine dolan koku boğazına bir yumru gibi oturdu. İskender’in kokusu hâlâ aynıydı. O tanıdık, yakıcı koku hiç değişmemişti ve Dila koklarken bile gözleri kapandı. Birini gerçekten özlediğinde ve kanmak istediğinde kapatmış insan gözlerini. Dila onunlayken hep gözlerini kapata kapata iç çekerdi belki de hiç kanamayacağını bildiğindendi.

Usulca gözleri aralandığında istemsizce arabayı taradı. Dikiz aynasında asılı duran bir zamanlar ona hediye ettiği kolyeydi. Dila’nın kolyesini asmıştı aynaya. Ön koltuğun üzerinde ise kendi elleriyle ördüğü atkı katlanmış duruyordu. Kasetçalarda takılı kalmış bir kaset vardı. O da ona aitti. Kapağında onun adı, *Dila* yazıyordu. İskender, tüm bu aylar boyunca onu yaşatmıştı arabasında, hayatının tam ortasında. Dila’nın gözleri bu manzarada yaşlarla parladı ama gözyaşı dökmeye bile fırsat bulamadı. Boğazı düğümlendi, nefesi ağırlaştı.

İskender direksiyona geçtiğinde motoru çalıştırdı ve Dila bakışlarını camdan çevirerek gözlerinin ucundaki yaşı sildi, yağmurun ritmi cama vururken bakışlarını yola dikti.

İskender'in bakışları ise ondan ayrılmıyordu. "Ne olduğunu anlatacak mısın, Dila?" dedi kısık bir sesle. "O gururunu ezip geçerek bana gelmezsin sen. Belli ki önemli bir şey olmuş."

Dila başını ona çevirdiğinde hâlâ bu denli güzel bakışı, onu önemseyişi, tanıyışı ağlama isteği doğurdu. Dudakları zorla aralandığında "Beni öyle bir yere götür ki..." dedi sesi hem bir fısıltı hem de bir yakarış gibiyken. "Kimse bulamasın bizi."

"Korkutuyorsun beni," dedi tüm açık sözlülüğüyle. "Bana ne olduğunu anlatırsan nereye gideceğimize daha kolay karar veririm."

Dila gözlerini yola dikmişti ama dudakları titriyordu. Nefes alırken bile içi acıyordu. Ellerini birbirine kenetledi, parmakları beyazlayana kadar sıktı. Onun yanındaydı ama kelimeler boğazında düğüm olmuştu. Birkaç saniye sessizlik ikisinin arasında gezdi durdu. Sonunda başını çevirip İskender'in gözlerine baktığında içindeki o yangın gözlerinden apaçık döküldü.

"Serhan..." dedi, boğuk bir sesle. İsmi bile ağzında zehir gibi durdu. "Onun normal biri olmadığını zaten biliyorduk ama o sandığımızdan çok daha hasta biriymiş, İskender."

İskender'in elleri direksiyonda kasıldı. Dila'ya bir şey yapmış olma ihtimaliyle çenesi gerginleşti, gözlerinde parlayan öfke kıvılcımı Dila'ya dönüktü. Ama sabırla, korkutmadan onun anlatmasını bekledi.

"Neden öyle dedin ki? Ben seni yanından aldım diye sana..."

Dila dudaklarını ıslattı, boğazındaki düğümü zor yuttu. Başını iki yana sallayarak "Öyle bir şey değil," dedi. Nereden başlayacağını bilmediğinden tam orta yerinden girdi konuya. "Bugün bana benzeyen bir kadınla tanıştım. Bana geldi. Birkaç saat önce."

İskender anlamamış gibi kaşlarını çattığında son sürat gidiyorlardı ve ikisi de tam olarak nereye gittiğini bilmiyordu.

“Yıllar önce Serhan onu bulmuş ve benim yerime koymuş. Sa-
çını, yüzünü, giysisini, kokusunu bana dönüştürmüştü. Benmişim
gibi yaşatmış.” Nefesi hızlandı, sesi titremeye başladı. “O kadın
bana anlattı, İskender. Serhan takıntılı bir insan ve bu öyle bir
takıntı ki benim için herkesin hayatını harcayacak kadar gözü
dönmüş. Üstelik yeni bir mesele de değilmiş bu ve biz hiç fark
etmemişiz.”

İskender’in kaşları iyice çatıldı, gözlerinde hem öfke hem
de dehşet vardı. Bu kadarını beklemediğinde “Sana zarar verdİ
mi?” diye sordu kısık bir sesle ama cevaptan çok onun gözle-
rinde arıyordu hakikati. “Sen aylardır onun yanındasın, Dila,”
dedi engel olamadığı öfkesiyle. “Sana bir şey yaptı mı?”

“Bana dokunmadı,” dedi Dila aceleyle ama gözleri doldu.
“Ama bana dokunmadan hayatımı, hayatımızı mahvetti, İs-
kender.” Sesindeki kırıma İskender’in yüreğine saplandı. Dila
derin bir nefes aldı, kelimeler dudaklarından düşerken gözleri
bulanıktı. “Kendi kardeşini bile harcayacak kadar psikopat bir
adam o.”

“Anlamadım,” dedi İskender kaşlarını çatarak. “Nasıl karde-
şini harcayacak kadar?”

“Beni elde edebilmesi için kardeşini bana karşı doldurmuş.
O çiçeği de o gece o yollamış. Her şeyi planlamış. O gece
Mahsun’u ölüme bilerek göndermiş. Seninle açıkça düşman
olabilmek ve senin de iplerini elinde tutabilmek için. O gece
o otel odasında kamera varmış ve her şeyi kaydetmiş. Elinde
tutuyor. Üstelik bunlar sadece bizim bildiklerimiz. Duygu’nun
anlattığına göre herkesi ele geçirmiş. Gülbahar...” İskender ile
göz göze geldiklerinde Dila’nın anne yerine koyduğu kadından
yediği bıçağı İskender’in de önüne serdi. “Gülbahar abla da ona
çalışıyormuş. Başka kim var bilmiyorum ama ben artık kimseye
güvenemem, güvenemiyorum.” Elleri titremeye başladığında
bu denli yalnızlaşmak, güvenilebileceği kimsenin olmaması de-
lirecek gibi olmasına sebebiyet verdi. “Ben bunları öğrenince

onunla aynı eve giremezdim, giremedim. Fırsat bulduğum ilk anda kaçtım. Ben...” Duraksadı. “İskender... Ben... Korktum. Çok korktum.”

İskender’in eli istemsizce direksiyondan kalktığında Dila’nın titreyen parmaklarına uzandı. “Dila...” dedi kısık bir sesle. Gözlerinde korkuyla karışık ateş vardı. Diğer eliyle direksiyonun üzerinde yumruğunu sıktağında sessindeki kararlılık Dila’nın titreyen kalbini bir nebze yatıştırdı. “Sana yemin ederim,” dedi gözlerini hiç kaçırmadan. “Seni asla bırakmayacağım.”

Dila gözlerini kapattığında yanaklarından yaşlar süzüldü. Fısıltı gibi kırık bir sesle “Seni affetmedim ama geldim. Çünkü...” Çaresizce gözlerine baktığında “Başka kimsem yok,” dedi acıyla. “Eğer yanımda olmazsan ben ona karşı bu savaşı veremem.”

İskender, onun elini avuçlarının arasına aldı. Bakışları sertti ama sesinde yalnızca sevdâ vardı. “Ben senden hiç gitmedim ki, Dila. Gitmem de zaten. Benim de senden başka kimsem yok ki. Beni affeder misin ya da kendimi affettirebilir miyim sana bilmiyorum ama...”

“Önce başımızdaki beladan kurtulacağız,” dedi Dila burununu çekip gözyaşlarını temizleyerek. “Sonrasına sonra bakalacağız.”

İskender başını salladığında düşünür gibi önüne daldı ve “Bir an önce çıkalım demekle iyi yapmışsın,” dedi. “Muhtemelen senin kaçtağıını fark etmiştir ve ilk bana geleceğini bilir.”

Dila endişeyle ona doğru döndüğünde “Bizi bulamayacağı bir yer var mı?” diye sordu. “Her yeri didik didik arayacaktır.”

İskender kısa bir an düşünürken parmakları sakallarını arşınladı ve “Geçenlerde yeni bir yer aldık,” dedi. “Tapusunu daha üzerimize geçirmemiştik ama anahtarlar bende. Ormanlık bir alanda kalıyor, ıssız. Orayı bulacağını sanmıyorum. Kimsenin haberi olan bir yer değil. Ne yapacağımızı düşünene kadar orada durabiliriz.”

“Olur,” dedi Dila yorgun bir teslimiyetle. Başını koltuğun arkasına yasladığında İskender de sessizliğe gömüldü.

Camın dışından süzülen damlaları izlerken Dila’nın aklı hâlâ olanlar ve olacaklar arasındaydı. İskender’in gözleri ise yola dikilmişti ama belli ki onun gibi o da düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. Hiç konuşmadılar. Konuşsalar kelimeler birbirlerine yük olacak gibiydi. İkisi de aynı derdin içinde ayrı ayrı kavruluyorlardı.

Uzun bir yolun ardından şehir ışıkları geride kaldığında yol daraldı, iki yandan yükselen ağaçlar arasında ilerlediler. Yağmur hafıfledi ve sonunda ağaçların arasında küçük, taş duvarlı bir ev belirdi. Pencereleeri karanlıktı önünde de eski bir veranda vardı.

“Burası mı?” diye sordu Dila. Söylediği gibi ormanın içinde tek ve ıssız bir ev gibiydi. Burayı hangi amaçla almışlardı, bilmiyordu Dila ama muhtemelen bazı gizli saklı şeyleri örtbas edebilmek gibi bir sebeptendi. Çok üzerine düşünmedi, sorgulamadı.

İskender arabayı kenara çekip motoru sustururken “Evet,” dedi. “Biraz eski ama bizi idare eder.” Kısa bir sessizlik olduğunda Dila derin bir nefes alıp kapıyı açtı. İndiği an ayaklarının çamura basmasıyla çıkan sestten ürperdi. Hava buz gibiydi. Tıpkı içi gibi.

İskender yanına geçip “Hadi gel, içeri girip sobayı yakalım. Buz gibi olmuşsun,” dediğinde elindeki anahtarı çıkardı. Birlikte ilerlediler. Ahşap merdivenlerin gıcırtilı sesinin ardından İskender kapıyı açtığında içeriden nem ve tahta kokusu geldi. Dila bu koku karşısında yüzünü buruştursa da içeri doğru bir adım attı. İskender’in ışığa basmasıyla da etraf aydınlandı. Duvarları taştandı ve yerde eski bir halı vardı.

“Bizi burada bulamayacaklarına eminsin, değil mi?” diye sordu tekrar şüpheyle.

İskender kapıyı kilitlerken “Söyledim ya, Dila,” dedi. “Henüz üzerimize almadık ve kimsenin haberi yok. Müneccim değilse bulması imkansızla yakın bir yerdeyiz şu an.”

Korkuyordu yine de Dila. Sanki Serhan iğne deliğine girse bulacakmış gibi hissediyordu. Yine de İskender’e güvenmekten başka şansı yoktu. Odanın içinde biraz adımladıktan sonra etrafa şöyle bir göz gezdirirken İskender “Ben dışarıdan odun getireyim de sobayı yakayım,” diyerek çıktı. Biraz bile öteye gidince, kapıya çıkınca dahi içini bir korku sardı Dila’nın. Perdeyi aralayarak İskender’i izledi. Kırılmış odun yoktu ve İskender köşede duran baltayı alarak birkaç tane odunu kırmaya başladı. Dila ise yüzünde kırık bir tebessümle onu izlemeye dalmıştı. Her şeyin farklı olduğu bir dünyada belki de bu anı bir hayli romantikçe yaşayacakken şimdi sonlarını bile bilmedikleri bir gecenin, belki de son gecelerinin kıyısındaaydılar.

İskender bir kucak yaptığı odunlarla geri döndüğünde sobayı yakmak için koyuldu. Sanki hep yaparmış gibi hiç acehlik çekmezken sobanın içindeki çıtırdayan odunlar yanmaya başladı. Alevlerin o hareketleri duvarlara vurdukça Dila’nın yüzünde gölgeler oluşturduğunda elleri dizlerinin üzerinde kenetlenmişti. İskender, sobayı yakarken ara ara ona bakıyor, sonra gözlerini ateşe çeviriyordu. O da inanamıyordu şu an birlikte olduklarına. Ara ara göz göze gelişleri bir gerçeği yaşadıklarının kanıtı gibiydi.

“Isınır şimdi burası,” dedi, sesi yumuşacık çıkarken. Dila bir şey söylemeden sobanın yanındaki eski koltuğa oturduğunda üzerindeki yorgunluk gözlerinden okunuyordu. Öyle korkmuş, öyle aceleyle çıkmıştı ki o evden güvenli bir limana vardığında anlamıştı ne denli yorulduğunu. İskender ise odunun yanışını izledikten sonra yandığına emin olunca tam karşısına geçti ve ağır bir nefes alıp gözlerini ona dikti.

Bir süre ikisinin arasında yalnızca ateşin sesi yankılandı. Ne Dila konuştu ne de İskender ne diyeceğini bilebildi. Dila’nın

bakışları sobadan sıçrayan alevlerdeyken düşünceleri kaçtığı adamın yapacaklarındaydı. Sessizliği bozan ilk ses İskender'den geldiğinde "Acıktın mı?" diye sordu.

Dila başını iki yana salladı. Gözleri hâlâ alevlerdeydi. İskender'in yüzüne bakmaya cesaret edemiyor, bakarsa devamına çekilmekten korkuyordu. Yine soruşu, ilgilenişi, sesinin tonu bile kalbine saplanıyordu.

"Şu an burada bir şey bulmak zor olur zaten," dedi İskender buruk bir sesle. "Sabah bir şeyler alırım yakından. Geceyi zor da olsa geçirmemiz gerek."

Dila suskun kaldı. Söylese kelimeler taş gibi boğazına oturacaktı. Konuşmalar aralarındaki ipler belki de tamamen kopacaktı. Neden diye haykıracaktı İskender'e. Neden beni kandırdın senelerce, neden öncesinde anlatmadın diyecekti. Emin olamıyordu Dila. Kendisi anlatmasa gelip anlatacak mıydı yoksa bu oyunu sürdürecekti miydi emin olamıyordu ve güvensizlik çok ağır bir yükü.

İskender ise Dila'nın yanında oluşundan cesaret almış gibi gözlerini yere indirip dudaklarını ısırды. Sonra da yavaşça kaldırdı bakışlarını. "Çok merak ediyorum, Dila..." dedi. Sesindeki hüznün, hasret, sevdadan tüm sessizliğini yırtar gibiydi. "Aylardır bensiz ne yaptın?"

Dila gözlerini sobadan ayırmadan "Bana bıraktıklarınla, sırtımdaki bıçaklarla yaşamaya çalıştım, İskender," dedi canının ne denli acıyacağını önemsemeden. Belki konuşmayı da sürdürmezlerdi böylece. Zira hesaplaşacak, hesapları kapatacak yer de burası değildi.

İskender'in başı öne düştü. Yumruk yaptığı elleri dizlerinde sıkıca kapandı. Sessiz bir acının nefesi dudaklarından sızarken çaresizlikle "Hiç olurumuz yok mu artık diye soracağım ama..." dediği an Dila, gözlerini ona çevirdi. Dudakları kıpırdamadı ama bakışları cevabı haykırır gibiydi.

“Yok diyeceksin, biliyorum,” dedi İskender bakışlarını çekmeden. “Ama insanoğlu işte. Ben ümit etmekten, senden af dilemekten hiç vazgeçmeyeceğim.”

Dila’nın bakışları tekrar ateşe döndü. Sobadan yükselen alev gözlerine vuruyor, alevleri izliyordu. İçinde bir parça onu affetmek istiyordu. Küçük bir yer, hâlâ İskender’in yanında güvende hissediyordu ama acısı kalbinin etrafına ördüğü duvarı yıkmasına izin vermiyordu. Yapamazdı, nasıl yapılır onu da bilmiyordu.

Konuyu değiştirmek adına “Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Dila. “Nasıl kurtulacağız Serhan’dan? Her yerde bizi aradığına eminim.”

İskender’in yüz hatları gerilir gibi olduğunda “Aklımda bir şeyler var,” dedi. “Yarın Ali’ye ulaşacağım. Onun elinde bir şeyler varsa benim de var, boş değilim. Halledeceğim.”

Korktu Dila. İskender dışarı çıkarsa, kendini gösterirse Serhan kokusunu bile hemen alırdı. “Gidecek misin?” diye sordu endişeyle. “Ali’yi bulmak için buradan çıkman gerekecek. Gidecek misin? Gitme, İskender. Buradan çıkarsak bizi bulur.”

Dila öyle korkuyordu ki İskender ne yapacağını bilemedi. Yüzüne bir gülümseme kondurup en azından rahat bir gece geçirmesi adına “Merak etme,” dedi gülümseyerek. “Ben halledeceğim. Kendim gitmeyeceğim, Ali’ye bir haber ulaştıracağım sadece.”

Bunu nasıl yapacaktı bilmiyordu ama en azından gitmeyeceğim demesinin rahatlığıyla başını tekrar kaldırdığı koltuğa doğru yasladı. Gece ilerledikçe odada konuşmalar seyrekleşti. Sobanın sıcaklığı azalmaya başladığında ikisi de koltuğun bir köşesinde gözlerini kapatmadan beklediler. Sessiz, yarım kalmış bir uykunun kıyısındaydılar ve saat epey ilerlemişti.

İskender, bakışlarını Dila’dan ayırmadan onun da uyumadığını fark ederek “Sabah olmayacak bize anlaşılan,” dedi.

Dila hafifçe başını çevirdi ve göz göze geldiler. Odanın o ateşinde buluşan gözleri içleri gibi alev alevdi. “Niye uyumadın?” diye sordu sessizce.

Hasret her yanını sardığından gözleri gibi sesi de içli çıktı. “Çünkü sensiz çok uyudum, Dila,” dedi İskender iç çekerek. “Şimdi yanımda nefes alıyorken gözlerimi bir an olsun kapatmak istemem.”

O an Dila’nın gözünden bir damla yaş süzüldü, yanağından boynuna doğru kaydı. İçindeki sancı hem acının hem özlemin ağırlığını taşıyordu. Aynı şeyleri haykırmak isteyen yüreğine, İskender’in ihaneti ağır geldiğinden sesini bile çıkaramadı. Sadece “Eşitlendik, İskender,” dedi acı dolu bir gülümsemeyle. “Ben de sana ihanet ettim.”

İskender bu ihaneti Serhan’la evlenmek, onu yarı yolda bırakıp gitmek sandığından “Olsun,” dedi her şeye kabul gibi. “Ben seninle her şeye baştan başlamaya da razıyım.”

Sustu Dila. Anladıklarının çok ötesindeydi ondan sakladığı. Belki bir gün içinde bulundukları dünyadan kurtulabilirlerse o zaman anlatırdı her şeyi ona. O güne kadar ağzını bile açmadı. Kurtulacaklarına inancı da zaten hiç olmadı. Ne zaman dalıp gittiler bilemedi Dila. Soba çoktan sönmüş, odanın içi buz gibi olduğunda sabaha varmışlardı bile. Derin bir sessizliğin hâkim olduğu o an ikisi de kuş uykusuna yeni dalmışlarken tam o sırada kapı güm güm diye vuruldu.

“İskender,” dedi Dila panikle. Kapı güm güm vurulurken Dila’nın kalbi göğsünde patlayacak gibi atıyordu. İskender, ani bir refleksle onu arkasına alırken “Tamam, sakın,” dedi. Belindeki silahı hızlıca çektiğinde sessiz adımlarla kapıya yaklaştı, camın kenarından tülü usulca aralayıp baktığında nefesi bir anlığına durdu.

“Ali,” diye fısıldadı silahı tekrar beline takarken. Sesinde şaşkınlıkla beraber bir rahatlama vardı. “Ali gelmiş.” Dila da İskender ile birlikte derince bir nefesi koyuvermişti.

Anahtarı çevirmeden sürgüyü açtı. Kapı aralanır aralanmaz Ali, içeri daldığında üstü başı ıslak, yüzü yorgundu.

“Geceden beri seni arıyorum!” dedi telaşla. “Dün evlendim ben, daha dün. Başını belaya sokmadan bir gece duramadın mı? Bakmadığım delik kalmadı! Gerçi saklanmakla iyi etmişsin. Neler oldu, haberin var mı senin? Geceden beri kıyamet koptu kıyamet. Yok Dila sana kaçmış da bilmem neymiş.”

Sözleri odanın içine dolarken bakışları bir anlık kaydı ve Dila’yı gördü. Gözleri büyüdü. Dudaklarından tek bir kelime bile dökülemezken dili tutulmuş gibi kekeledi ve en sonunda “Dila?” dedi sadece şaşkınca. “Lan, siz yoksa gerçekten...”

İskender, Ali’nin yüzündeki şaşkınlığı fark ettiğinde hemen devreye girdi. Kaşlarını çatıp kontrollü ama sert bir sesle “Gel sen benimle dışarı,” dedi. Neler söyleyeceğini ve Dila’nın bundan nasıl etkileneceğini bilmiyordu. Gece ortalık gerçekten karışmıştı muhakkak. Elini Ali’nin ensesine atmış tam dışarı yönlendirecekken “İskender,” dedi Dila bir adım öne çıkarak. “Kalsın. Burada konuşun. Ben de duymak istiyorum. Gizli saklı bir şey yok zaten artık.”

Ali, İskender’e doğru baktığında İskender’in onay vermesiyle “Anlat, Ali,” dedi Dila. “Dün gece ne oldu?”

“Önce siz bir özet geçin de,” dedi Ali tekli koltuğa oturup ikisinin de yüzüne bakarak. Dila ve İskender birbirlerine baktıktan sonra söze giren Dila oldu.

“Serhan sandığımız gibi biri değilmiş.”

“Sandığımız gibi biri?” dedi Ali kaşlarını çatarak. “Vallahi ben o herifi bir şey sanmıyordum zaten en başından beri.”

Dila gözlerini devirerek “Her şey onun planıymış yani,” dedi. “Mahsun’u ölüme yollayan, İskender’i bilerek karşısına alan bir adammış. Bunların hepsini de bana takıntılı olduğu için yapmış. Hatta benim yerime bana benzeyen bir kızı zorla yanında tutmuş. Hasta herifin tekiymiş. Dün kız gelip bana her şeyi anlatınca ben de ondan kaçtım ve gördüğün gibi...”

Ellerini iki yana açmış gerçekten de kısa bir özet geçmişti. Şimdi Ali için tüm parçalar yerine oturduğundan “Akşamdan beri ortalık birbirine girdi,” dedi Ali. “Serhan tüm mekanları bastı, taş üstünde taş bırakmadı ve seni bulamadığı müddetçe de omuz üstünde baş bırakmayacak.”

Dila’nın içindeki korku gitgide büyürken bir adım geriledi. Kalbi boğazında atmaya başlamıştı bile. “İlk harcadığı da İskender oldu,” diye devam etti Ali. “Buradan çıkmamanız iyi olmuş. Çünkü basına Mahsun’u öldürdüğün görüntüler sızdırılmış. Muhtemelen bunu da Serhan yaptı. Polisler her yerde seni arıyor. Kafanı çıkarttığın an alacaklar seni.”

Dila iyice kolu kanadı kırılmış gibi hissetti. Kapana kısılmışlar gibi geldi ve İskender’in tutuklanma ihtimaliyle her şey altüst olmuş gibi hissetti. Şimdi ne gidebilirlerdi ne kalabilirlerdi. Ne yapacaklarını kara kara düşünmeye şimdiden başladığında İskender’in yüzüne doğru baktı. Onun da bir çıkmazda olduğunu görebiliyordu ama o dimdikti. Dila’ya göre çok daha sağlam duruyordu.

“Sen gelirken biri gördü mü seni?” diye sordu İskender ilk olarak. Dila bunu düşünemediği için o an bir hayli panikle Ali’ye doğru döndüğünde “Yok,” dedi Ali kendinden emin bir şekilde. “Kimsenin beni görecekt hâli yoktu zaten. Masa da karıştı. Artık kimse senin yanında değil. Mahsun’u öldürdüğün kesinleşince onlar da infazına onay verdi. Bir başımızayız yani kardeşim.” Elini İskender’e doğru uzattığında İskender o eli tuttu ve Ali ile birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. “Ya bu hengâmeden birlikte çıkacağız ya da beraber yok olacağız.”

İlk kez değildi belki son ihtimali konuşmaları ama bu sefer en ciddisiydi. Artık gerçekten bir başlarındı ve Ali ne kadar buna gönüllü olsa da İskender'in onu harcamak gibi bir niyeti yoktu. "Sen değil, aslanım," dedi sırtına vura vura. "Sen değil. Sen bu zamana kadar hiçbir şeyin içinde resmî olarak yer almadın, bundan sonra da yer almayacaksın."

Ali kaşlarını çatmış anlamamış gibi bakarken "Yasa dışı yapılan işlerin belgelerinin hepsi seninle gizli kasamızda duruyor. Onları emniyete teslim edeceksin ve diğer kopyalarının da masadakilere ulaşmasını sağlayacaksın. Hepsi birbirinin ardından kuyusunu kazdı. Birbirlerine ihanetlerini de affedecekler mi bakalım?"

"Kim kimi yerse diyorsun," dedi Ali sorar gibi.

"Öyle," dedi İskender. "Ben bitsem bile hepsini de bitireceğim. Polisle kaçma kovalama yarışında bir de birbirlerini kovalasınlar bakalım."

"İyi de," diye sordu Dila endişeyle. "O belgelerde muhakkak senin de adın vardır. Polisin eline geçmesi demek senin bir ömür hapisten çıkamaman demek."

İskender'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Bir kabulleniş gibiydi bu belki de ve Dila en çok bundan korktu. Polis yakalayamadan işi bitecekti belki de. İskender'in dediği gibi bitecekti ve bitmeden önce hepsini de bitirecekti. Dila'nın eli kolu titremeye başladı. Nereye oturacağını, nereye sığacağını bilemedi. Kurtuluş hiç yokmuş gibi hissederken aklına tek bir şey geldi ve kararsız kalsa da Ali gitmeden önce bir karara varmak durumundaydı.

"Ben gideyim o zaman," diyerek Ali İskender'e doğru bir hamle yaptığında "Bekle," dedi Dila. "Sana bir şey vereceğim."

Hızlıca odaları taradı, bir kâğıt, bir kalem aradı. Sonra bulduğu bir kâğıt parçasına mürekkebi bitmekte olan bir kalemle bu dünyadaki tek varını emanet etti Şahnar'a ve Ali'ye. Birkaç

satırla birlikte bir adresi katlayıp Ali'ye uzattığında “Bize bir şey olursa,” dedi yutkunarak. “O zaman Şahnar ile birlikte açarsınız olur mu?”

Ali'nin ve İskender'in tepkisi birbirine aynı sertlikte ve “Saçmalama,” olmuştu ama Dila her şeyi garantiye almak zorundaydı. “Lütfen,” dedi üstüne basa basa. Zira derdini anlatacak, çırpınacak ve yalvaracak gücü yoktu. “Bunca senenin hatırı için. Olur da bu işten sıyrılırsak zaten buna gerek kalmayacak ama oldu ki işler yolunda gitmedi...” Duraksadı ve zar zor yutkundu. Daha ölümü anarken bile böyle hissediyorken ona nasıl teslim olacaktı? “O zaman size anlatmak istediğim şeyler var o kâğıtta. O ana kadar açmayın, olur mu?”

Ali, İskender'e doğru baktığında usulca kâğıdı aldı ve cebine atarken “Sırf için rahat etsin diye alıyorum ama ne sana ne de İskender'e bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Senin yanında İskender Oğuzbeyli var, farkında mısın?” dedi Ali tebessüm etmeye çalışarak. “Seni kim alabilir onun yanından?”

Eğlenceye vurup rahatlatmaya çalışıyordu ama ensesinde bir ürperti geçerken gülmesi pek de mümkün değildi. O yüzden kendini zorlamadı. Yüzündeki ifadesizlikle kollarını birbirine bağladığında İskender ve Ali birbirine sıkı sıkı sarıldılar ve “Akşam sizi buradan çıkaracağım,” dedi Ali. “Yurt dışına gidişiniz için her şeyi ayarlayacağım. Cabir'in adamları bu işi bizden gizli yapıyorlardı duymuştum. Onlarla görüşeceğim önce.”

“Bize düşmanlar,” dedi İskender. Ali de gülümseyerek “Dosttan da çok hayır görmedik,” dedi. “Halledeceğim ben, sıkma canını. Bundan sonraki düzende işlerin onlarda olacağını ve yanlarında olduğumuzu söylediğinde ufacık bir ihtimale bile tav olacaklarına eminim. Siz ben gelene kadar kafanızı buradan çıkarmayın.”

“Eyvallah,” dedi İskender tekrar sırtını sıvazlayarak. İkisi de birbirine son görüşleriymiş gibi ama son olmamasını dilercesine baktılar. Minnetle, şükürle, kardeşçe...

Ali kapıyı kapatıp gittiğinde evin içi birden bomboş kaldı. Yağmurun sesi verandadan süzülerek içeri dolarken Dila kendi çarpan kalbinden başka bir ses duymuyordu. Zar zor koltuğa oturduğunda İskender, Ali'nin ardından birkaç saniye kapıya baktı, sonra ağır adımlarla Dila'ya döndü. Kaşları çatık, gözleri merakla dolmuştu. Belki konuyu değiştirmek belki de gerçekten gerçeği öğrenmek istercesine “Kâğıtta ne vardı, Dila?” diye sordu alçak bir sesle. Kendine hak görmese de bu denli önemli olarak gördüğü şeyi de sormadan edemedi.

Dila, kucağında sıkılı duran ellerini birbirinden ayırıp gözlerini kaçırdığında yutkunması bile ağır geliyordu. “En büyük sırrım,” dedi neredeyse fısıltıyla. Gözleri sonunda İskender'in gözlerine değdiğinde içi ürperdi. “Eğer bizi bu beladan kurtarırsan...” dedi bakışlarını mihlarcasına. “O zaman sana da söylerim.”

İskender'in sert yüzü yumuşadı. Dudaklarının kenarında beliren o kırık tebessümle başını hafifçe eğdi. “Artık yaşamak için çok önemli bir sebebim daha var desene,” dedi. Ama Dila gülümseyemedi. Dudakları kıpırdamadı bile. Gerginliği odanın içine doğru yayılıyordu ve nefes aldırılmaz bir hale dönüşüyordu.

Aklında türlü sorularla çaresizce iç çekip “Nasıl haber alacağız? Ne olacak şimdi?” dedi. Belirsizliğin getirdiği o his bile öldürecekmiş gibi hissettiğinden İskender'den bir cevap almak istedi.

İskender, bir süre ona baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden kalktı. Odanın köşesine yöneldi ve eski bir sehpanın üzerinde duran küçük, tozlu radyoyu aldı. Masanın üzerine bıraktı ve düğmesini çevirdi. Cızırtılar arasında kısa bir süre geçti ve sonra bir spikerin sesi doldurdu odayı.

“Ankara’da bu gece büyük bir hareketlilik yaşandı. Dün gece yarısından sonra bazı mekânlarda çıkan çatışmaların ardından emniyet yetkililerinden henüz net bir açıklama gelmedi. Ancak edinilen bilgilere göre organize suç şebekeleri arasında uzun süredir

devam eden gerilimin bu gece zirveye çıktığı söyleniyor. Mahsun Durmuş'un ünlü iş adamı İskender Oğuzbeyli tarafından öldürüldüğüne dair görüntüler büyük yankı uyandırdı. Yetkililer soruşturmanın sürdüğünü ve kısa süre içinde resmî bir açıklama yapılacağını bildirdi."

Dila, gözlerini radyoya kilitlemiş kadının söylediklerinin ardından içini kemiren korkuyla dudaklarını ısırıyordu. Her kelimesi yüreğine bıçak gibi saplanırken elleri titreyip boğazı kurudu. İskender ise radyoyu biraz kısarak arkasına yaslandığında "Ali belgeleri ulaştırdıktan sonra," dedi olacıklara şimdiden hazırlamak ister gibi "Yarım saat, bilemedin bir saat içinde tüm olup biteni zaten buradan dinleriz."

Dila'nın bakışları hâlâ radyonun ışığında takılı kalmıştı. Spikerin sesi kulağında uğuldamaya devam ederken içindeki çığlık boğazında düğümlenmişti. Buz gibi olmuş sobanın sönmüş ateşinden geriye kalan köz gibi umutları da yavaş yavaş sönüyordu sanki. Artık kurtuluş da kaçış da yok gibiydi.

Zaman ilerledi, dakikalar sanki saat gibi aktı. Dila radyonun başında oturmuşken İskender, uzun bir sessizliğin ardından yerinden kalktı. Mutfığa gidip kısa bir süre sonra küçük bir tepsiyle döndüğünde üzerinde ince belli iki çay bardağı, dumanı tüten çaydanlık ve kenarına iliştirilmiş bir iki bisküvi paketi vardı. Sessizce sehpanın üzerine bıraktı, ardından Dila'nın yanına oturup bardağı önüne uzatırken "İçeride bunları bulabildim," dedi. "Ye bunlardan biraz. Yoksa hâlsiz düşeceksin. Bizim güçlü olmamız lazım."

Dila ince camın içindeki buharı izledi bir süre. Sonra titreyen parmaklarıyla bardağı aldı, dudaklarına götürdü. Çaydan iki küçük yudum aldı ama hemen geri bıraktı. Çenesindeki kaslar kasıldı, gözleri kederle karardı. Yapamıyordu. Ne yiyebiliyordu ne içebiliyordu. Boğazındaki yumrudan hiçbir şey geçmiyordu. İçindeki keder, kasvet dağılmıyordu. "Hiçbir şey yiyelim, içelim yok," dedi kısık bir sesle. Elleri titreyerek dizlerine

inerken çayı geri bıraktı. “Ben...” dedi gözlerine bakarak derin bir iç çekişle. “Ben çok korkuyorum.”

İskender, onun bu halini izlerken çenesini sıktı. Çaresizlik hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı. Sonra başını yana eğip derin bir nefes aldığı anda elini hafifçe Dila’nın elinin üzerine koydu. “Keşke içini yiyip bitiren her şeyi senden alıp kendime katabilsem,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Ama bizi burada kimse bulamaz.” Sözlerinde güven vardı ama gözlerinde bir yorgunluk da gizliydi. O yorgunluk, çaresizlik ve bilinmezlik bu kadar açıkça ortadayken de Dila kendine gelemiyordu. “Zaten,” diye devam etti sözlerine. “Birazdan ortalık birbirine girer, alırsız haberlerini.”

Tam o anda radyodan kadın spikerin sesi tekrar duyuldu. Cızırtılar arasında netleşen ses, odanın havasını bir anda değiştirdi.

“Son dakika gelişmesi...” dediği an Dila hızlıca yere çöküp radyonun sesini biraz daha açtı. “Emniyet güçlerine ulaşan yeni belgelerle birlikte birçok tanınmış iş adamının yasa dışı faaliyetleri kanıtlanmış oldu. Ankara başta olmak üzere çeşitli illerde baskınlar düzenleniyor. Edinilen bilgiye göre çıkan arbedelerde Sarı Selim lakabıyla tanınan Selim Kaya, uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybetti.” İskender ve Dila birbirlerine baktıklarında İskender kısa bir an gözlerini kapadı. Selim ile aralarında iyi bir dostluk vardı. En azından düşmanlık yoktu. İskender az önce bir dostunu da kaybettiğini öğrendi ama yine de dik durmaya çalıştı.

Kadının Cevdet’in adını anmasıyla da bu sefer İskender dikkat kesildi. “Cevdet Karameşe’nin evine düzenlenen baskında örgüt lideri olmak suçundan gözaltına alındığı ve emniyete götürüldüğü bildirildi.” Dila bir kez daha İskender’in hareketlerini inceledi. Babasının intikamını çok daha kötü bir sonla almak istediğine emindi ama o Dila ile bir hayat için intikamından bile vazgeçmişti. Bu bile sevdasının kanıtı gibiydi.

“Öte yandan İskender Oğuzbeyli hakkında arama çalışmalarının devam ettiği, hâlen firari olduğu bilgisi verildi. Serhan Durmuş için de geniş çaplı arama başlatıldı. Alınan bilgilere göre de kendisinin en son şehir dışına doğru çıktığı tespit edildi.”

Dila'nın gözleri kocaman açıldı, çarpan kalbi boğazına düğümlendi. Parmakları masanın kenarına sıkıca kenetlendiğinde bir an radyoya baktı, sonra hızla İskender'e döndü. Şu an bulundukları yer şehir dışına yakın bir yerdi ve Serhan burayı bulmuştu. Hissediyordu Dila. Buraya geldiğini hissediyordu. Korkuyla, panikle, endişeyle “Buraya geliyor,” dedi. Bir kâbusun içinden uyanamıyormuş gibi nefesi hızlandı, gözleri İskender'in gözlerinde bir cevap aradı.

İskender ise bir an düşünceleri gözlerle sustu. Çenesindeki kasları gerildi, bakışları kısa bir anlığına yere kaydı. Sonra gözlerini tekrar Dila'ya çevirdiğinde hiçbir şey demeden hızlıca ayaklandı ve cama doğru yaklaştığında perdeyi hafifçe araladı ve gördüğü manzara bir sonun habercisi gibiydi. Yüzleri maskeli, elleri silahlı adamlar yer yer konumlanıyor ve evin etrafını sarıyorlardı. Hızlıca mutfığa doğru koşarak oranın camını açtığında henüz kimsenin olmadığını fark etti ve muhtemelen birkaç dakikadan az zamanları kalmıştı. İskender'in hızlı hareket edişi Dila'nın paniğini arttırıp peşine takılmasına sebep olduğunda “Ne oldu?” diye sordu. “İskender ne oldu?”

Cevap alamadıkça ve onun gergin hallerini gördükçe ölecek gibi hissederken “Çıkmamız lazım,” dedi İskender hızlıca camı açarak. “Muhtemelen yerimizi buldular ve inan birkaç saniyemiz bile yok.” Elini uzattığında “Ne kadar hızlı olabilirsek o kadar hızlı olacağız, Dila,” dedi. “Çok hızlı olacağız.”

Dila'nın korkuyla ayakları yerden kesildi. En büyük korkusu, yolun sonu olduğunu düşündüğü adam kapının önündeydi. İskender'in ona uzatılan eli hâlâ yaşıyor oluşlarının kanıtı gibiyken hiç düşünmeden o ele sıkı sıkı sarıldı ve camdan atladığı gibi koşmaya başladı.

Toprak yolda nefes nefese koşmaya başladı Dila. Belki kendisi olmasa İskender daha hızlı olabilirdi fakat Dila'yı bırakmamak adına adımları ona uyumlu ilerliyordu. Belindeki silahı çıkarmış etrafa temkinli bakışlar atarak koşarken Dila nefes nefese "İskender," dedi. "Bulacak bizi, biliyorsun değil mi? Vazgeçmeyecek."

Kalbi delicesine çarpıyor, nereye gittiklerini bilmediğı bir yolda bile son gücüyle koşuyordu. "Hadi güzelim," dedi sadece İskender. "Şuradan ana yola çıkarsak sonrası çok kolay olacak. Biraz daha hızlı..."

Yerler dünkü yağmurun etkisiyle çamur olmuştu ve koşmak bir hayli güçtü. Ayakları çamura saplanıyor, hareket etmek daha güç hale geliyordu. Yine de İskender elini son anda bile sıkı sıkı tutuyordu. Bata çıka ilerledikleri bu dünyanın sonunda da bata çıka koşuyorlardı. Mücadeleden hiç vazgeçmeden hep birbirlerine tutunarak... Onların birbirlerine karşı olan aşkı öylesine kuvvetliydi ki birbirlerini en çok onlar kırsa da, birbirlerine en büyük ihanetleri bile kendileri yapsa da kopamıyorlardı birbirlerinde. Ne acı bir aşktı...

Dila'nın eli kayıp düşecekken İskender sıkı sıkı kavradığında birbirlerine doğru baktılar ve kısa bir an gülümsediler. Belki de řu an için en büyük dayanma gücüydü bu. Sonra bir silah sesi duyuldu. Gülüşlerinin arasına sıkılmış bir kurşun gibiydi. Etraflarında kimse gözükmiyordu ama silah sesi de yakından gelmişti. Dila anladı. Yaklaştıklarını anladı. İskender'in elini biraz daha sıkarken "Koş Dila," dedi İskender. "Koşabildiğın kadar koş."

Yüreğı bir kuş gibi çırpınıyordu. Koşuyordu ama yetmiyordu sanki. Ayakları ona ihanet eder gibi çamura saplanıyordu. Çabasının boşuna olduğunu da Serhan'ın sesini duyduğunda anladı "Dila," diye haykırdığı an yer gök yarıldı sanki. İskender ve Dila'nın ayakları yere saplandı ve durdular. İkisi de nefes

nefeseyken İskender, Dila'yı hızlıca arkasına çekerek silahını Serhan'a doğrulttu.

Şimdi iki adam birbirlerine silah çekmiş, karşılıklı son kez kozlarını paylaşıyorlardı.

“Bırak bizi, Serhan,” dedi İskender kan dökülmeden bitmesi için. “Herkes kendi yoluna çeksin gitsin. Ben sana Dila'yı vermem. Bu silahlar patlarsa seni de buradan sağ çıkarmam.”

O an etrafları sarıldı. Dila arkasında kuş gibi titrerken ve ona sığınırken etraf doldu taştı. Kaçacakları tek bir yer bile yoktu.

“Benim karımdı o!” dedi Serhan bağırarak. “Ama yine de yanımda tutmaya yetmedi.”

Artık her şeyden vazgeçmiş bir adam vardı karşısında. Yüzü gözü solmuş, öfkeli, gözü dönmüş bir adam vardı. Gözündeki yaşı elinin tersiyle silerken Dila korkuyla “Serhan,” diye öne çıktı. İskender engel olmak istedi ama Dila izin vermedi. “Tamam,” dedi ağlamaklı bir hâlde. “Geleyim sana. Gidelim buradan. Kimseye hiçbir şey olmadan. Söz veriyorum bir daha seni hiç bırakmayacağım.”

İskender'in kaşları çatılmış başını iki yana sallarken ve buna asla izin vermeyecekken Dila gözyaşlarını döke döke Serhan'a doğru bir adım attı ama o adım Serhan'ın kükreyen sesiyle yere çivilendi.

“Artık bir önemi yok,” dedi haykırırcasına. “Her yerde arıyoruz hepimiz. Hiçbirimiz dışarıda özgürce gezemeyeceğiz. Bir yere kaçabileceğim tüm bağlantılarım bile aptal İskender yüzünden içeri alındı. Herkesi, her şeyi ifşa etti. İçeride beni zaten yaşatmayacaklar. Artık bizim için mutlu bir son yok!” diye bağırdı silahı kafasına vura vura. Etrafta silahlarla sarılı olan adamlar birbirlerine baktılar. Muhtemelen Serhan'ın bu denli çaresiz ve artık hiçbir gücünün olmadığını yeni idrak etmişlerdi. Kararsız kalsalar da doğrulttukları silahları İskender ve Dila'nın üzerinden çekmediler.

“Hem sen gittin,” dedi silahını ikisinin üstüne tekrar çevirerek. İskender hızlıca Dila’yı yanına doğru aldığı anda yine de bütünüyle gizleyemedi. “Zaten hiç gelmemişsin, gelmezmişsin de.” O an bir silah tam üstlerine doğru patladı. İki kurşun aynı anda sıkıldı. Birini İskender birini Serhan sıktı. Biri Dila’yı isabet aldı diğeri Serhan’ı. Sonrasında da etrafını saran korumalardan birkaçının silahı ateşlemesiyle son buldu. Havada dönen kurşunlar İskender’i de isabet aldığı anda üçü de yerdeydi artık.

Dila’nın kulaklarında yankılanan silah sesinden sonra her şey bir anlığına susmuştu sanki. Zaman durmuştu. Bir uğultu kulaklarını delercesine çınılıyordu. Kalbi sanki son kez atıyordu. Toprak bedenini kavrarken nefesi yarıda kesildi. Kanının sıcaklığının yağmurun soğukluğuyla karışıp toprağa aktığını hissetti. Gözleri bulanıklaşırken ilk gördüğü şey yanı başına düşen İskender’in kanlı yüzü oldu. Bitiyor muydu yani? Böyle mi son bulacaktı her şey?

İskender demeye çalıştı gücü yetmedi. Bulanıklaşmış gözleri etrafa bakarken o uğursuz yüzü gördü. Serhan birkaç adım ötede gözleri açık hâlde toprağa devrilmişti. O uğursuz gözleri hâlâ bakıyordu ama çoktan canı gitmişti. Boş, anlamsız bir bakış kalmıştı ardında. Yanında olan adamları korkuyla birbirine bakıp geriye çekildiklerinde bazıları koşarak uzaklaştı bazıları titreyen elleriyle silahlarını yere bıraktı. Bir an önce bu baktan kaçmak ister gibi dağıldılar. Kimse bu günahın bedelini üstlenmek istemedi. Üç beden toprağa serilmişken ayakta olan herkes kaçışmaya başladı. Geriye sadece yağmurun uğultusu ve can çekişen iki yürek kaldı.

İskender, bütün gücüyle yanına sürünerek Dila’nın elini bulduğunda parmakları birbirine kenetlendi. “Dila...” dedi nefesi kesik kesikken.

Dila gözlerini aralayabildiği kadar araladı. Dudaklarının kenarından kan sızıyordu, nefes almakta zorlanıyordu ama son gücüyle açtı gözlerini. İçi patlayacakmış gibi acırken gözlerinde

bir korku, bir teslimiyet, bir de hâlâ ondan kopmamış sevdâ vardı.

“Nefes...” dedi boğuk ve güçsüz sesiyle. “Nefes alamıyorum, İskender.”

Öksürmek istedi, yapamadı. İskender acı içinde parmaklarıyla onun elini daha sıkı kavradı. “Buradayım, güzelim. Gececek,” dedi. Nefesi çatallıydı ama sesi güven vermek ister gibi yumuşaktı. “Söz veriyorum. Gececek.”

Dila göğsünü saran keskin acıyla öksürdü. Kan taneleri dudaklarını ıslattı. Gözlerini kısmış acının yüküyle kıvrılırken fısıldar gibi “Çok canım yanıyor,” dedi.

Yanıyordu. Öyle çok yanıyordu ki belki de en çok sevdasının böyle son bulmasına yanıyordu. Bunca hasretin, sevdanın sonu ölüm mü olacaktı?

İskender, gözlerini ona kilitlediğinde acısının ortasında bile gözleri sevgiyle ışıldadı. Bedeninde onlarca kurşun varken o sadece onun canını düşündü. Kendi canı bin yansa da Dila’nın canının acısını daha çok dert etti kendine. “Biliyorum, güzelim,” dedi kısık bir sesle. Dudaklarının kenarında kırık bir tebessüm belirdi. “Biliyorum ama hayattasın. O da geçecek, söz veriyorum. Sadece biraz dayanmamız gerek.”

Dayanmak mümkün müydü? Dayanırsa eğer kurtuluş sahiden var mıydı?

Dila, gözyaşlarıyla birlikte nefes nefese “Ölecek miyiz?” diye sordu. Sesinde çocukça bir korku, gözlerinde ise son kez sığınmak istediği bir umut vardı. Korkuyordu. Çok korkuyordu.

İskender çenesini hafifçe kaldırıp başını yana salladı. Gözleri titredi ama sesini dimdik çıkardı. “Hayır,” dedi içi dışına çıkacak kadar bir acıyla sarsılırken. Yine de dimdikti. “Ölme-yeceğiz. Ali çoktan yola çıkmıştır. Radyodaki haberleri duyunca gelir. Birazdan burada olacak. Sadece...” Duraksadı. Kendisi

için bile dayanmak zorken “Dayanman gerek,” dedi. “Birlikte çıkacağız buradan.”

Bakmak istedi Dila. Görmek istedi. Sonsa eğer bu onun gözlerinde son bulmak istedi. O yüzden onun gözlerine bakarak derin bir nefes aldı. Titreyen elleriyle İskender’in parmaklarını sıktığında dudaklarının kenarında güçsüz bir gülümseme belirdi.

“O zaman...” dedi kesik kesik. “O gelene kadar. Benim... Benimle konuş... Konuşur musun?”

Bir şeyler anlatsın istiyordu. Sesinden bir şeyler dinlemek, son anlarıysa bile onunla tamamlamak istiyordu. Bu zamana kadar konuşmadıkları ne varsa onları kısacık bir ana sığdırmak istiyordu. İskender’in dudaklarına acıyla kavrulmuş bir tebessüm sinerken “Seni ilk gördüğümde,” dedi. Solukları kesik kesik ama kelimeleri çok netti. “İlk bakışta âşık olmuştum sana.”

Sesi çatallandı, dudakları titredi ama gözleri hâlâ büyük bir aşkla bakıyordu. Ömrü boyunca susup içinde taşıdığı, kimseye göstermediği o yerden içi gide gide bakıyordu. Ona bakarken gözlerinin kenarında derinleşen çizgiler bile teslimiyetinin ne denli derin olduğunun bir itirafı gibiydi.

“Ne olduğunu bilmiyordum o zaman. Sadece...” Nefesi daralıyordu artık ama içindeki his ciğerlerinden değil kalbinden taşıyordu. Aldığı derin soluk içine battı ama o susmadı. Dila konuş dedi diye son nefesini de o uğurda harcardı. “O gün bir kalbimin olduğunu hissettim. Seni gördüğüm o ilk an dünya durdu sanki. Ne intikam vardı ne düşmanlık.”

Dila’nın gözyaşları yanaklarına süzülürken elleri İskender’in soğumaya yüz tutmuş avuçlarını sarmıştı. “Çok korkuyorum,” dedi dudakları titrerken. “Ben... Ben korkuyorum, İskender.”

Gözyaşları hızlıca süzölmeye başladığında İskender’in silecek mecali bile yoktu. “Korkma,” diye fısıldadı sadece. “Hâlâ buradayım.”

Hissetmek istercesine İskender'in elini sıktağında İskender bir dokunuşuyla bile kendini bir anda o ilk anda buldu. O gazinonun soğuk bahçesinde rüzgâr Dila'nın saçlarını savururken onun bir daha hiçbir yere gitmeyeceğine orada kalacağına inandığı o andaydı. Bu kadının canına sebep olacağına ama o canı da seve seve o uğurda harcayacağını hep bilmişti.

“Çok güzeldin,” dedi gülümsemeye çalışarak. İtirafları zihnini oyalasın istedi. Göz kapakları ağırlaşıyordu ama bakışlarını kaçırmıyordu Dila'dan. Dudaklarında bir gülümseme ama içinde yılların susmuşluğu vardı. “İlk bakışta âşıktım sana ve şimdi Dila,” dedi son nefesleriyle. “Ben şimdi... Son... Son bakışında bile hâlâ çok âşığım sana.”

Dila'nın kulakları artık duymayı bırakmıştı. Ses derinlerden geliyordu ama duydukları ruhunu huzura erdiriyordu. Kalbi ise bu aşkı doyasıya yaşayamamanın acısıyla bir mucizeyi diliyordu.

Dila'nın gözleri kapanmak üzereyken “Bak bana,” dedi İskender. Belki son kez birbirlerini görüşleriydi bunlar. Son bir bakıştı. “Ben her gece, her sabah, nefes aldığım her saniye hep seni düşünerek yaşadım. Kalbimde senin adından başka hiçbir isim olmadı.”

Bir an ikisi de durdu. Nefes almakta zorlandılar. Ellerini sımsıkı tutarken gitmemek için, biraz daha kalmak için son kez direndiler.

İskender son bir nefesle “Eğer yeniden doğarsak, başka bir şansımız daha olursa yine seni bulacağım, Dila,” dedi. “Bulacağım ve yine bir tek seni böyle çok seveceğim.” Aldığı soluğu “Bu sefer susmadan, bağıra çağıra seveceğim...” diyerek tamamladı.

Gözleri yavaşça kapandığında dudaklarındaki gülümseme silinmedi. Yüzü belki de ömründe ilk kez böylesine huzurluydu.

Dila başını biraz kıpırdattığında gittiği birkaç milim bile İskender'in omzuna başını koymuş hissi verdi. Kalbi sonunda kendi evine varmıştı.

“Hani ölmeyecektik?” dedi gözyaşları içinde. “Yine mi kandırdın beni?”

İskender derinden gelen son bir öksürükle “Hayır,” dedi. Artık gözlerini açamasa da nefesini konuşmak için harcıyordu. “Hayır, hiç kandırmadım seni. Sadece söylemek istedim. Yaşadığım tüm evrenlerde seni sevdiğimi ve seveceğini söylemek istedim. Emin ol istedim. Hiç şüpheye düşme istedim.” Artık gücü yoktu ama Dila'nın dayanması gerektiğinden “Sen anlat şimdi bana,” dedi. “Buradan çıkınca ne yapacağız, nereye gideceğiz?”

Duraksadı Dila. Sonra gözlerini kapadığında bir rüzgâr esti, denizin dalgaları kulaklarına vurdu sanki. Bir gülümseme sarmışken dudaklarının kenarını “Uzaklara gideceğiz,” dedi. “Denizi olan bir yere. Orada uzun bir masa kuracağız. Herkesi de toplayacağız soframıza. Üzerinde bembeyaz bir örtü olacak. Rüzgâr estikçe söyleneceksin buraya kurulur muydu bu masa diye. Ben de seninle didişeceğim. Masanın tam ortasında kocaman beyaz bir gül demeti olacak. Sofrada mezeler, sıcacık ekmekler, taze balıklar, közlenmiş patlıcanlar, rakılar. Keyif sofralarımız olacak artık bizim.”

Gözlerinin önünde o masa canlanırken sesi umutla titredi.

“Ali'nin kahkahaları saracak masayı. Şahnar hemen yanında oturacak. Gözlerini alamayacak Ali ondan. Üçbey hâlâ İpek ile evlenemediği için biraz içerlemiş gibi oturacak ama sofranın tadını yine de en çok o çıkaracak. Gazinodaki dostlarımız, o eski şarkıları bilenler, soframıza eşlik edenler hepsi bir arada olacak.”

İskender'in eli hâlâ avucundaydı. Parmaklarını usulca okşayarak “Sen yanımda olacaksın,” dedi. “Benim solumda. Herkes gülerken ben başımı sana yaslayacağım. Kimse fark etmeyecek

ama biz o sofrada birbirimize gözlerimizle binlerce kez seni seviyorum diyeceğiz. Söz vermiştik ya bu sefer susmadan bağıra çağıra seveceğiz birbirimizi diye...”

Göz kapaklarının ardında, İskender o sofrayı görüyordu artık. Ali'nin kahkahası, Üçbey'in şakaları, dalgaların masaya çarpan sesi. İçinde tarifsiz bir huzur belirdi. Dudaklarının kenarındaki tebessüm derinleşti. Bir şey diyecek gücü bulamadı ama hayali bile huzura erdirdi.

Dila gözlerini usulca aralamaya çalıştığında İskender'in o yüzünü gördü. Elleri soğumaya başlamıştı. Bir şey demek istedi ama beceremedi. Gözünden bir damla yaş süzülürken artık o sonu kabullendi. Ölüm boğazına dolanmışken dile getiremeyip kalbiyle fısıldayıp “Birbirimize ihanet ettik, İskender,” dedi. “İhanetine rağmen yine de ben de yemin ederim yaşadığım tüm evrenlerde bile bir seni seveceğim.”

Yorgunlardı, kırınlardı ama artık tamamlanmışlardı. İkisi de konuşamayacak kadar bilinçsizdi artık. İskender'in avuçlarına Dila'nın parmakları dolanmış, başı omzuna yaslanmıştı.

Uzaklardaki evlerin pencerelerindeki tüller uçtu, ocaklar söndü, gökyüzü ağırlaştı, toprak çekildi. İki kuş geçti üzerlerinden ve susarak geçmiş bir ömürde birbiri için atan iki kalp aynı anda durdu ama asla ayrı düşmedi. Öyle bir sevmek, öyle bir kavuşma arzusuydu ki onlarınki ölüme bile yenilmedi.

İtalya

*Milano, Navigli kanalları yakınlarında
bir apartman dairesi...*

1 Ay Önce...

Sevgilim;

Hâlâ sevgilim misin, onu bile bilmiyorum. Gururum beni kandıran bir adama sevgilim demeyi kaldıramazken kalbim sana başka nasıl hitap edilir bilmiyor. Kalbime sapladığın bıçakta bile senin adın yazarken içime işleyişin öyle derinden sarsıyor ki beni. Bana demiştin ki kelimeler durdukça zarar verir, yandıkça çoğalmış. Senden ayrılalı tam dokuz ay yirmi iki gün oldu. Ve ben her gün sana bir şeyler yazdım. Sonra senin yaptığın gibi, hiç beklemeden yaktım. Yalancıymışsın, sevgilim. Yazsam da yaksam da yine en çok zararı bana verdi. Ama ben yine de bunu da yazacağım ve yakacağım. Kimse görmesin, bilmesin, benimle birlikte yok olsun gitsin diye.

Yine de içimde rutamadığım şeyleri birilerine, bir şeylere dökmek zorundayım. Kâğıt sen, kalem ben...

Senin ihanetinden sonra ben de sana ihanet ettim. İçimde bir parçayı, senden olan bir parçayı senden gizledim, sakladım, başkalarına emanet ettim. Sevgilim, ben sana, kendime, bize ihanet ettim. Bir gün bana bir kartalın yeniden doğuş hikâyesini anlatmıştın. Tirmanırken kanatlarını parçalayarak, gagasını kırarak yeniden doğmasını... Yeniden doğuş belki de başka bedende mümkündü, İskender. Belki de sana anlatılan masallar doğrudu. Biz seninle en yüksek kayalıklara tırmandık. Acıyla yoğrulduk. Kanadımız kırıldı, canımız yandı. Belki de sen ve ben, bizim bir parçamızı dünyaya getirmek için onca acılardan geçtik. Oğlumuz, İskender... Senden sakladığım sırrım, ihanetim... Oğlumuz. Bizim parçamız.

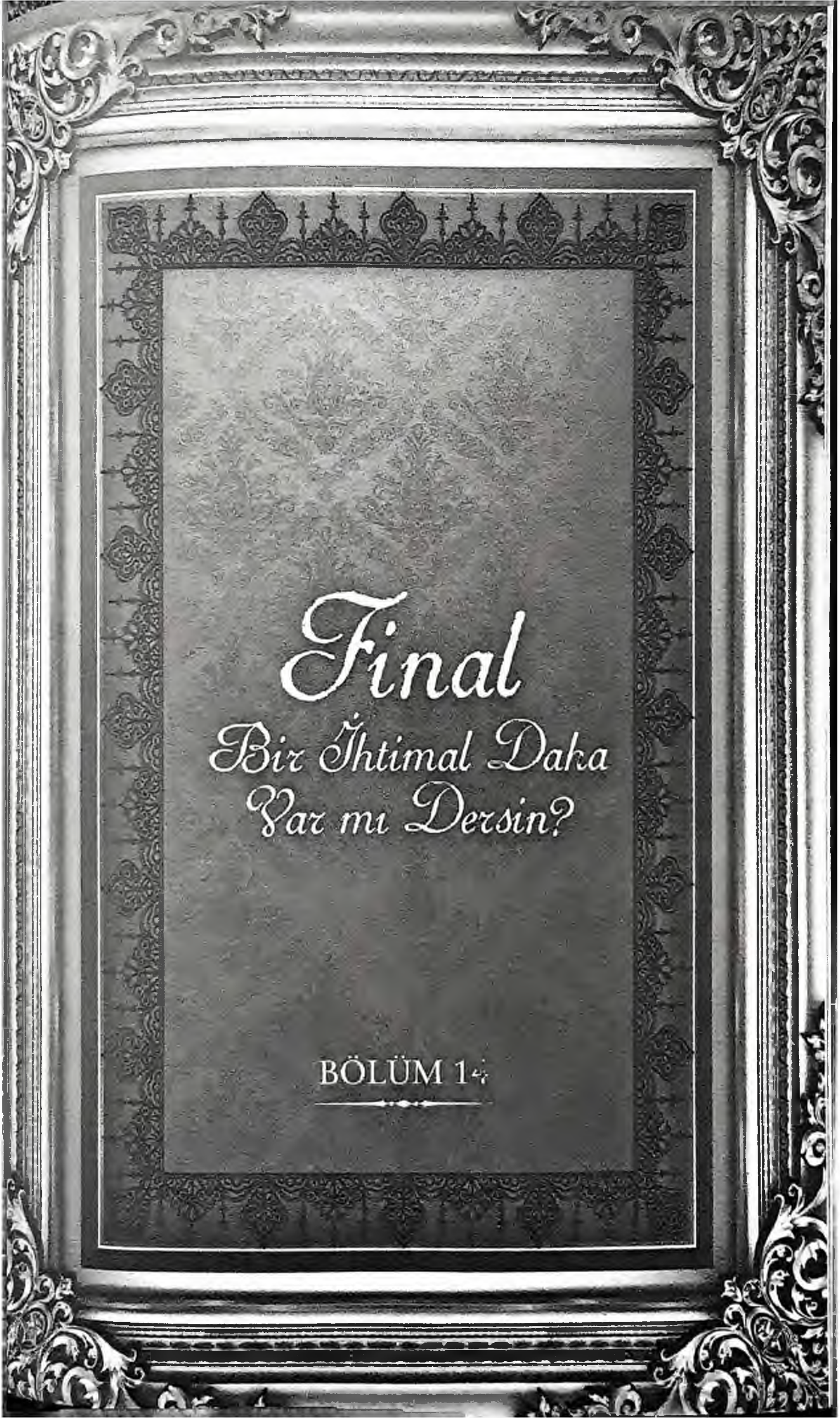
Sonrası ne olacak bilmiyorum ama ben onu güvenli bir yere emanet ediyorum ve diliyorum ki bir gün biz birbirimize kavuşmasak bile bu kirli dünyanın oyunları biter de temiz bir güne uyanırız. İşte o gün biz birbirimizi affetmesek bile o acılardan geçip dünyaya getirdiğimiz oğlumuzu tertemiz kucaklarız. Yapabilirsek, İskender... Eğer becerebilirsek bunu, bu kirli dünya bir gün yok olursa eğer sana senin bir parçanı vereceğim. Bana ihanetine rağmen kalbimdeki bıçağı kendi ellerimle söküp atarak onu sana vereceğim.

Senin ve benim için değil ama onun için diliyorum. Her şeyin son bulmasını ve o güne uyanmayı diliyorum. O güne kadar, bir kez daha kokusunu içime çekerek onu ardımda, güvendiğim birine bırakıyorum. Seni bilmediğin bir parçandan ayırırken onu hiç görmeyerek ardımda bırakıp göğsüm sızlaya sızlaya acısını da ben çekiyorum.

Ve yine de sevgilim...

Sana hâlâ sevgilim diyorum.

Çünkü beni en çok öldüren senken bile sana söyleyecek başka söz nedir, bilmiyorum.

CamScanner ile tarandı

İnsan ömrü yaşarken koca bir deniz gibi hissettirse de sonuna geldiğinde bir su damlasından öteye geçemiyordu. Tam da öyleydi işte bu hikâye de. Sevda dediğin bazen koca bir deniz bazen de ufacık bir su damlası gibi geliyordu. Acısıyla, tatlısıyla bazen bir sığınak bazen de en büyük korkuların baş kaynağıydı. Kimi çok severek dalmıştı o suya, kimi o suda kaybolmuştu.

Dalgalar masanın ayaklarına vururken “Ne sevdardı be,” dedi Üçbey kadehini havaya kaldırırken. “İskender abim ve Dila yengem nelerden geçti, nelerden sınandılar. Bak, gazino kapandı gitti ama onların sevdası da, adı da, sanı da hiç eksik olmadı. Geçen gün burada beni biri çevirdi abi,” dedi Üçbey heyecanla. “Diyor ben seni tanıyorum. Sen diyor İskender Oğuzbeyli’nin has adamısın.” Gülerek elini çevirdiğinde “Ya abi,” dedi hoşuna gitmiş gibi. “Adam kendi namının yanında bizimkini de saldı.”

Masada şen kahkahalar koparken İpek, Şahnar’a doğru dönerek “Bu hep böyle yalancı mıydı?” diye sordu.

“Ne yalanı?” dedi Üçbey. “Vallahi yalan değil.”

Hepsi gülerken Ali, Üçbey’in ensesine doğru vurdu ve “Sus ulan,” dedi. “Üçkâğıtçı seni.”

“Abi ya,” dedi Üçbey bozularak. “Karımın yanında yapma bari.”

İpek ve Üçbey evleneli 3 sene kadar olmuştu. Nasıl olmuştu kimsenin hiçbir fikri yoktu ama gerçekten de İpek, Üçbey ile evlenmişti. Hatta evlenip o evliliği sürdürmüştü de. Üçbey’in yanında bir hayli eğlenen hâllerıyla de güzel gidiyordu evlilikleri. Üçbey de ona gözü gibi bakıyor, bir dediğini iki etmiyordu.

Ali ve Şahnar başkaydı elbette. Onların sevdası çok büyük zorluklardan geçmiş hatta olmaz denileni oldurmuştu. Olmayan bir sevdayı inşa etmişlerdi onlar gönüllerinde. Evliliklerinin ilk günü gerçeğe dönüşen o gece onlara bir kız çocuğu vermişti. 3 yaşındaki Sevdâ, Şahnar'dan sonra Ali'nin göz bebeği idi. Nereye gitse oraya gidiyor, gözü gibi bakıyordu. Kendileri inşa ettikleri o sevdanın adını vermişlerdi kızlarına. Üstelik artık bir tehlike de kalmamıştı hayatlarında. Yapılan baskınlardan sonra tutuklanıp cezaevine götürülen masa üyeleri içerde birbirlerinin işini çoktan halletmişti. Onlardan sonra da kimse güçlenememiş, devlet kimseye göz açtırmamıştı. Ankara'nın sokakları artık çok daha güvenli hâle gelmişti. Ali de pırlını pırtını toplayarak Marmaris'e yerleşmişti. Sahil kenarında açtığı bir meyhaneyi Şahnar ile birlikte işletirken elini ayağını tüm işlerden çekmişti. Yine de ayrı düşemediği tek kişi Üçbey olmuştu. Buraya yerleştikten çok kısa süre sonra Üçbey çalmıştı kapısını İpek ile birlikte. İpek'in babasının da ölümüyle dükkanı kapatıp onlar da yerleşmişti oraya. Üçbey de meyhanede Ali'ye yardım ediyor, onsuz bir adım bile atmıyordu. Etle tırnak gibi kilitlendiler birbirlerine.

Zaman ilerledikçe gazinoların da artık kapanmasıyla senelerin emektarları işsiz kalsa da Ali birçoğuyla gönül bağıını hiç koparmadı. Yıllar sonra da hepsini sonunda bir masaya toplamayı başardı. Geçmişî yâd etmek istercesine kendi meyhanesinde, kumsalın üzerine kurduğu o sofrada ev sahibi olarak ağır-ladı.

İskender ve Dila ise biraz ileride onları izliyordu. Rüzgâr Dila'nın saçlarını hafifçe savururken gözlerini masanın üzerine çevirdi. Aralarında geçen sohbeti dinlerken omzunu İskender'e doğru yasladı. Sonsuz gibi uzanan, beyaz örtülerle kaplı uzun bir masaya yerleşmişti hepsi. Üzerinde taze ekmekler, denizden yeni çıkmış balıklar, içi rakı dolu kadehler vardı. Ama en güzeli masanın etrafında toplanmış, artık tüm dertlerinden arınmış, huzur içinde olan dostlarıydı.

“Çok güzeller baksana,” dedi Dila iç çekerek. “O gün Ali bizi gelip kurtarmasaydı göremeyecektik bugünleri.”

İç çekerek baktı Dila onlara. Şahnar vardı baktığı yerde. Saçları rüzgârla hafifçe dağılmış, gözlerinde yıllardır özlediği dinginlik artık onunlaydı. Ali, her zamanki gibi güçlü ama bu kez yorgun değildi. Gülümsemesi masanın etrafındaki herkesi sararken Üçbey yanına oturmuş bir şeyler anlatıyor; kahkahaları, yalanları denizin dalgalarına karışıyordu. Gazinoda yıllarca yan yana oldukları o emektar insanlar da masadaydı. Gözlerinde minnettarlık, yüzlerinde huzur vardı. Sanki hepsi, yıllarca verdikleri mücadelenin ardından hak ettikleri o büyük sofraya oturmuşlardı. Hepsi beyaz giymişti. Tertemiz, masum, lekesiz beyazlar... Kimi dantelli bir gömlek, kimi hafif esen rüzgârla dans eden ince elbiselerle süslenmişti. Masanın üzerinde yanıp sönen mumlar vardı. Üstelik denizden gelen meltem, alevleri titretse de hiçbiri sönmüyordu.

“Sen de çok güzelsin,” dedi İskender, Dila’nın çıplak omuzlarına dudaklarını basarak. “Hem de en güzelisin.” Dila ve İskender... İkisi de beyazlar içindeydi. İskender’in gömleği hafif rüzgârda dalgalanıyor, Dila’nın saçları omzuna düşüp onun kokusuna karışıyordu. Yan yana, dizleri birbirine değecek kadar ve artık kimseden çekinmeyecek kadar yakındılar.

Dila gözlerini masadan ayırıp İskender’e baktığında onun gözlerinde uzun zamandır görmediği bir şeyi gördü ve parmak uçları ona dokundu. Huzur... Huzurdu İskender’de gördüğü. Çenesindeki kaslar gevşemiş, dudaklarının kenarında sessiz bir gülümseme belirmişti. Bir anlığına dünyadaki tüm acılar susmuş, sadece onların hayali kalmıştı sanki.

“Sanki...” dedi Dila fısıldayarak gözleri dolu dolu. “Her şey hayal ettiğim gibi, İskender.” Söylediği cümleyle bir şeyler anlam bulmuş gibi gözyaşı usulca süzülürken İskender gülümsüyordu. Dudaklarını ısırarak “Hayal gibi,” diye tekrarladı. “Bu...” Korkarak sorduğu soruyla “Benim hayalim mi?”

dediği an boğazımda bir düğüm öylece kaldı. “Biz öldük mü, İskender?”

İskender yanına döndü, başını hafifçe eğerek saçlarının arasından onun gözlerine baktı. Elleri saçlarının arasından gezerken “Burası bizim cennetimiz,” dedi gülerek. “Baksana yan yanayız, birlikteyiz. Dostlarımız mutlu.” Bir anda masadan kahkahalar yükseldi, dalgalar kıyıya vurdu. O kahkahaların, o dalgaların arasında bir çocuk koşturmaya başladığında “O mutlu, huzurlu,” dedi İskender bakışlarıyla bir çocuğu işaret ederek. “Tam istediğin gibi.”

Dila gösterdiği yere baktığında dört yaşlarında koşuşturan o çocuğu gördü. Ali ve Şahnar’ın yanına gidiyor, ona sarılıyordu. Ali ve Şahnar da hiç geri çevirmiyor, bağrına basıyorlardı. Dila’nın gözlerinden bir damla yaş süzülürken “O gün,” dedi Dila ağlamaklı bir gülümsemeyle. “Gerçekten kurtardı Ali bizi. Geldiğinde Serhan’dan sakladığım o adresi vermiştim ona. Şahnar’a emanetimize sahip çık demiştim. Çıkmış. Biliyordum, İskender,” dedi iç çekerek. “Bizimle olmasa bile burada büyüyeceğini biliyordum Berzan’ın. Hep hissetmiştim.”

Gözlerinden bir damla yaş süzülürken “Berzan mı?” diye sordu. Kalbi olsaydı gerçekten çarpardı.

Başını salladı Dila gözyaşlarıyla “Kartal yeniden doğdu, İskender,” dedi. “Hiçbir şey boşa değildi. Biz onun için verdik mücadelemizi. Biz yaşayamadık ama o huzurla yaşayacak. Onun için kazandık biz.” Derince bir iç çektiğinde burnunun direği sızlarken “Ama çok özledim,” dedi. Sesi artık boğuk boğuk, cılızdı. Yüzüne bile bakmaya cesaret edemezken “Kokusu hâlâ burnumda,” dedi. “Öyle sızlıyor ki... Öyle güzeldi ki...”

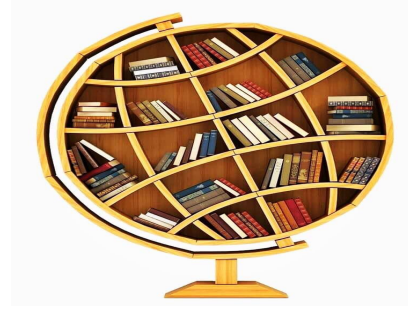
Artık aynı duygularla, aynı hislerle birbirlerine bakarlar “Nasıldı?” diye sordu İskender de bir damla yaşla ona eşlik ederken. “Nasıldı kokusu? Bana da anlatır mısın? Görüyorum, aynı sana benziyor. Bakışı, duruşu aynı sen ama kokusunu almıyorum. Sen anlatır mısın? Nasıldı?”

Dila'nın öyle zoruna gitti ki... Yaşayamadıkları, yaşatmadıkları öyle zoruna gitti ki... Eli İskender'in yüzünü kavrarken "Senin gibi," dedi alnını alnına yaslayarak. "Senin gibi kokuyordu. Sen kokuyordu."

"Yaşıyoruz o hâlde," dedi İskender bir damla yaşla gülümseyerek. "Biz hiç ölmedik."

"Hiç," dedi Dila. "Hiç ölmedik."

-SON-

,

11.

CamScanner ile tarandı

“Dila,
Adın dilimde yara,
yürekte bir kurşun.
Sen ve ben hengâmesinde ben,
ölüm soğukluğunda;
senin göğsünde
huzurla uyuyandım.”

CamScanner ile tarandı